Comorile naufragiaților

JULIE KLASSEN

Comorile naufragiaților

JULIE KLASSEN

Comorile naufragiaților

Traducere de Narcisa Țiulete

CASACĂRȚII
Oradea, 2023

Copyright © 2020 Julie Klassen
Cartea a fost publicată în limba engleză cu titlul *A Castaway in Cornwall*, la Bethany House Publishers, un imprint al Baker Publishing Group, Grand Rapids, Michigan, 49516, SUA.
Toate drepturile rezervate.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții. Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.

Comorile naufragiaților
de Julie Klassen
Copyright © 2023 Casa Cărții
OP 2, CP 30
410670, Oradea
Tel./Fax: 0359 800 333; 0728 874 975; 0259 469 057
E-mail: info@ecasacartii.ro
www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
KLASSEN, JULIE
Comorile naufragiaților / Julie Klassen ; trad. de Narcisa Țiulete. – Oradea : Casa Cărții, 2023
ISBN 978-606-732-231-6
I. Țiulete, Narcisa (trad.)
821.111

Traducerea: Narcisa Țiulete
Editarea: Daniel Fărcaș
Tehnoredactarea: Vasile Gabrian
Corectura: Mirela Ștefan
Coperta: Marius Bonce

Tiparul executat la Metropolis srl, str. Nicolae Jiga 31, Oradea
Tel./Fax: 0259 472 640

Pentru Marietta și Ted Terry,
prieteni și luptători în rugăciune,
cu dragoste și recunoștință.

Ieri, din cauza vremii nefavorabile,
trei corăbii au naufragiat lângă Capul Trebetherick,
lovite și sfărmate de valuri.

West Briton, februarie 1818

Nopți obscure învăluie cerul,
Valurile Atlanticului vuiesc,
Eu, nenorocit bătut de soartă,
Sunt aruncat de ape cu capul înainte
Lipsit de prieteni, de speranță, de tot.
Văduvit de casa-mi plutitoare.

William Cowper, *The Castaway* [Naufragiatul]

Sau care femeie, dacă are zece lei de argint și
pierde unul din ei, nu aprinde o lumină, nu
mătură casa și nu caută cu băgare de seamă până
când îl găsește? După ce l-a găsit, le cheamă pe
prietenele și vecinele ei și zice:
„Bucurați-vă împreună cu mine,
căci am găsit leul pe care-l pierdusem."

Luca 15:8–9

Prolog

Octombrie 1813
În nordul comitatului Cornwall, Anglia

Plutesc sau mă scufund?

Conform dicționarului din biblioteca unchiului meu, obiectele plutitoare sunt acele bunuri care plutesc pe mare în urma unui vas naufragiat sau scufundat, în timp ce obiectele scufundate sunt acele bunuri aruncate înadins de pe un vas aflat în pericol, în speranța salvării acestuia sau pentru a-i diminua greutatea.

Aproape zilnic mă plimb pe malul apei, căutând din priviri asemenea obiecte. Uneori calc pe câte o piatră, alteori sar de pe ea tocmai în baltă sau de pe plajă pe iarbă. Mă uit lung, dar nu la orizontul sau cerul de nepătruns, ci la pământul de sub picioarele mele. Urc, cobor sau sar peste stânci colțuroase, nisipuri nestatornice și roci argiloase, fără să fac vreun pas greșit sau să șovăi.

Mă împresoară zgomotul mării. Nu e un răget, ci un sunet, un murmur al apei, care vibrează ca un acord, un puls nebun. Oceanul Atlantic spumegă, izbind stâncile în strigătele de jale ale pescărușilor.

Chiar dacă toamna friguroasă a cuprins totul, pe stâncile sterpe cresc flori delicate, dar stoice: mov, portocalii, albe. E frumusețe în jur, în ciuda vremii aspre. Viață acolo unde nu ar trebui să crească nimic ...

Pot spune la fel despre mine? Înfloresc sau abia supraviețuiesc?

Uneori mă întreb cum am ajuns în Cornwall, atât de departe de casa părintească. Mă simt ca o naufragiată, plutind în derivă

de la moartea părinţilor mei încoace, tânjind după răspunsuri. Există vreun rost în spatele tuturor acestor lucruri? Oare chiar ţine Dumnezeu soarta mea în mâna Lui, sau viaţa mea nu-i altceva decât o întâmplare, o şansă bătută de valurile vieţii?

Nu sunt de prin partea locului, dar iată-mă aici. Copleşită de căile ciudate ale acestui mal ciudat. Aici, oricine nu s-a născut şi nu a crescut în Cornwall e privit neîncrezător şi considerat străin. Deja trăiesc printre ei de opt din cei douăzeci şi trei de ani ai mei, dar nu sunt de-ai lor ... şi mă îndoiesc că îmi voi mai găsi vreodată locul undeva în lumea asta.

Aşa cum stau neclintită pe stâncă, în vântul care îmi flutură boneta, mă întreb din nou: plutesc sau mă scufund?

Luni, brigantina Steaua din Dundee
a naufragiat lângă Padstow. Echipajul, format din
cinci persoane, a ajuns la barca de salvare, care
curând s-a sfărmat și, din păcate, toți s-au înecat.
West Briton, noiembrie 1811

Capitolul 1

– Laura!

Eseld, care avea acum 21 de ani, o striga de pe coasta care trona deasupra plajei.

— *Mamm* e supărată și vrea neapărat să vii. Iar ai lăsat o zdreanță în oala preferată a Wennei.

Laura simți un nod în stomac. Cum de uitase? Îi răspunse:

— Am pus la înmuiat o poșetuță de piele, pe care am găsit-o. O pot recupera, dacă o curăț.

— Pentru *Mamm*, singura geantă care merită e doldora cu ce trebuie. Știi asta. Hai! Nu vreau să se supere și pe mine.

Laura oftă ridicând coșul de jos.

— Vin.

Urcând greu cărarea abruptă către Fern Haven, Eseld rosti:

— Nu știu de ce vii aici în fiecare zi. Aș înțelege, dacă ai găsi aur sau lucruri de valoare pe care să le vindem.

Laura nu ținea să îi amintească lui Eseld că *vânduse* mai multe lucruri la magazinul de antichități și la anticariatul din Padstow. Nu luase cine știe ce pe ele, dar contribuise și ea la cheltuielile de întreținere și economisise pentru călătoria pe care visa să o facă într-o bună zi.

Totuşi, înainte să vândă ceva, Laura simţea datoria să aştepte „un an şi o zi", cum era legea, în caz că proprietarii veneau să îşi revendice bunurile. Eseld scutura din cap la nevoia ei de precauţie şi repeta ca un papagal zicala: „Dacă vameşii şi perceptorii nu ştiu de ele, n-or să se sinchisească."

Chiar şi unchiul Matthew, un paroh binevoitor, nu găsea deloc nepotrivit să folosească lucrurile care ajungeau la mal, lângă Fern Haven.

— E prada Domnului, fata mea. Nu furăm, spunea el. Lăzile şi butoaiele vin la noi. Sunt daruri de la Dătătorul oricărui lucru bun.

În ţinuturile înşelătoare din Capul Trevose, promontoriul Stepper, Doom Bar şi plaja Greenaway, unde locuiau ei, naufragiile erau un fenomen comun, înghiţind multe vase şi numeroase vieţi. De fapt, de la Capul Trebetherick, de lângă casa lor, Laura putea să găsească, printre roci, rămăşiţele multor naufragii, bucăţi de lemn pe jumătate îngropate în nisip, asemenea unor nişte leşuri – şira spinării şi coastele unei păsări antice uriaşe. Multe locuinţe şi acareturi fuseseră ridicate prin aceste locuri din lemnărie recuperată de la corăbii.

Ajungând la Fern Haven – o casă albă, cu două etaje, acoperiş din şindrilă şi odăi cu ferestre în tavan, intrară pe poarta construită tot din lemne găsite şi urcară cele câteva trepte care duceau în pridvorul acoperit.

— Şterge-te pe picioare, o mustră Eseld, cu un aer poruncitor, ca al mamei.

Laura nu comentă. Îşi şterse nisipul şi algele de pe ghetele ponosite, atât cât putu.

Când se opriră, auziră voci înăuntru.

Mama lui Eseld, doamna Bray, spunea:

— Mulţumesc pentru amabila dumneavoastră invitaţie, domnule Kent. Eu, domnul Bray şi domniţa Eseld vom veni cu drag la voi la cină.

O voce masculină joasă zise ceva despre ea, fiindcă îşi auzi numele.

— Nu prea cred că Laura va vrea să vină, răspunse doamna Bray. Ei nu îi plac evenimentele familiei, nefiind de-ai noștri. O ia și răceala, din câte am văzut. E mai bine să stea acasă, mai ales că vremea s-a răcit considerabil.

Eseld dădu ochii peste cap, îi zâmbi poznaș și deschise larg ușa salonului.

— Am ajuns acaaa ... să, *Mamm*.

Clipind spre Laura, intră în salonul modest, unde doamna Bray stătea de vorbă cu doi domni vizitatori: Treeve Kent, un blond atrăgător, și fratele lui mai mic, Perry.

— A, iat-o pe Eseld, spuse Lamorna Bray zâmbind.

Însă, întorcându-se spre Laura, îi pieri orice zâmbet de pe față.

— Laura, fato, arăți cumplit. Ai fața aproape la fel de roșie ca părul răvășit de vânt. Iar ai colindat plajele, presupun.

— Ăăă ... da.

— De ce trebuie să cutreieri atâta peste tot? Arăți ... foarte neîngrijită!

Laura simțea că obrajii îi luaseră foc, dar Treeve Kent îi zâmbi.

— De fapt, stimată doamnă, cred că ochii și fața îi sunt aprinse de la mișcare, iar părul e cât se poate de aranjat.

Oare atrăgătorul domn o lua peste picior? Laura nu prea știa. Probabil.

— Îmi pare rău, spuse ea. Nu știam că avem vizitatori.

— Mă tem că am venit neanunțați, răspunse Treeve. Impardonabil pentru o fată de oraș, presupun?

Laura clipi.

— Eu ... nu prea știu.

Copil fiind, locuise la Oxford, nu la Londra, dar tinerii de pe aici îi spuneau deseori „fata din nord" sau „fata de oraș" ca pe o mare insultă.

Treeve se întoarse spre fratele lui mai scund și mult mai tăcut.

— Că veni vorba de maniere, nu cred că îl cunoști pe fratele meu, Perran. A tot fost plecat de când ai venit aici, cred, fie la universitate, fie în practică, la Guy's Hospital.

Guy's Hospital, din câte știa Laura, era un spital din Londra. Și tatăl ei se pregătise acolo.

— Ne-am mai întâlnit, spuse Laura. Dar nu cred că îşi mai aduce aminte.

Bărbatul cu părul brunet îi zâmbi timid.

— Ba îmi aduc aminte, domniţă Laura.

— Dar de mine? întrebă Eseld, fluturându-şi cochet buclele blonde care îi încadrau chipul.

— Evident că îmi amintesc de dumneata, domniţă Eseld.

Perry făcu o plecăciune. Eseld se înclină.

Treeve continuă:

— Am venit să vă invităm la cină. Pe toate.

Urmă un moment ciudat de tăcere, marcat de ticăitului ceasului. Doamna Bray nu zicea nimic, nici măcar nu se uita spre ea, dar din profilul înţepenit, Laura îi vedea iritarea. Pesemne că femeia se temea că Laura va profita de ocazie, călcând peste dorinţele ei, ca să se bucure de o seară în compania micii nobilimi. Dar Laura ştia prea bine că doamna Bray nu o voia sub nicio formă în compania acestui gentilom.

Laura spuse, în schimb:

— Mulţumesc, domnule Kent. Va trebui să îmi refuz această plăcere. Simt că mă paşte o răceală, iar afară e cam frig.

Treeve o privi cu ochi luminoşi, sigur pe el.

— Mie îmi pari perfect sănătoasă. Se întoarse spre fratele lui. Ce spui, Perran? Tu eşti expertul.

— Nu o cunosc suficient pe domniţa Bra ...

— Callaway, îl corectă rapid femeia mai în vârstă. Laura este nepoata soţului meu din prima căsătorie.

— Asta aşa e. Am uitat. Perry se mută de pe un picior pe altul, roşind.

— Nu îţi face griji, îl linişti Eseld. E firesc să mai şi greşeşti. Iar Laura *este* practic verişoara mea şi împărţim aceeaşi viaţă de atâta amar de timp.

Laura nu putea să spună că era recunoscătoare pentru cuvintele tinerei. *Draga de Eseld.* Spusese aşa doar pentru a-l impresiona pe Treeve Kent. Însă, spre cinstea ei, Eseld o *tratase* mereu ca pe o verişoară, nu ca pe un membru nepoftit în familia lor.

Fiindcă, așa cum scosese doamna Bray în evidență, Laura nu făcea parte din familie. Nu avea nicio legătură de sânge cu niciunul dintre ei. Dacă Matthew Bray nu i-ar fi devenit tutore după moartea mătușii și a părinților, Laura ar fi fost singură pe lume.

În timp ce Eseld și mama ei se pregăteau pentru cina de la Roserrow, reședința familiei Kent, Laura o ajuta pe Wenna în bucătărie – pedeapsa ei pentru că folosise oala preferată a bucătăresei lor pentru a spăla un obiect găsit.

Cu chipul posomorât, unchiul Matthew apăru în prag și o pofti pe Laura în birou.

— Îmi pare rău, draga mea. Cred că ți-ar fi prins bine o ieșire. Nu prea ai parte de distracție și de companie.

— Nu e nicio problemă. Nu mă deranjează. Cred că voi merge în vizită la miss Chegwin.

El o privi mâhnit.

— Nu prea mă gândeam la compania unei femei de 70 de ani.

Laura întinse mâna și netezi cravata unchiului ei, văzându-i obrazul moale, favoriții lungi, încărunțiți și ochii adumbriți, dar plini de bunătate. Cât de mult îl îmbătrâniseră anii și durerea! Aranjându-i gulerul hainei, ea rosti:

— Îmbracă-te bine. E o seară rece și bate vântul.

— Așa e, bate din ce în ce mai tare. Dacă nu mă înșel, până la cădea serii îl vom auzi pe Tregeagle jelindu-și sufletul pierdut ... Își drese glasul. Asta dacă aș înghiți astfel de lucruri, dar fiind un om al lui Dumnezeu, cu carte, nu le cred. Îi făcu cu ochiul. De cele mai multe ori.

Se referea la vechea legendă a bărbatului meschin care își pierduse sufletul și cutreiera de atunci malurile apei și landele, plângându-și soarta. Atunci când vântul sufla cu putere, urletul lui *chiar* suna ca al unui om înfricoșător. În Cornwall, din câte auzise Laura, era plin de astfel de mituri, dar furtunile nemiloase și vijeliile nimicitoare erau cât se poate de reale.

— Dacă doamna Bray nu și-ar fi pus în cap să îi unească destinul lui Eseld cu domnul Kent, aș implora-o să nu mergem,

continuă el. Dar nici nu vrea să audă. Mă rog lui Dumnezeu să nu regretăm.

— Fiți cu băgare de seamă, îl îndemnă Laura.

Unchiul Matthew era singura rudă pe care o mai avea. Nu voia să îl piardă și pe el.

— Așa vom face.

El o bătu ușor pe mână și se întinse după pălărie. Apoi se întoarse spre ea.

— Dacă ieși în seara asta, ia-o pe Wenna sau pe Newlyn cu tine. Nu îmi place să te știu singură după lăsarea întunericului, mai ales pe o vreme ca asta. Nu ai fi în siguranță.

— Casa lui miss Chegwin se vede de aici, protestă Laura.

— Te rog, fă-o de dragul meu. Bine?

— Prea bine, atunci voi merge cu Newlyn. Pe Wenna nu îndrăznesc să o rog. Încă e supărată din cauza oalei.

— Wenna are mereu motive de supărare. Unchiul îi zâmbi strengărește. Bine că e o bucătăreasă pe cinste.

Laura intră singură în Casa Brea, așa cum făcea mereu, fiindcă vecina ei insistase acum mult timp să se simtă acolo ca la ea acasă. Ba mai mult, miss Chegwin n-ar fi auzit bătaia în ușă din cauza urletelor vântului.

Newlyn, scundă și simplă, stătea pe banca mică din pridvorul din față, refuzând să mai facă un pas.

— Poți să intri, să știi, îi spuse Laura. Nu mușcă.

— Ea nu, dar Jago nu se știe.

Servitoarea de 17 ani se scutură.

— Simpaticul de el, nu ți-ar face nimic.

— Nu contează. Aștept aici.

— Cum vrei.

Laura intră în salonul primitor, iar bătrâna ridică privirea vădit încântată.

— Bună seara, draga mea. Ce mai faci?

— Bine, mulțumesc, *Mamm-wynn*.

Laura îi spunea „bunică" din afecțiune și respect, fiindcă știa că îi face plăcere.

Mary Chegwin îi zâmbi, ridurile ei înmuindu-se sub aura ei căruntă.

— *Meur ras*, draga mea. Cum de ai ieșit pe o vreme atât de nemiloasă?

— Am venit să văd ce faci. Ceilalți au plecat la Roserrow. Se uită în odaia modestă. Unde e Jago?

— Afară, caută lemne. Nu prea se mai găsește lemn de foc, draga mea.

— Înțeleg. Laura se așeză lângă focul mocnind, strângându-și haina pe corp.

Femeia o urmărea cu privirea.

— Și tu nu ai vrut să mergi la Roserrow?

— Am ... preferat să te văd pe tine.

Ochii albaștri, încă ageri, știau mai bine, dar nu insistă.

— Ți-am adus ceva. Laura îi întinse mâna.

— Ce anume?

— O gentuță. Vezi broderia?

Bătrâna o privi cu coada ochiului.

— Ce drăguț! Banii mai lipsesc din ea! Mary chicotea ca o fetiță. Azi ai găsit-o?

— Nu. Aceea e încă udă. Pe asta am găsit-o acum un an și o zi.

Mary îi zâmbi pieziș.

— Trebuie să nu mai fii așa exigentă, dacă vrei să devii de-a locului.

— Dacă nu am reușit până acum, mă îndoiesc că voi deveni vreodată.

— Ei bine, există lucruri mai grave de atât, deși nu îmi vine niciunul în minte pe moment.

Miss Chegwin râdea din nou pe înfundate.

— Ți-am adus și ceva dulce. Laura îi întinse o felie de prăjitură învelită într-un șervețel.

Mary făcu ochii mari.

— Wenna mi-a trimis prăjitură?

— Nu, ți-am păstrat-o pe a mea.

— Nu pot să mănânc porția ta.

— Ba da. Ție îți place mai mult. Dar va trebui să plătești.

Mary ridică din sprâncenele ei aspre.

— Ă?

— Cu o altă poveste.

Ochii ei albaștri scăpărară.

— Ți-am spus despre blestemul slujnicei, dar despre arătările acelea geloase ți-am povestit vreodată?

Nerăbdătoare, Laura dădu din cap că nu.

Bătrâna mâncă încet prăjitura, apoi începu povestea.

— Într-o seară cu lună plină, căpitanul unei goelete pe nume *Sprite* a văzut lumini dansând pe ape și le-a urmat, ceea ce i-a adus sfârșitul. Vezi tu, arătările năbădăioase erau invidioase pe vasul lui frumos, așa că au strâns un borcan mare cu licurici și i-au ademenit în Doom Bar pe marinari, care nu bănuiau nimic. Până dimineața, toți s-au înecat și nu a mai rămas din vas decât galionul, sfărmat de stânci și urât ca noaptea. Acum stă la căpătâiul mormintelor celor pierduți pe nefastul *Sprite*.

Mary termină povestea, iar Laura întrebă:

— Chiar așa e?

— Sigur că da! Nu ai văzut mormintele de-a lungul coastei?

Laura le văzuse. Dar în fiecare poveste a lui Mary, faptele se împleteau cu o doză generoasă de fantezie.

Laura se ridică și puse ibricul pe foc. Câteva minute mai târziu, prinzând puteri de la ceai și prăjitura pe care o împărțiseră, Laura o îmboldi:

— Încă una?

Mary îi zâmbi.

— Despre ce să fie de data asta? Traficanți? Pirați? Naufragii?

Laura încuviință din cap.

— Da, te rog. Despre toate trei.

Afară, vântul se întețea, dar Mary începu o altă poveste.

— Într-o seară, un vas cu trei catarge mari a ajuns în Capul Trevose. Era încărcat cu tot felul de mărfuri de război: flinte, baionete, sulițe și altele asemenea. Tot echipajul fusese ucis, mai puțin trei bărbați. Nu se știa din ce țară veneau.

Mary se lăsă spre ea și continuă cu glas stins, rău prevestitor.

— Erau pirați și ...

Ușa se trânti de perete, iar Laura tresări. Jago intră cu brațele pline de plută.

— *Meur ras*, Jago, îi spuse Mary. Închide repede ușa, te rog. Burnițează. Simt frigul de aici.

Tânărul înalt, cu umeri lați lăsă lemnele lângă vatră și se duse în bucătărie să închidă ușa.

După ce se întoarse, se aplecă să întețească focul.

— Spune-i seara bună Laurei noastre, îl îndemnă Mary.

Bărbatul masiv, cu pometi mari și fruntea lată, se uită sfios spre ea.

— Seara bună, Laura noastră.

Unii spuneau că Jago se trăgea din uriașii de demult, de prin partea locului. Unii, ca Newlyn, se temeau de el din cauză că era bine făcut, în timp ce alții îl luau peste picior că era încet la minte, de vreme ce abia deschidea gura, dacă nu era cu prietenii lui. Dar Laura știa că era un suflet blând și serios.

Îi zâmbi.

— Bună seara, Jago.

— Ai cina pe plită, adăugă Mary.

El încuviință din cap și dădu să plece, plecându-și capul ca să nu se lovească de prag.

— Îmi pare rău, zise Laura. V-am întrerupt cina?

— Da' de unde! Eu am mâncat când Jago a plecat să caute lemne. I-a luat mai mult decât de obicei să găsească lemne pentru toată noaptea.

Își strânse șalul mai tare în jurul ei.

— Ne așteaptă o iarnă lungă. Mulțam Domnului pentru Jago.

Jago, din câte știa Laura, nu era fiul natural al lui miss Chegwin. Mary lucrase mulți ani ca moașă și nu se căsătorise, nici nu avusese copiii ei vreodată. Pe băiat îl găsise pe când era doar un bebeluș, abandonat în curtea bisericii.

Cândva, Mary îi spusese:

— Nu știu de ce l-a lăsat mama lui. Pesemne că era necăsătorită și speriată. Domnul doctor Dawe mi-a spus că îmi pierd

vremea, că băiatul e prea mic şi prea slăbit ca să răzbească, darămite să mai şi crească. Acum ce mă mai mândresc eu cu băiatul meu înalt şi voinic, când stau lângă el duminica la biserică.

Din bucătărie, se auzea sunetul furculiţei care ştergea bine farfuria, urmat de un acord festiv: Jago cânta la *hurdy-gurdy*. Muzica o aduse pe Laura înapoi în prezent. Vântul zdruncina acum ferestrele, iar stropii de ploaie se izbeau de sticla lor.

Laura se ridică.

— Am putea termina povestea altădată? Eu şi Newlyn trebuie să plecăm, până nu se porneşte ploaia şi mai rău.

Mary încuviinţă.

— *Meur ras* pentru vizită şi pentru prăjitură. *Nos dha!*

— *Nos dha*, spuse Laura, în loc de *Noapte bună!*

Înţelegea cornica mai bine decât o vorbea. Destul de puţin din ambele, oricum.

Plecând împreună de Newlyn, Laura îşi strânse bine haina din cauza vântului înţepător. Newlyn bâiguia ţinându-se de bonetă. Vântul urla ca o fantomă, iar Laura tremura, nu numai de frig.

— E Tregeagle, domniţă. Ştiu eu, se văita Newlyn. S-a zis cu noi!

— Nu s-a zis cu noi, o asigură Laura, dar vasele din larg ar putea avea această soartă.

După cum şuiera, o vijelie nemiloasă venea dinspre nord.

În întunericul îndepărtat, se auzi un tun şi o voce care striga:

— Vas la orizont!

Newlyn o luă pe Laura de mână.

— E tata.

Vasele disperate încercau deseori să intre în portul Padstow căutând adăpost în vreme de furtună.

Multe erau purtate pe nisipurile din Doom Bar, unde valurile nemiloase fie le afundau, fie le aruncau pe stâncile din Greenaway şi le făceau una cu pământul.

Laura se grăbea să ajungă la Capul Trebetherick, în timp ce Newlyn o urma cu inima strânsă. De la faţa locului, Laura măsură apele învolburate de sub ele. Printre stânci, se zărea o formă întunecată. Era greu să vezi prin ceaţă, dar părea un vas care se lupta cu valurile.

I se puse un nod în stomac și inima începu să-i bată de frică, dar și de hotărâre.

— Hai! Coborâm pe plajă.

— Ești sigură, domniță? Nu cred că unchiu' ...

— Sunt sigură. Hai!

Laura se întoarse și începu să coboare poteca îngustă, alunecând pe nisipul umed și împiedicându-se de tunelurile iepurilor, dar reușind să nu se răstoarne.

Alții ajunseseră pe plajă înaintea lor, așteptând. Uitându-se. Sperând. De acolo, se vedea mai bine. Lumina slabă a lunii răzbea acum întunericul ploii, iar fulgerele crăpau cerul și luminau vasul. La câteva sute de metri de mal, o navă se zbătea să reziste. Se legăna înainte și înapoi, aplecându-se prea mult într-o parte. Se lovise de stânci. Dacă nu pleca de acolo curând, valurile aveau să o facă bucăți. Laura mai fusese martoră la așa ceva.

Văzând un pescar bine făcut aproape de ea, Newlyn alergă spre el și îl prinse de mână.

— O, tată!

— Fii tare, fata mea.

Cei mai mulți localnici trăiau fie din pescuit, ca domnul Dyer, fie din meșteșugul de bărci, fie din cărăușie pe goelete, încărcând și descărcând mărfuri de pe vasele care andocau în Padstow. Alții, din minerit de lut și plumb.

Laura întrezărea pe punte niște siluete bărbătești, care aruncau lăzi și butoaie peste bord. Un tânăr vânos se cocoțase pe funii pentru a scăpa de năvala apelor, dar un val uriaș lovi nava, măturându-l de pe catarg și aruncându-l în mare. Nu reuși să mai urce la loc. Oare nava lăsase deja bărcile la apă sau le smulsese marea? Oare nu aveau nicio cale de scăpare? Laura știa puțini oameni capabili să înoate, dar chiar dacă marinarii s-ar fi descurcat, valurile și stâncile i-ar fi strivit înainte să ajungă la mal.

— Doamne Isuse, ajută-i! strigă Laura.

Ar fi vrut să poată face ceva. Oricine.

Parohia lor nu avea echipament sau bărci de salvare dedicate acestui scop. Cu toate acestea, bărcile specifice zonei, manevrate de cârmaci localnici experimentați erau deseori folosite ca bărci

de salvare, mărimea permiţându-le să ajungă la victime în cele mai periculoase golfuri. De ce nu răspunseseră marinarii în seara asta? Într-adevăr, riscurile erau enorme în apele învolburate. Mulţi plătiseră cu viaţa pentru astfel de vitejie în trecut. Oare nu auziseră strigătele? Salva de tun de pe navă, care anunţase pericolul?

De parcă i-ar fi citit gândurile Laurei, John Dyer se uită în jur:

— Unde sunt marinarii? strigă către un grup de bărbaţi din apropiere. Să încercăm să ajungem la ei.

— Nu, tată, îl imploră Newlyn. Este prea periculos.

Bărbatul vânjos se smulse din strânsoarea fiicei lui speriate.

— Cineva trebuie să încerce.

Mulţi bărbaţi bătură în retragere, dar trei suflete curajoase urcară în barca lui Dyer şi apucară vâslele.

Laura se gândi la tatăl ei, care plecase pe mare cu nava şi nu se mai întorsese niciodată. O luă pe Newlyn de mână.

Bărbaţii vâsleau din răsputeri, dar forţa valurilor îi împingea înapoi. La vreo 20 de metri în larg, un val le răsturnă barca de parcă ar fi fost o jucărie.

— Tată! strigă Newlyn, strângând-o tare pe Laura de mână.

Bărbaţii se făcură nevăzuţi sub barcă, înghiţiţi de valuri. Laura se ruga cu răsuflarea tăiată. Unul câte unul, începură să scoată capul din apă şi să se întoarcă la mal. Alţi bărbaţi din cei de pe mal, care aveau inimă mai degrabă pentru ai lor decât pentru nişte marinari necunoscuţi, luară repede o frânghie. Cei mai curajoşi dintre ei se aruncară în valuri ca să îi ajute pe bărbaţii chinuiţi. Din fericire, toţi cei patru salvatori cu suflet reuşiră să ajungă la mal, obosiţi şi răniţi, dar în viaţă. Însă barca era avariată.

— Cu ce va mai pescui tata acum? se văită Newlyn. Cu ce îi va mai ajuta pe cei mici, din ce să trăiască?

Plaja se umplea din ce în ce mai mult de oameni cu felinare şi torţe. Alţii aveau târnăcoape. Laura le cerceta feţele în lumina torţelor, auzea cum băteau pe loc din picioare din cauza frigului şi vedea cum îşi frecau mâinile de emoţii.

Primul butoi ajunse la mal. Oamenii se năpustiră asupra lui, încercuindu-l ca muştele la miere. Apoi urmă o ladă şi încă una.

Le desfăcură cu toporiștile și dădură de comoară: pește murat, smochine, portocale, apoi un butoiaș de vin. Oamenii își strigau vecinii, unii se serveau din vin chiar acolo, iar alții își umpleau buzunarele cu fructe și pește. Parcă era o scenă macabră de sărbătoare câmpenească.

Laura îl zări pe Treeve Kent cu părul bălai printre petrecăreți. Ce căuta acolo?

Dădu să se întoarcă, însă, dându-și seama că îl văzuse, veni spre ea și spuse afectat:

— Acasă, răcită, bag seamă.

— Cu familia unchiului meu, bag seamă, i-o întoarse ea.

El îi zâmbi strengărește.

— A fost plictisitor fără tine acolo. Am ... ieșit să beau ceva, am auzit tunul și am venit să văd ce se întâmplă.

Ea văzu că nu se uita în ochii ei pe măsură ce îi dădea explicații.

— Când vine agentul? întrebă ea.

— Mai curând decât ne dorim, presupun.

— Inclusiv tu?

El dădu din umeri.

— De ce nu?

Laura își ținu gura și întoarse privirea către nava naufragiată.

După ce tânărul vânjos fusese măturat de apă și se înecase, tovarășii lui rămaseră pe punte. Numără nouă sau zece bărbați și un băiat, care strigau după ajutor. Un val izbi puntea și aruncă alți câțiva în mare. Un catarg al corabiei căzu în apă, plutind spre mal. Laura văzu un bărbat agățat de el cu o mână, în timp ce cu cealaltă apucase un camarad, în încercarea de a-i ține capul deasupra apei. Un alt val îi mătură pe amândoi și îi vârî sub apă. La câțiva metri depărtare, catargul ieși la suprafață apropiindu-se periculos de unul dintre bărbați, cât pe ce să se înfigă în el și să îl trimită în adânc.

O mână disperată apăru deasupra apei și se scufundă din nou.

— E aproape acum, băieți. Să îl scoatem, strigă tatăl lui Newlyn.

Își legă funia în jurul taliei și se avântă curajos în apă, în timp ce alții țineau de ea. Întinzându-se cât putu de mult, domnul Dyer ajunse la bărbat și îl apucă de guler. Trăgându-l la mal, un

butoi îi izbi şi îi aruncă sub apă pe amândoi, dar prietenii îi săriră în ajutor lui John Dyer şi îi aduseră în cele din urmă pe amândoi pe mal.

Domnul Dyer se prăbuşi pe spate, gâfâind. Newlyn îngenunche lângă el. Dar celălalt bărbat nu mişca.

Tom Parsons, un jefuitor de vase naufragiate şi un traficant infam, venea cu paşi mari spre ei. Părul roşcat îi ieşea neîngrijit de sub pălărie. Faţa îi era presărată cu pistrui decoloraţi şi cute de încruntare îi uneau sprâncenele. Poate că fusese un copil drăguţ cândva, dar acum, bărbatul de cincizeci de ani îi dădea fiori Laurei.

Văzând că victima nu mişca, Tom îl împinse cu nepăsare cu cizma şi mormăi:

— E dus.

Laura se uită în jur căutând ajutor. Dacă domnul doctor Dawe n-ar fi fost în vizită la sora lui ...

— Să-l întoarcem, spuse ea.

Domnul Dyer era prea obosit ca să mai poată mişca un deget, iar ceilalţi nu îndrăzneau să treacă peste cuvântul lui Tom Parsons.

— Să mă ajute cineva!

Laura se aplecă şi încercă să tragă bărbatul spre ea. Bărbatul ud leoarcă era mai greu decât părea.

— Dă-i pace, îi porunci Tom.

Ridică privirea şi îl văzu pe spărgător stând ameninţător deasupra ei, cu bâta în mână. Gândindu-se cu groază cum putea cineva să lovească un om neajutorat, Laura simţi indignare şi zise cu şi mai mare îndârjire:

— Nu, *tu* să-i dai pace.

În trecut, oamenii aveau dreptul să ia ce pofteau dintr-un naufragiu fără supravieţuitori, dar legea se schimbase în ultimii 30 de ani. Acum, bunurile care ajungeau la mal trebuiau date proprietarilor de drept sau ducatului. Chiar şi aşa, mulţi ţărani se luau după vremurile de demult, mai ales dacă familiile lor făceau foamea sau, chiar mai grav, dacă era ceva profitabil.

Pedeapsa pentru jefuitori putea fi o amendă sau chiar moartea, dar făptașii erau rareori prinși și condamnați.

Laura îl împinse cu toată puterea și îl întoarse pe bărbat într-o parte și apoi pe burtă. Din gură îi curse multă apă sărată și viața începu din nou să palpite în el.

Tom rosti cu un calm deplin:

— Dă-te la o parte, fato.

Cu ochii pe bâtă, Laura se aplecă protector asupra bărbatului.

— Nu.

El ridică bâta scurtă și grea.

Treeve Kent se băgă între ei.

— Probleme, domniță Callaway? A, bună seara, Tom.

Parsons îngheță.

— Da' ce faci aici, Kent?

Treeve îi zâmbi forțat.

— Ce faci și tu, mă gândesc.

— Mă îndoiesc. Nu te privește pe tine.

Victima naufragiului trase o gură de aer în piept, cu toată puterea și întinse mâna, apucându-se de nisip.

— Newlyn! strigă Laura. Fugi și adu-l pe Jago. Și spune-i lui miss Chegwin să mă aștepte acasă.

— Dar ...

— Acum!

Deși Laura rareori vorbea poruncitor cu cineva, în acest moment nu avea de ales decât să se poarte ca o stăpână cu biata slujnică. Nu putea să îl mai țină pe omul neajutorat pe plajă. Dacă nu făcea ceva, nu credea că victima o va mai duce mult, în aerul rece al nopții și al Atlanticului. Sau în preajma bâtei lui Tom Parsons.

Poate fiindcă o văzuse hotărâtă să nu plece de lângă bărbatul rănit sau datorită prezenței unui nobil din parohie, Tom Parsons se retrase, cu ochii după lăzi și butoaie, cât se poate de hotărât să prade tot ce se putea înainte ca agentul ducatului sau vameșul să își facă apariția.

La scurt timp, Jago traversa plaja cu pași mari, atrăgând câteva priviri curioase și dezaprobatoare de la trecători. Din fericire, cei

mai mulți erau prea prinși cu scotocitul lăzilor sau al buzunarelor celor înecați și nu îl vedeau.

— Jago, te rog să îl duci la Fern Haven.

Bărbatul încuviință din cap, se lăsă în genunchi și îl ridică pe supraviețuitor cu ușurință, de parcă ar fi fost doar un copil.

Laura o luă pe plajă în urma lui Jago și se întoarse spre Treeve.

— Domnul doctor Dawe e la sora lui. Roagă-l pe fratele tău să vină cât de repede poate.

— Crezi că Perran îl poate ajuta? întrebă el surprins. Mă gândesc că e posibil. Deși mi-ar fi plăcut să îmi ceri mie ajutorul.

— Ești medic?

— Nu. Dar dacă ai nevoie de mine, trebuie doar să spui.

Bărbatul atrăgător se apropie de ea și o privi poznaș:

— Porunca ta e lege pentru mine.

Laura nu știa ce să facă. Pesemne că Treeve flirta cu ea, dar nu îl lua în serios.

Îl privi direct în ochi.

— Mă cam îndoiesc de asta, îi răspunse și grăbi pasul de-a lungul plajei.

Căpitanul, aproape înecat și inconștient,
a fost dus într-o casă din apropiere,
în speranța că va putea fi readus la viață.
Bella Bathurst, *Jefuitorii*

Capitolul 2

Bărbatul păruse mic în brațele lui Jago, dar întins în patul modest din camera de oaspeți era mult mai mare. Umerii lui erau mult mai lați decât talia lui îngustă. Avea cam 30 de ani, păr brunet, ondulat și nas mic. Favoriții, cu o nuanță mai deschisă decât părul, îi încadrau obrajii. Purta pantaloni cu bretele, șosete și o cămașă de bumbac. Dacă avusese pantofi, pălărie și haină, i le înghițise marea. Nimic din hainele lui nu îi dădeau niciun indiciu despre identitatea lui, deși cămașa frumoasă putea fi a unui gentilom.

— Trebuie să îl dezbrăcăm de hainele astea ude, spuse miss Chegwin.

Cu ajutorul lui Jago, femeia în vârstă îi scoase hainele de pe el și începu să îl curețe pe rănit de nisip și de sânge.

Laura duse hainele ude jos, la spălătorie. Înainte să le pună în cadă, Laura căută, dar nu găsi însemne pe gulerul cămășii sau în talia pantalonilor. Așa cum era la modă, pantalonii se închideau cu nasturele de la șlițul din față. În spatele acestuia, se ascundea un buzunar. În el, găsi trei lire sterline de aur și un ceas de buzunar din argint. Pe cadran, se vedeau obișnuitele cifre romane. Doar atât.

Laura lăsă hainele la înmuiat și se întoarse în odaia de oaspeți. Acolo, miss Chegwin îl consulta atent și metodic pe bărbatul acoperit cu un cearșaf până la brâu.

După atâţia ani în care fusese moaşă, Mary Chegwin lucrase şi ca soră medicală pentru domnul doctor Dawe, îngrijind pacienţi aflaţi în convalescenţă sau pe moarte. Domnul doctor Dawe insistase să se pensioneze acum câţiva ani din pricina vârstei, dar femeia ştia multe şi avea mult mai multă experienţă decât Laura, mai ales în îngrijirea naufragiaţilor.

Faptul că încă aveau nevoie de ajutorul ei îi ridica moralul lui Mary, care părea dintr-odată mai tânără decât era. Se aplecă spre pacient şi îi consultă membrele.

— Are glezna umflată şi lovită. Nu cred că e fractură, dar nu sunt sigură. Încheieturile mâinilor au julituri de la frânghii. Poate a încercat să se lege de vreun obiect plutitor. De asemenea, pe ceafă are o zgârietură. Probabil a fost lovit de catarg sau de alte rămăşiţe.

La tăietura din talie, Mary se opri.

— O, asta e gravă. E adâncă. Trebuie să o curăţăm şi să o bandajăm. Bine că nu e conştient, fiindcă apa sărată ustură rău de tot.

Mary deschise vechea trusă medicală şi începu să îi trateze rănile cu tinctură şi unguente mirositoare, în timp ce Laura o ajuta. Laura era prea mică, nu putuse să îl ajute cine ştie ce pe tatăl ei medic, dar făcuse tot ce putuse şi îl văzuse tratând mulţi pacienţi. Prin urmare, tot ce se întâmpla acum era ceva natural pentru ea.

Newlyn bătu la uşă şi le anunţă:

— Domnul Kent, domniţă.

Perran Kent intră cu o trusă de piele în mână care strălucea, pesemne nouă. Laura i-l prezentă lui miss Chegwin.

— Sigur că te ştiu, băiete ... Te-am îngrijit când erai mic şi făceai crup. N-am mai văzut un copil care să plângă atât de mult. Sper că ţi-a trecut.

Perry îşi drese glasul.

— Mi-a trecut.

Se puse să consulte pacientul cam la fel cum făcuse şi Mary, rănile, zgârieturile, glezna umflată, despre care spuse că e doar luxată.

— E primul meu naufragiat, slavă Domnului. Nu știu dacă rănile sunt normale sau nu.

Mary încuviință din cap.

— Din ce am văzut, se poate și mai rău.

— Slavă Domnului pentru mila Lui.

Perry se încruntă când văzu rana adâncă din talia bărbatului.

— Aici ar trebui suturat. Nu sunt chirurg, să ne înțelegem, dar la spital am învățat câte puțin din fiecare.

Puse mâna pe fruntea bărbatului.

— E foarte rece. Ar fi bine să întețim focul.

Laura dădu să o ia spre vatră, dar Jago era deja acolo, aplecat deasupra vetrei. Văzând că Newlyn stătea în prag, Laura zise:

— Roag-o pe Wenna să ne trimită o ploscă cu care să încălzim patul.

— Da, domniță.

Newlyn plecă grăbită, bucuroasă să ia distanță de Jago, dar și de străin.

Perry își luă cele necesare din trusă. Șovăind să înfigă acul, miss Chegwin i-l luă din mână și începu să îl coase singură.

— Femeile se pricep mai bine la ace. Am făcut asta mai des.

Perry încuviință ușurat și apoi spuse:

— Bine că încă nu și-a venit în simțiri. Deși, dacă nu își revine curând, s-ar putea să nu își mai revină deloc. S-ar putea să fi stat prea mult fără aer.

Laura trase adânc aer în piept. *Te rog, Doamne, nu.*

Degetele bătrânei Mary erau încovoiate și firave, dar lucrau cu o pricepere desăvârșită. După câteva minute, rupse ața.

Perry îi verifică munca.

— Foarte bine, miss Chegwin. Dacă mă voi hotărî să rămân medic aici, aș fi onorat să fiți asistenta mea.

— Domnul doctor Dawe spune că sunt prea în vârstă.

— Atunci domnul doctor Dawe nu știe ce spune.

Mary îi zâmbi larg, dar niciunul nu îi contrazise afirmația. Nici nu o confirmă.

Tânărul se îndreptă de spate.

— Trebuie să plec. Părinţii mei sunt îngrijoraţi. Dar mă voi întoarce mâine dimineaţă să văd cum se simte.

Laura îl conduse până la uşă.

— Mulţumesc, domnule Kent.

— Perry, te rog. Domnul Kent este tatăl meu. Mă faci să mă simt bătrân.

— După seara aceasta, îţi voi spune domnul doctor Kent.

Se uită umil la ea pe sub şuviţele brunete căzute.

— Atunci eşti prima, cel puţin în afară de cei care glumesc pe seama mea.

Laura îi zâmbi.

— Foarte bine, domnule doctor Kent. Îţi meriţi titulatura.

— Mulţumesc. Se uită în urmă spre pacient. Să îi fie cald. Dacă trece de noaptea asta, ei bine, vom vedea.

Miss Chegwin îl petrecu cu privirea. După ce închise uşa în spatele lui, ţâţâi scuturând din cap.

— Băiatul e de două ori mai bun decât frate-său, dar, din păcate, nu e nici pe jumătate la fel de chipeş.

— Sunt lucruri mult mai importante, îi răspunse Laura.

— Sunt de acord, dar m-ar surprinde ca o tânără să gândească la fel. Ei bine, l-ai auzit pe doctor. Trebuie să îl încălzim pe bietul om.

Laura aduse o cămaşă de noapte din cufărul cu haine ale unchiului său şi, cu ajutorul lui Jago, cei trei reuşiră să i-o bage pe cap, să îi vâre mâinile prin mâneci şi să tragă de ea în jos. Laura se trase în spate când Mary lăsă cearşaful în jos, zărindu-i scurt picioarele musculoase şi hirsute, înainte să i le acopere din nou. Atunci Jago plecă.

Mary dădu din cap.

— Doamne, uite cum tremură. Unde e fata aia cu plosca încălzită?

Peste cearşaf, întinseră o pătură de lână şi o plapumă. Chiar şi aşa, bărbatul începu să tremure şi mai tare.

— Am putea să încălzim patul ca pe vremuri, spuse Laura. Nu cumva mai demult slujnicele se întindeau în patul stăpânilor, pentru a-l încălzi?

— O, ba cam așa se făcea. Chiar acum câțiva ani, o biată văduvă a luat acasă la ea un căpitan aproape mort în urma unui naufragiu. A încercat să îl facă să își vină în simțiri cu brandy. Fiindcă nu a reușit, femeia l-a încălzit în patul ei. Medicina ei bătrânească a mers. După ce și-a revenit, i-a fost recunoscător că l-a salvat și a răsplătit-o regește. I-a dat 20 de lire sterline de aur! Dar să nu care cumva să îți treacă așa ceva prin cap, domniță Callaway. Tu ești o doamnă. Și mai ești și udă din cap până-n picioare.

Într-adevăr, ploaia și valurile îi udaseră fusta. Mai avea puțin și o apuca și pe ea tremuratul.

Din fericire, Newlyn intră cu o ploscă în care erau pietre, nisip sau tăciuni încălziți pe foc.

— Bine că ai venit. Învelește plosca în pânză și pune-i-o pe sub cearșafuri, lângă picioare. Ai grijă să nu îl arzi.

Newlyn făcu întocmai. După câteva minute, bărbatul nu mai tremura așa de rău.

În hol își făcură apariția unchiul Matthew și doamna Bray, cu hainele pe ei și pălăriile pe cap, așa cum veniseră de afară. Eseld îi urma îndeaproape, încercând să vadă peste umărul lor, dar mama o goni.

— Du-te în camera ta, Eseld. Nu e bine pentru tine să vezi așa ceva.

Eseld oftă dezamăgită, dar nu comentă.

— Am auzit că a fost un naufragiu când eram la Roserrow. Am plecat cât de repede am putut, spuse unchiul ei. Wenna ne-a spus că ai adus un supraviețuitor aici.

— Da. Sper că am făcut ce trebuie.

— Ce trebuie? repetă doamna Bray. Nu mă bucur deloc să găsesc un străin în casa mea fără permisiunea noastră. Nu te-ai gândit să ne întrebi mai întâi?

Laura nu se mira că doamna Bray nu era încântată de străinul din casa ei. Sincer, femeia o primise cu căldură când se căsătorise cu Matthew Bray, dar, de-a lungul anilor, se răcise, mai ales că Laura ajunsese la maturitate, iar Treeve Kent începuse să îi acorde atenție.

— Nu erați aici, se apără Laura. Iar omul avea nevoie urgentă de ajutor.

Unchiul ei o liniști:

— E normal ca bietul om să găsească ajutor în casa unui paroh.

Când unchiul Matthew se mutase din Truro în nordul comitatului Cornwall ca să se căsătorească cu Lamorna Mably și să devină vicar în parohia locală, episcopul îi îngădui să locuiască în casa soției lui, care era mai mare și mai luminoasă decât casa vicarului din St. Minver.

— Nu știm nimic despre el, insistă doamna Bray. Poate are vreo boală ciudată sau poate e un criminal.

— Draga mea, să nu ne grăbim să tragem concluzii. Trebuie să plec, pentru că sunt mai mulți decedați. E clar că bărbatul acesta nu ridică niciun fel de probleme în starea în care e acum.

— Ei bine, pufni ea, sper că tu și miss Chegwin vă descurcați singure, Laura, fiindcă eu mă duc la culcare. Și nici Eseld nu vreau să aibă de-a face cu el. Să nu vă bazați pe ea să aibă grijă de un străin. E clar?

Doamna Bray dădu să plece, dar aruncă o privire peste umăr:

— Doar știm că poate fi primejdios ...

Văzând că, pe moment, nu mai aveau ce face, Laura o trimise pe miss Chegwin acasă să se culce și o rugă pe Newlyn să stea lângă pacient, în timp ce ea îl ajuta pe unchiul ei să pregătească leșurile de înmormântare. Îi promise fetei că în câteva ore avea să fie liberă să plece.

Newlyn acceptă cu jumătate de gură, dar mută scaunul lângă foc, departe de bărbat, privindu-l precaut, ca și când în orice clipă, i-ar fi sărit la gât.

Înainte să ajungă pe plajă, unchiul ei plătise groparul și alți câțiva localnici ca să urce trupurile neînsuflețite în dric și să ducă încărcătura morbidă la St. Enodoc.

Micuța capelă era una dintre cele trei biserici din parohie și cea mai apropiată de locul naufragiului. Cu anii, fusese acoperită în parte de nisip. Nu se mai țineau slujbe acolo, de regulă. Dar înmormântările continuau. Pentru a intra în cimitirul bisericii, treceai printr-un cavou acoperit, pe lângă pietrele funerare

retrase și „catafalcul" unde se depunea un singur trup înainte de înmormântare. Dar, în caz de naufragiu, când erau înmormântați mai mulți marinari, duceau trupurile în magazia bisericii, dincolo de gardul viu dinspre vest.

Ajunși acolo, atârnară o lampă într-un cârlig ca să lumineze locul și să îi ajute să vadă ce fac și așezară trupurile neînsuflețite pe jos. Unele victime fuseseră lovite rău de stânci, în timp ce altele arătau de parcă ar fi dormit. Mulți își pierduseră pantofii și hainele sau le fuseseră furate de jefuitorii de vase naufragiate.

Cu mulți ani în urmă, când văzuse pentru prima dată o femeie scoțând ghetele din picioarele unui bărbat înecat, fusese șocată și contrariată. Unchiul ei o calmase și îi spusese:

— Acolo unde merge el nu are nevoie de ele. Ea are șase copii de crescut, dar bani n-are nici măcar pentru un pantof, darămite pentru doisprezece.

Dar unchiul Matthew fusese surprins când Laura se oferise să îl ajute după un naufragiu. Copleșit, ca de obicei, de muncă, primise. Pentru ea, experiența era tristă, dar nu o devastase. Poate fiindcă era fiică de medic și, în copilărie, văzuse de multe ori oameni răniți și morți sau poate pentru că simțea că îl poate ajuta pe unchiul ei și, într-o oarecare măsură, pe cei decedați de curând.

Deși știa că bunurile de valoare le fuseseră cel mai sigur luate deja, întotdeauna căuta ceva legat de identitate sau un însemn pe care îl putea păstra. Dacă erau supraviețuitori care puteau identifica decedatul, Laura era cea care le nota numele; căci unchiul ei scria groaznic. Dacă nu erau supraviețuitori, își nota pe scurt câte ceva despre fiecare victimă, în caz că cineva drag ar fi venit să se intereseze de acestea după ce fuseseră înmormântate.

Pe vasele militare, ofițerii puteau fi identificați ușor după uniformă. Chiar și pe un vas de negoț, căpitanul purta o haină deosebită, cu epoleți. Dar mateloții, tâmplarii și marinarii de rând erau mult mai greu de identificat.

Acum, îngenunchea lângă fiecare bărbat, uitându-se din nou în haine și în buzunare și luând notițe:

Bărbat, 40–45 ani, păr cărunt, ochi verzi, durduliu, poartă sorț. Poate e bucătarul?

Bărbat, 25–30 ani, păr brunet, ochi căprui, un semn din naștere în formă de căpșună pe sprânceana stângă. Inițialele O.T. în interiorul beteliei și al gulerului cămășii.

Laura se opri. *O.T.?* Literele îi răsunau în minte. Erau inițialele lui sau altceva? Răspunsul nu îi dădea pace. Sigur nu însemnau ceea ce credea ea. Lăsă suspiciunea pe mai târziu și continuă.

Băiat, 13–15 ani, păr roșcat, ochi albaștri, pistrui.

Lacrimile îi întunecau privirea în timp ce scria cuvintele. Atât de tânăr! Gândindu-se la mama lui, oriunde ar fi fost, Laura simți că i se frânge inima. Îi închise cu blândețe ochii băiatului.

După ce termină lista, Laura se ridică și i-o dădu unchiului ei.

— Mulțumesc, draga mea.

Unchiul Matthew se rugă lângă trupuri, cerându-I lui Dumnezeu să aibă milă de sufletele lor, apoi întinseră câte un cearșaf peste fiecare trup. Țineau cearșafurile în magazie exact în acest scop. Din păcate, le folosiseră de multe ori.

— Opt bărbați și un băiat.

Cu doi mai puțini decât văzuse ea pe navă, deși poate adunase greșit.

Dădu din cap.

— Croitorul va avea multe lințolii de pregătit pentru mâine.

Încuie magazia în urma lui, pentru a proteja trupurile, și cei doi porniră împreună spre casă. Îndepărtându-se de St. Enodoc, Laura se gândi la prima ei duminică în parohie. Își aminti uimirea pe care o simțise când îl văzuse pe unchiul ei coborât prin acoperișul bisericii parțial îngropate sub nisip și dezaprobarea ei cu privire la gălăgia pe care o făceau cei ce se strânseseră pe movila de pământ. Nu avusese în niciun caz aerul reverențios al unui serviciu divin, la care se aștepta. Doamna Bray o acuzase că arăta de parcă ar fi mâncat aguridă și o avertizase să nu mai critice tradițiile despre care nu știa nimic. Însă Eseld o luase de mână și îi explicase cu blândețe cum era obiceiul, cum vicarul trebuia să facă o slujbă acolo cel puțin o dată pe an pentru a-și menține dreptul la zeciuială și la ordinare.

Acum, în timp ce se întorceau cu dricul, Laura se simțea puțin rușinată de cât de naivă și chiar critică fusese în adolescență. Încă se străduia să îi înțeleagă pe cei din Cornwall, dar se atașase de mulți dintre ei. Deși și unchiul ei era nou în parohia St. Minver, el se născuse și crescuse în Cornwall, prin urmare nu era considerat venetic. Îndurase experiențele noi și ciudate cu stoicismul lui obișnuit și răbdător. Dragul de Matthew! Mereu blând și răbdător cu ea. Gândul acesta o umplea de afecțiune. Își odihni capul pe umărul lui pentru tot restul drumului.

Când ajunseră la Fern Haven, un bărbat oarecum cunoscut se apropia de casa lor.

— Intră, Laura, spuse unchiul. Am ceva de vorbit cu domnul Hicks.

Laura încuviință de cap, prea obosită ca să mai riposteze.

Întorcându-se în camera ei, epuizată fizic și emoțional, își dădu jos mantaua udă, își desfăcu nasturii din față ai fustei și o scutură de pe șolduri. Ieși din jupa jilavă, își scoase ghetele și își smulse șosetele umezite. În cele din urmă, îmbrăcată doar în lenjerie, se spălă pe mâini, își trase capotul pe ea și se duse în vârful picioarelor înspre odaia de oaspeți ca să o roage pe Newlyn să îi dezlege corsetul și să vadă cum se simte pacientul.

Deschizând ușa în liniște, o găsi pe Newlyn dormind, prăbușită în scaun, iar focul abia mocnind. Văzu repede că bărbatul tremura din nou și avea buzele vinete în lumina lumânării.

Trase plosca care deja se răcise de sub așternuturi și o duse la foc, umplând-o repede cu tăciuni încinși. O înveli în pânză și o vârî între cearșaf și pături, departe de picioarele bărbatului. Apoi se aplecă și adăugă lemne pe foc, scormonindu-l și întețindu-l.

— Newlyn, șopti ea, atingându-i ușor umărul fetei.

Slujnica mormăi ceva, dar nu se trezi. Laura se dădu bătută. Îl urmări pe bărbat câteva minute, dar acesta nu înceta din tremurat. Amintindu-și povestea pe care miss Chegwin i-o spusese despre biata văduvă care salvase un căpitan de la moarte, Laura trase de colțul cearșafului și se strecură cu grijă lângă el.

Nu mai dormise niciodată în acelaşi pat cu cineva. Ce trebuia să faci ca să încălzeşti un trup rece? Era suficient să stai lângă el sau era nevoie să îl atingi?

Se apropie până când umărul ei îl atinse pe al lui, iar şoldul ei îi atinse piciorul. Sunt îmbrăcată, se gândi ea. Şi el la fel – mai puţin picioarele. Şi oricum, bărbatul era inconştient. Aşadar, sincer, se încurajă ea, nu făcea nimic scandalos.

Nu mai tremura la fel de convulsiv, dar nici nu încetase. Se întoarse pe o parte şi-şi propti faţa de umărul lui. Întinzând mâna cu timiditate, îi cuprinse trupul, simţindu-i pieptul cum se ridică şi se lasă cu regularitate. Îi simţi muşchii tari de pe braţ pe sub cămaşa de noapte şi stomacul suplu. Tot trupul ei se încinse, ruşinată de poziţia intimă în care se afla. Spera ca apropierea ei să aibă acelaşi efect încălzitor şi asupra lui.

Ca şi când ar fi fost cumva conştient de prezenţa ei, bărbatul îşi întoarse capul spre ea şi îi murmură ceva în păr. Un nume, poate. Honora? Trei silabe murmurate prea încet şi prea repede ca să prindă ceva din ce spunea. Apoi bărbatul se înmuie din nou şi nu mai zise nimic.

De la căldură şi oboseală, Laura îşi simţea pleoapele tot mai grele. Hotărî să le lase să cadă doar pentru câteva minute.

La scurt timp, auzi un geamăt şi se trezi tresărind. Lumina dimineţii pătrundea printre obloane.

Newlyn stătea lângă ea, holbându-se, cu sprâncenele ridicate şi ochii bulbucaţi.

— Domniţă, ce faci? Ce ar spune unchiu' matale?

Întrebarea mai înfricoşătoare este ce ar spune doamna Bray, se gândi Laura.

Îi răspunse în şoaptă:

— Începuse iar să tremure. Doctorul a spus să ne asigurăm că îi e cald.

Hotărându-se să umple din nou plosca pentru încălzit patul, Laura trase păturile şi îşi dădu picioarele jos din pat.

Tocmai când se deschidea uşa.

Unchiul ei și doamna Bray stăteau muți în fața ușii. Se apropiară și o văzură pe Laura stând pe marginea patului bărbatului. Ochii mari ai lui Eseld o priveau de după umerii mamei ei.

— Ce se întâmplă aici? întrebă poruncitor doamna Bray.

Laura se ridică, mulțumind cerului că nu intraseră cu câteva minute mai devreme.

Unchiul ei se încruntă.

— E îmbrăcat în cămașa mea de noapte?

— Îmi pare rău, unchiule, spuse Laura umil, în timp ce trase plosca de sub așternuturi.

— Doctorul ne-a spus să ne asigurăm că îl ținem la cald. Newlyn, umple-o, te rog, din nou.

Laura își feri fața roșie ca focul, strângând păturile mai bine în jurul pacientului lor.

— Doctor? Parcă domnul doctor Dawe era plecat.

— Așa e. M-am referit la Perran Kent.

— A ... Un băiat i-a adus aseară un mesaj despre naufragiu, iar Perry a ieșit urgent pe ușă fără nicio explicație.

— Un băiat? Nu i-a spus chiar Treeve Kent?

— Treeve? doamna Bray se încruntă. Cum să fi fost Treeve? El a plecat mai repede, la o întâlnire importantă în comunitate, a spus. S-a ales praful de seara noastră. Treeve a plecat primul, apoi Perry. O petrecere tristă pentru Eseld.

O întâlnire importantă? Laura se îndoia.

— L-ai văzut pe Treeve? întrebă Eseld neliniștită.

Laura nu voia să îi rănească sentimentele sau să o facă geloasă, așa că zise:

— Doar în trecere. Probabil ... că a plecat la întâlnirea asta importantă când tunul a tras prima salvă. Oamenii veneau alergând din toate direcțiile.

— Inclusiv tu.

— Da.

Privirea dezaprobatoare a doamnei Bray se mută de la bărbatul nemișcat la Laura.

— Ei bine, nu se cade să fii singură aici în capotul de casă.

Laura făcu un gest spre slujnica tăcută, care se retrăsese în colţ.

— Newlyn a fost cu mine tot timpul.

Unchiul ei se apropie de pat.

— Niciun semn că şi-ar reveni?

Laura dădu din cap că nu.

— A murmurat ceva în somn, dar atât.

Doamna Bray o atenţionă pe Eseld să rămână pe hol şi îl urmă pe soţul ei în încăpere, holbându-se la străin.

— Nu îmi place cum arată. Parcă ar fi pirat. Sau străin. Poate fi şi spion, nu putem şti.

— Nu cred, draga mea, spuse unchiul Matthew. Cufărul căpitanului a fost adus de ape la mal. Cu ajutorul lui, a fost identificată nava. Se numeşte *Kittiwake* şi e un vas de negoţ englezesc. Am vorbit cu domnul Hicks, agentul, după ce v-aţi culcat voi. El va hotărî ce se face cu încărcătura pe care o vor recupera oamenii lui.

Laura adăugă:

— Prea puţin, îmi închipui, după ce Tom Parsons şi ai lui au cotrobăit prin ea.

Doamna Bray miji ochii.

— Nu uita că nu e treaba ta să judeci, Laura. Nu eşti din Cornwall şi nu înţelegi căile noastre.

Aşa era, dar Laura îşi ţinu înţelept gura.

Până în 1808, trupurile aduse de ape la mal nu erau înmormântate creştineşte, când un locuitor din Cornwall, Davies Gilbert, a reuşit să introducă o lege în Parlament pentru a-i putea înmormânta în curţile bisericilor.

A.K. Hamilton Jenkin, *Navigatorii din Cornwall*

Capitolul 3

Mai târziu în aceeaşi dimineaţă, unchiul Matthew se întorsese în curtea bisericii ca să aleagă un loc de veci, iar groparul începu să sape. Până în urmă cu cinci ani, trupurile aduse de ape la mal nu puteau fi înmormântate legal, în cimitire. Victimele naufragiilor erau, de obicei, înmormântate oriunde şi oricum, deseori într-o groapă comună, aproape de locul unde avusese loc naufragiul, pe dealuri sau pe plajele înverzite. Din fericire, un parlamentar de prin partea locului făcuse eforturi să schimbe legea, iar practica fusese abolită.

Odihnită şi plină de energie, miss Chegwin venise să aibă grijă de pacient în dimineaţa aceasta şi îi spusese Laurei să tragă un pui de somn sau să ia o gură de aer proaspăt.

Ea primi cu mulţumire, se îmbrăcă bine şi, luând coşul în mână, ieşi la plimbare, începând din Golful Daymer. În timp ce Laura se plimba, căuta în nisip, printre pietre, în resturile aduse de apele mării şi în băltoace. Nu găsi nimic de interes.

Înaintând, ajunse la locul naufragiului.

Pe plaja Greenaway, încă erau urme ale învălmăşelii de aseară. Butoaie sparte şi cioburi de oale împânzeau plaja.

Un bătrân stătea rezemat de un butoi răsturnat, dormind tun după atâta chercheleală.

Își continuă plimbarea, îndepărtându-se de acest loc.

La celălalt capătul al plajei, roci negre străjuiau întinderea de nisip. Din loc în loc se zărea lut violet cu dungi verzui. Pe tot acest fundal deschis, văzu un obiect care semăna cu un animal negru, mic sau cu un petic de material. Se trase mai aproape, se aplecă, măsură obiectul cu privirea și îl ridică delicat. Un bicorn negru. Nimic de speriat, însă o umplu de o senzație ciudată, ca o presimțire.

Ce prostuță ești, se dojeni ea. Umbla de prea mult timp printre oameni superstițioși.

Laura știa că astfel de pălării însemnate, fiindcă semănau între ele, aveau de multe ori numele stăpânului brodat pe dedesubt, mai ales cele de soldați. Mai găsise și altă dată câte un bicorn sau tricorn. Se uită în interior. Într-adevăr, se vedea ceva brodat: *A. Carnell.* Numele nu îi spunea nimic. Îl puse în coș. Apa sărată nu îi făcuse bine. Poate că dacă îl curăța repede, reușea să îl salveze.

A. Carnell. Unul dintre decedați? Sau un supraviețuitor?

Ajunsă acasă, o găsi pe miss Chegwin lângă pacient. Bărbatul gemea. Întorcea capul dintr-o parte în alta.

Laurei începu să îi bată inima mai tare.

— Ce e? Ce s-a întâmplat? Lăsă coșul deoparte și își desfăcu boneta repezindu-se spre ei.

Miss Chegwin puse mâna pe fruntea bolnavului.

— Arde.

Fusese înghețat bocnă și acum ardea? Nu era de bine. Simți că o apucă frica.

— Să aduc apă rece și niște fâșii de pânză?

— Da, rogu-te.

— Ce crezi că e? întrebă Laura.

Te rog să nu zică difterie ...

— Poate e difterie. Cu voia Domnului, sper să nu fie scarlatină sau tifos.

Cu voia Domnului, într-adevăr.

Grăbindu-se să aducă cele necesare, Laura se întoarse după câteva minute, cu un lighean și cârpe curate.

Bărbatul continua să se agite.

Bătrâna soră Chegwin îi vorbea calm, încercând să îl liniștească cu vorbe pe care Laura nu le înțelegea. Vorbea pe limba ei maternă, pe care puțini o înțelegeau.

Laura puse ligheanul pe măsuța de lângă pat, înmuie și stoarse prima cârpă.

— De ce vorbești cu el în cornică? Crezi că nu înțelege engleză?

Se gândea la temerile doamnei Bray că ar fi străin.

— În acest moment, mă îndoiesc că înțelege ceva. Cuvintele nu contează în starea în care e. Ceea ce îl ajută e tonul liniștit. Cel puțin, eu așa cred după atâția ani de stat la căpătâiul bolnavilor. În plus, îmi vine natural să vorbesc în cornică. Parcă o aud pe mama cum îmi vorbea când eram mică.

Bărbatul continua să geamă și să dea din picioare. Laura spera să nu își rupă suturile. Îi dădu pânza rece lui miss Chegwin.

Mary i-o puse bolnavului pe frunte și apoi, luă cealaltă pânză și începu să îi tamponeze obrajii, gâtul și decolteul pieptului, care se vedea în deschizătura cămășii de noapte.

— Șt, frumosu' meu, îl liniști și începu să îi vorbească iar calm în limba ei maternă. Laura prindea câteva cuvinte, nu foarte multe.

Cu ochii încă închiși, bărbatul murmură un răspuns firav.

Laura nu înțelese nici ce zisese el.

Mary tăcu, uitându-se la ea.

— Mi-a răspuns în cornică! M-a înțeles. Sunt sigură.

— Ce a spus?

— Bolnav cum e, a fost cam neclar, dar cred că a zis: „Mulțumesc, bunico." Privirea bătrânei se însenină. Nu mai auzi tineri azi vorbind în dialect. Face bine inimii mele. Probabil că e din Cornwall.

Ce surpriză! Veștile ar trebui să-i potolească suspiciunile doamnei Bray că ar fi străin.

Cum febra pacientului continua să crească, în ciuda eforturilor pe care le făceau, miss Chegwin zise:

— Nu îmi vine să cred că spun asta, dar aş fi vrut ca domnul doctor Dawe să fie aici. Poate că ar trebui să îl mai chemăm pe tânărul acela.

— Sunt de acord.

Laura se ridică, dorindu-şi să îl poată aduce mai repede decât îi lua să meargă pe jos la Roserrow. Dar doamna Bray şi Eseld plecaseră la cumpărături în Wadebridge, iar unchiul ei luase celălalt cal, şi singurul pe care îl mai aveau, ca să ajungă la cele trei biserici din parohie.

Văzând că şovăie, miss Chegwin îi zise:

— Ia măgarul meu. Îl înhamă Jago.

Laura încuviinţă din cap.

— Mulţumesc!

La scurt timp, Laura era deja echipată pentru vremea rece de afară şi plecată deja spre Roserrow, care era la vreo două mile de ei, între Trebetherick şi St. Minver.

Măgăruşul era bătrân, iar căruţa, şubredă. Spera să ajungă mai repede decât pe jos.

După ce trecură de Trebetherick, de prăvălia din sat şi de fierărie, Laura traversă un pod mic peste un pârâu, apoi o luă pe o potecă nisipoasă până văzu frontoanele înalte de la Roserrow. Casa cu două etaje, din piatră gri era încununată cu hornuri mici, în timp ce veranda de la intrare era străjuită de coloane uriaşe. În afară de toate acestea, arhitectura şi terenul din jurul casei erau simple.

Când ajunse pe aleea din faţa casei, un grăjdar îi ieşi în întâmpinare, strâmbând clar din nas la modestul ei mijloc de transport.

Treeve Kent, îmbrăcat într-o haină de călărie impecabilă, pantaloni de piele şi cizme înalte din piele, tocmai ieşea din grajd. Văzând-o, i se lumină faţa.

— Domniţă Callaway, ce plăcere neaşteptată.

Se îndreptă spre ea.

— Domnule Kent, fratele dumitale e acasă? Pacientul nostru e din ce în ce mai rău. Are febră mare.

— Cumplit. Exact ce îi place lui Perry. Dar să nu îi spui mamei, că nu îl va mai lăsa să vină. Ce medic ar mai fi şi el, dacă nu s-ar

duce să îi vadă pe cei mai bolnavi pacienți? Nu știu, dar mama așa ar vrea. Ca să nu aducă acasă nu știu ce nenorocită de boală, precum difterie sau altceva.

Laura se cutremură la acest gând. Frățiorul ei mai mic a murit din cauza acestei boli când era doar un bebeluș.

El o conduse în casă și o invită să intre în hol.

— Stai, te rog, aici. Jilțul nu e cu nimic mai comod decât o grămadă de pietre. Dar poate e exact pe gustul tău, dat fiind că deseori cutreieri coasta în căutare de comori, întocmai ca un pietruș. Îi făcu cu ochiul și plecă.

Laura nu mai fusese comparată cu o pasăre până acum și nici nu era sigură că îi plăcea.

Se așeză pe jilțul tare și se uită la holul auster. Câteva piese de artă – statuete și tablouri – erau expuse de jur împrejur, alături de o duzină de portrete ale strămoșilor familiei Kent.

La numai câteva minute, Perran, cu părul lui brunet, se auzi coborând repede scările, cu trusa în mână și privirea sobră.

— Domniță Callaway, Treeve mi-a spus ceva despre pacientul nostru, cum că ar fi mai rău?

— Mă tem că da. Are febră, dar e miss Chegwin cu el acum.

— Atunci să nu mai pierdem vremea.

Își luă haina și o urmă spre grajduri. Se uită la bătrânul măgăruș și la căruța și mai ponosită și strigă la grăjdar.

— Înșeuează-l pe Fulger imediat. Se întoarse spre ea. Tu poți pleca. Eu voi merge separat, dacă nu te deranjează. În felul acesta, voi ajunge mai repede și nici nu va trebui să mă întorc pe jos acasă sau să trebuiască să te pun iar pe tine pe drumuri cu mârțoaga asta.

— Crezi că durează mai puțin să înșeuezi alt cal?

— N-am nicio îndoială.

În timp ce vorbea, își făcu apariția o caleașcă superbă. Laura îi recunoscu pe domnul Roskilly, proprietarul minei, și pe fiica sa.

Treeve le ieși în întâmpinare și îi salută plin de farmec și de căldură.

— A, domnul Roskilly și domnița Roskilly, bine ați venit la Roserrow.

Treeve îi oferi femeii suple, cu părul brunet, mâna ca să coboare.

— Poftiți. Părinții mei se vor bucura să vă vadă. Din păcate, fratele meu nu va putea să ne țină companie.

Dar Treeve nu părea deloc trist, și nici simpatica domnișoară Roskilly.

Laura se întoarse și se urcă în căruță. Perry își dădu seama prea târziu că ar fi trebuit să îi ofere mâna. Ajunse totuși să îi susțină cotul. Laura îi trimise tânărului un zâmbet liniștitor și mână bătrânul măgăruș să își urnească mersul domol pe aleea din fața casei, apoi spre poteca nisipoasă care ducea la Fern Haven.

Bineînțeles, câteva minute mai târziu, Perry galopa în spatele ei pe un cal negru. Mână măgărușul într-o parte și îi făcu cu mâna în timp ce trecu pe lângă ea, cu trusa strâns legata de șa.

Fulger, nu glumă!, se gândi Laura, impresionată.

Când ajunse la Casa Brea, Jago o aștepta să îi predea măgărușul și căruța. Laura îi mulțumi și se grăbi să parcurgă poteca până la Fern Haven.

Perry era deja în odaia de oaspeți și turna ceva lichid pe buzele omului.

— Ce crezi că are? întrebă Laura, gâfâind și trăgând aer în piept.

— Aprindere la plămâni, cred. Plămânii lui par încărcați, ceea ce nu e de mirare, după ce aproape s-a înecat. L-am curățat și i-am dat prafuri contra febrei și un expectorant. Are nevoie de odihnă și de liniște. Altceva nu prea mai am ce face pentru el.

— O voi ajuta eu pe Laura să îl îngrijească, spuse miss Chegwin. Împreună o vom scoate la capăt. E un băiat puternic din Cornwall, la urma urmei.

Perry ridică sprânceana.

— Serios?

— Miss Chegwin i-a vorbit în cornică, îi explică Laura. Pare să înțeleagă. Chiar i-a răspuns ceva.

— Interesant. Ei bine, aș vrea să mai pot face ceva pentru el. Mă voi întoarce mâine să văd cum se simte.

— Mulțumesc. Apreciez. Toți apreciem.

Închise trusa și se uită la ea zâmbind firav. Pielea lui moale și ochii negri și mari îi dădeau un aspect plăcut. Așa cum spusese și

miss Chegwin, nu era nici pe departe la fel de atrăgător ca fratele lui mai mare. Însă, după felul în care o privea acum, orice fată ar fi putut uita ușor că avea un frate.

Dar Laura își dădu seama că nu se uita la ea, ci pe lângă ea. Se întoarse și o văzu pe Eseld în holul din spatele ușii. Ea era norocoasa pe care o admira Perry.

Din păcate, Eseld nu avea ochi decât pentru Treeve.

După ce Perry plecă, miss Chegwin murmură:

— Poate că el nu a putut face mai mult, dar *eu* pot.

Bătrâna soră muncea pe brânci. Ba făcea focul atunci când îl lua cu tremurici, ba îl băga, cu ajutorul lui Jago, într-o vană cu apă rece, atunci când febra își arăta colții.

— Pe vremea mea, îi zicea febra frigului, zise ea, fiindcă pare că lovește tocmai când se răcește vremea, mai ales pe cei bătrâni și pe copii.

Ca să îl mai decongestioneze și să respire mai ușor, Mary o rugă pe Newlyn să aducă oale cu apă fierbinte. Le puse lângă pat, iar pe cea mai mare o puse pe plită să scoată abur. Dar Wenna se plânse doamnei Bray că slujnica avea prea multe de făcut, așa că din acest moment, Laura și miss Chegwin împărțiră sarcinile între ele.

În vatră, Mary aruncă mai multe ierburi pe care le culesese de pe marginea drumului și din grădina ei: tătăneasă, mentă și eucalipt.

Ulterior, îi pusese bărbatului pe piept o pastă făcută chiar de ea, foarte aromată și puternică.

Așa cum o învățase Mary, Laura îl puse pe bărbat să soarbă lichide cât de des putea: ceai, apă, supă și sirop de soc.

Îngrijiră de pacient toată ziua și a doua zi. Până la urmă, începu să respire mai bine, îi scăzu febra și îl lăsară frisoanele.

— Ai reușit, miss Chegwin, exclamă Laura. Nu mai are febră. Acum, du-te acasă și dormi puțin. Ai tras mult. N-aș vrea să te îmbolnăvești și tu. Avem nevoie de tine.

Mary o bătu ușor pe Laura pe mână.

— E plăcut să poţi ajuta. Femeia se ridică să plece, apoi adăugă:. Dar să mă chemi dacă se schimbă în rău.

— Promit.

După plecarea lui Mary, Laura se aşeză pe marginea patului bărbatului, punând blând cana de apă pe buzele bărbatului din când în când. Îşi amintea că făcuse acelaşi lucru pentru una dintre pacienţii tatălui său cu mult timp în urmă. Mama fusese plecată în ziua aceea, când tata fusese chemat la o pacientă. Îl rugase pe tatăl ei să o ia cu el. Stătuse puţin pe gânduri, dar curând a cedat insistenţelor ei, aşa cum făcea deseori, iar cei doi au plecat împreună. După ce a consultat-o pe bătrână, a rugat-o pe Laura să stea lângă bolnavă, în timp ce tata s-a dus să îi spună soţului vestea tristă: soţia lui era grav bolnavă şi nu mai avea mult de trăit. Chiar dacă Laura avea experienţă puţină cu bolnavii, văzuse cât de mult suferea femeia din felul în care vorbea. Din instinct, începuse să îi spună o poveste lungă, cu care să îi abată gândurile bietei femei, despre vizita lor recentă la mare, rochia pe care şi-o luase cu această ocazie şi giumbuşlucurile frăţiorului ei mic – toate pe un ton liniştit, care se dovedise benefic pentru pacientă, liniştind-o şi dându-i ceva la care să se gândească dincolo de suferinţa ei imediată.

Femeia o plăcuse şi îl rugase pe domnul doctor Callaway să o mai aducă pe Laura. *Papa* fusese de acord, vădit mândru după privirea lui. După aceea, Laura începu să o viziteze zilnic pe femeie, ajutând-o cu tot ce putea, explicându-le surorilor care veneau în ture detaliile tratamentului şi regimului femeii şi vorbind cu pacienta vrute şi nevrute, până când s-a stins liniştită în somn.

În timp ce Laura se aplecă din nou şi îl ajuta pe bărbat să soarbă din cană, doamna Bray intră, rămânând lângă uşă.

— Cum se mai simte? întrebă ea. Sper să nu iei şi tu ceva, Laura. Sincer, ar trebui să o laşi pe miss Chegwin să îl îngrijească.

Laura prindea speranţă. Oare în vocea femeii se simţea o notă de grijă maternă? Dar, mai degrabă, doamna Bray se temea să nu îi dea cumva infecţia lui Eseld.

Atunci răspunse în apărarea lui Mary:

— Femeia nu poate să stea cu el zi și noapte.

— Sigur a făcut asta când lucra pentru domnul doctor Dawe.

— Dar acum are mai bine de 70 de ani, știi bine.

— Așa e. Sunt foarte disponibilă să ajut, ca orice om, dar aș vrea să ne recăpătăm camera de oaspeți în curând. Sigur sunt ... instituții pentru sufletele naufragiate, ca acest biet bărbat.

— Pe la noi, nu sunt.

— Ei bine ... fă tot ce poți ca să îi găsești alt loc.

— Voi face tot ce pot pentru a se face bine, să fii sigură de asta.

Fața senină și curioasă a lui Eseld își făcu apariția în pragul ușii, lângă mama ei.

— Ce se întâmplă?

— Nu intra, Eseld. Nu vreau să te îmbolnăvești.

— Desigur, *Mamm*. Dar de Laura te poți lipsi.

Eseld îi făcu Laurei cu ochiul.

— Nu am spus asta. Lamorna Bray ridică bărbia. E alegerea ei dacă își riscă sănătatea. Nu sunt mama ei, nu pot să îi spun ce să facă. Dar sunt mama ta și trebuie să am grijă de tine.

— Da, *Mamm*. Atunci am să stau aici și am să îi țin de urât Laurei pentru o vreme.

— Dacă vrei, dar să fii atentă să nu răcești.

După plecarea doamnei Bray, Eseld se uită strengărește în urma ei ca să fie sigură că rămăseseră singure, intră în vârful degetelor în odaie și se apropie de pat, dar nu prea mult.

— Câți ani crezi că are?

Laura dădu din umeri.

— Aș zice că în jur de 30 sau peste.

— Pentru mine e prea mare, dar e numai bun pentru tine.

Laura pufni.

— Sunt doar cu doi ani mai mare decât tine.

— Poate în cifre, dar în alte moduri, ești mult mai mare.

Laura nu putea să nu fie de acord.

Eseld apropie lampa mai mult de bărbat.

— Greu de spus dacă e atrăgător sau nu cu atâția favoriți. Eseld înclină capul într-o parte și îl măsură din priviri. Are nasul

mare, suplu şi drept. Aproape nobil. Şi gura e frumoasă. Vezi că buzele lui sunt mai cărnoase în mijloc?

Laura observase, dar n-ar fi recunoscut.

— Are nevoie de un bărbierit şi de o tunsoare, adăugă Eseld.

— Te oferi?

— Eu? Cerule, nu. Nu aş şti cum. Ce păcat că unchiul tău nu are valet.

Laura îl tunsese de multe ori pe unchiul Matthew după ce mătuşa Anne, prima lui soţie, murise. Fusese atât de afectat, încât nu îi păsa nici cât negru sub unghie de felul în care arăta sau altceva. Dar, de când se recăsătorise, soţia lui insistase să meargă la bărbier în Black Rock.

— Ei bine, individul acesta nu va merge în viitorul apropiat la bărbier, adăugă Laura.

— E în stare gravă?

— Dacă m-ai fi întrebat ieri, n-aş fi avut speranţă, dar pare mult mai bine acum, datorită coniţei Chegwin şi lui Perran Kent.

— L-a ajutat Perry?

— Foarte mult.

— Crezi că va fi un medic bun?

— Pe măsură ce va căpăta experienţă, va fi un medic foarte bun, cred.

— Atunci, poate că ar trebui să te căsătoreşti cu el, Laura. Ar fi o partidă perfectă pentru tine, fiindcă şi tu eşti fiică de medic. Aşa, Treeve mi-ar rămâne mie. Perry nu e la fel de atrăgător, dar e de două ori mai deştept, exact ce îţi place ţie.

Laura îşi întoarse capul surprinsă, dar nu o contrazise. Admira inteligenţa oamenilor, era adevărat, dar nu era imună la o faţă frumoasă.

Eseld se uită de jur împrejurul camerei şi inspiră adânc.

— Ei bine, cu siguranţă locul e mai plin de viaţă acum că avem un bărbat misterios sub acoperişul nostru. Sau aşa va fi, dacă se hotărăşte să îşi vină mai repede în fire. Crezi că e căsătorit sau nu?

— Nu am de unde să ştiu.

— Da, ce păcat că bărbații nu poartă verighetă. Ar fi de folos pentru o fată, ca să știe cu cine să flirteze și cu cine nu.

Laura râdea înfundat.

— Mama are dreptate cu privire la un lucru, continuă Eseld. Arată ca un pirat, cu barbă neagră și păr ciufulit. Crezi că ar putea fi? Sau poate traficant?

— Nu știu. Nava naufragiată făcea negoț și era din Yarmouth.

— Poate s-a furișat la bord, a ucis tot echipajul și apoi a împins nava pe stânci ca să își ascundă crimele.

— Ferească Dumnezeu. Laura râdea. Ce imaginație cumplită ai!

— Bine. Dacă asta nu îți place ... poate e un marinar sau un oarecare negustor ... în căutarea femeii pe care o iubește. În timp ce povestea, ochii lui Eseld scânteiau. A cunoscut-o scurt cândva. I-a spus că e fiică de căpitan de vas, dar a dispărut înainte să o poată întreba numele vasului sau adresa. Acum, navighează din port în port, sperând să o găsească din nou.

Laura oftă.

— O, Doamne! E mai rea decât prima poveste.

— Crezi? suspină Eseld. Pentru mine sună romantic.

— Pentru mine, sună ca o mare pierdere de timp.

Tocmai atunci intră unchiul Matthew.

— Fetelor, ce face vizitatorul nostru? Eseld, mă bucur să văd că te interesează soarta lui.

— Din fericire, e mai bine, îi răspunse Laura. A scăpat de febră.

— E o veste bună. M-am rugat pentru el și o voi mai face.

Newlyn bătu la ușa deschisă.

— A venit domnul Hicks și ar vrea să vă vadă, domnule.

— A! E agentul responsabil cu vasul. Spune-i că poate să intre, te rog.

Laura știa că, în caz de naufragiu, un agent local al ducatului încerca să recupereze cât mai multă încărcătură, chiar și vasul, pe care ulterior le restituia celor în drept. Încărcătura recuperată, precum minereu de cupru, fier sau cherestea, fie era trimisă destinației dorite, fie era scoasă la licitație pentru a acoperi pierderile proprietarului sau asiguratorului.

Un bărbat scund, ferchezuit şi cu chelie îşi făcu apariţia cu un dosar de piele sub braţ. Acesta era bărbatul care se oprise să stea de vorbă cu unchiul ei în seara naufragiului.

— Laura, Eseld, începu unchiul Matthew, acesta este domnul Hicks, agentul care se ocupă de naufragiu.

Bărbatul mărunt se înclină.

— Ziua bună, domniţelor. Sunt curios cum se simte vizitatorul vostru. Aş vrea să spun numele lui proprietarilor, dacă se poate.

— Din fericire, e mai bine, spuse Laura. Dar încă nu e conştient, din câte se vede.

Domnul Hicks se uită spre pat.

— Ce păcat! Ei bine, între timp, le-am scris proprietarilor să le cer o listă oficială cu echipajul şi încărcătura, ca să se ştie ce ar putea recupera şi ca rudele cele mai apropiate să poată fi anunţate. Să sperăm că prietenul nostru se va trezi şi va putea să ne dea informaţiile de care avem nevoie, deşi, fără îndoială, va fi trist să afle că toţi tovarăşii lui de călătorie au pierit.

— Adevărat. Unchiul ei încuviinţă din cap trist. Îl aşteaptă un adevăr dur la trezire, într-adevăr.

În seara aceea, Laura stătea la căpătâiul bolnavului şi încerca să îi citească despre celebrul naufragiat Robinson Crusoe, tot picotind. Nu îşi amintea când mai fusese atât de obosită.

Lângă ea, bărbatul se odihnea liniştit. Laura tânjea să se întindă şi ea în patul ei.

Luă cartea de imnuri şi încercă să citească din ea cu voce tare, ca să nu adoarmă.

Nebănuite sunt căile Domnului,
Prin care minuni înfăptuieşte.
Pe ape El trece cu umbletul Lui,
Furtuna doar El o potoleşte.

Obosită de atâta citit, Laura se ridică şi luă odaia la pas, apoi mângâie cu degetele ceasul de buzunar al bărbatului. Venindu-i

o idee, desfăcu spatele ceasului, îl apropie de lampă și văzu în lumina ei stema curbată. Tot acolo se vedea și numele meșteșugarului: *L'Épine*. Nu o surprinse. Moda franțuzească era la mare căutare, fie pe război sau pe pace.

Atunci apăru Newlyn.

— Domniță? Au venit frații Kent în vizită. Sunt în salon cu doamna Bray și Eseld, dar au cerut să vadă pacientul.

Slujnica îi zâmbi și adăugă în șoaptă:

— De fapt, pe dumneata vor să te vadă, dar îi caută în coarne doamnei Bray.

— Ah! Evident, zise Laura, bucuroasă de companie.

Se uită repede în oglindă și pitulă rapid o buclă rebelă în spatele urechii.

Treeve intră primul.

— Bună seara, domniță Callaway, spuse el făcând o plecăciune galantă.

Laura se înclină.

El se uită spre bărbatul care dormea.

— Te-aș ruga să îl prezinți pe prietenul tău, dar pare ... ocupat.

Perry apăru în urma lui.

— Cum mai e? întrebă el, mergând spre patul bolnavului.

— Mai bine, slavă Domnului!

Tânărul medic părea surprins că pacientul avea fruntea rece și că respira normal.

— Ai dreptate. Nu mai are febră. Mulțumim lui Dumnezeu!

— Da, adăugă Laura zâmbind. Și lui Mary Chegwin, de asemenea.

Perry încuviință din cap.

— Adevăr grăiești.

Laura se uita când la unul, când la altul.

— Ce vânt vă aduce în seara asta pe la noi?

— Cerșești complimente, domniță Callaway? Treeve îi zâmbi. Nu îți stă în caracter.

— Ba nu ...

El ridică mâna împăciuitor.

— Te tachinam doar. E foarte distractiv.

— Am venit să îl văd pe misteriosul bărbat, iar Treeve a vrut să mă însoţească, îi explică Perry.

Treeve deschise mâinile.

— Cum să reziști ocaziei de a le vedea pe minunatele domnişoare de la Fern Haven?

Perry, văzu ea, dăduse ochii peste cap.

Nimeni nu putea tăgădui că Treeve era fermecător, plăcut, şi generos în complimente. Dar Laura ştia că aşa flata el multe femei. Nu îl băgă în seamă.

Perry mută privirea de la pacient la ea.

— Pari frântă. Te simţi bine?

— Sunt bine, puţin obosită.

— Nu mă mir, după ore în şir de grijă pentru acest bărbat.

Laura se uita în pământ, puţin stânjenită.

— Nici chiar aşa.

— Ba da, spuse Treeve, i-ai acordat prea multă atenţie acestui străin, neglijându-ţi prietenii de o viaţă. Am devenit gelos.

Ea dădu din cap:

— Nu e chiar aşa.

În hol îşi făcu apariţia Eseld, zâmbind senin, deşi mâinile împreunate trădau altceva.

— Treeve? Coboară, te rog. Speram să fii al patrulea la jocul de cărţi.

— Desigur.

Ieşi din cameră făcând o plecăciune shakespeareană şi fluturând din mâna.

— Te rog să mă scuzi, domniţă Callaway. Mă cheamă frumoasa Eseld.

Chicotind şi mustăcind, Eseld îl conduse în jos pe scări. De data asta, fu rândul Laurei să îşi dea ochii peste cap.

Perry îi urmări dezamăgit cu privirea, apoi se uită din nou la ea.

— Sigur te simţi bine?

— Da.

Întinse mâna spre ea.

— Pot?

Stătea nemișcată și nesigură. Apoi se relaxă în timp ce el îi puse mâna rece pe frunte.

— Nu ești foarte caldă, dar ar trebui să te odihnești. Nu aș vrea să te îmbolnăvești și tu. Pacientul nostru e în afara oricărui pericol. Mergi să dormi în noaptea asta, bine? Așa spune doctorul. Îndulci porunca zâmbindu-i.

Laura oftă adânc.

— Sună divin, recunosc. Mulțumesc din nou pentru ajutor.

— Am făcut foarte puține. Mă bucur că am putut ajuta. Te rog să mă anunți orice ar fi.

— Așa voi face. Noapte bună!

A doua zi dimineața, Laura își bea ceaiul și întindea unt pe două felii de pâine, în timp ce unchiul ei se pregătea să plece. În mod normal, îl însoțea în vizitele lui la enoriași sau se plimba pe plajă, dar azi urcă în camera de oaspeți. După câteva minute, miss Chegwin se întoarse cu un castron de supă pe care o pregătise la ea acasă.

— Nu mă spune Wennei. Îi făcu cu ochiul și trase un scaun lângă pat. O să stau eu cu el o vreme, zise Mary. Încerc să îl conving să bea supa asta. Du-te și culcă-te puțin.

— Am dormit toată noaptea, de când domnul doctor Kent a spus că e în afara oricărui pericol, spuse Laura, dar mi-ar prinde bine niște aer proaspăt.

— Prea bine, du-te.

Îmbrăcată în haine călduroase, Laura se plimba pe plaja de lângă Fern Haven. Trecuse pe lângă Greenaway, ca și până acum. Apoi începu să caute mai departe. Uneori lucrurile aduse la mal se întindeau pe distanțe lungi. Urcă pe coasta înverzită și coborî în următorul golfuleț. Acolo, căută din nou printre pietre, de-a lungul plajei Polzeath, până când ajunse la o băltoacă în partea cealaltă.

În apa rămasă în urma valului, zări ceva de metal. Se aplecă și se uită mai bine. O sticlă?

Ajunse la băltoacă şi scoase din ea o ploscă de cositor sau argint oxidat, frumos ornamentată. S-ar putea să valoreze ceva. O scutură puţin – era goală – şi o puse în coş.

— Ce ai găsit?

Laura se întoarse, uimită să îl vadă pe Tom Parsons semeţ deasupra ei. Nu îl auzise din cauza vântului şi a valurilor. Pentru că nu se simţea în largul ei dat fiind că erau doar ei doi, încercă o abordare prietenoasă. Nu avea rost să îl scoată din pepeni.

— O ploscă goală. Tu?

În timp ce îi măsura privirea, se sili să îl privească în ochi. În cele din urmă, el îşi feri privirea şi se uită la zorii dimineţii.

— Azi nimic. Da' în seara cu naufragiu' am găsit multe, pân' să vină agentu' şi vameşu'.

— Ei bine, ziua bună.

Dând să plece, vocea lui o ţintui în loc cu aceeaşi forţă cu care ar fi ţinut-o în loc de mână.

— Dac-ai da de ceva mai bunicel, un cufăr sau o ladă cu lacăt, i-ai spune bătrânului Tom, aşa-i?

Ochii lui sclipeau. Ea se sforţă să nu dea în spate.

— Dacă dau de aşa ceva, le voi spune cu siguranţă celor în măsură să ştie.

Refuza să îl slăbească din privirea pătrunzătoare. Încuviinţă din cap şi se întoarse, văzându-şi de drum.

— Sunt cu ochii pe tine, domniţă de la oraş, strigă el în urma ei.

Îi simţea privirea străpungându-i spatele şi sufletul, dar îşi continuă plimbarea calmă, îndepărtându-se cu paşi siguri de el, deşi ar fi vrut să o rupă la fugă până acasă.

Bărcile cu șase vâsle sunt tradiționale în Padstow,
așa cum este și sărbătoarea de 'Obby 'Oss.
Ambarcațiunea a servit ca barcă de salvare pentru
navele eșuate, dar și pentru victimele din Doom Bar.

Brian French, *Naufragii și recuperări lângă Doom Bar, în Padstow*

Capitolul 4

După întâlnirea cu Tom Parsons pe plajă, Laura se întoarse la Fern Haven răsuflând ușurată. Își scoase hainele călduroase și își atârnă boneta în cuier, apoi se duse spre camera de oaspeți să stea de vorbă cu miss Chegwin. Însă în cameră îl găsi doar pe bărbatul care stătea rezemat pe perne, în pat.

Se apropie de el surprinsă.

— O!

Avea ochii deschiși, albaștri ca marea.

— Bună dimineața, spuse ea.

El nu îi răspunse, dar o urmărea cu privirea lui pătrunzătoare și circumspectă prin toată camera.

— Sunt Laura Callaway, începu ea. Dumneata cine ești?

El tot nu îi răspunse.

Ea înghiți, încântată și emoționată în același timp.

— Știi unde ești? Îmi imaginez că totul e anapoda. Ești într-o casă lângă Trebetherick. E un cătun mic, de care probabil nu ai auzit. Dar Padstow, care e mult mai mare, e la două mile de aici, în estuarul Camel.

El încruntă sprânceana confuz sau gânditor. Frământându-și mâinile, ea zise:

— Din păcate, vasul dumitale a naufragiat. *Kittiwake*? Poate căpitanul a încercat să intre în port ca să scape de furtună. Nava, pesemne, a ajuns la promontoriul Stepper sau în Doom Bar şi valurile au purtat-o pe plaja Greenaway. Îţi sună ceva cunoscut?

Miss Chegwin intră cu un castron cu terci în mână.

— A, Laura, te-ai întors. Bun. Am rugat-o pe Wenna să îmi dea ceva mai consistent de mâncare acum că pacientul s-a trezit. A vorbit ceva?

— Cu mine nu.

— Nici cu mine, zise Mary. Am încercat atât în engleză, cât şi în cornică.

Laura se întoarse spre bărbat şi îi spuse:

— Ea e miss Mary Chegwin, vecina noastră. E o soră pe cinste. Noi două am avut grijă de dumneata. A, şi domnul doctor Kent, dar el nu e aici acum.

Bărbatul clipi, dar părea că nu înţelege mai nimic din toată nebunia, după ce se trezise într-un pat străin, sub privirile a două femei străine.

Miss Chegwin încercă din nou.

— Eşti în Cornwall. *Kernow*.

— *Kernev*? încercă el să repete numele regiunii în cornică.

Mary dădu din cap.

— Ker*now*, repetă ea, cu accent pe ultima silabă.

El se uită în jos, tulburat. Oare nu înţelegea? Era totuşi străin?

Jago intră aducând mai multe lemne, strânse de prin lemnăria distrusă de pe vas.

Bărbatul ridică privirea spre el speriat. Oare îl intimida Jago cu statura lui sau era altceva? Poate era imaginaţia ei, dar i se părea neliniştit.

— El e Jago, se grăbi Laura să îi explice, prietenul şi vecinul nostru. Stă cu miss Chegwin.

— De fapt, e fiul meu adoptiv, adăugă miss Chegwin zâmbindu-i prietenos. Să nu te sperie statura lui. Nu ar omorî nici o muscă, darămite o persoană.

Jago adăugă lemn pe foc și ieși din cameră. Bărbatul se mai liniști, dar privirea lui era în continuare rece și abătută. Aproape că vedea cum i se învârtește mintea.

— Nu trebuie să te temi de noi, îl asigură Laura. Suntem prieteni, nu suntem dușmani. Unchiul meu e vicar aici. E om bun.

Îi văzu nodul lui Adam plimbându-se greoi de sus în jos. Atunci Laura sări și îi umplu un pahar cu apă din carafa de pe lada cu haine și i-o duse.

— Poftim! Sigur ți-e sete.

Bărbatul se întinse după pahar și îl duse la gură încet.

— Nu îl bea pe nerăsuflate, îl avertiză miss Chegwin. O să-l verși.

Atrasă de zornăitul unui cal de afară, miss Chegwin se întoarse către fereastră.

— Vă rog să mă scuzați. Mi-au venit algele.

Îi dădu Laurei terciul.

— Mă întorc. I-l dai tu, da?

— Sigur. Nu te grăbi.

După plecarea lui Mary, Laura puse castronul pe marginea mesei și îl întrebă:

— Poți să stai în capul oaselor? Pot să te ajut să ...?

Cum să îl ajute? Să îi vâre mâinile sub brațe și să îl ridice? De unde atâta putere? Ce păcat că Jago plecase!

Până să apuce să încerce ceva, se ridică singur în coate și se împinse în șezut. Fața i se încruntă de durere. Alarmat, aruncă așternuturile și trase cămașa de noapte într-o parte, de parcă ar fi avut un cărbune aprins sub ea.

Înainte să își ferească privirea, Laura îi văzu pielea și coastele.

— Scuze, am uitat să te previn. Ai o rană urâtă în coastă. Miss Chegwin a suturat-o, după cum i-a spus doctorul Kent, dar niciunul din ei nu e chirurg cu experiență, din păcate.

El se mai uită puțin la cusături și lăsă cămașa în jos.

Ea se apropie și îi aranjă pernele de sub cap.

— Dacă stai liniștit, nu mai doare așa rău.

Laura așteptă ca el să ridice din nou așternuturile, luă castronul și se așeză pe scaun, lângă pat.

— Cred că ți-e o foame de lup. Vârî lingura în ciorbă. Pot ...?

El întinse mâinile nesigure spre castron şi spre lingură, i le luă şi începu să înfulece terciul.

— Mai încet! Nu uita ce a spus miss Chegwin. Să nu verşi.

Şi adăugă în glumă:

— Bucătăreasa noastră se supără dacă îi risipeşte cineva *deliciosul* ei terci.

El ridică privirea spre ea, îi văzu zâmbetul strengăresc şi îi zâmbi înapoi. Înseamnă că înţelegea engleză. Coada ochilor se încreţise de râs, sau, poate că, la un moment dat, stătuse prea mult în soare. Oricum ar fi fost, zâmbetul acela firav îi dădea un farmec.

Întrezărea gropiţele de sub favoriţi.

Începu din nou să mănânce, mai normal.

În tot acest timp, ea îi explică:

— Ai avut şi aprindere la plămâni, dar s-ar zice că ţi-ai revenit destul de bine.

După ce mâncă şi ultima îmbucătură, laura îi dădu un şervel, iar el îşi şterse gura politicos, ca un gentilom.

Îi dădu castronul înapoi şi strânse din buze ca şi când se pregătea să ţină un mare discurs. Apoi îi spuse pompos:

— Îţi ... mulţumesc.

Ea îi zâmbi.

— Cu mare plăcere, domnule ...? Mi-ar plăcea să îţi ştiu numele.

Din nou, coborî privirea şi se gândi bine înainte să îi răspundă. Pronunţa fiecare silabă încet şi cu atenţie.

— Alexander Lucas ...

— Domnule Lucas, mă bucur să te cunosc.

— Şi eu pe dumneata.

Se opri. Bărbatul îşi pipăi pieptul, căutându-şi parcă buzunarele, apoi se uită spre masă şi păru întristat să o găsească goală.

— Lucrurile ... mele? întrebă el cu glas răguşit din cauza nefolosirii.

— A!

Laura se duse la lada cu haine şi strânse cele câteva lucruri pe care le descoperise în buzunarul lui.

— Asta e ce am găsit în pantalonii dumitale. Când i-am spălat, adăugă ea cu stânjeneală.

Nu voia să o socotească o hoață. El primi monedele și ceasul, pe care le studie în palmă.

— Asta e ... tot?

Engleza lui era excelentă, dar avea un accent pe care ea nu îl recunoștea.

— Da, îmi pare rău. Nu aveai haina pe dumneata când te-am găsit.

El clipi, apoi deschise ceasul.

— L-am curățat și l-am uscat cât de bine am putut, dar s-a oprit, din păcate. Poate un ceasornicar îl va repara. Noi nu avem un ceasornicar aici, dar, în orașele mai mari, probabil că sunt.

El încuviință din cap, dar nu mai zise nimic.

Alexander se uita la ceas și la cele câteva monede din mâna lui, încercând să își amintească. Unde pierduse restul de bani? Și lucrurile lui, mai ales unul? Oare fusese al lui? Îl ținuse în mână atât de puțin ...

Se uită din nou la ceas. Tatăl lui i-l dăduse înainte să plece de acasă. Era important pentru el, însă acum când se uita la el îi stârnea doar durere. Totuși, se bucura că nu îl pierduse, așa cum pățise cu atâtea altele: libertatea, fratele lui, *Victorine*, Enora și cât pe ce și viața.

Ridică privirea la femeia încântătoare de lângă el. Vocea ei îi era deja cunoscută, o auzise citindu-i, deși acum îi vedea fața clar pentru prima dată. Până acum, păruse o plăsmuire a imaginației lui, din cauza febrei, pesemne.

Crezuse că totul fusese un vis. Bucătarul de pe *Kittiwake* îi spusese legenda frumoasei sirene care locuia în estuarul dintre Atlantic și portul Padstow. Cu secole în urmă, un bărbat tânăr se îndrăgostise de ea. Fiindcă refuzase să se căsătorească cu el, într-un moment de furie, o împușcase.

Răzbunându-se pe mârșăvia lui, sirena blestemase portul, umplându-l cu nisip. De atunci, marinarii mureau pe capete pe plaja din Doom Bar.

Într-o stare de confuzie, Alex văzuse imaginea neclară a unei femei roşcate, care se aplecase asupra lui, cu faţa încadrată de buclele de păr răvăşite de vânt şi cu ochi de chihlimbar. Crezuse că legenda sirenei îi invadase visurile.

Acum ştia că femeia e reală şi are un nume, deşi nu îl mai ştia pe tot. Laura nu ştiu cum.

Mângâie monedele cu degetele şi îşi mai aminti ceva. Dăduse câteva monede pe biletul de vas. Nu numai pentru el, ci şi pentru cel mai bun prieten al lui. Inima începu să îi bată puternic în piept. Unde era prietenul lui acum?

Ar fi avut o rafală de întrebări pentru care avea nevoie de răspunsuri, dar se abţinu. Trebuia să o ia încet. Nu ajunsese la destinaţia dorită, ci naufragiase pe teritorii necunoscute. Femeia încercase să îl liniştească, asigurându-l că erau prieteni, nu duşmani. Dar el ştia prea bine că devotamentul e schimbător. Era de ajuns o privire la copci şi la încheieturile arse de sfori ca să se convingă. Nu avea de gând să se mai lase pe mâna nimănui.

După multe frământări, puse monedele şi ceasul pe măsuţa de lângă pat. Apoi trase adânc aer în piept şi întrebă:

— Ceilalţi bărbaţi?

Tânăra îl privea cu multă seriozitate.

— Îmi pare rău că trebuie să îţi spun asta, dar au murit toţi în naufragiu. Eşti singurul supravieţuitor.

Simţi valuri de şoc şi de durere, mai puternice decât orice furtună. Simţea zeci de împunsături, de data asta în inimă. *Nu. Doamne, nu!*

— I-am înmormântat în cimitirul bisericii, continuă ea cu blândeţe. Te asigur că am făcut totul cum se cuvine.

Se uita la el cu ochii ei căprui şi calzi, scăldaţi în bunătate.

— Erai ... apropiat de ei?

Încuviinţă din cap, dar nu o mai vedea pe ea, ci mai degrabă pe Daniel. Murmură, mai mult bărbatului dispărut, decât ei:

— Prietenul meu bun şi drag.

Apoi se uită din nou la ea, cu o umbră de speranţă.

— Eşti sigură?

Ea șovăi.

— Cum arăta prietenul dumitale?

Se gândi puțin, apoi spuse:

— E mai scund decât mine. Are părul drept și e brunet. Ochi negri.

Ea clipi scuzându-se.

— E o descriere prea generală. Mă duc să iau lista. Mă întorc în câteva minute.

Se întoarse curând și răsfoi un jurnal legat până când dădu de o anumită pagină și începu să citească:

— „Bărbat, 40–45 de ani, păr cărunt, ochi verzi, durduliu, poartă șorț. Poate e bucătarul?"

Ridică privirea spre el a confirmare.

El încuviință din cap.

— Da.

Continuă:

— „Bărbat, 25–30 de ani, păr brunet, ochi căprui, un semn din naștere în formă de căpșună pe sprânceana stângă ..."

Inima lui Alexandru se făcu mică, iar fața i se crispă de durere.

— Da. Avea un astfel de semn. *O, Daniel. Îmi pare atât de rău, prietene.*

Ochii i se umplură de lacrimi. Își feri privirea. Oare îl considera slab dacă îl vedea plângând? În acel moment, nu îi păsa. Își șterse ochii cu o batistă și întinse mâna după jurnal.

Ea i-l dădu, iar el citi restul listei singur.

„Inițialele O.T. în interiorul beteliei și al gulerului cămășii." Alex se opri, înfiorându-se. Știa ea ce înseamnă aceste inițiale?

Citi mai departe.

„Băiat, 13–15 ani, păr roșcat, ochi albaștri, pistrui."

— O, nu, gemu el. Și băiatul? *Doamne mare, de ce băiatul? Era atât de fraged ...*

Continuă să citească, recunoscând descrierea căpitanului și a altor câțiva din echipaj. Mai era o descriere pe care se aștepta să o vadă. Dădu pagina, dar nu mai scria nimic.

— Asta e tot? întrebă el.

— Da. Am înmormântat nouă: opt bărbați și un băiat.

— Mai era cel puțin încă unul. Dădu paginile înapoi și mai trecu încă o dată prin listă. Ai găsit cumva un bărbat cu o cicatrice în formă de toiag pe obrazul stâng?

Îi desenă forma pe obrazul lui.

— Nu. Aș fi observat și aș fi notat. Se întinse și bătu ușor pagina cu mâna.

— Ești sigură? Avea părul lung, brunet și ochi albaștri.

Ea se opri o secundă și se gândi.

— Se poate să fi scăpat un astfel de detaliu. Unele trupuri erau lovite rău de stânci, îmi pare rău. Dar sunt ... destul de sigură.

Alexander mormăi un epitet pe sub mustăți.

— Atunci un bărbat nu apare în listă.

— Nu toate trupurile vin întotdeauna imediat la mal. S-ar putea să apară mai târziu, de-a lungul coastei, mai departe. Unele nu apar niciodată.

Omul simți un val de neliniște. Se schimonosi, dar nu mai zise nimic.

Ea se ridică.

— Știu că sunt vești grele. Te las puțin singur. Înainte să plec, ai nevoie să îți aduc ceva?

Dădu din cap că nu, fără să o privească. Avea nevoie de un singur lucru, dar se temea că îl pierduse pentru totdeauna.

Laura îl lăsă pe Alexander Lucas să își înece jalea. Își dorea ca unchiul ei sau miss Chegwin să îi fi dat veștile triste, iar ea să îl fi consolat ulterior. Oricare dintre ei ar fi făcut-o cu mai mult tact, își imagina ea. I se rupea inima pentru bietul om.

Își aminti cum îi evitase privirea înaintea să iasă din cameră. Oare îi era rușine să nu îl vadă plângând sau îi ascundea ceva? Laura fusese surprinsă, însă emoționată să vadă un bărbat în lacrimi.

Tocmai a aflat că prietenul lui a murit, își aminti ea. *Supărarea e de înțeles. Nu mai despica firul în patru de ce se ferește.*

Nu mai văzuse un bărbat plângând de când murise mătușa ei, Anne. Își aducea aminte cât de devastat fusese unchiul Matthew

când murise ea. Luni de zile după ce se prăpădise ea, n-a mai fost în apele lui și nu și-a mai revenit până când nu a cunoscut-o pe încântătoarea Lamorna Mably. Pierderea partenerului și dragostea pentru Cornwall i-a apropiat foarte repede pe cei doi. Și domnul acesta avea să își revină în timp.

Simțindu-se încă tulburată, Laura se duse la unchiul ei, doamna Bray și Eseld, care erau jos.

Când ajunse în hol, auzi râsete venind din salon.

— Laura nu se teme de bărbați străini sau de boală, spunea doamna Bray, dar mai știți cât de speriată a fost la primul ei festival din luna mai?

Eseld și unchiul Matthew râdeau înfundat.

Laura se simți ciudat că era motivul lor de glumă și plecă.

Știa foarte bine despre ce vorbeau. Își aducea aminte cu neplăcere și jenă de prima ei vizită la Padstow în timpul sărbătorii anuale Hobby Horse sau „Obby Oss", festivalul de 1 mai. Laura se așteptase să vadă flori, carusele, o celebrare prietenoasă a începutului de primăvară. *Nu* se așteptase la hărmălaie, strigăte rușinoase ale bețivanilor, neostoite bătăi de tobe și fața înfiorătoare a lui Obby Oss. Costumul nu aducea deloc a cal. O pânză gudronată, întinsă peste un cerc mare, cu o fustă lungă și neagră formau trupul calului, ca un capac de oală mare și negru. Avea fața pictată, pesemne ca să semene cu un cal. Dar Laurei, dungile negre, roșii și albe îi aduceau mai mult a dragon sau a diavol.

Ba mai rău, în dansul lui, Oss încerca să prindă domnișoare pe străzile înguste împânzite de privitori. Ridica poalele costumului și le arunca peste capetele tinerelor, prinzându-le sub fustă. Eseld o avertizase pe Laura foarte serios să nu se lase prinsă.

— Dacă ești prinsă și mânjită de unsoare neagră pe haine, vei rămâne însărcinată și te vei căsători până la sfârșitul anului, îi spusese ea.

Pentru o tânără nevinovată, era ceva de-a dreptul îngrozitor. Laura stătuse cu unchiul Matthew, doamna Bray și Eseld, dar Oss a venit spre ea cu masca lui amenințătoare și ochii de mărgele ațintiți asupra ei vădit cu intenții rele. Laura a țipat și a fugit în brațele unchiului Matthew, implorându-l să o ducă acasă. În jurul

ei, unii din mulţime au râs, în timp ce alţii i-au ocărât nesăbuinţa. Doamna Bray a dat din cap, dezaprobator.

— O să ne strice tuturor ziua?

În salon, deja râsetele păliră, înăbuşite de amintiri. Laura aşteptă o clipă, apoi intră în cameră. Văzându-i pe cei trei împreună, unul lângă celălalt, într-o atmosferă caldă, Laura simţi un gol de singurătate, cum i se întâmpla deseori.

— Musafirul nostru s-a trezit, spuse ea.

Auzind că supravieţuitorul îşi venise în simţiri, unchiul Matthew şi soţia lui urcară la etaj, ca să facă cunoştinţă cu el. Doamna Bray insistă ca Eseld să aştepte mai întâi să vadă cu ce fel de om aveau de-a face. Cei doi se întoarseră după zece minute, mulţumiţi şi chiar impresionaţi de musafir.

— Ce dicţie excelentă şi ce maniere alese! exclamă doamna Bray.

Unchiul Matthew încuviinţă din cap.

— Aşa e!

— A spus de unde este sau unde trebuia să ajungă? întrebă Laura.

— Nu. Abia am făcut cunoştinţă. Nu am vrut să îl importunăm, spuse doamna Bray.

Unchiul Matthew se uită la ea încruntându-se.

— De ce întrebi, draga mea? Te ... îngrijorează ceva?

Şovăind, Laura răspunse mai relaxată decât se simţea:

— Absolut nimic. Eram doar curioasă.

A doua zi, se întâlni cu Newlyn pe hol.

— Am o scrisoare pentru tine, draga mea.

Tânăra slujnică îi dădu misiva cu ştampila poştei pe care se putea citi *Penzance*.

Laura stătu un moment să se gândească ce oraş important era, dar apoi îi pică fisa. Îi scrisese unui bărbat de acolo despre moartea soţiei. O putuse identifica după nişte cărţi de vizită pe care le găsise în gentuţa ei, încă prinsă de încheietura mâinii, după ce vasul ei naufragiase în Doom Bar.

Laura aproape se temea de scrisoare și de ceea ce urma să vadă în inima bărbatului care își jelea soția. Spera să nu se descarce pe mesagerul care îi dăduse asemenea vești.

Desfăcu misiva, îmbărbătându-se.

Dragă domniță Callaway,

Mulțumesc că m-ați căutat și că mi-ați trimis vești despre moartea lui Prudie Truscott.

Știu că ați scris cu emoții, detestând nevoia de a fi purtătoarea unor vești pe care le-ați și socotit extrem de triste: faptul că un bărbat și-a pierdut jumătatea mai bună. Ajutorul potrivit. Dragostea lui adevărată.

Dar, în cazul nostru, scrisoarea dumitale a avut efectul invers față de cel scontat și de temut.

Am fost ușurat când am citit-o, fericit chiar.

Înainte să mă considerați un om fără inimă, dați-mi voie să vă mărturisesc că Prudie m-a părăsit pentru un traficant, acum mai bine de doi ani. S-au cunoscut aici, în Penzance, și a convins-o să plece pe mare cu el. Era convinsă că o așteaptă o aventură minunată și o dragoste mare. Nu a plecat pe furiș. Mi-a comunicat planul cu cinism și mi-a cerut ce îi mai rămăsese din zestrea ei modestă, pentru cheltuielile necesare. Nu i-a fost teamă că sunt puțini bani, convinsă fiind că noul ei iubit va avea grijă de ea ca de o regină, din prăzile negoțului său necurat.

Când s-au întâmplat toate aceste lucruri, am fost rănit atât în mândria, cât și în inima mea. Dar, de atunci, mi-am dat seama că nu mă mai iubea de ani de zile, dacă cumva m-a iubit vreodată, în ciuda devotamentului meu de neclintit.

Orice ar fi fost, aș fi continuat să am grijă de ea dacă ar fi rămas. Dar nu a făcut asta.

De la plecarea ei, am legat încet-încet o prietenie cu o vecină, o văduvă cu un caracter veritabil. O femeie credincioasă, care merge la biserică. Ruth Hodge a acceptat prietenia mea și, ocazional, compania mea la masă sau la un joc de table, dar nimic mai mult. M-am îndrăgostit de ea până peste cap și mi-am dorit să

fi avut mintea să mă fi căsătorit cu cineva ca ea cu ani în urmă, când am avut ocazia.

În situația dată, Ruth nu m-a vrut. Ținea la mine și știam asta. Chiar mă iubea. Dar atâta vreme cât aveam o soție în viață, nu era de acord să se căsătorească cu mine. Soția mea, spunea ea, s-ar fi putut întoarce în orice zi și m-ar fi putut ruga să o primesc înapoi, ceea ce, conform celor spuse de Ruth, aș fi avut obligația să fac.

Așadar, eram prins în capcană. Am fost prinși într-un purgatoriu chinuitor al dorinței și planurilor lui Prudie.

Acum, după ce am primit scrisoarea dumitale, cartea de vizită a lui Prudie, șuvița ei de păr castaniu și articolul din ziarul West Briton, *draga mea doamnă Hodge a fost, în sfârșit, de acord să devină noua doamnă Truscott, jumătatea mea mai bună, ajutorul potrivit și dragostea adevărată.*

Sunt cel mai fericit bărbat, datorită dumitale.

Îmi dau seama că șansele sunt mici, dar vă invităm la petrecerea noastră de nuntă pe trei ale lunii sau să ne vizitați dacă ajungeți vreodată în părțile acestea din Cornwall. Aș răsplăti bucuros demersurile dumitale, dar nu am îndrăznit să trimit nimic în acest plic, de teamă să nu fie furat. Vă puteți ridica răsplata la Quayside Cottage.

Cu cele mai profunde mulțumiri,
John Truscott
Penzance, Cornwall

Laura nu știa dacă să fie circumspectă sau uimită. Citind ultimele rânduri încă o dată, răsuflă ușurată. Dintre toate răspunsurile la care se gândise, nu se așteptase în veci la unul ca acesta. Scrisese mai multe scrisori de-a lungul anilor de când venise pe coastă, dar primise puține răspunsuri. Acesta era cel mai surprinzător.

Încurajată de scrisoare, Laura intră în camera de oaspeți cu inima ușoară și cu un zâmbet larg pe față. Era plăcut surprinsă să îl vadă pe pacient în capul oaselor, treaz, cu tava de mic-dejun în poală.

— Bună dimineața, domnule Lucas, spuse Laura. Cum te simți azi?

— Mai bine, mulțumesc, răspunse el măsurând-o. Ce te face atât de fericită în dimineața aceasta?

— Am primit o scrisoare surprinzătoare, chiar plăcută.

— Hm? Pot să întreb despre ce e vorba?

Începu să îi povestească pe scurt despre scrisoarea soțului înșelat de soție, dar după privirea încruntată a lui Lucas, se opri.

— Scuze. Nu ar trebui să vorbesc atât de ușor despre victima altui naufragiu când pierderea ta e atât de recentă. Își feri privirea spre zid.

— Pot să îl înțeleg pe bărbat, dar mi-e teamă că nu mi se pare deloc amuzant.

Laura simți o durere în piept și spuse:

— Iartă-mă, te rog.

— Nu e vina ta. Eu am întrebat.

Miss Chegwin intră și se uită la cei doi.

— Acum stăm ridicat și vorbim. Asta îmi place să văd. Asta numesc eu progres.

Prezența ei și schimbarea subiectului îi dădură Laurei o senzație de ușurare.

— Mary Chegwin, el e Alexander Lucas.

— Ca să vezi. Bănui că de acum nu îți mai pot spune „frumosu' meu". Cum te simți, domnule Lucas?

— N-aș ști ce să spun.

— Ei bine, uneori mintea se vindecă ultima.

— A întrebat de ceilalți bărbați, spuse Laura. I-am spus ce soartă au avut.

Mary Chegwin se schimbă la față.

— Așa ai făcut? Ah! spuse ea țâțâind. Dragu' de tine.

Bătrâna privi pacientul din cap până-n picioare.

— Știi ce te-ar face să te simți mai bine? O baie bună și un bărbierit. Poate și o tunsoare.

Ridică o tavă în care Laura văzu o foarfecă, o lamă și altele asemenea.

Domnul Lucas se ridică, frecându-şi barba şi trăgându-se de favoriţi.

— Nu am mai stat niciodată atât de mult timp nebărbierit. Cred că par lipsit de orice maniere.

Laura luă oglinda ovală din perete şi i-o aduse la pat.

Văzându-şi imaginea reflectată, murmură:

— Ştiam că trebuia să mă duc la bărbier înainte să plec. Sunt o sperietoare de-a dreptul.

— Nu aş spune chiar aşa, îl linişti Laura. Dar o tunsoare şi un bărbierit te va face să te simţi mai mult în pielea ta. Probabil şi o baie, dacă tot discutăm despre asta.

Având planul bine pus la punct, Laura înteţi focul, Jago aduse cada, iar Newlyn îi ajută să o umple cu apă caldă, folosind ibrice şi găleţi.

— După aia, o să-ţi schimbăm bandajele, zise miss Chegwin. Nu cred că îmbăierea îţi va face rău, dar trebuie să ai grijă când intri şi când te dai jos. Ai stat întins pe spate patru zile. Mai eşti şi rănit.

— Aşa voi face. Bărbatul se ridică cu efort, înăbuşindu-şi un geamăt.

— Jago poate să te ajute, dacă nu preferi să rămâi singur.

Domnul Lucas ridică privirea spre tânărul înalt, cu umeri laţi, faţa mare şi păr aspru. Jago se uita în jos, gândindu-se cumva că i se va cere să plece.

Pacientul se ridică în picioare. Cămaşa nu îi ajungea nici până la genunchi, fiind mai scurtă pe el decât pe unchiul ei. Clătinându-se încet, întinse o mână ca să se echilibreze.

— Dacă ai vrea să îmi dai o mână de ajutor, Jago, ţi-aş fi recunoscător.

Jago încuviinţă din cap, zâmbind reţinut. Puţini oameni îi pronunţau numele fără dispreţ.

O oră mai târziu, erau din nou împreună. Cada fusese golită şi îndepărtată, pacientul îmbrăcat chiar în pantalonii şi cămaşa lui, proaspăt luate de la spălătorie. Folosiseră ocazia ca să îi schimbe şi aşternuturile.

Domnul Lucas se așeză la masa de toaletă, cu prosopul înfășurat pe umeri, pentru a strânge resturile de păr. Își pieptănase părul proaspăt spălat pe spate, cu degetele, iar acesta îi rămăsese așa, ondulat și lucios.

Folosind uneltele oferite, inclusiv peria, pasta și lama de ras, își făcu spumă și începu să se bărbierească. Laura se bucura că nu o rugase să îl ajute. Sigur i-ar fi tremurat mâna de emoții în fața unui astfel de serviciu.

Trase o dungă pe obraz în jos, scutură lama în ligheanul cu apă, apoi urcă pe gât, ridicând bărbia înainte, pentru a întinde pielea. Fiecare brazdă îi dezvăluia și mai mult fața, pielea curată, trăsăturile frumoase, gropițele din obraji și cea din bărbie pe care le văzuse deja.

— Mă bărbieresc de ani de zile, spuse el, dar recunosc că nu m-am tuns niciodată singur.

— Pot să te tund eu, se oferi miss Chegwin. La urma urmei, cine crezi că îl tunde pe Jago?

Toți întoarseră privirile spre tânărul uriaș, al cărui păr stătea în toate direcțiile. Pacientul tuși discret.

— Pot să încerc eu, spuse Laura, sărindu-i în ajutor. Eu l-am tuns pe unchiul până s-a recăsătorit.

Alexander se întoarse spre ea.

— Mulțumesc, domniță Callaway, răspunse el înainte ca Mary să își poată relua oferta.

Laura luă foarfeca și pieptănul și se așeză în spatele lui. Îi vedea fața în oglinda mesei de toaletă. Razele soarelui intrau pe fereastră și băteau pe el, luminându-i ochii și dându-le o nuanță de turcoaz pe care o văzuse cândva la un inel.

El se uită în ochii ei în oglindă. La început, ea își feri privirea. Îi pieptănă părul, simțind cât de des și de ondulat era. Multe femei ar fi invidioase pe asemenea plete. Având părul drept și firul subțire, Laura tânjea și ea în felul ei.

Jago ieși cu apa de bărbierit. La un moment dat, și Mary se strecură afară. Laura nu observă nimic, atât de prinsă era de sarcina pe care o avea de îndeplinit, de senzația părului lui care îi scăpa printre degete. Strânse cu blândețe șuvițele șaten între

primele două degete de la mâna stângă şi tăie vârfurile, care începuseră să se onduleze. Aşa luă pe rând fiecare şuviţă, retezându-i vârfurile, bucurându-se de procesul mult mai plăcut decât atunci când îl tundea pe unchiul Matthew.

Se puse în faţa lui şi îi tunse şi bretonul şi lateralele, conştientă cât de ciudat se simţea să stea aşa de aproape. El era aşezat pe scaun, iar corsetul ei îi venea aproape de cap. Se aplecă şi se apropie cu faţa de data asta. La fel de periculos, fiindcă acum îl privea direct în ochi.

Observă nişte spumă rămasă în spatele urechii. I-o şterse şi îi arată degetul plin de spumă ca justificare pentru că îl atinsese.

— Asta ţi-a scăpat.

O prinse de mână, iar ea răsuflă surprinsă. Voia oare să o oprească, ofensat de îndrăzneala ei de a-l atinge? Dar el o privi în ochi în timp ce o ţinea de mână.

— Cred că îţi sunt foarte îndatorat, domniţă Callaway.

— Ha. Încă nu ai văzut cum îţi stă.

— Pentru mult mai mult ... Pentru că mi-ai salvat viaţa.

Stânjenită, devie laudele:

— Toţi am ajutat. Jago, Newlyn, miss Chegwin ...

— Dar tu m-ai salvat. Jago mi-a povestit despre seara naufragiului, despre pungaşul care voia să mă omoare şi cum ai insistat să fiu adus aici şi îngrijit.

Mâna lui caldă în care o ţinea pe a ei şi ochii lui pătrunzători, care îi citeau sufletul, o descumpăneau pe Laura. Se simţea nesigură pe picioarele ei, la fel ca el de curând.

— Orice om cu suflet ar fi făcut la fel.

— Ba nu ar fi făcut.

— Eu ... cu plăcere.

Pe hol se auzeau paşi. El îi dădu drumul.

Ea se dădu un pas în spate, pretinzând că voia să vadă cum îi stătea noua tunsoare.

Auzind paşii mai aproape, amândoi se întoarseră spre uşă.

Eseld intră şi făcu ochii mari la privelişte din faţa ei.

— Cerule mare! Cine eşti şi ce i-ai făcut piratului meu?

Laura se făcu roşie.

— Nu fi prostuță! L-am tuns și l-am bărbierit, după cum ți-a fost dorința, din câte îmi amintesc.

— Și ce bine am făcut! rosti Eseld.

Laura luă prosopul de pe umerii bărbatului.

— Eseld, el e Alexander Lucas. Domnule Lucas, verișoara mea prin alianță, domnița Eseld Mably.

El se ridică cu mare grijă, atent la glezna rănită.

— Încântat, rosti el și se aplecă.

Laura simți un nod în stomac. Normal că era încântat. Eseld era o frumusețe, nu ea.

Eseld părea la fel de impresionată.

— Alexander Lucas, hm? Îmi place. Făcu o reverență și ridică privirea spre Laura. Nu ți-am spus că sub favoriți se ascunde o frumusețe? Am avut dreptate. Un nas drept, aristocratic și o gură foarte frumoasă.

Auzind astfel de vorbe, el ridică sprâncenele. Eseld avu decența să roșească. Și Laura se fâstâci.

Bărbatul se uită la Laura cu o privire jucăușă.

— Ești de acord cu evaluarea verișoarei tale?

— Eu ...

Laura dădu din umeri și își feri privirea. Simțea cum îi ard urechile.

Eseld dădu din mână.

— O, Laura nu observă astfel de lucruri. Are ochi doar pentru bărbați inteligenți și învățați. Și pentru tot ce plutește.

El ridică din nou din sprânceană și zâmbi strengărește.

— Pesemne că eu fac parte din ultima categorie?

Eseld izbucni în râs.

— Foarte adevărat. Nu m-am gândit la asta. Laura a mai găsit o comoară pe plajă. Cea mai mare de până acum.

Se auziră alți pași. De data asta, în prag își făcu apariția Perry Kent. Laura se bucura de întrerupere.

— Apropo de bărbații inteligenți și învățați ... spuse Eseld.

Perry se uita când la Eseld, când la Laura.

— Mulțumesc, presupun. Ce am pierdut? Privirea lui se opri la bărbatul din spatele Laurei, care acum stătea pe picioarele

lui. A, văd. Ce primire! Înaintă, întinzându-i mâna. Eu sunt Perry Kent.

Alex dădu mâna cu el.

— Alexander Lucas.

— Domnul doctor Kent este un medic tânăr, îi explică Laura. El ne-a ajutat să îţi tratăm rănile şi febra.

— O, contribuţia mea a fost mică, spuse Perry cu modestie. Laura şi miss Chegwin au făcut cam toată treaba.

— Chiar şi aşa, îţi mulţumesc foarte mult, domnule, spuse Alexander cu sinceritate.

— Perry. Încă nu m-am obişnuit să mi se spună *domnule*.

Îi zâmbi, iar Alexander îi întoarse gestul.

Fiind acolo, Perry le spuse că vrea să îi consulte copcile şi alte răni pe care le avea pacientul. O zori pe Eseld să iasă din cameră.

— De ce Laura poate să rămână, iar eu nu? Nu suntem amândouă femei?

Laura o luă de mână şi ieşi din cameră.

— Vino, draga mea, să le aducem domnilor nişte ceai şi biscuiţi.

— Crezi că e un gentilom? o întrebă Eseld şoptind, în timp ce Laura o târa spre bucătărie. Speram să fie pirat. Ar fi fost *mult* mai romantic!

Deasupra mormintelor marinarilor înecați au înfipt galioanele navelor naufragiate. Pe timp de ceață, acestea puteau fi luate drept morți înviați care se amestecă printre cei vii ...

S. Baring-Gould, *În vuietul mării*

Capitolul 5

Mai târziu în aceeași zi, agentul local, domnul Hicks, se întoarse cu unchiul Laurei.

Intrând în odaia de oaspeți, unchiul Matthew îi explică Laurei:

— L-am întâlnit pe domnul Hicks în Padston și i-am menționat în treacăt că supraviețuitorul nostru și-a revenit. E nerăbdător să vorbească cu domnul Lucas.

Laura observă cum Alexander se încordă.

Agentul păși înainte cu pălăria în mână, și se prezentă:

— Sunt Howard Hicks, agentul care investighează naufragiul navei *Kittiwake*.

Cum Alexander nu spuse nimic, Laura adăugă:

— Acesta e domnul Alexander Lucas.

— Domnule Lucas, le-am scris proprietarilor navei să ne trimită o listă oficială cu echipajul și încărcătura, dar, dacă tot v-ați trezit, poate ne dați niște informații chiar dumneavoastră.

— Mă tem că nu pot, răspunse Alexander.

— Nu? De ce?

— Am fost doar un pasager. Așa cum i-am spus domniței Callaway, călătoream împreună cu un prieten. Pot să vă dau numele lui, evident, Daniel Marchal. Dar pe ceilalți nu îi cunosc.

Unchiul Matthew luă cuvântul:

— Îmi pare rău pentru pierderea de care ați avut parte!

— Sigur că da. Ce tragedie! Hicks notă în carnet, dând pagina. Dar cu siguranță i-ați cunoscut pe unii dintre ofițeri sau o parte din echipaj. Măcar numele căpitanului ni-l puteți confirma?

Încuviință din cap.

— Cred că e Frederick Smythe. Iar pe secund îl chema Peters ... Prenumele nu l-am auzit.

— Am aflat că proprietarii sunt din Yarmouth. Acesta este portul de unde ați plecat?

— Da.

Hicks notă și acest aspect.

— Și unde mergeați?

— În Portreath. Dar marea agitată nu ne-a lăsat să intrăm în el. Așa că am continuat să căutăm un refugiu sigur. Din păcate, marea a avut alte planuri.

— Nu mă mir, răspunse Hicks. Padstow este unul dintre cele mai sigure porturi de pe coasta de nord a ținutului Cornwall. Și ce treabă aveați în Portreath?

Alexander stătu pe gânduri, apoi spuse:

— Ce curios sunteți! Întotdeauna îi luați la întrebări pe bieții pasageri cu privire la viața lor personală?

Atenție, domnule Lucas, gândi Laura, știind că eschivarea nu făcea decât să îl ambiționeze și mai mult pe agent. Îl înghionti ușor în mână.

— Sunteți sigurul supraviețuitor, domnule Lucas, răspunse Hicks. Nu am pe cine să întreb.

Alexander se uită la ea și schimbă tactica.

— Din păcate, domnule Hicks, pierderea pe care am suferit-o este încă de dată foarte recentă.

— Desigur, înțeleg.

— Căpitanul voia să livreze marfa acolo. Eu voiam doar ... să merg acasă. De acolo plănuiam să ne îmbarcăm.

— Și unde e casa dumitale? Nu în Cornwall, presupun?

— Nu. Speram să ajung în Insula Jersey. Ați auzit de ea?

Inima Laurei se făcu mică la auzul acestui cuvânt. *Jersey* ...

Hicks încuviință din cap.

— E o insulă aproape de Franța.

Cu sclipire în ochi, Alexander adăugă:

— E o dependență a coroanei britanice, să nu uităm.

— De acolo ești dumneata?

— Am trăit în multe locuri. Am fost la școală la Cambridge și pe continent. Am călătorit mult.

— Cam așa se explică accentul dumitale. Nu am mai auzit nimic asemănător. Mie îmi sună puțin franțuzesc.

— Încă se vorbește franceză în Jersey, să știți, îi răspunse Alexander. Și tradiționala limbă jèrriais. Dar trăiesc în Anglia de ani de zile, cel mai recent în Huntingdonshire.

— Am auzit de zona asta, dar nu am fost acolo. Hicks își consultă notițele. Iar prietenul dumitale ... domnul Marshall?

— Și el mergea acasă.

Hicks ridică privirea din carnet și se uită la el.

— E periculos să călătorești în Jersey când suntem în război cu Franța.

— Știu prea bine. Cu toate acestea, nu francezii ne-au împiedicat, ci marea. Sau, mai corect, Doom Bar și stâncile din Greenaway.

— Multe nave au pățit la fel, pot să vă confirm. Îmi puteți da și alte nume?

Alexander îi aruncă Laurei o privire și apoi reveni.

— Domnița Callaway mi-a arătat descrierile pe care le-a făcut victimelor. L-am văzut pe băiat. Era plin de viață și muncitor, dar nu am auzit să îl strige altfel decât Roșcatul, din cauza părului. Bucătarul era un tip masiv pe nume Seymour. Mai mult de atât, nu știu cu ce aș putea să vă ajut.

Ea observă că nu menționase nimic despre bărbatul care lipsea din lista ei.

— Ei bine, spuse Hicks, curând vom avea lista oficială a pasagerilor și a echipajului. Agentul închise carnetul. Mulțumesc, domnule Lucas.

Alexander încuviință din cap.

— Domnule Hicks.

După plecarea vicarului şi a domnului Hicks, cuvintele agentului răsunau ca un ecou în capul lui Alex. *Curând vom avea lista oficială a pasagerilor şi a echipajului.*

Gândul îl înfiora.

Când uşa se închise în spatele lor, se întoarse spre domniţa Callaway şi îi mărturisi:

— Eu şi prietenul meu nu vom fi pe această listă.

Ea îl privi fără să clipească.

— De ce?

— Nu ne-am îmbarcat oficial. Căpitanul a fost de acord să ne ia neoficial, bucuros să mai facă un ban.

— Înţeleg. Şi de ce aveai nevoie să călătoreşti neoficial?

— Proprietarii de nave au reguli. Nu au voie să transporte pasageri neautorizaţi. Numai echipaj calificat. Dar mulţi căpitani acceptă să ajute persoane care au nevoie de transport în ultima clipă.

Privirea ei rămase sobră.

— Şi de ce ai avut nevoie de transport în ultimă clipă? Ai spus că te îndreptai spre casă. Care era urgenţa? Mai ales că ştiai riscurile?

El se uită la faţa ei. Uneori, tânăra drăguţă părea foarte generoasă şi tolerantă. Alteori, ca acum, era prea curioasă.

— Ţi-ai ratat cariera, domniţă Callaway. Trebuia să te faci agent de naufragii, ca domnul Hicks. Ai talent.

Ochii ei căprui deschis îl priveau insistent.

— Poate, dar dumneata, domnule Lucas, ascunzi ceva.

Decise că nu avea rost să nege.

— Aşa e. Poate că într-o zi îţi voi spune totul, dar acum nu pot. Trebuie să fiu sigur că pot avea încredere în dumneata.

— Dar eu pot avea încredere în dumneata? întrebă ea.

Şovăind, îi răspunse:

— În prezenţa mea, eşti întru totul în siguranţă. E tot ce pot spune acum.

Având nevoie de gândire, Laura se întoarse în camera ei. Fusese peste măsură de surprinsă când domnul Lucas pomenise de Jersey. Cât de des se gândise la locul acela şi visase să viziteze într-o bună zi insula îndepărtată, deşi nu avea idee cum. Cu ani în urmă, când părinţii o informaseră că urmau să se îmbarce spre

Jersey, îi implorase să o ia și pe ea. În schimb, ei o trimiseseră la școală și plecaseră fără ea.

Dar ea fusese supărată, se simțise trădată, abandonată și speriată. Avusese tot dreptul. După ce au plecat în Jersey, nu i-a mai văzut niciodată, pe niciunul dintre ei.

În după-amiaza aceea, Laura se duse cu unchiul ei în cătunul Porthilly, în vizită la niște bolnavi din parohie. Domnului Carlyon, care era foarte în vârstă, îi duse o oală de ciorbă, iar familiei Penberthy, care avea cinci copii, îi duse tocăniță de iepure făcută de Wenna. Cei mici aveau febră. Laura spera că era de la erupția dentară sau crup și nimic mai mult. Doamna Penberthy, văduvă de miner, nu-și permitea să cheme doctorul, chiar dacă domnul doctor Dawe ar fi avut timp. Laura promise să îi întrebe pe miss Chegwin și pe Perran Kent ce leacuri ieftine știau.

După vizite, unchiul Matthew se duse la St. Michael, unde avea o întâlnire cu slujitorii bisericii. De vreme ce era o zi frumoasă de toamnă, Laura îi propuse să se întâlnească din nou la biserică peste o oră. Între timp, o luă încet la pas dinspre golful Porthilly înspre satul vecin, Black Rock, deseori „Rock" pe scurt, bucurându-se de priveliștea satului Padstow care se vedea în partea cealaltă a estuarului.

Se trezi gândindu-se la bebelușul Charles, singurul ei frate. Cât de mult o bucurase nașterea lui. În sfârșit, ajunsese și ea să fie soră mai mare. La aproape nouă ani, aproape că își pierduse speranța că ar mai putea avea un frate. Bănuia că și părinții ei la fel. Cât de bucuroși fuseseră cu toții că se născuse sănătos.

Laura îl văzuse crescând, îi văzuse fiecare progres – cum învățase să zâmbească, să râdă, să se târască, să meargă – cu o mândrie aproape maternă.

În săptămâna în care urma să împlinească doi ani, tata fusese chemat la un pacient suferind.

Dădaca îl adusese pe Charles la mama lui.

— Mi se pare prea cald, doamnă Callaway. Și foarte agitat. Domnul doctor e acasă?

— Nu, e plecat la un pacient. Mama pusese blând mâna pe fruntea micuţului. Îi dau dinţii. Poate de asta.

Urcase cu băiatul în cameră şi Laura se dusese după ea, sperând să poată face ceva şi oferindu-se să aducă pânză umedă ca să îi scadă febra.

— Mulţumesc, Laura.

Pe măsură ce orele treceau, simptomele erau din ce în ce mai grave. Faţa roşie a fratelui ei se strâmba de durere. Respira greu, fiecare gură de aer era un răguşit nemilos.

În privirea mamei ei începuse să citească frica. Ochii îi fierbeau de panică.

— Unde a plecat tatăl tău? Îţi aduci aminte?

— La domnul Saunder, lângă parc.

— Bun. Să îi trimitem vorbă prin Thomas.

Refuzând să lase jos din braţe dulcea ei povară, mama o rugă pe Laura să scrie biletul.

Câteva minute mai târziu, valetul plecă cu mesajul, iar Laura se întoarse în cameră. Acolo, lângă scaunul mamei, îşi ţinea frăţiorul de mânuţă. Cât de mică era! Caldă şi umedă. Mult mai caldă decât a Laurei. Plângea şi tuşea sec.

După lăsarea întunericului, tatăl ei se întoarse de la pacientul bolnav frânt de oboseală. Urcă repede în camera lui, cu trusa în mână şi cu asistentul lângă el. Îi examină trupul drag şi se întunecă la faţă.

— Are gâtul umflat.

Tânărul său asistent sugeră să îi scoată sânge, dar domnul doctor Callaway nu vedea cu ochi buni o astfel de procedură pentru un copil atât de mic.

— Crezi că e difterie? întrebase tânărul.

— Doamne, ai milă, se tânguise mama ei.

Uitându-se direct la Laura, răspunsese cu tărie:

— E prea devreme să ne pronunţăm.

Dar Laura îi văzu faţa albă, ca hârtia, cu care o alungă din cameră, de frică să nu o ia şi ea.

Laura se aşeză pe jos în hol, suficient de aproape încât să audă poruncile tatălui ei şi să îl vadă pe asistentul lui ieşind din

cameră și aducând ce îi spunea el. Tata se speti ca să îl salveze pe Charles – punându-i băiatului sare de mare pe gât și nevoindu-l să ia înghițituri mici de lapte fiert, lăsat să se răcească. Dacă ar fi știut și ea să fi încercat mai din timp aceste remedii!

Câteva ore mai târziu, ieși singur din cameră. Din spatele ușii închise a cabinetului se auzea plânsul înăbușit al mamei.

Se prăbuși lângă Laura, pe podeaua din holul întunecat. Începu să vorbească gâtuit:

— Îmi pare rău. Am încercat să îl salvez, dar nu am putut. Am dat greș. Fiul meu drag!

Își îngropă fața în palme, ca pentru a-și ascunde fața și tristețea.

Laurei îi curgeau lacrimi pe obraji. Bietul Charles! Bieții ei părinți! Biata de ea, care își pierduse singurul frate. Puse capul pe umărul tatălui ei și plânseră până li se uscară ochii.

După aceea, lucrurile nu mai fuseseră la fel în familia ei. Tatăl ei părea să îi acorde Laurei mai multă atenție, dar mama mai puțină. Oare mama era supărată că trăia Laura, și nu Charles? Oare suferea de o întristare a sufletului? Oare se hotărâse să se îndepărteze ca să evite suferința pierderii unui alt copil, în caz că se întâmpla ceva cu fiica ei? Laura nu știa ce să zică. De-a lungul anilor, își imaginase toate scenariile posibile, dar nu ajunsese la un răspuns mulțumitor.

Acum, gândindu-se la copiii familiei Penberthy, Laura rosti o rugăciune: *Doamne, Te rog să îi cruți*, deși în inima ei se îndoia că Dumnezeu o auzea și o asculta.

În timp ce Laura se plimba, văzu un tânăr pe care îl știa de la biserică, fiul barcagiului, jucându-se cu mingea cu alți băieți.

Apropiindu-se, văzu că purta o haină vădit mai mare. Era o uniformă albastră, cu manșete roșii. Un epolet era aproape rupt și atârna de niște fire de ață.

Alerga spre ea, încercând să prindă mingea. Ea îl întrebă:

— Martyn, de unde ai haina?

Tânărul dădu din umeri, scuturându-și epoletul.

— De unde crezi? Din mare.

— Din seara naufragiului?

— Nu, domniță. La o zi după. Din Polzeath.

— Înţeleg.

Laura se gândi repede. Nu era expertă, dar credea că haina pe care o purta băiatul aparţinuse unui ofiţer francez. De marină, cel mai probabil. Şi ofiţerii din marina britanică aveau uniforma albastră, dar ale lor aveau gulerul şi manşetele albe.

— Ei bine! îi zâmbi ea băiatului. Ai grijă cu haina aia, să nu fi luat drept spion francez.

El îi zâmbi prietenos.

Puştii îi strigau pe Martyn să se întoarcă mai repede în joc. Alergă, lăsând-o pe Laura cu mai multe întrebări decât cu răspunsuri.

A doua zi, Laura participă cu familia la un botez la St. Menefreda. Ulterior, plecară acasă cu căruţa să ia cina la Fern Haven. Afară, lângă grajd, unchiul Matthew şi Laura făceau planuri, înainte să intre în casă. La puţin timp, se duseră în odaia de oaspeţi şi îl invitară pe domnul Lucas la cină. Laura stătea în prag, aşteptând răspunsul.

— Mulţumesc, domnule. Alexander se mută de pe un picior pe altul, neliniştit. Dar mă tem că aş veni în şosete.

Unchiul Matthew se uită la ea ca şi când i-ar fi venit o idee.

— O, Laura are o soluţie pentru asta – nu-i aşa, fetiţa mea?

Laura încuviinţă din cap şi aduse un coş mare. În el erau o pereche de ghete şi nişte pantofi bărbăteşti desperecheaţi, dar care se potriveau. Păstra toate ghetele şi toţi pantofii pe care îi găsea şi îi dădea săracilor şi celor fără adăpost. Oare el nu făcea parte din aceeaşi categorie?

— Sper că nu te deranjează, dar în timp ce dormeai, ţi-am măsurat piciorul. Mă tem că nu sunt noi.

— Nu mă supăr. Mă bucur.

— Poţi să îi probezi?

Îi puse pantofii înainte, în care el îşi îndesă întâi un picior, apoi celălalt, strâmbându-se de durere.

— Excelent. I-ai avut la îndemână?

Laura roşi, dar unchiul spuse cu mândrie:

— Laura a încălțat mulți tineri din această parohie. Îi găsește, îi repară și apoi li-i dă celor ce au nevoie.

Alexander se aplecă și se uită la pantofi. Oare observase că nu se potriveau perfect? Ridică privirea și se uită în ochii ei.

— Îți rămân dator.

După câteva minute, intră șchiopătând în salon, cu ajutorul unui baston pe care i-l împrumutase miss Chegwin. Newlyn mai pusese un scaun la masă, iar Alexander li se alătură pentru prima dată.

Unchiul Matthew trase de scaunul lui Alexander în spate zâmbind luminos.

— Bine ai venit, domnule Lucas.

— Mulțumesc! Se înclină înaintea doamnelor și se așeză.

Chiar și Lamorna Bray îi zâmbi și îi ură cele cuvenite, în mod evident la fel de impresionată de schimbare ca și fiica ei.

Unchiul Matthew ceru binecuvântarea și începură să mănânce.

— Soțul mi-a spus că ești din Jersey, domnule Lucas? îl întrebă doamna Bray.

El încuviință din cap.

— Bunicii mei s-au mutat din Anglia acolo acum câteva zeci de ani. Este un loc frumos. Ați fost vreodată acolo?

— Eu? Niciodată. Dar cineva cunoscut a fost acolo ... Strânse din ochi căutând în memorie, apoi se uită la soțul ei cerându-i ajutor. Cine era, domnule Bray?

Inima Laurei i se zbătea în piept.

Privind-o cu ochi rugători, unchiul Matthew plecă capul și spuse:

— Părinții Laurei.

— O, am uitat.

Alexander se uită la Laura, ridicând din sprâncene, foarte surprins și, cumva, îngrijorat. Ea își feri privirea, plimbând o bucată de macrou prin farfurie.

Observându-i tulburarea, Eseld preluă discuția.

— Îmi aduc aminte că am căutat Insula Jersey pe hartă. E în Canalul Mânecii, nu-i așa? Mult mai aproape de Franța decât de Anglia.

— Într-adevăr, încuviință domnul Lucas din cap. La doar 12 mile nautice.

— Ce mănâncă oamenii pe acolo? Bănuiesc că nu mănâncă macrou şi napi. Eseld strâmbă din nas la farfuria de care abia se atinse.

— Se mănâncă multe fructe de mare, la fel ca aici. Peşte, mulţi raci, homari, stridii, scoici şi altele asemenea, pe lângă multe legume proaspete. Mai puţin miel, aş zice. Au şi preparate tradiţionale, precum turtă dulce, fasole bătută şi melci muraţi.

— Melci? întrebă Eseld cu suspiciune.

— Un fel de moluşte. Pe aici se numesc *haliotis*, cred. Sunt foarte bune.

De data asta, Laura abia se abţinu să nu se strâmbe din nas. Îi plăcea peştele, dar nu era înnebunită după melci şi alte moluşte.

— Înţeleg că erai în călătorie de negoţ, spuse doamna Bray. Eşti marinar, negustor sau ...?

Lăsă întrebarea în aer, aşteptând răspunsul cu interes.

Şovăind, el sorbi din pahar, îşi şterse gura cu şervetelul şi răspunse.

— Sunt ... marinar, da.

Laura îşi aminti că făcuse şcoala la Cambridge şi pe continent. Cu siguranţă spusese asta. Era un simplu marinar?

Răspunsul lui îi potoli interesul doamnei Bray. Îl rugă pe soţul ei să îi dea sosul pentru peşte.

Eseld interveni din nou.

— Şi acum ce vei face, domnule Lucas?

— Voi încerca să ajung acasă, îi răspunse el, de data asta fără ezitare.

Doamna Bray încuviinţă şi spuse cu răceală:

— Bună idee!

— Dar mai întâi trebuie să îşi revină, interveni unchiul zâmbindu-i omului. Nu e nicio grabă.

După cină, Laura îl întrebă:

— Ce zici să luăm o gură de aer proaspăt, domnule Lucas? La o plimbare în grădină?

El îi zâmbi, vădit uşurat.

— Da, mulţumesc.

— Vin şi eu cu voi, spuse Eseld, punând deoparte şervetul.

Dar mama ei o opri ridicând o mână.

— Eseld, draga mea, e rece azi și e vânt; mai bine stai în casă, ca să te odihnești.

Eseld lăsă buza în jos îmbufnată, dar nu insistă.

Unchiul Matthew ținu ca Alexander să ia haina lui.

— Una mai veche, vă rog, îi lămuri doamna Bray.

Câteva minute mai târziu, Laura și Alexander se plimbau prin grădină, ea îmbrăcată în manta și cu șal de lână, iar el, în haina maro închis a unchiului Matthew. Grădina începuse să se usuce, dar încă arăta bine îmbrăcată în crizanteme galbene, hortensii uscate, margarete și frunzele roșii și gălbui ale dracilelor verzi.

— Vrei să ne așezăm puțin? Îi arătă o bancă de sub un foișor arcuit, îmbrăcat în viță-de-vie.

El nu își mai lua privirea de la foișor.

— Avem unul la fel acasă.

Stătură câteva momente fără să zică nimic, apoi el sparse tăcerea:

— Aș vrea să merg la mormântul prietenului meu, dacă îmi arăți unde e.

— Bineînțeles. Mâine e bine?

El încuviință din cap.

— Mulțumesc!

— Ar trebui să te avertizez că nu are încă o piatră funerară, adăugă ea.

— Înțeleg.

— Dacă stăpânul, domnul Sandys sau proprietarul navei nu va acoperi cheltuielile, va plăti unchiul meu. E un om generos.

— Amabil om.

— Da, e un om bun. Crezi că poți merge pe jos? E cam o jumătate de milă până acolo. Sau să îl rog pe unchiul Matthew să ne dea trăsura?

— Cred că mi-ar prinde bine să merg pe jos. Trebuie să îmi recapăt puterea. Cu ajutorul acestui baston de la miss Chegwin, cred că mă descurc.

— Prea bine. Atunci, mergem mâine după micul-dejun.

Ea îl conduse înapoi în camera lui.

— Ai vrea să vii cu noi la biserică? Eşti binevenit, dar trebuie să te avertizez că toată lumea se va uita la tine şi va vorbi în şoaptă, din curiozitate.

Laura îşi amintea foarte bine prima ei slujbă, la biserica principală din St. Menefreda. Văzuse privirile dezaprobatoare pentru boneta şi rochia ei demodată, părul roşcat şi toată fiinţa ei, de fapt. Simţea aceeaşi jenă ca atunci când se uitase de jur împrejur şi văzuse privirile aspre cu care o priveau ceilalţi şi zâmbetele superioare. Încă o vedea pe tânăra Kayna Roskilly şuşotind cu domniţa Sandys pe sub mâna înmănuşată.

— Îţi mulţumesc pentru invitaţie ... şi pentru avertizare, îi spuse Alexander. Nu cred că sunt pregătit pentru asta deocamdată, dar poate îmi împrumuţi o Biblie ca să citesc singur? Dacă ai una în plus. Sau poate are unchiul tău una.

Ea îi zâmbi, încântată că îi ceruse.

— Avem, într-adevăr.

Laura se întoarse în cameră şi îi aduse o a doua Biblie pe care o recuperase din mare – îmbrăcată în piele şi legată strâns cu o sfoară. Intrase foarte puţină apă sărată în ea. Reuşise să o usuce şi nici nu se mai vedea. Era foarte puţin îndoită. Spera să o înapoieze familiei care notase căsătoriile şi decesele pe prima pagină, dar nu reuşise încă să dea de ea. Deocamdată, era bucuroasă că o putea folosi altcineva.

Laura îşi aminti de prima Biblie pe care o găsise şi ale cărei eforturi de a trimite scrisori fuseseră răsplătite mai bine.

După un naufragiu, cu câţiva ani în urmă, găsise în raniţa unui soldat, pe care o avea încă prinsă în spate, un Nou Testament cu Psalmii, îmbrăcat în piele. În interior erau notate numele proprietarului, câteva generaţii din linia lui genealogică, chiar şi numele proprietăţii familiei. În situaţia aceea, fusese nevoie de o singură scrisoare ca să dea de cea mai apropiată rudă sau, în acest caz, de cele mai apropiate rude.

Patriarhul familiei, bunicul bietului tânăr, îi răspunsese total copleşit de tristeţe, dar cu multă recunoştinţă pentru că le scrisese şi îi anunţase că nepotul lui fusese înmormântat creştineşte şi că avusese Biblia la el. Acest bărbat, soţia şi fiica lui

veniseră până la ea ca să stea de vorbă. Laura și unchiul Matthew îi întâmpinaseră la hanul unde se cazaseră, le dăduseră cartea înapoi, le povestiseră despre naufragiu și îi însoțiseră la cimitirul bisericii unde fusese înmormântat iubitul lor. Vărsaseră multe lacrimi, dar Laura rămăsese cu satisfacția că îi ajutase în durerea și jalea lor.

La început, fusese ideea unchiului ei. La puțin timp după ce se mutaseră la Fern Haven, găsise un nume brodat pe haina unui înecat și spusese:

— Aș putea să dau, cumva, de familie. Aș putea afla a cui era nava, iar proprietarii, la rândul lor, mi-ar putea spune de unde era tânărul sau cine sunt rudele lui cele mai apropiate. Dar, din păcate, nu am timp.

Era foarte ocupat cu cele trei biserici pe care le avea în grijă. Laura se oferise să scrie scrisori și să întrebe chiar ea.

Unchiul Matthew fusese de acord pe loc.

— Viața e foarte grea uneori. A ta cu siguranță nu a fost ușoară. Dar pot spune cu sinceritate că, slujindu-L pe Dumnezeu și pe ceilalți, simt că am un sens. Asta îmi umple sufletul atunci când viața e plină de dezamăgiri. Aș vrea să găsești și tu această împlinire.

Pe vremea aceea, Laura îi spusese că exagerează.

— Nu e nevoie să sune atât de măreț. Nu fac decât să scriu niște scrisori. S-ar putea să nu iasă nimic din asta.

Avusese dreptate. Din primele ei eforturi, nu ieșise mare lucru. Dar, în ziua aceea, când se întâlniseră cu familia tânărului, Laura îi spusese unchiului ei:

— Ai avut dreptate. Nu e o sarcină fericită și nici ușoară, dar merită. Mulțumesc că mi-ai încredințat-o mie.

El îi mângâiase mâna.

— Mă bucur să aud asta, draga mea. Dar nu îmi mulțumi mie. Dacă nu ai fi fost tu, treaba asta ar fi rămas nefăcută. Îi mulțumesc lui Dumnezeu că îți binecuvântează eforturile.

După micul-dejun, a doua zi dimineața, Laura și Alexander ieșiră bine îmbrăcați să înfrunte vremea rece. El avea în mână bastonul, iar în picioare, cizmele înalte, din piele, pe care i le dăduse ea.

O luară pe o alee nisipoasă și îngustă spre Golful Daymer. Florile ofilite băteau în maroniu, cele mai multe, dar din loc în loc se zăreau și puncte purpurii. Grozamele erau încă în floare, gălbui, printre ferigile și păpurișul pălit.

La scurt timp, se ivi biserica St. Enodoc, cel puțin în parte. Fiindcă era așezată în estuar, printre dunele înșirate, pământul pătrunsese în capelă prin două locuri, acoperind frontonul de est, acoperișul pridvorului și ușa. În partea aceea, se zărea numai acoperișul de șindrilă. În mijloc, era turla ghemuită și strâmbată de vânt de-a lungul veacurilor.

Intrară prin cimitir. La capătul îndepărtat al cimitirului bisericii, o colină acoperită de buruieni se înălța până la nivelul ferestrelor transeptului nordic. De acolo, te puteai apleca pe fereastră și să vezi în interior structura aproape îngropată.

— Este capela din nordul parohiei, îi explică Laura. Mai avem o capelă în sud, în Porthilly. Biserica-mamă e în St. Minver.

Arătând cu mâna biserica îngropată în nisip, Laura continuă:

— Unii oameni îi spun Biserica scufundată sau Poneiul scufundat. E lesne de înțeles de ce.

— Unchiul tău mai face slujbe aici?

Ea încuviință din cap.

— Cel puțin o dată pe an trebuie să țină o slujbă. Îl coborâm prin acoperiș, cu o funie. Vezi trapa de acolo? E trasă peste luminator, în acest scop. Câțiva enoriași dintre cei mai voinici coboară cu el, în timp ce alții se adună pe movilă pentru a asculta slujba.

— Ce interesant! murmură el.

— Da. Încearcă să strângă fonduri ca să scoată biserica din pământ și să o restaureze, dar merge greu. Soții Roskilly vor ține un bal caritabil în curând, în sprijinul acestei cauze.

Și partea de sud a cimitirului era îngropată în nisip, dar în partea de nord, mormintele erau vizibile: cu cruci, lespezi și pietre funerare.

Îl duse într-o zonă anume a cimitirului.

— Aici poți să vezi cum vor arăta pietrele funerare ale echipajului de pe *Kittiwake*.

Citiră împreună câteva inscripții:

RIDICAT
întru amintirea celor șase bărbați și a unui tânăr
al căror nume sunt necunoscute, găsiți la mal
în urma naufragiului vasului *Brave I.*
21 octombrie 1810

DEDICAT
morților necunoscuți de pe *SS Land Ho.*
8 noiembrie 1811
Rămășițele au fost aduse și înmormântate
cu ajutorul voluntarilor.

— Victimele naufragiilor erau cândva înmormântate în gropi comune, pe mal, îi spuse Laura. Multe nu sunt marcate deloc. Au cel mult o ancoră sau un galion. Unchiului meu i-a displăcut această practică. Am fost foarte ușurați când legea s-a schimbat și am primit aprobarea să înmormântăm oamenii în cimitir.

El încuviință din cap, cu o privire plină de respect, solemnă. Pe măsură ce treceau pe lângă crucile și pietrele funerare, Laura îi arătă un mormânt mai recent:

AICI ODIHNESC
rămășițele ofițerului secund și ale celor 13 marinari,
care au făcut parte din echipajul Price,
naufragiat în portul Padstow.
Septembrie 1813

În cele din urmă, îl conduse spre o bucată de pământ recent săpată, lângă poarta cavoului.

— Aici odihnesc prietenul tău și ceilalți bărbați.

El încuviinţă din cap, cu ochii la bucata de pământ. Atât de modest, atât de greşit. Ea sperase că pietrele funerare pe care i le arătase mai devreme, ştiind că, în timp, mormântul va primi cinstea cuvenită, îi vor alina durerea vederii unui petec de pământ nemarcat. Însă, văzându-i privirea, se îndoia că ceva i-ar putea alina durerea.

— Te las singur câteva minute.

El încuviinţă din nou din cap fără să zică nimic, iar Laura se îndepărtă, oferindu-i intimitatea de care avea nevoie.

Din colţul vechii biserici, se uită peste umăr şi îl văzu lăsându-se în genunchi şi strângând în pumn pământul.

Văzându-l cum atinge petecul de pământ sterp, durerea încă proaspătă a pierderii ei îi înţepa din nou inima. Gol ... pustiu ... asta vedea cu ochii minţii ei când încerca să îşi imagineze mormintele părinţilor ei, din Insula Jersey. Oare fuseseră înmormântaţi cum se cuvine? Aveau o piatră funerară?

Cum mătuşa şi unchiul ei erau bolnavi, pe moarte chiar, oare se găsise cineva să le plătească înmormântarea? Sau şi părinţii ei sfârşiseră tot într-un mormânt nemarcat, cine ştie pe unde? Nu ştia. Tânjea să meargă în Jersey şi să le vadă locul de veci, să se asigure că fuseseră înmormântaţi cum se cuvine. Nu ca să îşi umple golul lăsat de pierderea lor, ci ca să îi mai aline suferinţa.

Recunoscătoare pentru cele câteva momente de singurătate, Laura îşi şterse lacrimile. Se avântă în câmpul din apropiere şi culese un buchet modest de iarba morii de vânt, echinaceea şi clopoţei. Apoi o luă încet spre biserică.

După plecarea domniţei Callaway, Alexander îngenunche lângă mormânt, nevenindu-i să creadă că dragul lui prieten zăcea fără suflare, acoperit de ţărână, nisip şi regrete. Se aplecă şi îşi afundă mâna în pământ, de parcă l-ar fi putut atinge pe Daniel şi să îl mângâie. Să se mângâie pe sine.

Îmi pare rău, Daniel. Biata ta soţie! Şi bietul tău copilaş, care se naşte în această lume fără tată.

Daniel ar fi fost un tată minunat. Blând, răbdător şi priceput. Casa familiei ar fi fost mereu întreţinută şi copilaşul ar fi avut câte o jucărie nouă la fiecare Crăciun.

Alexander se gândi la lucrurile pe care Daniel le făcuse cât stătuseră în Huntingdonshire: cutii sculptate, macheta minunatei *Victorine*, pe care lucraseră amândoi și pe care o pierduseră. Și cea mai prețioasă dintre toate, arca lui Noe, cu perechi de animale pe care le confecționase pentru viitorul lui bebeluș.

Îmi pare atât de rău, prietene, se gândi Alex din nou. Se întreba cum să îi trimită vorbă văduvei lui Daniel.

Dacă va reuși să ajungă acasă, avea să meargă la ea și să îi dea vestea în persoană. Dar ce șanse avea să facă acest lucru în curând? Nu avea niciun ban cu care să plătească biletul de vas. Și chiar dacă ar fi făcut cumva să ajungă acolo, fără dovada pe care o pierduse în mare, care era sensul? Ce bine ar fi putut să îi facă lui Alan fără ea?

Se ridică și își scutură palmele. Mai era vreun motiv care îl reținea să se întoarcă-acasă? Unul cu ochi căprui încântători și păr roșcat? *Nu*, își spuse el. În ce privește femeile, își învățase lecția. Deja își riscase inima – și viața – mai mult decât era cazul.

Și iat-o. Își făcu apariția, fără să scoată un cuvânt, și îi dădu un buchet de flori sălbatice. Gestul plin de compasiune îi înmuie de tot hotărârea de a se ține la distanță.

— Mulțumesc, spuse el cu glas stins.

Îngenunche, îl puse pe mormânt și spuse în șoaptă:

— La revedere, Daniel.

Apoi, cei doi o luară înapoi spre Fern Haven. Alexander se lăsă în baston mai mult, deși încerca să își ascundă încordarea.

Ea se opri pe cărarea de la malul mării, chipurile ca să admire priveliștea, deși el știa că se oprise ca să îi dea timp de răgaz. El admira sclipirea apelor estuarului. Soarele îi lumina pielea albă, în timp ce șuvițele de păr roșcat îi scăpaseră din agrafe și dansau în vântul care îi mângâia fața. El se sforța să își mute privirea de la profilul ei la rocile și valurile îndepărtate.

Reamintindu-și ceva, începu să recite:

Nebănuite sunt căile Domnului,
Prin care minuni înfăptuiește.
Pe ape El trece cu umbletul Lui,
Furtuna doar El o potolește.

Se uită la ea şi îi văzu sprâncenele ridicate a surprindere. El îi explică:

— Mi le-ai citit odată.

— Sunt uimită că îţi aminteşti, îi spuse ea. N-aş fi crezut că m-ai auzit.

— Te-am auzit înainte să te văd.

Se uită insistent în ochii ei, tânjind să o ia de mână.

Pentru o clipă, se uitară unul în ochii celuilalt, dar apoi se auzi clopotul unei bărci şi le risipi momentul delicat.

Îşi continuară drumul.

— Odihnă, mă gândesc, când ne întoarcem, spuse ea. O meriţi.

Apropiindu-se de Fern Haven, auziră muzică dinspre Casa Brea. El şi Laura se opriră să asculte. Miss Chegwin îi văzu şi îi îmboldi să intre.

— Jago exersează pentru festivalul Allantide de mâine.

Alex simţea nostalgie în timp ce se uita la tânărul care manevra scripca cu mâna lui mare, în timp ce degetele groase de la cealaltă mână apăsau clapele. Grădinarul familiei lui avea un instrument similar. Lui Alex îi plăcuse mereu muzica făurită de frecuşul arcuşului pe corzi. Arcuşul funcţiona şi suna foarte asemănător cu cel de vioară. Când Jago cântă ultimele note vibrate, Alex şi Laura îl aplaudară, iar miss Chegwin radia din scaunul ei.

— Foarte bine, prietene, îl lăudă Alex. De unde ai învăţat să cânţi?

— M-a învăţat un fost vecin.

Miss Chegwin încuviinţă din cap.

— Bietul domn Methyr. Am avut grijă de el în multele sale suferinţe. I-a lăsat *hurdy-gurdy* lui Jago prin testament. Un gest foarte amabil din partea lui.

Alex zâmbi şi mută privirea de la ea la tânăr.

— Ar fi încântat să te audă cântând. Eu unul sunt.

— Vino din nou mâine seară şi vei mai auzi, îi promise miss Chegwin. E festivalul anual Allantide. Sper să veniţi şi voi.

Laura răspunse în locul amândurora.

— Nu l-am pierde pentru nimic în lume.

Vechiul obicei de a le oferi copiilor un măr mare în ajunul sărbătorii Tuturor Sfinților încă se respectă. [Aceştia] ar considera un mare ghinion să meargă la culcare în seara de Allan fără străvechiul măr ascuns sub perne.

Robert Hunt, *Romanțe populare din vestul Angliei*

Capitolul 6

Cerul întunecat era împânzit de strălucirea scânteilor portocalii. Focul de tabără era ca o baliză luminoasă care atrăgea vecinii la Casa Brea. O flamă atât de mare era un lux, o extravaganță, un semn clar de sărbătoare. Pe măsură ce oamenii soseau, aruncau în grămada din apropiere: placaj, cherestea adusă de apă la mal şi crengi căzute din copaci pentru a înteți focul ... şi petrecerea.

Dacă focul de tabără era invitația, muzica era primirea călduroasă. Jago îşi ocupase locul şi cânta la *hurdy-gurdy*. Domnul Trenean, un vecin fermier, îl acompania cu flautul, în timp ce unul din fiii cei mari ai bărbatului cânta la serpent, iar altul ținea ritmul la o tobă mică.

Oamenii stăteau pe scaune vechi scoase afară şi pe o bancă făcută dintr-o scândură şi două buturugi. Pe mesele improvizate erau felinare făcute din napi mari, ale căror fețe sinistre erau luminate cu cioturi de lumânări.

Miss Chegwin făcuse plăcintă cu peşte şi pateuri cu iepure, praz şi napi. La cererea unchiului Matthew, Wenna îşi adusese aportul cu un tort de mere mare cât un butoi, îmbrăcat în glazură dulce. Laura ştia că unchiul Matthew venea la petrecere din

prietenie, dar credea că doamna Bray şi Eseld veneau mai mult în speranţa să îl vadă pe Treeve Kent.

Aveau vin de miere, bere făcută în casă şi cidru servite dintr-o varietate de ceşti de ceai ciobite, borcane şi căni de tablă. Era o cină câmpenească şi o seară de sărbătoare în acelaşi timp.

Simţind cum vinul îi gâdilă stomacul, Laura era conştientă că umărul lui Alex e lipit de al ei, în timp ce stăteau pe bancă, unul lângă altul şi îi amintia de noaptea în care se întinsese în pat, lângă el, ca să îi potolească tremuratul. Se aplecă la urechea lui ca să o poată auzi de muzică.

— Sărbătoriţi Allantide în Jersey, domnule Lucas?

— Nu, din câte îmi amintesc.

Domnul Dyer şi familia lui se amestecară în mulţime. Newlyn venise de la Fern Haven ca să fie împreună cu ei. Rămase lângă părinţii ei, dar Laura observă că fata se uita cu interes şi curiozitate la Jago, care cânta atât de frumos la instrumentul lui.

Unchiul Matthew strigă:

— Miss Chegwin, ne cânţi şi nouă un cântec?

— Te rugăm! strigau ceilalţi.

Mary Chegwin îşi puse cana deoparte şi se ridicăsă cânte, cu glasul ei subţire şi plăcut. Deşi nu cânta tare, compensa prin expresivitate, braţe ridicate şi mâini gesticulând cuvintele.

Păşim pe nisipul auriu, când valurile se revarsă,
Marsuinul se avântă la mal şi începe să salte,
Horcăind prin aerul sărat:
Pregătiţi-vă, (vă spun) pregătiţi-vă,
Bune gospodine, ţineţi focul aprins,
Fiindcă vă vin băieţii acasă astă-seară.

Şi toată lumea cântă cu ea:

Fiindcă vă vin băieţii acasă astă-seară.

Publicul bătea din palme, iar ea cânta următorul vers.

Curând, un cuplu vârstnic începu să danseze. Câțiva tineri le urmară exemplul.

Perran și Treeve Kent sosiră călare, iar Jago lăsă pentru moment deoparte instrumentul pentru a le duce caii în șopron. Miss Chegwin îi invitase drept mulțumire pentru ajutorul recent pe care Perry îl acordase pacientului lor.

Eseld se însenină la sosirea fraților Kent. La fel și doamna Bray. Nou-veniții fură imediat întâmpinați cu căni și câte o porție generoasă de plăcintă de pește. Deși nu aduseseră lemne, Treeve dezlegă un ulcior de rom din șa și îl puse pe masă lângă celelalte băuturi. Gestul fu întâmpinat cu un cor de aplauze.

— Vrei să ne cânți ceva, Treeve? îl rugă Eseld cu ochi limpezi. Ai o voce superbă.

— Ar trebui să beau un ulcior sau două singur ca să mă învoiesc la așa ceva, îi răspunse el.

Dar, la scurt timp, se duse spre muzicanți și îi anunță:

— Voi cânta, dacă va cânta și domnul Dyer împreună cu mine, „Cântecul piratului".

Și această sugestie fu întâmpinată cu aprobare. Cu ulciorul în mână, tatăl lui Newlyn veni și își luă locul în picioare lângă Treeve. Cei doi începură să cânte:

Oceanul e al meu să iau tot ce pot
Din bogățiile ce le găsesc în valuri;
Mă lepăd de puterea omului stăpân,
Eu duc o viață liberă și bravă!
Pânzele le îndrept unde vreau,
Și nicicând 'napoi nu mai dau;
În casa mea, care mustește de ape,
Neîngrădit rătăcesc ...
Băieți, pentru mine e moarte sau libertate!

Mulțimea bătea din palme cu bucurie. Laura își îndreptă privirea spre Alexander, ca să vadă în ce fel reacționează la un astfel de cântec și văzu că se uita cu un interes vădit la cântăreți.

Petrecerea continuă câteva ore. Familiile cu copii plecară primele, urmate de locuitorii din casa Fern Haven, deoarece unchiul Matthew trebuia să se trezească dis-de-dimineață.

Împreună, în mersul lor spre casă, cântau „Cântecul piratului".

După ce ceilalți dispărură în odăile lor, Eseld fugi repede în dormitorul ei, apoi o urmă pe Laura în al ei.

— Surpriză! spuse Eseld.

Încercând să își suprime zâmbetul, nu făcea decât să își adâncească gropițele din obraji. În mâini avea două mere mari și roșii.

— Unul pentru tine și unul pentru mine. Allantide fericit!

În fiecare an, se întâmpla la fel. Laura îi zâmbi înapoi.

— Mulțumesc, Eseld!

— Știu că m-ai mai refuzat și altădată, dar anul acesta insist să dormi cu el sub pernă.

— Sub pernă? Pot la fel de bine să pun și o piatră!

— Ce mare deranj pentru șansa de a-ți visa viitorul soț?

— Știi că nu cred în astfel de lucruri. Mă îndoiesc că unchiul Matthew ar fi de acord.

— E doar o distracție nevinovată, Laura. Nu fi așa scorțoasă! Nu îți dorești să îl vezi pe bărbatul visurilor tale *în* vis? Să afli cine va fi soțul tău?

— Nu neapărat.

— Haide, va fi distractiv. Ești prea politicoasă să refuzi un dar. L-am cumpărat special pentru tine, din piața organizată de Sfântul Allan. Nu poți să mă refuzi.

Laura acceptă mărul.

— Foarte bine, de dragul tău.

Eseld era toată numai un zâmbet, iar ochii îi sclipeau de încântare.

— Mâine dimineață voi reveni pentru pasul doi și trei.

După câteva minute, Eseld plecă, iar Newlyn intră să o ajute să se dezbrace, încă fredonând. Văzând mărul pe măsuța de lângă pat, slujnica zise:

— Și dumneata ai unul, domniță? Și eu am. Abia aștept să văd cine îmi apare în vis.

— Ai mai făcut asta, Newlyn?

— O, da. În fiecare an de când am împlinit 12.

— Și a mers?

— Încă nu. Zâmbea strengărește. Da' sunt foarte sigură că anu' ăsta va merge!

Fata plecă, iar Laura se vârî sub așternuturi. Suflă în lumânare și rămase pe întuneric. Lumina lunii bătea în mărul Allan de pe măsuță. Nu credea în superstiții. Dar oare își dorea să viseze un bărbat?

Nepoftit, în minte îi apăru chipul domnului Lucas.

O, de ce nu? La urma urmei, îi promisese lui Eseld.

Strecură mărul sub pernă și toată fața i se îngropă în pene. *Asta e!*, își zise ea. E doar pentru o noapte.

A doua zi dimineața, Eseld dădu ușa de perete și fugi în camera Laurei. Newlyn nici măcar nu apucase să vină cu apa caldă și să ridice obloanele.

— Ei bine? o întrebă Eseld nerăbdătoare.

Laura abia se abținu să nu își tragă pătura peste cap și să se afunde din nou în somn.

— Cât e ceasul?

— Opt și un pic.

Laura gemu. Ar fi vrut să doarmă mai mult după seara târzie.

— În plus, e sărbătoare, adăugă Eseld. Adică mergem la biserică.

Laura gemu din nou, azvârli așternuturile și se ridică.

— L-ai visat? întrebă Eseld. Pe bărbatul cu care te vei căsători?

Laura pică pe gânduri.

— De fapt, am visat mulți oameni. Pe frații Kent, pe Jago, pe tine, chiar și pe cumplitul Tom Parsons. Dacă îmi spui că mă voi căsători cu el, atunci sper că mărul e *otrăvit*.

Eseld se apropie și o privi în ochi.

— Și pe domnul Lucas? A fost și el în visele tale?

Laura închise ochii și încercă să își amintească. Îl visase pe Tom Parsons aplecându-se peste naufragiat, spre oroarea și indignarea ei, în timp ce ceilalți stăteau și se uitau indiferenți. Treeve și Eseld cântau „Cântecul piratului", iar Perry aștepta

nepăsător cu trusa medicală în mână. În timp ce Parsons ridica măciuca, Laura încerca să ajungă la domnul Lucas, dar picioarele ei erau prinse în nisip și nu se putea mișca. La amintirea aceasta, Laura se cutremură.

— Da. Deși nu a fost un vis romantic, era și el acolo.

— Știam eu!

— Dar tu? întrebă Laura. Pe cine ai visat?

Eseld dădu din umeri.

— Sincer, când m-am trezit, nu mi-am amintit niciun vis. Așa că am închis ochii și am visat cu ochii deschiși. Știi cum e când nu te-ai trezit de-a binelea și ești ametit? Mi-am imaginat că eram împreună cu Treeve, călare pe câte un cal alb, colindând dealurile. Vântul îmi răsfira pletele, iar el îmi declara că mă va iubi pe veci.

— Nu știi să călărești, Eseld.

— Și ce înseamnă asta? Că am o imaginație bogată.

— Fără doar și poate. Crezi că visele cu ochii deschiși contează?

— Sper. Hai să vedem. Vino lângă mine. Ia-ți și mărul.

Bombănind, în cămașă de noapte și papuci de casă, Laura luă mărul, străbătu camera și se proțăpi în fața oglinzii, lângă Eseld, care îi dădu un briceag.

— Ai grijă să cureți fără întrerupere.

Începură să decojească merele, luând-o de lângă cotor, de jur împrejur, până la capăt.

Eseld recita:

— Decojind acest măr de jur împrejur, numele iubitului meu conjur.

Se uită să vadă pe unde ajunsese Laura.

— Bun, încep eu, ca să vezi cum se face.

Luând coaja lunguiață în mână, spuse:

— Azvârl coaja întreagă în vânt, litera iubitului meu să descânt.

Și o aruncă peste umărul stâng.

Se repezi să studieze coaja, în speranța că va vedea o literă anume. Coaja se împrăștiase, făcând un cârlig mic în jos și o buclă în sus.

— Știam eu ... e un „t"! exclamă ea.

Laura se uită la formă cu ochi neîncrezători.

— Eu văd un „p", Eseld. Clar e „p".

— Nu sunt de acord. Și nu mai trage de timp. E rândul tău.

Laura luă coaja și o ridică în sus, murmură cuvintele cât de bine și le aminti și o aruncă peste umăr. Se întoarse și găsi coaja încolăcită. Dezamăgirea momentană făcu loc distracției.

— E ce trebuie, la cât de încâlcit a fost visul meu. Eu văd un „și" aici. Nimic mai mult.

— Mai încearcă. Asta nu se pune.

Laura luă coaja de pe jos și repetă pașii, azvârlind-o mai cu putere. De data asta, coaja aterizâ în formă curbată, aproape cursivă.

— Doamne ... rosti Eseld. Ai două litere.

— Zici?

— Da, Uite acolo! Un „e" mic, poate „a", care nu e foarte bine închis, și un „c" la capăt?

— Chiar că ai imaginație.

— E clar ca lumina zilei.

Cineva bătu la ușa deschisă. Întoarseră privirile și îl văzură pe domnul Lucas stând în prag, cât se poate de îngrijorat.

— Scuze de deranj, domnițelor, dar m-au atras strigătele deranjante dinspre camera asta. S-a întâmplat ceva?

De rușine, Laura se făcu roșie ca racul, dar Eseld se însenină toată.

— Domnule Lucas, ai nimerit la țanc. Avem o dilemă. Îi arătă cu un gest spre podea. Ce vezi acolo?

Rămânând lângă ușă, se uită în jos, ridică din sprâncene și zise:

— O cameră neîngrijită?

— Uită-te mai bine. Ce inițială formează fiecare coajă?

Se aplecă și se uită mai bine.

Fiindcă nu zise nimic, Eseld îl întrebă:

— Nu îmi spune că stai și mai prost decât Laura cu imaginația.

El încercă să o dreagă.

— Presupun că seamănă cu un „p".

Eseld dădu din cap dezaprobator.

— Nu, este un „t".

— Dacă spui tu ... Iar celălalt ... pare un „e" sau un „c"?

Își îndreptă spatele, uitându-se de la una la alta.

— Ce vrea să fie?

Eseld îi zâmbi larg.

— E o tradiție de Allantide, care ne spune inițiala bărbatului cu care ne vom căsători.

Laura simți cum îi iau foc obrajii.

— E o prostie, evident.

Alexander se uită la ea cu subînțeles.

— A, câte învăț despre tradițiile voastre!

— Tradițiile *voastre*? îl întrebă Eseld. Dar tu nu ești tot britanic?

— Mă referam la tradițiile din Cornwall, evident.

Laura repetă vag:

— Evident.

Dar sămânța îndoielii fusese deja plantată.

În aceeași seară, după cină, familia mai stătu o vreme, în liniște, în salon. După retragerea celorlalți, Laura și domnul Lucas zăboviră în fața șemineului.

— Am observat numele de familie din Biblia pe care mi-ai împrumutat-o. Familia Smith e rudă cu voi?

— Nu. Nu știu cine sunt și nici de unde vin. Aș vrea să știu. Am găsit Biblia după un naufragiu. E pasiunea mea să încerc să returnez lucrurile pierdute celor ce le aparțin. Din păcate, Smith e un nume des întâlnit. Încă nu am găsit familia cu pricina, dacă a supraviețuit cineva.

El încuviință din cap că înțelegea.

— Îți mulțumesc din nou pentru că mi-ai împrumutat-o.

Aruncând o privire spre picioare, adăugă:

— Și pentru pantofi și cizme. Bănuiesc că și pe ele le-ai găsit tot la malul apei?

— Da.

— Ai mai găsit și altceva?

— Multe lucruri. Am o colecție întreagă.

Privirea lui se lumină a interes.

— Chiar așa?

Laura încuviință din cap, stânjenită de privirea lui.

— Sper că nu ți-ai schimbat părerea despre mine. Dacă găsesc marfă destinată vânzării, nu opresc nimic. Dar țin lucrurile personale timp de un an și o zi, după legea veche, în caz că proprietarul întreabă de ele. După aceea, pe unele le vând la magazinul de antichități și curiozități, din Padstow. Detest să vând lucruri care ar putea avea o însemnătate pentru vreo rudă, dar încerc să contribui și eu la cheltuielile cu întreținerea mea.

Laura nu spuse nimic despre banii pe care îi economisea pentru călătoria la care visa.

— Soții Bray se așteaptă să contribui?

— Unchiul meu nu. Doamna Bray ... Ei bine, ea mi-a comunicat că e un gest binevenit. Încă o gură de hrănit și toate cele.

În vatră, un buștean căzu, făcând scântei printre gratii.

— Pot să te întreb cum de locuiești cu ei?

— Bineînțeles. Nu e niciun secret. Părinții mei m-au lăsat la o școală de fete de lângă Oxford când aveam 12 ani, apoi au plecat cu o corabie spre Insula Jersey și nu s-au mai întors.

Alex făcu ochii mari.

— Ce ... greu trebuie să fi fost!

Frământând tivul mânecii cu degetele, ea răspunse:

— I-am implorat să mă ia și pe mine, dar au refuzat. M-am simțit abandonată.

— De ce au plecat în Jersey?

— Acolo locuia sora mamei mele. I-a fost dificil când mătușa Susan s-a căsătorit și a plecat atât de departe. Au fost foarte apropiate sau așa mi s-a părut mie, care nu am avut niciodată o soră. Am avut un frate, dar a murit când era foarte mic.

— Îmi pare rău.

— Mulțumesc! Când mama a primit o scrisoare din care a aflat că sora ei era bolnavă, s-a speriat și s-a hotărât să o ajute cu orice preț.

Alexander se lăsă în față, sprijinindu-și coatele de genunchi.

— Înțeleg dorința oricui de a ajuta, de a-și salva un frate drag.

Ea se opri și îi măsură chipul.

— Da?

— Da, dar vorbeam despre tine.

Ea continuă.

— Mama a insistat ca tata să închidă cabinetul şi să meargă împreună cu ea. Era medic.

— Ah! Zâmbi cu subînţeles. Nu mă mai mir că eşti o soră atât de pricepută. De ce au plecat mătuşa ta şi soţul ei în Jersey?

— Unchiul Hilgrove era staţionat acolo. Cred că era comandantul unei garnizoane britanice, deşi eram mică şi nu îmi mai aduc aminte foarte bine toate detaliile. Din păcate, boala de care a suferit mătuşa mea s-a transmis şi la părinţii mei. În loc să o vindece, au murit amândoi încercând să o salveze. Menajera noastră a venit personal la şcoală ca să îmi dea vestea.

Laura n-avea să uite niciodată ziua în care pedagoga venise în camera ei de la internatul de fete cu doamna Rouncewell, care ţinea în mână o scrisoare de la un străin – un funcţionar din Insula Jersey.

Dar continuă:

— Ulterior, pedagoga a verificat în dosarul meu de înscriere şi a găsit că părinţii mei o trecuseră pe sora mai mică a tatălui meu, doamna Anne Bray, ca rudă apropiată, după ei. Aceasta le-a scris soţilor Bray, iar ei au venit şi m-au luat. Mătuşa Anne şi soţul ei se pregăteau să se mute la Truro, unde i se oferise o parohie. O ştiam pe mătuşa Anne şi îmi plăcea, dar m-am ataşat repede şi de unchiul Matthew. Nu aveau mare lucru, dar erau fericiţi şi se purtau cu mine cu multă bunătate. Ştiind că educaţia fusese importantă pentru părinţii mei, m-au înscris la o şcoală de fete de lângă Truro, unde mă puteau vizita, iar eu puteam merge în vacanţe la ei.

Laura îşi feri privirea, căutând printre amintiri, şi dădu de chipul minunat şi blând al mătuşii Anne.

— Nu am văzut niciodată doi oameni mai fericiţi decât ei ca atunci când mătuşa mea a anunţat că aşteaptă un copil. Din păcate, fericirea lor a avut viaţă scurtă, fiindcă ea a murit la naştere. Laura oftă. După asta, am rămas acasă cu unchiul meu. Era atât de trist, încât mi-a fost teamă să îl las singur. În cele din urmă, s-a adunat. A cunoscut-o pe Lamorna Mably, văduvă şi

ea, și, datorită relațiilor ei în parohie, i s-a oferit un trai aici. În ultimii opt ani, am locuit în casa ei.

— Acum și a ta, cu siguranță.

Laura dădu din cap că nu.

— Mereu am simțit că Fern Haven este casa ei și a lui Eseld, nu a mea, neavând nicio legătură de sânge cu nimeni de sub acoperișul ei. Ridică mâna. Nu mă plâng. Doamna Bray este arțăgoasă, dar nu e crudă, iar unchiul Matthew e bun și iubitor cu mine, din respect pentru amintirea primei lui soții, socotesc.

— Sau poate pur și simplu pentru că ești adorabilă.

Privirea îi zbură spre el.

La început, el își feri privirea și își drese glasul.

— Nu ai moștenit nimic după moartea părinților tăi?

— Nimic important. Din fericire, avansul dat școlii a fost suficient încât să acopere încă un an de studii la Truro. Menajera mi-a adus câteva lucruri care îmi aparțin, amintiri, scrisori. Dar ce a rămas, a vândut pentru plata facturilor. A închis casa și s-a pensionat.

— Și cabinetul medical al tatălui tău?

— Avea un asociat mai tânăr, care l-a preluat.

— Mătușa ta din Jersey și-a pierdut și soțul?

Laura încuviință din cap.

— Unchiul Matthew i-a scris unchiului meu, maiorul Hilgrove, pe adresa garnizoanei, dar scrisoarea s-a întors cu ștampila „decedat". E clar că au murit atât mătușa, cât și unchiul meu.

— Înțeleg.

Dar Laurei nu îi păsa de bani și aranjamente, ci de părinții ei.

O, mamă! Tată! De ce ați plecat? De ce m-ați lăsat singură?

O lăsaseră pe Laura cu bună știință, singurul lor copil, ca să meargă la sora mamei în îndepărtata Jersey. Laura se simțea lepădată de atunci. Probabil așa avea să fie mereu.

Discuția de atunci cu părinții ei i-a frânt inima.

O chemaseră în sufragerie cu un aer oficial și ciudat și închiseseră ușa în spatele ei. Mama ei, cu părul ei roșcat și cu ochelarii pe nas, era așezată pe sofa și ținea o scrisoare în mână, în timp ce tatăl ei stătea în picioare neliniștit și agitat.

Mama ei a început discuția.

— Laura, avem ceva să îți spunem.

S-a întors spre soțul ei și i-a dat cuvântul.

— Dragul meu ...?

Dr. Callaway și-a dres glasul.

— Eu și mama ta vom merge în Insula Jersey, din Canalul Mânecii. Îți amintești că ți-am arătat pe hartă unde e?

— Da, tată, îmi amintesc.

De când murise bebelușul Charles, tatăl ei îi acordase multă atenție Laurei, educând-o și învățând-o ce făcea el acasă și la cabinet mai mult ca oricând.

Laura a presupus imediat că o vor lua cu ei. De altfel, nu avea mai mult de 12 ani.

— Abia aștept să o vedem cu toții.

Cu o privire spăsită, tatăl ei s-a uitat la ea și i-a spus blând:

— Din păcate, nu avem asta în plan. Nu suntem în vacanță. Tu, draga mea, trebuie să mergi la școală. Îți va plăcea. Ești foarte inteligentă și îți place să înveți.

— Nu vreau să merg la școală. Vreau să merg cu voi.

Mama ei strângea scrisoarea și mai tare în mână.

— Laura, este spre binele tău. Nu face scene. Ești domnișoară acum, trebuie să te porți ca atare. Eu nu am plâns și nici nu am făcut crize când m-au trimis părinții mei la școală.

Laura s-a simțit acuzată pe nedrept. O scenă? Nu era mulțumită, dar nu ridicase glasul ... încă. Simțea nevoia să se apere.

— Dar părinții tăi te vizitau duminica. Îmi aduc aminte că mi-a povestit bunica. Iar de Crăciun mergeai acasă. Familia ta era foarte aproape de școală, în Basingstoke, la doar 30 de mile, nu la sute de mile peste ocean.

Mama s-a uitat la ea prin ochelarii ei mici.

— Nu exagera! Jersey este în Canalul Mânecii.

— De ce nu mă luați și pe mine cu voi? Sunt sigură că am multe de învățat dintr-o asemenea călătorie. La întoarcere, dacă încă mai vreți să mă trimiteți la școală, nu voi mai comenta, promit.

Tata se uita la mama cu priviri rugătoare:

— Draga mea, dacă nu vrea să meargă ...

Sara Callaway a dat din cap că nu e de acord:

— Nu uita de ce plecăm. Sunt riscuri. Trebuie să mă ocup de sora mea, nu de sănătatea și siguranța Laurei.

Laura s-a încruntat:

— Nu înțeleg.

— Am primit o scrisoare de la mătușa Susan, i-a mai explicat atunci mama. E bolnavă și are nevoie de ajutorul nostru.

— Pot să vă ajut, a insistat Laura întorcându-se spre tatăl ei. Ai spus mereu că îți sunt de mare folos, tata. Nu-i așa?

— Bineînțeles, draga mea, dar ...

— Nu îi ceda, a izbucnit mama. Face ce face și te învârte pe degetul mic. Acum, hai să nu ne mai certăm, mai ales în fața Laurei.

Mama i-a arătat ușa.

— Laura, te rog să mergi în camera ta, ca să pot vorbi cu tatăl tău.

Laura s-a ridicat și a ieșit cu pași apăsați din cameră. Târându-și picioarele pe scări, a auzit-o pe mama spunând:

— Știu că îți va fi dor de ea, dar ...

Ușa s-a închis, retezându-le cuvintele și lăsând-o pe Laura să ghicească restul frazei. „Știu că își va fi dor de ea, dar mie nu îmi va fi" sau „Nu vreau să mă împiedic de ea. Vreau să mă ocup de sora mea". Da, sora ei era mai importantă pentru ea decât fiica ei.

În cele din urmă, părinții ei au rămas tari pe poziții, au trimis-o pe Laura la școală și au plecat în Insula Jersey fără ea. Câteva zile mai târziu, erau în caleașcă în drum spre școală, cu bagajele încărcate, atât ale ei, cât și ale lor. După ce o lăsau pe ea la școală, urmau să-și continue călătoria pentru a prinde corabia. Laura a stat ca pe ace toată călătoria, cu ochii țintă pe fereastră, ferindu-se să îi privească și răspunzând silabic, scurt, când era nevoie. Văzând tristețea din ochii tatălui ei, era cât pe-aci să cedeze, dar atunci caleașca a virat pe aleea din fața școlii.

Edificiul din piatră cenușie al internatului arăta vechi și impunător. În inima Laurei era un amestec de amărăciune și teamă. Clădirea avea un aer ... gotic ... ca o mănăstire abandonată sau

ca un conac bântuit din romanele de prin biblioteci. Inima îi bătea ca un dangăt de moarte. Era un coşmar. Dacă în uşă se înfiinţa un uriaş cocoşat sau o vrăjitoare cu neg pe nas, nu s-ar fi mirat deloc.

Pedagoga care i-a întâmpinat nu era nici una, nici alta. O femeie durdulie şi drăguţă, pe la 40 de ani, le-a făcut turul internatului, a locului de joacă, a claselor şi a salonului de mese. Au trecut pe lângă un grup de fete, care se holbau la ea, dar Laura s-a îmbăţoşat şi şi-a semeţit nasul, hotărâtă să rămână bosumflată şi tăcută. Dacă mama ei voia să facă pe cucoana matură, atunci şi ea se arătă cât se poate de rece şi distantă, pedepsindu-şi părinţii aşa cum ştia mai bine.

S-a terminat totul prea repede. I-au arătat o cameră pe care avea să o împartă cu câteva fete, i-au luat valiza, iar pedagoga i-a lăsat să îşi ia la revedere între patru ochi. Laura avea sufletul sfâşiat, gata să pufnească în plâns, tânjind să îi mai implore încă o dată să se răzgândească. Dar privirea neclintită a mamei ei a convins-o să nu facă nimic.

— Văd că eşti supărată, spusese mama ei. Dar sper ca într-o bună zi să înţelegi că am ales ce e bine pentru tine. Iartă-mă!

Momentul a rămas suspendat în aer, ca însăşi şansa Laurei de a-şi ierta mama.

Dar ea n-a spus ... nimic.

Mama ei a înghiţit în sec.

— Ei bine, la revedere, Laura. Ştiu că ne vei face cinste.

— La revedere, draga mea, a adăugat tatăl ei. Ne vom ruga pentru tine şi ne vom gândi la tine. Îţi vom scrie, după ce vom ajunge.

Laura a încuviinţat din cap, cu mâinile strânse, dar nu a răspuns nimic. În clipa în care uşa s-a închis în urma părinţilor ei, a fugit la fereastră şi a petrecut caleaşca cu ochii în lacrimi. Deja îşi regreta tăcerea şi despărţirea rece, când ea ar fi vrut să îi sară tatălui ei în braţe şi să simtă sărutul mamei pe frunte încă o dată.

Un viticultor din nordul ţinutuluiCornwall i-a scris în repetate rânduri comisiei de negoţ despre concurenţa neloială dintre traficanţi şi negustorii cinstiţi. Romul din Indiile de Vest, spunea el, se vindea în tot comitatul Cornwall cu 5 şilingi galonul, în vreme ce el era nevoit să îl dea cu 8 şilingi şi 6 bănuţi.

Carolyn Martin, *Reţetele traficanţilor*

Capitolul 7

Laura fusese agitată toată noaptea şi nu putuse adormi cu niciun chip. În mintea ei se învălmăşeau amintirile răscolite pe care le împărtăşise cu domnul Lucas. Acum că ridicase capacul uitat de vreme, tot ce fusese închis sub el ieşea spumegând la suprafaţă ca o tocană care îi forfotea în stomac fărâme dulci, amare şi acre din trecutul ei. Regretele nu îi dădeau pace, nici dorinţa ei de a merge într-o zi în Insula Jersey.

Un zgomot surd îi atrase atenţia ... Se auzi o uşă trântită? Se dădu jos din pat trăgând un capot pe ea. Era cam rece în cameră după ce se stinsese focul. Se duse la fereastră şi se uită afară. Camera ei dădea spre mare. Între ea şi Fern Haven era casa lui miss Chegwin.

Oare se auzise uşa ei? Noaptea era îngrijorător de liniştită.

În lampa mai mult stinsă se vedeau două siluete îmbrăcate gros, cu pălării pe cap şi fulare la gât. După mărimea celor doi şi umerii lăsaţi ai persoanei mai scunde, îi păreau a fi Jago şi Mary Chegwin.

Unde mergeau la o oră atât de târzie? Sigur era miezul nopţii. Oare fusese chemată miss Chegwin la vreun bolnav? Cum domnul doctor Dawe nu era acolo, tot ce se poate. O cuprinse îngrijorarea. Spera că starea copiilor Penberthy nu era mai rea.

Laurei nu îi plăcea să iasă în frig, dar ştia că nu putea dormi dacă cineva avea nevoie de ajutorul ei. Trase repede pe ea mai multe straturi de haine călduroase: ciorapi de lână, cea mai groasă fustă pe care o avea, mantaua de blană şi cizmele peste gleznă.

Grăbindu-se să coboare scările, apucă haina groasă a unchiului ei şi o căciulă tricotată. Eseld ar fi fost îngrozită de o astfel de ţinută, dar ei nu îi păsa. Pentru Laura, căldura era oricând mai presus de modă, cu atât mai mult în toiul nopţii.

Luând şi un felinar, Laura ieşi tăcută din casă, sperând să îi prindă pe vecinii ei înainte să ajungă prea departe. Îşi închipuia că avea să îi găsească lângă şopron, dar în schimb le văzu siluetele în căruţa trasă de măgăruş, care deja ajunsese în vârful colinei. Nu mergeau spre Porthilly şi familia Penberthy, ci în direcţia opusă, spre Polzeath. Laura era uşurată, dar şi curioasă.

Crezuse că îi va fi frică noaptea afară singură, dar nu îi era. Ştia cărările la fel de bine ca pe coridoarele de la Fern Haven. Ba mai mult, Jago era la un strigăt distanţă, la nevoie. Ceea ce nu ar fi vrut să facă. Era o noapte ciudat de liniştită. Vântul atât de prezent în mod normal ... lipsea cu desăvârşire. Dacă ar fi strigat, vocea ei s-ar fi auzit în toate casele din jur şi i-ar fi trezit pe copii din somn. Mai bine grăbea pasul şi îi prindea repede din urmă. La urma urmei, se ştia că măgăruşul era teribil de domol.

Mergea pe firul apei, trecând pe lângă Greenaway, pe colinele înalte, apoi coborând pe malul apei pe cărarea care ducea spre plaja Polzeath. În depărtare, fâşia de nisip în formă de semilună strălucea în lumina lunii. Dincolo de ea, se întrezărea bucata de pământ întunecat a Capului Pentire.

Mişcarea din apă îi atrase atenţia. Două nave erau ancorate în golful luminat de lună şi mai multe bărci erau strânse în jurul lor ca nişte albine nerăbdătoare să ajungă la bulbul florilor. Între timp, pe mal, diverse siluete duceau încărcătura către trăsurile care aşteptau. Curând, măgarul conitei Chegwin se aşeză la coadă.

Siluetele neclare cărau pesemne baloturi de tutun sau ceai, învelite în piele, ca să nu intre apa.

Se trase mai aproape, dorindu-și din nou mai mulți copaci prin zonă. Văzu ponei și măgari încărcați. Mai mulți „cărăuși" erau la fel de încărcați cu marfă în față și în spate. Probabil lichior franțuzesc, moneda de schimb preferată de traficanți.

La fel ca în ziua aceea de sărbătoare de demult, Laura se simțea nelalocul ei, părtașă a unor obiceiuri din Cornwall pe care nu le aprecia deloc.

Laura se gândi că Tom Parsons era șeful acestui transport nocturn. Sub nicio formă nu ar fi vrut să o prindă spionându-l. Simțindu-i amenințarea în ceafă, se dădu în spate câțiva pași și se strecură pe o ușă care ducea într-un șopron, unde se spăla peștele, de unde putea să se uite fără să fie văzută sau implicată, în cazul în care ar fi apărut traficanții.

În acel moment, doi bărbați mergeau pe malul mării, prinși într-o discuție. Laura le auzea vocile șoptite apropiindu-se de ascunzătoarea ei. Se retrase în fundul șopronului, respirând pe gură ca să nu se înece cu mirosul împuțit.

Pe măsură ce pașii se apropiau, auzi bărbații vorbind sau, mai degrabă, negociind cât să ceară pe trei kilograme de ceai și un litru de lichior și unde să îl țină până le vindeau.

Auzi cuvântul Roserrow și rămase nemișcată, ținându-și respirația. Erau și frații Kent amestecați aici sau una dintre clădirile lor urma să fie folosită fără știrea lor?

Bărbații se opriră din mers, lângă șopron, pentru a încheia înțelegerea. Fără ca târșitul pașilor să le înăbușe discuția, Laura le recunoscu vocile. Tom Parsons, după cum se gândise. Iar celălalt era ... Treeve Kent.

Duse mâna la gură pentru a-și înăbuși icnetul, dar atinse un lanț cu cotul, lovindu-l de peretele șubred. Inima i se făcu cât un purice.

— Ce s-a auzit? întrebă Tom în treacăt. Mă uit în spatele șopronului. Tu uită-te înăuntru.

Pașii se apropiau de ușa deschisă. Laura se trase cât mai în spatele întunecat al șopronului mic și puturos.

Oare o s-o vadă și o să-l cheme pe Tom?

Nu mişca şi nici nu respira. În lumina lunii de afară, îi vedea silueta lui Treeve în prag. Pentru o clipă, îi văzu ochii. Parcă s-ar fi uitat direct la ea.

Tom se întoarse şi întrebă:

— Ai găsit ceva?

— O pisică, spuse Treeve. A fugit.

— Ce bine!

Bărbaţii se îndepărtară, iar Laura răsuflă uşurată. Strecurându-se spre ieşirea şopronului, încremeni îngrozită. Un bărbat cu o glugă pe cap stătea în picioare lângă uşă, cu un baston deasupra capului, ca un spectru al morţii. De acolo, Treeve nu îl putuse vedea şi nici ea nu-l văzuse până acum.

Îşi înăbuşi un ţipăt, în timp ce inima îi bubuia în piept de frică.

Bărbatul lăsă uşor bastonul în jos.

— Şş ... zise el în şoaptă. Sunt eu, Alexander.

Laura răsuflă din nou uşurată.

— Ce faci? îl întrebă ea printre dinţi.

— Mă pregăteam de atac în caz că cineva ar fi încercat să îţi facă ceva sau să te răpească.

— Cum ai ajuns aici?

— Te-am urmărit. Te-am văzut ieşind din casă singură noaptea şi m-am îngrijorat.

— Mul ... ţumesc, îi şopti ea.

— Am intrat aici cu puţin timp înaintea ta. Voiam să îţi semnalez că sunt aici, când au apărut cei doi.

Alexander ieşi şchiopătând din şopron şi se uită în ambele direcţii.

— Coasta e liberă.

Având bastonul într-o mână, se întoarse şi îi oferi celălalt braţ.

— Pot să te însoţesc până acasă, domniţă Callaway?

Ea îi zâmbi şovăind.

— Da, mulţumesc.

O vreme, merseră în linişte, dar, trecând pe lângă o carieră părăsită, o bufniţă cârâi strident, iar Laura tresări.

Ca să o liniştească, Alexander îi propuse:

— Ce-ar fi să îmi povestești din mers o amintire plăcută din copilărie?

Se uită surprinsă la el, măsurându-i profilul în lumina lunii. În spatele lui, luna se oglindea în apele Atlanticului. În strălucirea acelei apei, o amintire o străbătu ca un susur blând.

— E simplu, începu Laura. Tata ne-a dus odată la malul mării. În Weymouth.

Cu ochii minții, vedea plaja nisipoasă și marea, terasele elegante de pe malul mării, umbrelele colorate, costumele și cabinele de baie. Își amintea artiștii cu peneluri și negustorii vânzând băuturi reci, prăjituri și înghețată.

— Cât de frumos a fost! spuse ea. Toată familia împreună. Îl văd pe fratele meu, Charles, bebeluș fiind, stând pe plajă, plesnind apa cu picioruşele lui dolofane și chicotind de bucurie. *Papa*, fără griji o dată în viața lui, lăsase cabinetul pe mâna noului său asociat. Mama era fericită și relaxată. A fost magic.

Stânjenită, îl privi timidă.

— E rândul tău. Care e amintirea ta preferată?

El ridică privirea cu grijă.

— Vei zice că nu sunt original, dar și amintirea mea e de la malul mării. Familia mea obișnuia să închirieze o casă ... ei bine, pe malul mării, unde stăteam împreună, bunicii, părinții, eu și fratele meu, Alan ... Încă îi văd pe părinții mei stând în valuri – ea cu fusta legată, el cu pantalonii suflecați până la genunchi – ținându-se de mâini și râzând ca doi copii sau doi îndrăgostiți. Tata îi cuprindea talia mare a mamei cu brațele și o săruta chiar acolo în fața lui Dumnezeu și în văzul lumii.

Alexander trase aer în piept și îl scoase oftând.

— S-au iubit foarte mult. A fost foarte greu când mama a murit. Pentru noi toți, dar el îi simte lipsa cel mai mult.

— Când a murit? întrebă Laura încet.

— Acum șaisprezece ... nu, șaptesprezece ani. Cât de repede trece timpul! Mi-e rușine să spun că nu reușesc să îmi amintesc data, dar tatăl meu ți-ar putea spune, fără îndoială, și ora.

Ajungând la Fern Haven, el îi ținu poarta deschisă:

— Mulţumesc! spuse Laura. Şi încă o dată pentru că mi-ai sărit în ajutor. În umbra nopţii, ea îl luă de mână şi îi strânse degetele.

— A fost plăcerea mea, îi răspunse el, făcând un pas mai aproape.

Laura simţi un imbold neaşteptat de a-l săruta. Scăpă de impulsul surprinzător intrând repede în casă, ca să nu îi dea curs.

Coborând scările spre micul-dejun, Laura o văzu pe doamna Bray ţinând haina unchiului Matthew – cea pe care Laura o purtase cu o noapte înainte – întinsă, cât mai departe de ea. Strâmbând din nas, făcând feţe-feţe, se duse în biroul soţului ei şi îl întrebă:

— De ce miroase haina ta cea mai bună a peşte împuţit?

Laura clipi a vinovăţie. Uşa se închise în spatele lor, iar ea porni în vârful picioarelor spre sufragerie.

Apucase să ia o gură de pâine prăjită, când intră domnul Lucas.

— Bună dimineaţa, domniţă Callaway, spuse el, zâmbindu-i tandru.

Văzându-l, simţi un val de căldură în piept. Salvatorul ei de aseară arăta superb, proaspăt bărbierit şi pieptănat.

— Bună dimineaţa, domnule Lucas.

Pe chipul lui citi un fel de nemulţumire, iar zâmbetul îi dispăruse, din cine ştie ce motiv. Zisese sau făcuse ea ceva nepotrivit? Avea marmeladă pe faţă sau mâncare între dinţi? Luă repede şerveţelul şi îşi şterse gura, ca să fie sigură.

După ce îşi puse ouă în farfurie şi nişte peşte, se aşeză la masă în faţa ei şi îi spuse:

— M-am gândit la trecutul tău.

— Da?

— Ai mai primit şi alte răspunsuri, în afară de scrisoarea despre care mi-ai povestit?

Ea încuviinţă din cap.

— Câteva. Unii mi-au mulțumit că i-am anunțat. O soție mi-a scris că a citit știrile despre soarta navei, dar aprecia că i-am confirmat că soțul ei a fost înmormântat creștinește. O familie a venit să ia Biblia nepotului.

El ridică privirea.

— Sunt oamenii care îți răspund întotdeauna recunoscători? Sofocle a zis: „Nimeni nu apreciază mesagerul care aduce vești rele."

— Așa e. Și ai dreptate. Nu sunt toți recunoscători. Am primit o scrisoare foarte acră. Râse înfundat. Poate că așa vrea Domnul să mă țină umilă.

— Îmi poți spune ce scria?

— Dacă aștepți puțin, o citești singur.

Urcă să ia scrisoarea din birou și i-o dădu. Laura stătea în picioare lângă umărul lui în timp ce el citea, deși își amintea foarte bine fiecare cuvânt.

Domniță Callaway,

Știu că ați avut intenții bune când ne-ați scris pentru a ne informa despre moartea locotenentului John Hathaway. John e singurul meu fiu și l-am iubit, în ciuda greșelilor sale. Câtă vreme am știut sau am crezut că e în viață, eu și surorile lui ne-am putut continua viața în Casa Hathaway, în siguranță. Soțul meu a murit anul trecut. De atunci, testamentul lui e la tribunal. Proprietatea îi aparține fiului nostru, John, câtă vreme e în viață. În caz de deces, îi revine celui mai apropiat moștenitor masculin, nepotul soțului meu. Dar, mulțumită confirmării morții fiului meu primită de la dumneavoastră, roțile procesului s-au învârtit din nou. Testamentul va fi curând executat. Eu voi primi o rentă mică, din care cu greu vom putea trăi, în timp ce moștenitorul soțului meu va primi casa și restul. Acest nepot ne-a cerut să plecăm, de vreme ce nu mai avem niciun drept legal, iar el, diavol neobrăzat ce e, nu vede niciun motiv întemeiat să ne găzduiască și să ne hrănească!

Ce să facem eu și fetele mele cu doar o sută de lire pe an? Dacă niciuna dintre fiicele mele nu se căsătorește curând cu o

persoană înstărită, mă tem că vom merge toate la adăpostul săracilor, datorită dumitale.

Gândiți-vă de două ori înainte să vă mai băgați nasul.

Cu sinceritate,
Doamna Eugenia Hathaway

Cuvintele erau ca o palmă peste față pentru Laura, așa cum fuseseră și când le citise prima dată. Ea voise să facă bine, nu rău.

— Să nu te simți prost. Nu a fost vina ta, îi spuse domnul Lucas. Până la urmă, nu urma oricum ca fiul ei să fie declarat mort?

— Ba da.

El încuviință.

— Femeia era supărată. Probabil că regretă că a scris atât de răutăcios.

— Am încercat și eu să îmi spun asta, deși uneori cred că încerc să mă păcălesc singură. Laura trase adânc aer în piept.

— Ei bine, ăsta e adevărul. Nu ar trebui ca adevărul să ne elibereze? În cazul acesta, de o viață confortabilă ...

Ea se uită la el, așteptându-se să vadă un zâmbet la gluma ei, dar el se gândea în altă parte. Nu părea în largul lui.

După o scurtă tăcere, el întrebă:

— Pot să văd ce lucruri ai găsit?

Ea lăsă ceașca de ceai pe masă.

— De ce nu? Dacă te interesează.

— Da.

După ce terminară de mâncat, ea luă cheia din sertar și se întoarse îmbrăcată în haina de blană și mănuși.

— Va trebui să porți iar haina maro a unchiului Matthew. Unde mergem nu e cald.

Cu un felinar în mână, deși era zi, îl duse în spatele casei, ieșind prin grădină, pe o cărare plină de buruieni, care nu ducea nicăieri. Din loc în loc, printre tufișuri, se vedeau pietre împrăștiate și un coș căzut.

— Cândva, a fost o casă frumoasă aici, îi explică ea. Un cuplu bogat din Bath a construit-o sus, pe dealul aceasta, cu fața spre

mare. Vara, e superb aici, dar iarna, e cumplit de frig și bate vântul cu putere. Au spus că incendiul a fost un accident, dar eu nu sunt convinsă. Îi arătă câteva pietre arse și continuă. În orice caz, fiindcă vântul bate atât de tare aici, sus, focul a ars tot. A rămas o singură clădire. Nu au reconstruit nimic, ci i-au vândut familiei Mably proprietatea foarte ieftin și s-au întors în Somersetshire.

Mergând încet, în ritmul lui Alex, care șchiopăta, Laura îl duse pe o colină înaltă, printre un șir de arbuști și copaci piperniciți, care creșteau într-o parte, bătuți de vânt. Din depărtare, părea că îl duce spre o movilă obișnuită de pământ, însă, pe măsură ce se apropiau, printre ierburi, zăriră o ușă. Pivnița fusese construită în pământ, ca să fie mai bine izolată, cu pereți de susținere și stâlpi de granit de o parte și de alta a ușii. Totul fusese invadat de plante. Grinzile de granit fuseseră parțial ascunse de viță-de-vie, care atârna ca un breton verde. Ușa solidă de lemn, cu balamale din curele, era încuiată cu lacăte. Le cumpărase chiar ea cu ani în urmă din câștigurile pe care le făcuse din primele vânzări.

— Mă întreb cât le-a luat să își dea seama că o pivniță nu este deloc practică aici, sus, spuse Laura. Probabil că au plătit o avere să aducă gheață de la Bodmin sau de undeva din nord.

Scoase cheia și deschise lacătul.

— Eseld crede că e o pierdere de timp, așa că ești a doua persoană pe care am invitat-o aici. Unchiul Matthew a fost primul.

— Mă simt onorat.

— Te rog să îți domolești așteptările. Nu e tocmai comoara lui Barbă Neagră. Doamna Bray spune că ar trebui să vând tot, dar eu sper încă să găsesc deținătorii de drept ai unor lucruri.

Laura deschise ușa și îi izbi un aer rece de mucegai, atât de bună era izolația, în parte, deasupra pământului, în parte sub pământ. Ea ridică felinarul și coborî scările de lemn către lespedea de piatră de sub acoperișul de granit.

— Ai grijă pe unde calci.

Atârnă felinarul într-un cârlig ca să lumineze încăperea cu aer de peșteră. De jur împrejur erau rafturi, iar pe ele erau lucrurile pe care le găsise pe plajele din jur de-a lungul anilor.

Îi arătă fără grabă, rând pe rând toate lucrurile.

O cutie de ceai. Monede spaniole de argint. Un evantai în formă de țestoasă. Catarame. Un bol de zahăr. Butoni și lanț. Lumânări, suporturi și capace de stins. Capacul ornat al unui borcan cosmetic de damă. Multe pipe de lut. Perii cu mâner din os. Rigla de tâmplărie. Flacoane cu medicamente într-o trusă chirurgicală sigilată, în stare perfectă. Un suport de pălării. Tabachere. O cheie. Mărgele din sticlă. Mai multe farfurii și cești de porțelan și omniprezentele scoici.

Îi arătă un instrument mare, care arăta ca un compas cu două brațe.

— Nu prea știu ce înseamnă.

— E un octant, îi spuse el. Se folosește în navigație.

Apoi dădură de o pălărie de soldat care avea o insignă în formă de vultur a diviziei de infanterie franceză 35.

— Mi se pare cam mică, zise ea.

Alexander încuviință din cap.

— Probabil a fost a unui toboșar.

Ridică o broșă aurită în formă de salamandră, cu solzi mici din pietre prețioase.

— Asta e preferata mea.

El fluieră.

— Cred că e și costisitoare.

Ea dădu din umeri.

— Presupun, deși nu câștigul mă interesează pe mine în primul rând. Mai mult mă interesează lucruri care mă pot ajuta să identific victimele, care altfel vor rămâne necunoscute.

— Ești drăguță, spuse el.

Laura iar dădu modest din umeri.

— A fost ideea unchiului meu. S-a gândit că aș avea ceva de făcut, un scop al meu. Și a avut dreptate.

Laura nu se grăbea să trimită lucrurile imediat. Exista mereu riscul să trimită coletul persoanei greșite, care nu era nici rudă, nici interesată. Așadar, Laura descria obiectul în prima scrisoare trimisă, în care punea o schiță și se oferea să îl trimită dacă era mic sau invita persoana să vină și să ridice lucrurile mai mari,

când timpul i-ar permite. Între timp, ținea lucrurile în siguranță în pivnița abandonată.

Laura ridică o sticlă îngustă, verde deschis. Probabil era un medicament, dar nu avea etichetă. Înăuntru era o bucată de hârtie rulată.

— Ai zice că un mesaj trimis în sticlă e ceva rar, un capriciu. Dar, pe mare, e un mod practic de a-ți păstra ultimele cuvinte. Mulți ofițeri au trimis cereri de ajutor sau mesaje de despărțire. Ridică sticla. Asta mi-a mers la inimă. Am găsit-o când *Price* s-a împotmolit în Doom Bar. Secundul a știut, pesemne, ce soartă urma să aibă, fiindcă în ultimele minute de viață a scris o scrisoare și a sigilat-o în sticlă. Probabil că a vrut să o arunce în mare, dar a fost spulberat de ape înainte să apuce să facă asta.

În seara aceea, l-am văzut pe Tom Parsons aplecându-se deasupra lui și smulgând-o din buzunarul omului. Apoi i-a luat ceasul. Crezând că sticla e goală, Tom a aruncat-o dezamăgit și a plecat să-și caute următoarea victimă. Eu m-am dus repede și am luat-o. În sticlă nu era nici picătură de rom sau ce căuta Tom, dar am întrezărit bucata de hârtie dinăuntru. Am ascuns sticla, apoi m-am uitat mai bine la fața bărbatului și am încercat să o țin minte. Părea împăcat. Avea ochii verzi și erau deschiși. Mi s-a părut că zâmbea. Atât de mult, încât i-am căutat pulsul, ca să fiu sigură. Dar era mort. Am căutat și alte elemente de identificare, dar nu am găsit nimic. I-am închis ochii și l-am așteptat pe unchiul să vină și să rostească o binecuvântare peste el.

Văzând că își fascinase ascultătorul, Laura strecură hârtia din sticlă.

— Am făcut o copie pentru mine. O citi cu voce tare.

„Oricui găsește acest bilețel,

Valurile lovesc nava și o fac bucăți. Nu vom mai rezista mult. Dacă găsești acest bilet, înseamnă că am murit. Sper că îmi vei face favorul de a trimite acest bilet părinților mei, ca să știe ce s-a întâmplat.

Eu, un tânăr fără minte şi mândru, i-am părăsit acum câţiva ani. Un altul mai mare, mai înţelept şi mai spăsit scrie acum aceste cuvinte.

Tată, dacă citeşti acest bilet, vreau să ştii că te iert. M-ai rugat acum mult timp să te iert şi ţi-am spus că nu o voi face niciodată. A fost un gest răutăcios şi crud. Te iert din toată inima şi te rog şi pe tine să mă ierţi pentru cuvintele dure pe care ţi le-am spus şi pentru că am plecat fără să ne împăcăm şi fără să îmi iau rămas-bun.

Voiam să mă întorc de Crăciun şi să ne împăcăm. Aşa aş fi vrut, cu ajutorul Domnului. Te rog să nu te îndoieşti de iubirea mea.

Mamă, îmi pare rău că nu am fost un fiu mai atent şi mai bun. Meritai mai mult. Şi pe tine te iubesc. Iartă-mă că nu ţi-am mai spus de mult asta.

Sper să găsiţi amândoi pace ştiind că mi-am încredinţat sufletul lui Dumnezeu şi am primit mila lui Isus, de care, aşa cum ştiţi, cândva mi-am bătut joc. Acum nu o mai iau în râs. După cum spunea un alt marinar: Pierdut eram, dar m-a găsit.

Al vostru pe veci,
James Milton Kirkpatrick III

Adresa de destinaţie:
Dl. şi dna. James Milton Kirkpatrick The Grange, Bableigh Road Barnstaple, Devon, Anglia."

Laura se opri, emoţionată din nou de cuvintele lui.

— Barnstaple nu e foarte departe de aici. A fost foarte aproape de casă, dar nu a reuşit să ajungă.

— Mie mi se pare că a reuşit.

Îşi ridică privirea şi se uită la el.

— Eşti un om credincios, domnule Lucas.

— Da. Deşi sunt păcătos şi rătăcit. Mai ales acum.

— Nu suntem toţi aşa? se întrebă Laura încet, apoi se întoarse la hârtie. De obicei, nu trimit originalul, pentru eventualitatea în care nu ar ajunge la cine trebuie. Dar, în acest caz, fiindcă adresa a fost clară, am trimis scrisoarea în alt plic. Am scris câteva rânduri

în care am explicat cum am găsit-o, mi-am exprimat regretul pentru pierderea lor și am trimis-o.

— Ai primit răspuns?

— Nu. Sper că au primit-o. Îmi place să cred că le-a fost de ajutor și că tatăl lui l-a iertat. Că, în sfârșit, s-au împăcat.

— Da, așa sper și eu. Alexander încuviință din cap serios. Tați și fii. Uneori apropiați, alteori lasă mândria rănită și neînțelegerile să rupă relația la fel de ușor cum sfâșie stâncile și valurile navele.

— Vorbești din experiență? întrebă Laura.

— Da, din păcate. Sper să mă împac cu tatăl și cu fratele meu când ajung acasă. Am aflat că tata nu se simte bine. În lumina ultimelor întâmplări ... sper să ajung la timp.

— Și eu sper.

Laura se uită din nou la colecția ei. Îi arătase totul? Se gândi la ultimele obiecte găsite, care încă erau în spălătoria de la Fern Haven. Înmuiase pălăria într-o găleată și lăsase plosca pe un raft ca să o lustruiască ulterior.

Gândindu-se la ele, și la uniforma pe care o găsise Martyn, întrebă:

— A fost vreun ofițer francez la bordul navei *Kittiwake*?

Șovăind, el o întrebă:

— De ce mă întrebi?

— Am găsit un *chapeau bras* după naufragiu.

— Nu ... am văzut pe nimeni în uniformă.

Se întoarse spre ușă.

— Ei bine, mergem? Trebuie să îl ajut pe unchiul cu vizitele.

El ridică privirea, vădit neatent.

— Hm? A, da. Mulțumesc că mi-ai arătat comorile.

Legendarului „jefuitor din Trevose", Tom Parsons, îi mergea numele că ademenea navele spre stânci cu ajutorul unor „lumini false". Dar, de fapt, tot ce avea de făcut era să aştepte ca furtuna să-i aducă prada la botul calului.

Brian French, *Trevose, locul pierderilor*

Capitolul 8

Întorcându-se la Fern Haven, Alexander şi domniţa Callaway se despărţiră, ea mergând în biroul unchiului ei, iar el, în camera de oaspeţi. Acolo, îl năpădiră toate gândurile, tulburat de scrisoarea pe care i-o citise ea despre speranţele tânărului de a se împăca cu familia lui, care acum erau spulberate.

Şi Alexander tânjea să se împace cu familia lui de care se depărtase, cu tatăl şi fratele pe care îi iubea. Şi el îşi dorea să ierte şi să fie iertat pentru cuvintele şi certurile aspre. Pentru că plecase fără să se împace şi fără să-şi ia rămas-bun.

Între ei nu fuseseră certuri. Când erau copii, el şi fratele lui fuseseră prieteni buni. Se luaseră la trântă şi se tachinaseră cum fac fraţii, dar şi aveau grijă unul de altul.

Dintre toate amintirile cu fratele lui, una anume îi veni în minte. Erau în vacanţă, la mare şi înotau împreună. Alan, cel mai mic, a fost înghiţit de valuri, iar Alex l-a ridicat, l-a ţinut şi l-a ajutat să ajungă la mal.

— Te ţin eu.

Ajuns cu picioarele pe pământ, Alan s-a smuls din strânsoarea lui şi s-a uitat pe mal, ca să se asigure că nu îi vede nimeni.

— Sunt bine, a spus el.

— Sigur că da.

Alexander i-a ciufulit părul și l-a stropit cu apă. Alan l-a stropit și el, la rândul lui, uitând de pericol. Apoi a venit pe plajă și fetița frumoasă din vecini, îmbrăcată în costum de baie și cu părul negru împletit în două codițe.

— Vino, i-a spus Alexander.

— Nu! i-a răspuns ea. Mama a spus că unul dintre voi a țipat ca un bebeluș. Pesemne că apa e rece ca gheața.

Alan l-a privit stăruitor.

— Eu sunt ăla, a mințit Alexander, scăpându-l pe fratele lui. Mă prosteam. Apa e numai bună ... Vezi?

O stropi, iar Alan îi ținu isonul. Fiindcă fata răspunse cu chicote de bucurie, el și fratele lui schimbară niște zâmbete strengărești.

— Mulțumesc, Alexander.

Alan nu i-a mulțumit că l-a scăpat din valuri, ci ... de rușinea fetei? Da.

Alex i-a făcut cu ochiul.

— Frații se susțin unul pe altul.

De-ar fi durat legătura aceea pașnică dintre ei!

Alexander măsura camera modestă cu piciorul. Zăbovise prea mult în Cornwall. Era timpul să facă ceva, să găsească o altă navă și să se întoarcă acasă, ca să își ajute fratele, oricât de periculos ar fi fost. Dar cum să facă asta, fără bani, și fără sticlă, și hârtia prețioasă din ea?

După serviciul de seară de la St. Michael în Porthilly, enoriașii se ridicară și începură să salute vecinii și prietenii. Laura, cum se întâmpla mereu, era singură. Îi cunoștea mai bine pe cei din St. Menefreda, dar, fiindcă unchiul Matthew slujea în toate parohiile, familia lui îl însoțea uneori în toate trei.

După câteva minute stânjenitoare, Eseld se apropie de ea radiind de fericire.

— Ai auzit vestea? Au mai găsit un supraviețuitor.

Inima Laurei bătea cu putere.

— De pe *Kittiwake*? Eşti sigură?

Eseld încuviinţă din cap.

— Mi-a spus domniţa Roskilly.

— Unde l-au găsit?

— Lângă Capul Pentire ... dincolo de stânci.

— Atât de departe?

Eseld încuviinţă din nou din cap.

— Hai, uite-o pe Kayna. Cu siguranţă îi povesteşte din nou lui Treeve. Îi place să aibă spectatori.

O luă pe Laura de braţ şi o trase prin mulţime către ei.

— Ne scuzaţi, dar vrea să audă şi Laura.

— Bună seara, domniţă Callaway, o salută rece Kayna Roskilly şi îşi continuă povestea. Cum îi spuneam domnului Kent, bărbatul s-a salvat legându-se de o barcă de salvare de pe *Kittiwake*.

— De ce ştim de-abia acum că există un al doilea supravieţuitor? întrebă Laura.

— A ajuns într-un golf sălbatic, prea abrupt ca să poată ieşi din el. Tom Parsons ieşise cu barca şi l-a găsit dormind în barca răsturnată. El l-a adus la noi acasă.

Tom Parsons? Laura era surprinsă să audă că hoţul ajutase pe cineva.

Văzându-i privirea neîncrezătoare, Kayna adăugă:

— Tata i-a dat lui Tom o recompensă uriaşă, apoi l-a adus pe Perran Kent să îl consulte pe supravieţuitor. A spus că omul e rănit şi deshidratat, dar neaşteptat de sănătos.

Eseld se uită la cei strânşi în jur.

— Şi unde e Perry?

— La Fern Haven, cred, răspunse Treeve. Zicea că trebuie să scoată nişte copci.

— Cum îl cheamă pe bărbat? întrebă Laura.

— François LaRoche, răspunse domniţa Roskilly, şi ridică degetul arătător. Înainte să sari la concluzii, dă-mi voie să îţi explic. Da, e francez.. Dar e un *émigré* şi locuieşte aici legal. Ştii câţi aristocraţi au fugit aici de ghilotină în timpul terorilor din

Franța! Chiar și acum, Britania adăpostește mulți cetățeni francezi, vinovați doar pentru că dețin titluri sau bogății.

— Și el de care e? întrebă Eseld, cu speranță în inimă.

Kayna își flutură genele negre.

— Ambele, presupun. Deși nu e politicos să îți bagi nasul.

Ea și Eseld își zâmbiră.

Treeve se uita cu îndoială:

— Are acte care dovedesc ceea ce spune?

Kayna dădu din cap că nu:

— Pesemne că s-au pierdut în naufragiu, din păcate, cu tot cu ce mai avea.

— Ce ... neplăcut! Treeve se uită la Laura. Poate că domnul vostru Lucas poate confirma? Oare se cunosc? S-au întâlnit pe navă?

Laura șovăia.

— Tot ... ce se poate.

— Nu i-am spus că mai există un supraviețuitor, spuse domnița Roskilly. Dar era prea epuizat ca să mai bage de seamă.

— E frumos? întrebă Eseld, cu ochi sclipitori.

Kayna Roskilly îi răspunse cu un zâmbet reținut.

— Destul de frumos, da. Dar poate vreți să vă convingeți singure. Ați vrea să îl cunoașteți?

Eseld se uită la Laura.

— Da, sigur că am vrea! răspunse ea pentru amândouă.

— Atunci treceți pe la noi sâmbătă, să spunem pe la ora trei?

Laura ar fi vrut să vorbească cu domnul Lucas înainte să accepte, ca să îi vadă reacția și să îl întrebe dacă vrea să meargă.

Dar Eseld o strânse de mână și îi șopti apăsat în ureche:

— Nu-mi strica planurile. Îmi doresc foarte mult să mă împrietenesc cu ea.

Laura făcu o plecăciune:

— Îți mulțumesc! Suntem încântate să venim.

În timp ce Eseld și domnița Roskilly continuau discuția, Treeve o duse pe Laura la trăsura familiei Bray, privind-o năbădăios.

— Mi-ar plăcea foarte mult să te însoțesc la Casa Pentire ca să îl poți interoga pe frumosul francez cu stil.

Ea îi zâmbi cu subînțeles.

— Cât de galant din partea ta, deşi ştiu că e doar o scuză ca să o revezi pe domniţa Roskilly.

— Da, Kayna Roskilly are multe farmece – cam două mii pe an, de fapt. Oftă profund şi se întoarse spre ea. Dacă nu ai fi o orfană săracă, domniţă Callaway! El îi prinse bărbia. Îmi placi mult mai mult.

Ea pufni ofensată şi amuzată în acelaşi timp.

— Măcar eşti sincer.

— Atunci când pot, domniţă Callaway. Când pot. Deşi am secretele mele.

— Sunt cât se poate de convinsă, răspunse ea, cu gândul la transportul de noaptea trecută pe care îl văzuse cu ochii ei. Mulţumesc pentru ofertă, dar vreau să vorbesc întâi cu domnul Lucas şi ...

Eseld se întoarse şi, văzându-i împreună, se grăbi să îi însoţească.

— Ce şuşotiţi voi acolo? Hai, fără secrete.

— Exact despre secrete vorbeam, domniţă Mably, răspunse Treeve.

Eseld era cât pe ce să se bosumfle, dar Laura o linişti cu pricepere.

— Domnul Kent te tachinează. Se oferea să ne ducă la Casa Pentire sâmbătă.

Eseld răsuflă uşurată şi fericită.

— Ce drăguţ! Primim.

Treeve făcu o plecăciune, cu ochii la Laura.

— Pe curând, domniţelor.

Întorcându-se la Fern Haven, Laura îl găsi pe domnul Lucas cu Perran Kent, care îi scotea copcile.

Pacientul se strâmbă.

— Te doare? întrebă Perry, cu fruntea încruntată de concentrare.

Alexander strânse de dinţi.

— Mă înţeapă puţin ... Atât.

Văzând-o pe Laura, îşi smulse un zâmbet.

— A, îngerul meu milos.

Observându-i privirea agitată, întrebă:

— S-a întâmplat ceva?

— Mm, nu. Am primit nişte veşti. Aştept ca domnul doctor Kent să termine.

— A, presupun că aţi auzit de al doilea supravieţuitor? întrebă Perry. Tocmai voiam să îi spun domnului Lucas.

— Un alt supravieţuitor? Alexander se strîmba de la încordare, dar şi de la durere.

— Un francez, spuse Perry. Chiar şi aşa, sunt veşti bune, nu-i aşa?

— Desigur. Alex răspunse printre dinţi, cu glas neconvingător.

Tânărul doctor termină. Strângându-şi lucrurile, zise:

— M-am mirat că e atât de sănătos, la numai o săptămână după naufragiu, adus la mal de o barcă mică, fără mâncare şi apă. Nevătămat, pur şi simplu. Mă gândesc că a băut apă de ploaie strânsă în frunze şi a prins cumva peşte.

— Foarte descurcăreţ, murmură Laura.

— Da, un adevărat supravieţuitor.

Perry se uita de la unul la altul, conştient cumva de tensiunea care se ridica în aer, dar neînţelegând ce se întâmplă.

— Ei bine, eu vă las. Auzind râsul lui Eseld, care cobora scările, se înclină şi plecă repede.

Rămaşi singuri, Alexander întrebă:

— Cum îl cheamă pe bărbat?

— François LaRoche. Zice că e un *émigré* francez care locuieşte aici legal. Treeve se întreba dacă i-ai putea confirma veridicitatea spuselor.

Alex izbucni într-un râs forţat.

— François şi veridicitatea nu fac casă împreună.

— Îl ştii?

— Da. Am stat ... în aceeaşi cabină.

— Vrei să îl vezi?

— Unde e?

— La casa familiei Roskilly, la câteva mile de aici. Se pare că a reuşit să scape cu o barcă de salvare de pe *Kittiwake*.

Alexander încuviinţă din cap, cu un vădit gust amar.

— S-a urcat într-o barcă, iar cealaltă a desprins-o ca să nu mă duc după el. Ne-a lăsat pe toţi, inclusiv pe băiat, fără nicio şansă de scăpare.

Laura înghiţi în sec.

— De ce te-ai fi ... dus după el?

— Fiindcă ne-am cerat pe navă. Îşi duse mâna la rana din coastă.

— De ce?

— E o poveste lungă. Dar e un om periculos, domniţă Callaway. Nu vreau să te apropii de el.

— Nu voi merge singură. Treeve Kent s-a oferit să ne însoţească.

— Domnul Kent e foarte interesat de ceea ce faci tu.

— Domnul Kent e foarte interesat de domniţa Roskilly, nu de mine.

Fiindcă Alex nu zise nimic, adăugă:

— Nu am de ce să mă tem de *monsieur* LaRoche, iar el nu are de ce să fie neprietenos cu mine.

— Oare?

Pentru o clipă o privi în ochi pătrunzător. Părea cumva fioros ... de parcă ar fi fost alt om. *Ce ascunde?*, se întreba Laura. Atunci Alexander oftă şi gentilomul pe care îl cunoştea îşi făcu din nou apariţia.

— Sper să ai dreptate.

Laura se întrebă din nou: *Cine e acest bărbat, de fapt?* Oare erau în pericol că îl primiseră la Fern Haven? Coborî în biroul unchiului ei şi îl găsi aplecat peste masă, scriind o scrisoare. Ridică privirea când o auzi intrând.

— Da, draga mea?

— Nu vreau să te deranjez.

— Absolut deloc. Îşi puse pana în călimară. Am oricând timp pentru tine.

— Mulţumesc. Mă întrebam ... acum că l-ai cunoscut mai bine pe domnul Lucas, te deranjează că stă aici?

Unchiul Matthew îşi împreună degetele şi se gândi:

— Nu mă deranjează. Pare un bărbat de treabă. Tu ce crezi?

Laura încuviinţă uşurată.

— La fel.

Așa gândea și ea, dar părerea unchiului conta mult pentru ea. Spera că nu se înșelau amândoi.

După ce domnița Callaway părăsi încăperea, Alexander se întinse și se gândi la François LaRoche.

Copii fiind, François și Alexander petrecuseră mult timp împreună. Erau de aceeași vârstă. Fratele lui Alexander, Alan, era cu un an mai mic. Familiile lor proveneau din medii diferite – soții LaRoche erau destul de săraci —, dar, în copilărie, nu ținuseră cont de asta. Tatăl lui Alexander era sever și strict. Ca adolescent, cu reguli și limite, Alex îl invidiase pe François, ai cărui părinți îl lăsau să facă ce vrea. François stătea afară până târziu și fura mere, cidru și bani de buzunar. Când erau mici, lui Alex i se păruse o distracție nevinovată. Însă, lăsat de capul lui, François a început să facă din ce în ce mai multe prostii.

Când mama lui Alexander a murit, François a fost cel care l-a ascultat cum Îl insulta pe Dumnezeu pentru nedreptatea vieții, și l-a consolat în durerea lui. În acele vremuri, au fost apropiați ca frații.

Alte frânturi de amintiri îi zornăiau în cap ca zalele unui lanț. Cum îi dăduse lui François o bucată de pâine când familia lui făcea foamea. François fusese foarte mândru și nu o primise.

— Nu avem nevoie, spusese el respingând-o. Nu-mi da pomană.

Alex îi răspunsese citând un proverb local:

— Prietenii nu dau pomană, ei împart totul.

După aceea, François primise pâinea și alte alimente, cu jumătate de inimă.

Mai târziu, când François i-a oferit prima țigară, Alexander nu a vrut să încerce. Dar, cu un rânjet șiret, François l-a înfruntat:

— Nu uita, prietenii împart totul.

Alex a tușit zdravăn, dar François a râs nemilos, trăgând încrezut fumul și tușind la rândul lui. Curând, s-au pus amândoi pe râs.

Când a murit tatăl lui François și l-a găsit plângând, nici Alexander nu și-a putut stăpâni potopul de lacrimi, atât pentru

prietenul lui îndoliat, cât şi pentru scumpa lui mamă, pe care nu o uitase nicio clipă.

Vădit ruşinat, François a încercat atunci să îşi ascundă lacrimile. Neabătut, Alexander s-a aşezat lângă el şi l-a luat timid de mână, şoptindu-i:

— Înţeleg. Dar nu uita, prietenii împart totul.

Culcându-se pe spate, în patul din Fern Haven, Alex clipi, încercând să alunge acele amintiri. Toate acestea se petrecuseră cu mult timp în urmă. El şi François LaRoche nu mai erau prieteni.

Agentul s-a străduit din răsputeri să recupereze cât mai multă încărcătură cu putință și să oprească atacurile jefuitorilor. Facturile recuperatorilor au fost plătite cum se cuvine. Fiecare căruță a primit o guinee la fiecare 12 ore, iar muncitorii, 2/6 pe zi. A fost o zi fericită pentru acești bărbați.

John Bray, *O relatare despre naufragiile de pe coasta de nord a comitatului Cornwall*

Capitolul 9

A doua zi, Jago veni în vizită, aducându-i lui Alex o renumită prăjitură de-a coniței Chegwin. Îi mulțumi simpaticului tânăr și cei doi se așezară să joace table.

Wenna le aduse ceai. Îi luă lui Jago căciula de pe cap și îi mângâie părul ciufulit. Pe Alex îl cuprinse iar dorul de casă văzând-o pe bătrâna bucătăreasă, care îi amintea de Betty, fosta slujnică a mamei lui.

Agentul de naufragii reveni în timp ce Jago era încă acolo. Domnul Hicks raportase că *Kittiwake* fusese mișcată de valuri. Zile întregi zăcuse scufundată și fusese greu să ajungi la ea. Valurile se spărseseră deasupra ei. Acum, că vremea se calmase, *Kittiwake* zăcea blocată pe o aglomerare de stânci în apele de dincolo de plaja Greenaway.

— Încărcătura adusă inițial la mal a fost deja prădată, spuse Hicks încruntat, dar acum aș vrea să salvez tot ce se poate vinde la licitație, pentru a acoperi cheltuielile proprietarilor. Vameșii mă vor ajuta. Mă aștept ca jefuitorii, chiar și meșterii să își bage

nasul. Sunt mai mulţi decât noi. S-ar putea să fim nevoiţi să chemăm oastea.

— Cum v-aş putea fi de folos? întrebă Alex.

— Aş avea nevoie de oameni de încredere care să supravegheze eforturile de recuperare, dacă eşti interesat. Se plăteşte bine.

Simţea un licăr de speranţă. Putea să câştige bani cu care să se întoarcă casă.

— Te poţi baza pe mine. Jago?

Tânărul încuviinţă din cap.

— Pot să ajut şi eu. Dacă nu e nevoie să intru în apă.

Hicks încuviinţă din cap.

— E destul de multă muncă şi la încărcarea căruţelor.

Îi trecu pe listă şi le dădu întâlnire a doua zi la opt dimineaţa, pe plajă.

La scurt timp după plecarea agentului şi a lui Jago, intră domniţa Callaway.

— A venit agentul să recruteze bărbaţi pentru a recupera bunurile de pe navă, îi explică Alex. M-am oferit voluntar.

— Şi crezi că e un lucru înţelept pentru piciorul şi coasta ta?

— Poate că sunt mai încet decât alţii, dar încă am putere şi ştiu cu ce se mănâncă vasele şi mările. Merge şi Jago.

— Bun. Va avea grijă de tine.

Pierindu-i zâmbetul, îi spuse sec:

— Încrederea ta în mine e cutremurătoare.

— Iartă-mă. Încă nu ţi-ai revenit complet.

— Nu mai pot minţi. Nu îmi place că nu am niciun ban. Trebuie să plec cumva de aici.

Trecând cu degetele peste şemineu, ea adăugă:

— Atât de lipiţi de ospitalitate am fost, încât abia aştepţi să pleci?

Privirea ei tristă îl surprinse.

— Ştii prea bine că nu de asta. Tu, domniţă Callaway, eşti tot ce e mai bun şi mai drept pe lumea asta. În ultimii ani, aproape că am uitat că mai există şi astfel de oameni.

— Din cauza războiului, vrei să spui?

El se codea.

— Și de asta.

Ea îl privea cu ochi întrebători, dar el cântări că era mai bine să nu mai zică nimic.

A doua zi dimineața, domnul Hicks, împreună cu Tresidder, inginerul și domnul Rawlings, licitatorul, puseră la punct un plan de recuperare.

Hicks bifa numele voluntarilor, inclusiv a unor meșteri de la mina locală.

— Nu vrem probleme, băieți.

Alexander observă că un bărbat mai în vârstă, cu păr roșcat, îl scruta cu ochii îngustați.

Se întoarse spre Jago și-l întrebă în șoaptă:

— De ce se uită încruntat la mine?

Jago întoarse privirea spre omul cu pricina și îi pieri zâmbetul.

— E Tom Parsons, bărbatul de care te-a protejat Laura noastră după naufragiu.

Alex se întoarse și îl privi pe Parsons direct în ochi.

Bărbatul încruntat se apropie.

— Ce faci *aci*?

Alex ridică nasul.

— Ce faci și tu, sper.

— Nu ești *de p-aci*.

— Și? Agentul a zis că plătește pe oricine e în stare de muncă.

Parsons se uită șiret spre piciorul lui Alex.

— Tu nu prea pari în stare de muncă.

— N-oi fi eu fruntaș, dar ai să vezi că, la muncă, îi întrec pe mulți.

Bărbatul roșcat îl arătă cu degetul pe Jago.

— Atunci de ce-ai adus un idiot cu tine?

Alex strângea din dinți.

— Nu e idiot. Mărimea nu te încetinește, așa cum nici părul roșcat nu te face diavol.

Parsons rânji.

— N-aș fi așa de sigur ...

Domnul Hicks se apropie, dând din cap.

— Măi să fie, Tom Parsons. Credeam că ai cărat destulă marfă în seara naufragiului. Acum vrei să te şi plătesc ca să mai cari?

— Exact. După lege, cum se cuvine.

— De parcă ţi s-ar potrivi cuvintele astea ...

Parsons îşi umflă nările.

— Ai grijă, Hicks. Nu ai jandarmii cu tine.

— Încă nu. Dar au plecat din cazarma din Bodmin.

— Sper să ajungă în curând. Pentru binele tău.

La gândul că veneau soldaţii, lui Alex i se strânse inima. Oare aveau să îl ia la întrebări? Puteau să îşi dea seama cumva cine era?

Domnul Hicks coborî zecile de voluntari pe plaja Greenaway. Ajunşi acolo, Alexander văzu că vameşii de pe velierul *Speedwell* din Padstow erau deja în apă şi două bărci cu câte şase vâsle, pe plaja vecină.

Alex se uită în jur, dar văzu puţini vâslaşi. Salutându-l pe cârmaci, întrebă:

— Ai prea puţini vâslaşi?

— Îhî, răspunse el. Prea puţini. Moyle şi-a rupt mâna aseară.

— Vă mai trebuie un om la vâsle? Mă pricep cât de cât.

— Cum vrei.

Alex se urcă şi întoarse privirea la tovarăşul lui.

— Jago?

Bărbatul dădu din cap, scuturând părul în faţă şi în spate.

— Nu îmi plac bărcile. Rămân aici la încărcat căruţele.

Prima barcă se avântă în valuri, îndreptându-se spre epavă.

— Nu suntem la prins de crabi, băieţi.

Urmându-le comanda, cârmaciul porunci:

— Vâsliţi!

Alex şi bărbaţii din barcă se supuseră.

— Trageţi!

Aşa făcură. Alex trăgea cât putea de vâsle. Apropiindu-se de epavă, cârmaciul strigă:

— Uşor!

În timp ce vâslaşii ţineau bărcile cât puteau de bine pe valuri, la prora fiecăreia câte un om stătea în picioare şi arunca cârlige

de ancorare, încercând să se prindă de parâmele lui *Kittiwake*, care se vedeau deja în valuri.

După câteva încercări eșuate, Alexander luă cuvântul.

— Pot să încerc și eu?

— Ai curaj, ăăă? întrebă bărbatul cel mai aproape de el.

Alex dădu din umeri. El și oamenii lui aruncaseră multe cârlige de-a lungul anilor. Cu ele se prindeau de parâmele navelor înainte să urce pe ele. Își amintea prea bine groaza scrâșnetului de dinți cu care se prindea cârligul de nava lui. Fusese începutul sfârșitului iubitei lui *Victorine*.

Înaintând cu mare atenție, Alex luă locul celuilalt, încolăci, ținti și azvârli. După prima aruncare, cârligul alunecă peste parâmele umede, dar nu se prinse. Hotărât, retrase frânghia și aruncă din nou cârligul, de data asta prinzându-se cu succes de parâmă.

— Ce treabă bună! îl lăudă cârmaciul. Presupun că nu e prima dată.

— Nu, domnule. Atât îi răspunse Alex.

Și echipajul de pe *Speedwell* prinse un cârlig. Având legătura asigurată, barca reuși să se apropie de *Kittiwake*. Domnul Tresidder, inginer și constructor de bărci, urcă primul la bord, ca să se asigure că vasul e stabil. Apoi, ceilalți îl urmară, căutând marfă în cămările și cala navei.

Bărbații reușiră să recupereze cufărul secundului, câteva butoaie de hering sărat și mult porumb.

Barca duse bunurile recuperate la mal, unde Jago și alți câțiva bărbați, ba chiar și câteva muncitoare – femei care lucrau la mină – urcau marfa pe panta abruptă spre căruțele care așteptau, păzite de vameși și de agenții sosiți recent din nordul ținutului Devon.

Bărcile făceau cu ușurință față valurilor. Dacă ar fi ajuns și în seara naufragiului la *Kittiwake*, înainte să se înece Daniel!

— Ați auzit semnalul nostru de pericol? îl întrebă Alex pe cârmaci.

Bărbatul înghiți în sec.

— Ai fost pe vas?

Alex încuviință din cap.

— A, ești supraviețuitorul ...

Bărbatul se uită la tovarăşii lui.

— Nu, din păcate. Eram toţi beţi.

— Păcat. În seara aceea, mi-am pierdut cel mai bun prieten. Şi nu numai.

Cârmaciul lăsă capul în pământ, ferindu-se de privirile lui Alexander.

— Îmi pare rău ... că l-ai pierdut. Am fi ajutat dacă am fi ... putut. Privirea îi zbură spre Tom Parsons şi apoi într-o parte. Ei bine, cred că am terminat pe ziua de azi.

După cină, în seara aceea, Alex îl întrebă pe Matthew Bray despre bărci, dacă fusese surprins că nu apăruseră în seara în care pierise *Kittiwake*.

Parohul încuviinţă din cap.

— Am fost. Bărcile trimit deseori cârmaci de aici din loc să ajute vasele să acosteze în siguranţă. Cârmacii locali se descurcă greu, iar competiţia e acerbă. M-am mirat că n-a ajuns niciuna la *Kittiwake*. Un zvon pe care l-am auzit în piaţa satului este că Tom Parsons, sperând că nava era bogată, a făcut ceva ca cârmcii să nu reacţioneze. Poate i-a mituit. Cei mai mulţi nu cred că cârmacii curajoşi din Padstow ar ceda în faţa unei astfel de tentaţii, dar alţii nu i-ar judeca dacă ar fi adevărat. Dacă Parsons le-a oferit plata normală, de ce să îşi rişte viaţa doar pentru „şansa" unui câştig? Sunt doar zvonuri, să ştii. Mie nu-mi vine să cred că e adevărat.

Dar lui Alex, care îşi amintea vinovăţia din ochii cârmaciului şi schimbul de priviri cu Tom Parsons, îi venea să creadă. Era convins.

În seara aceea, se pregătea să meargă la culcare când auzi o bătaie uşoară în uşă. Se duse să deschidă şi dădu de domniţa Callaway, care stătea în prag cu părul împletit pe umăr. Pentru o clipă, îşi aminti de o prietenă din copilărie, vecina drăguţă cu care se căsătorise fratele său.

— Ţi-am adus nişte alifie, spuse ea. Ai muncit mult azi. Îi puse un borcan în mână. E făcută după reţeta tatălui meu: camfor, tătăneasă, ardei iute şi arnică.

— Mulțumesc! O să umplu toată casa de miros urât?

Ea dădu din umeri.

— Mie îmi place mirosul ei.

— Atunci e bine.

El îi strânse mâna.

— Foarte drăguț din partea ta, domniță Callaway. Probabil că am arătat ca un olog azi.

— Dimpotrivă. E clar că ești un bărbat foarte puternic.

Inima îi bubuia în piept. În clipa aceasta, ar fi dat tot ce avea ca ea să îi întindă doctoria pe spate și pe umeri. Din păcate, știa că nu îi poate cere așa ceva, oricât de mult și-ar fi dorit.

Alex se trezi cu dureri de mușchi mai rău ca niciodată, în ciuda alifiei cu miros îmbietor. Dar, hotărât să nu se lase, se alătură voluntarilor care se strânseseră pe plajă. Matthew Bray coborî să îi încurajeze, în timp ce alții urmăreau de sus ce se întâmplă.

A doua zi, găsiră câteva baloturi de lână învelite în iută și catargul navei, vergi, funii și vele.

Alex deja simțea că îi arde tot trupul. Fiecare vâslă împinsă părea să îl coste, fiecare urcuș era și mai greu decât cel de dinainte. Era prețul pe care îl plătea pentru zilele în care zăcuse la pat.

Urcă istovit la bordul lui *Kittiwake* și coborî sub punte, ca să caute în continuare. Într-un cotlon întunecat, găsi ceva strălucitor. Durerea și osteneala meritaseră.

După micul-dejun, Laura traversa holul, când o auzi pe bucătăreasă strigând-o fără prea multă tragere de inimă.

— Domniță Laura!

Laura se întoarse și o luă spre spălătorie.

— Da, Wenna?

Cu fața încruntată și brăzdată de riduri, femeia vârstnică îi făcu semn spre raft.

— Aș putea să te rog să îți iei *lucrurile* din spălătoria *mea*? Pălăria aia miroase mai rău ca un câine ud.

— Iartă-mă! Imediat.

Jenată, Laura își luă pălăria și plosca. După ce o lustruise, își dăduse seama că era, într-adevăr, de argint. Dar fusese atât de ocupată cu musafirul lor, încât nu își făcuse timp să curețe și pălăria, care mirosea acum cumplit. O neglijase de prea mult timp.

Oftând, Laura duse cele două obiecte în pivnița rece și le puse lângă celelalte.

Apoi, ea și Eseld plecară împreună la Capul Trebetherick. De acolo, urmăreau eforturile de recuperare de pe plaja de jos. Voluntarii cărau un fel de baloturi și bucăți de lemn din navă și colaci de funii.

Laurei îi tot fugeau ochii la Alexander. Muncea de rupea, trăgea de vâsle, urca pe *Kittiwake* și cobora, încărcând lăzi și baloturi, îi ajuta pe ceilalți bărbați să ridice ancorele din adânc, arunca velatura și parâmele în bărcile care așteptau.

De fiecare dată când aduceau ceva la mal, ea era cu ochii pe el. Avea fața scăldată de transpirație, iar din când în când își odihnea mâinile pe șolduri, își trăgea respirația și își întindea spatele. Știind ce rană avea în coastă și că glezna încă nu i se vindecase, închidea ochii a milă și se gândea la durerea și la oboseala pe care le simțea el, deși se străduia să le ascundă, hotărât să își câștige banii cot la cot cu ceilalți. Hotărât să ajungă acasă.

Spre deosebire de el, Tom Parsons se oprea și stătea la taclale cu ceilalți sau se rezema de căruță și fuma.

Chiar înainte să ia pauza de prânz, Alexander îi făcu cu mâna să vină la el. Laura spera că nu se rănise iar.

În timp ce se grăbea să coboare panta, îl auzi pe Parsons strigând:

— Ce ai acolo, omule? Nu furi, sper.

Când ajunse pe plajă, îl văzu pe Alex mergând cu pași mari spre agentul Hicks și arătându-i ceva. De unde aștepta Laura, părea un fel de barcă în miniatură.

— Pot să păstrez asta, domnule? Prietenul meu a confecționat-o pentru copilul lui. Aș vrea să i-o duc chiar eu.

Hicks măsură obiectul cu privirea și încuviință din cap.

Parsons bombănea:

— Ei bine, poate îmi caut și eu ceva.

— Deja ți-ai căutat, Tom, i-o reteză Hicks. În seara naufragiului.

Având permisiune, Alex se întoarse și se porni spre Laura.

— Am găsit-o într-un morman de lemne, spuse el. Daniel nu și-a găsit traista când nava a lovit pământul, așa că a lăsat-o în urmă. Era încă acolo, într-un cotlon. Slavă Domnului că m-am uitat mai bine.

De aproape, se vedea că ținea în mână o arcă a lui Noe, frumos sculptată. Exteriorul era încrustat în lemn, iar înăuntru, sub acoperișul fixat, încă se găseau câteva animale sculptate.

— E făcută de prietenul tău? întrebă ea uimită.

— Da. Pentru copilul lui nenăscut, pe care nu îl va cunoaște niciodată. Dar, cu voia Domnului, poate ajunge la el. E făcută de mâinile tatălui său.

Văzându-i sudoarea și lacrimile amestecate pe obraji, Laura simți cum i se strânge inima.

— Voi avea grijă de ea.

— Mulțumesc!

Alexander i-o așeză în palme. Pentru o clipă, îi simți îmbrățișarea degetelor lui aspre și calde care îi încredințau rămășițele prețioase ale dragostei unui tată.

După un prânz cu plăcintă și cidru, echipajul vâsli din nou spre nefericita *Kittiwake*. Rana încă nevindecată din coasta lui Alex urla de durere la fiecare mișcare. Dar în pauză, vântul se întețise, iar ei își dădură seama că nu mai rămăsese nimic din vas, decât catargul principal, care se încâlcise printre parâme, stânci și alge. Era ultimul lucru pe care îl putuseră recupera.

Când Alex urcă în barcă, simțea cum îi tremurau picioarele. Nu era sigur că putea să mai facă un ultim urcuș, cu ultimele lăzi.

În cele din urmă, se întoarseră la mal, epuizați. Văzându-l pe Tom Parsons rezemat leneș de căruțe, rânjind arogant în timp ce restul trudeau, Alexander simțea că fierbe de mâine. Incapabil să se abțină, se opri și îl provocă:

— E adevărat? Tu i-ai oprit pe cârmaci să sară în ajutorul celor de pe *Kittiwake*?

— Ce treabă ai? Tu ai supraviețuit.

— Nu mulțumită ție, din câte înțeleg.

Ochii verzi ai bărbatului scânteiau.

— Aşa e. N-ai sta acum în faţa mea dacă nu s-ar fi băgat orăşeanca aia.

Alex se apropie de el, nas în nas.

— Cel mai bun prieten al meu a murit în acel naufragiu. Era căsătorit şi aştepta primul lui copil. Ar fi putut să nu moară. Ar fi putut scăpa.

Parsons dădu din umeri.

— Ei bine, viaţa merge înainte.

Alexander îl luă de guler şi îl strânse tare.

— Nu şi pentru tine.

Parsons scoase cuţitul.

— Alex!

Încruntat, Jago o luă la fugă spre ei.

Deşi furios la culme, Alexander se străduia să gândească raţional. Nu voia să îl pună pe tânăr în pericol.

Poate cu aceleaşi gânduri, Matthew Bray veni în fugă spre ei şi se puse între Jago şi cei doi.

— Potoliţi-vă, le zise vicarul. Nu rezolvaţi nimic aşa. Fiţi mulţumitori că sunteţi în viaţă şi trăiţi fiecare zi dată de Domnul.

Un soldat sări în luptă la spartul oalelor.

— Încetaţi sau rămâneţi fără plată.

Alex îi dădu drumul pungaşului şi se dădu în spate.

— Nu merită.

Parsons plecă înjurând printre dinţi, iar Alex se întoarse la muncă. Nu mai aveau de cărat decât marfa care mai rămăsese în căruţe. Ultima încărcătură pe panta abruptă ameninţa să scurgă şi ultima sevă de putere a lui Alex. Asudase îngrozitor, iar coasta şi glezna îi pulsau. În faţa lui, Jago căra de două ori mai multe lăzi decât el, de parcă ar fi avut mâinile goale. Când bărbaţii ajunseră la vameşi, Jago aşeză jumătate din marfă la picioarele lui Alex şi zise:

— Patru lăzi la el şi două la mine.

— Nu, Jago, îi şopti Alex protestând.

Uriaşul dădu din umeri.

— Pentru mine e destul. În plus, ieri mi-ai luat apărarea.

— Dar nu ca să primesc ceva la schimb.

— Știu. Azi e rândul meu.

— Ei bine, mulțumesc!

Alex îl bătu prietenește pe umăr. Jago încuviință din cap.

— Mă bucur că Laura noastră te-a salvat.

Alex îi zâmbi.

— Și eu.

Își luă plata și își numără monedele. Era un început, deși nici pe departe cât avea nevoie.

Un naufragiu! Ce veste inundă azi coasta,
Bărbaţi şi femei dau buluc spre câştig;
Se-adună mulţimi să vadă năpasta,
Căci dorul de bani e-un laţ prea aprig.

Imn religios scris de un preot anonim

Capitolul 10

Sâmbătă, Treeve, Perry, Eseld şi Laura plecară cu trăsura familiei Kent ca să îl cunoască pe musafirul naufragiat al familiei Roskilly.

— Domnul Lucas nu a vrut să vină? întrebă Treeve.

Laura nu ştia ce să zică.

— Domnul Lucas nu a fost invitat.

Zâmbind strengăreşte, Treeve adăugă:

— Pe noi, asta nu ne-a oprit.

Pe măsură ce se apropiau de Casa Pentire, Laurei i se strângea stomacul de emoţie. Fiindcă îşi ţinea pumnii strânşi în poală, Perry, căruia nu îi scăpa nimic, întrebă:

— Te simţi bine?

Laura îşi forţă un zâmbet.

— Foarte bine.

Nu le spusese că bărbatul care locuia la familia proprietarului minei era periculos. Nu ştia altceva decât ceea ce îi spusese Alexander. Ştia deja de ceva timp că domnul Lucas le ascundea ceva şi credea că îi minţise cu privire la identitatea lui. Ce alte minciuni putea să le fi spus? Nu voia să îl mânjească pe François LaRoche înainte să stea chiar ea de vorbă cu el.

Odată ajunși, intrară în casa impunătoare, din piatră și apoi în salonul de oaspeți. Acolo, un străin stătea într-un fotoliu, îmbrăcat în haina lungă a domnului Roskilly, după părerea ei. Nodurile mâinilor pline de răni se odihneau pe brațele tapițate. Parcă era un rege lăfăit pe tron.

Domnița Roskilly stătea lângă el pe sofa, cu o mână pe brațul îngust și lung. Bărbatul îi bătea mâna, plictisit, cu degetul. Kayna se uită în pământ roșind. Parcă erau desprinși dintr-un tablou romantic.

Valetul le anunță sosirea. Kayna tresări. Musafirul ridică privirea când Laura și Eseld intrară, dar nu se ridică. Părul lung și negru îi alunecă pe spate, dezvăluind niște ochi albaștri superbi și o buză de sus mai cărnoasă decât cea de jos. Niște favoriți negri îi brăzdau obrajii, mult mai mici decât ai lui Alexander. Sprâncenele, din câte observase, erau la fel de rare. Domnița Roskilly spusese că e un bărbat frumos. Laura nu era de aceeași părere.

Bărbatul se uita de la una la alta, cu mult interes și, poate, cu apreciere. În obrazul stâng avea o cută, în care se vedea o cicatrice adâncă în formă de toiag.

Amintindu-și de avertismentul lui Alexander, Laura rămase pe loc, fără să mai înainteze.

Kayna Roskilly sparse tăcerea:

— Domniță Mably, domniță Callaway, vi-l prezint pe François LaRoche.

— *Enchanté*, zise el.

— Pe doctorul Kent deja îl cunoști, continuă ea, iar el e fratele lui, Treeve.

Bărbații se salutară dând din cap.

— Spune-ne ce s-a întâmplat, *monsieur*, îl îndemnă Eseld. Domnița Roskilly a zis că te-ai salvat legându-te de o barcă de salvare de pe *Kittiwake*?

LaRoche încuviință din cap.

— Așa e. *Le bateau* a jucat pe ape ca o jucărie. Am stat pe margine până când am prins un moment ...

Francezul îi delecta cu povestea salvării sale, cu un accent mai pronunţat şi mai străin decât al lui Alexander.

După ce termină povestea *eroică*, Laura îşi aminti că domnul Lucas îi spusese că francezul desprinsese cealaltă barcă de salvare ca să nu mai poată scăpa nimeni. Oare aşa era? Să îl întrebe?

Lăsând gândul la o parte, întrebă:

— Ceilalţi nu au fost la fel de norocoşi, *monsieur*. Cel puţin opt bărbaţi şi un băiat au rămas pe vas fără scăpare. A fost o singură barcă?

Se uită la ea mijind ochii.

— A mai fost una, dar cred că bărbaţii au fost aruncaţi de ape peste bord înainte să ajungă la ea. *Quel dommage!*

Laura nu îl scăpa din ochi.

— Totuşi, a supravieţuit un bărbat, slavă Domnului! Celălalt supravieţuitor despre care ţi-am spus se recuperează la Fern Haven, sub îngrijirea domniţei Callaway, îi explică Kayna.

Ochii albaştri ai francezului sclipiră.

— Un norocos.

Laura făcu un semn spre Perran şi adăugă:

— Tot doctorul Kent l-a îngrijit.

Perry încuviinţă din cap şi adăugă:

— Poate că vă cunoaşteţi, deşi, dacă eraţi pasageri, nu marinari, şansele sunt mici.

Bărbatul încruntă sprâncenele.

— Un pasager, ai spus?

— Da.

Laura simţi un imbold neaşteptat de protecţie. Dacă Alexander Lucas nu era cine pretindea, voia să îl lase deconspirat de acest străin în faţa atâtor martori? Fără să fie de faţă să se apere? Îşi umezi buzele uscate şi îşi alese cuvintele cu grijă.

— Probabil că nu vă cunoaşteţi. Când ţi-a auzit numele, nu a zis nimic. Doar că aţi fost pe acelaşi vas.

— Aşa a zis? LaRoche învârtea un inel de aur pe degetul mic. Singurii pasageri pe care i-am cunoscut au fost doi bărbaţi pe nume Marchal şi Carnell.

Marchal era prietenul lui Alexander, din câte își amintea Laura. Și al doilea nume îi suna cunoscut. Oare era numele de familie pe care îl găsise în interiorul tricornului? Ridică bărbia și spuse stăpână pe ea:

— Am identificat mai multe victime, dar supraviețuitorul este domnul Lucas.

Stând pe gânduri, ochii lui LaRoche sclipeau.

— Lucas, zici? Interesant. Atunci poate că nu e bărbatul care am crezut. Iar Marchal?

— Din păcate, l-am înmormântat în cimitirul bisericii.

— Ah, ce păcat. Și cum e acest domn Lucas? Și-a revenit după ... nenorocirea noastră?

— Destul de mult, mulțumită doctorului Kent.

— Atunci ar trebui să îi fac o vizită și să mă prezint ... cum se cuvine.

— Nu încă, *monsieur*, îl îmbie domnița Roskilly. Trebuie să te recuperezi mai bine. Ai trecut prin chinuri. Doctorul ți-a prescris odihnă și hrană bună. Nu-i așa, Perry?

Plimbându-și privirea de la el la Laura și apoi la pacient și surprinzând aluzia, Perry răspunse:

— Da, întocmai. E prea devreme pentru plimbări prin parohie.

LaRoche urmărea schimbul de vorbe cu nasul pe sus, zâmbind când se uita la Kayna.

— *D'accord*. Nu mă grăbesc să îmi las încântătoarea gazdă și locul ăsta încântător în care m-ați găzduit. Se întoarse la Laura. Dar ne vom face timp și pentru asta, stai fără griji.

— Vă puteți întâlni peste două zile, chiar aici, spuse domnița Roskilly și ridică privirea spre Laura. Domnul Lucas vine la bal, nu-i așa? Sper că l-ai invitat. Avem nevoie de mulți bărbați acolo, altfel vom duce lipsă de parteneri de dans.

— Nu cred că domnul Lucas va putea dansa curând, cu rănile pe care le are, îi răspunse Laura.

Având în vedere că participase la eforturile de recuperare a mărfii de pe vas, asta era o scuză slabă, dar nu voia să divulge motivul adevărat pentru care Alexander putea să nu fie interesat să participe.

— Spune-i să vină oricum, menționă Kayna. Cu cât mai mulți, cu atât mai bine. Dar tu, *monsieur*? Poți dansa?

— *Bien sûr,* zâmbi LaRoche. Alții pot să se scuze ca niște papă-lapte, dar eu nu aș rata pentru nimic în lume un dans cu niște așa ... *belles femmes.*

Domnița Roskilly îi zâmbi francezului.

— Am să mă asigur de asta.

LaRoche se uită în ochii ei cu privirea satisfăcută a unui motan care prinsese un șoricel în ghearele sale.

— Organizăm un bal, ca să strângem fonduri să dezgropăm biserica St. Enodoc și să o restaurăm, îi explică Kayna.

— Am o rochie nouă pentru această ocazie, spuse Eseld.

Cu sclipire în privire, domnița Roskilly adăugă:

— Acum pricep de ce domnul Bray nu mai are bani de renovări.

Eseld roși. Domnița Roskilly îi atinse brațul.

— Te tachinam doar, dragă. Și eu am o rochie nouă.

Laura nu avea o rochie nouă, dar spuse cu sinceritate:

— Sunt convinsă că unchiul e foarte recunoscător. De când s-a mutat aici, se străduiește să facă să avanseze lucrările.

— Ne bucurăm că putem fi de folos.

Ochii albaștri ai lui LaRoche sclipiră.

— Ce intenție nobilă! Abia aștept să contribui și eu.

În drum spre casă, Laura decise că nu îi plăcea François LaRoche și că nu îi inspira încredere. Știa că nu îl apreciază obiectiv și că se află deja de partea lui Alexander. Chiar și așa, LaRoche nu i-ar fi plăcut nici dacă nu ar fi știut ce caracter are.

I se părea arogant și obraznic. Acest om avea ceva alunecos ... și înșelător.

Când se întoarse la Fern Haven, le mulțimi fraților Kent pentru că le însoțiseră și se duse să îl caute pe domnul Lucas, știind că ardea de nerăbdare să îi povestească despre vizită.

Îl găsi în salon, citind în ziar știrile de pe front.

Când intră, el își ridică privirea.

— Cum a fost?

Laura îi povesti cum a scăpat LaRoche și cum l-a îngrijit familia Roskilly.

— Perry l-a întrebat dacă te cunoaște. Iar LaRoche a spus că singurii pasageri pe care îi cunoaște sunt Marchal și Carnell.

În timp ce pronunța numele, se uită la fața lui, dar nu putu citi nimic în privirea lui. Fiindcă nu zise nimic, ea adăugă:

— Mi-am amintit că pe prietenul tău îl cheamă Marchal, dar i-am spus că pe tine te cheamă Lucas.

El încuviință dezinteresat.

Ea nu îl slăbea din ochi.

— Ai putea să îmi explici de ce acest bărbat al cărui nume îl cunoști și cu care ai împărțit cabina nu știe că există un domn Lucas?

— Nu ... pot să îți spun.

— Nu poți sau nu vrei?

— Cum am mai zis, îți voi spune tot când voi fi convins că pot avea încredere în tine.

— Și eu cum pot avea încredere în *tine*?

Își aminti de inițialele „O.T.", pe care le văzuse pe hainele prietenului său. Hainele care aparțineau armatei aveau marca asta ... Erau făcute pentru deținuții de război.

— De unde să știu că nu tu ești cel periculos?

Laura îi citi durerea pe față.

— Chiar crezi asta?

Oare? Laura căzu pe gânduri. Poate că nu era cine pretindea, dar nu credea că e periculos. Cel puțin ... spera.

Laura decise să lase la o parte numele pentru moment.

— A întrebat dacă ți-ai revenit.

— Câtă bunătate! murmură Alexander pe un ton dur.

— A zis că va veni în vizită să se prezinte. Perry și domnița Roskilly au insistat să aștepte până când se va recupera total, deși mie mi s-a părut în formă.

Laura nu prea voia să amintească de bal, dar se nevoi.

— Între timp, domnița Roskilly te-a înviat la balul de caritate pe care părinții ei îl organizează ca să strângă bani pentru

St. Enodoc. I-am spus că s-ar putea să nu te simți în stare să participi.

— Din cauza gleznei sau a lui LaRoche?

— Nu eram sigură că rănile te vor lăsa să dansezi, îi răspunse Laura. Deși domnița Roskilly e foarte dornică să participi oricum. Dar nu voi insista dacă nu vrei să mergi.

— Va fi și la LaRoche prezent?

— Da, a promis să danseze cu toate *belles femmes*.

— Cum să nu promită! Și să le vrăjească, fără îndoială, pe frumoasele alea.

Simți din nou amărăciunea din glasul lui Alexander. Ce s-a întâmplat cu adevărat între cei doi bărbați? Bănuia că se cunoșteau dinainte de a se îmbarca pe *Kittiwake*.

El zise încet:

— Dacă mă duc, s-ar putea să apară neplăceri nu numai pentru mine. Deși mă voi strădui să mă comport cât mai bine.

— Înțeleg.

Cu ochii în gol, se întrebă:

— Cu ce mă voi îmbrăca? Presupun că nu ai în colecția ta haine de seară pe mărimea mea!? Reuși să îi zâmbească firav.

— Mă tem că nu, deși unchiul Matthew sigur are o ținută potrivită pe care ai putea-o împrumuta cu această ocazie.

— Mă voi gândi și îți voi spune mâine dimineață.

— Foarte bine.

După ce plecă Laura, Alexander rămase pe loc, măsurând situația din toate unghiurile. Nu îi plăcea ideea de a se ascunde de LaRoche de parcă i-ar fi fost frică de el. Nu îi era. Oare i-ar dezvălui LaRoche identitatea și de unde venea? Deși era și *el* implicat? Sau avea să le arate actele care îl scăpau de pedeapsă?

Dacă LaRoche îl acuza în fața tuturor, Alexander nu avea ce să facă, trebuia să fugă. Nu putea să riște nimic care l-ar fi împiedicat să se întoarcă acasă și să își salveze fratele ... dacă era posibil.

Dar mai bine îl înfrunta pe LaRoche ca un bărbat decât să se ascundă la Fern Haven ca un cocoș în colivie, care își așteaptă soarta. Mai bine să se întâlnească într-un loc public, unde

LaRoche era nevoit să se comporte civilizat și să își înfrâneze limba, dacă nu voia să fie arestat și el. Poate că asta îl va face să fie mai reținut, deși François nu gândea niciodată înainte să deschidă gura.

Oricum ar fi fost, Alexander decise că va merge.

Își va ruga fostul prieten să evite o scenă care le-ar face de râs pe gazdele lui generoase și care i-ar pune în pericol pe amândoi. Dar nu avea nicio garanție că François îl va asculta.

Alex împături ziarul pe care îl citise și se lăsă purtat în trecut.

El, Alan și François erau copii în timpul revoluției. Cum ostilitățile față de clasele de sus escaladaseră, François începuse să le poarte pică lui Alexander și familiei lui mai înstărite. Pe măsură ce creșteau, petreceau din ce în ce mai puțin timp împreună. În timpul Tratatului de la Amiens, Alexander studiase la Cambridge timp de două semestre, apoi se întorsese acasă și se înrolase. Între timp, François se alăturase unei bande de contrarevoluționari care luptau împotriva noului regim. Mulți dintre acei bărbați și-au pierdut viața.

Alan îl admirase mereu pe François, care avea încredere și curaj și care era fermecător. După ce Alexander a plecat pe mare, Alan a călcat pe urmele lui LaRoche.

Alex își amintea cu regret seara în care l-a văzut ultima oară pe Alan. Când a venit acasă în permisie și a aflat de activitățile clandestine ale lui Alan – asocierea cu contrarevoluționarii monarhiști, parțial finanțați de guvernul britanic, Alex a simțit că inima i se sfâșie și s-a umplut de nervi.

Într-o noapte a auzit ceva și a coborât să vadă despre ce e vorba, cu sabia scoasă din teacă și gata să se apere de vreun intrus. Dar, în holul întunecat, stătea fratele lui pe care nu îl mai văzuse de mai bine de un an. Alan avea părul lung și hainele neîngrijite: încălțări cu crampoane, ghetre de piele până la genunchi și o pălărie cu boruri largi. Era numai piele și os, obosit, arăta ca un țăran sau cel mult ca un insurgent breton.

Pentru o clipă, Alexander l-a urmărit cum căuta în cutia de poștă monedele pe care le țineau acolo pentru mesagerii care veneau la ușă. Apoi i-a zis sec:

— Ai venit să furi de la ai tăi?

Alan s-a întors şi s-a zgâit la el.

— Trebuie să cumpăr mâncare pentru oamenii noştri. Unii sunt grav răniţi. Se numeşte că furi când nu vrei să laşi pe cineva să moară de foame? Pe mine?

— Tot greşit e. Probabil că LaRoche te-a pus să faci asta.

— El nu are nicio legătură. Nu ... mai are.

Atunci a apărut tatăl lor din odăile slujitorilor, cu un sac de mere într-o mână şi unul de cartofi în alta.

Alexander a fost indignat.

— Tu îl ajuţi? Ştiind care e pedeapsa?

Alan îl privea cu mânie.

— Ai fi în stare să îţi pârăşti propriul tată? Sânge din sângele tău?

— Tu îţi pui în pericol familia venind aici! i-a strigat Alex şi s-a întors spre tatăl său. Nu ştii că dacă îi ajuţi pe aceşti tâlhari nu faci decât să prelungeşti vărsarea de sânge?

El îi făcu semn lui Alan.

— Au ajuns o bandă de vandali, hoţi şi ucigaşi. Nu ai învăţat nimic de la Vendée? Din încercările de asasinare eşuate? Din moartea celor ce au condus *la Chouannerie*?

— Nu am murit, a spus apăsat Alan. *La petite Chouannerie* trăieşte.

— Până când? l-a întrebat Alexander. Până când vei muri şi tu?

Alan dădu din cap că nu.

— Monarhiştii vor învinge. Dar sunt de acord că vechile metode nu mai sunt eficiente. De aceea, mă gândesc la o cale nouă.

Faţa tatălui lui a împietrit de frică.

— Ce cale?

— Nu pot să vă spun.

— Fiindcă ţi-e ruşine? l-a provocat Alexander.

— Fiindcă fratele meu mă va spune uzurpatorilor sau acoliţilor lor.

— Alan, în ce te-ai băgat? l-a întrebat tatăl lor din nou.

Alexander simţise cum îl roade stomacul de grijă. Auzise zvonuri despre localnici care îi ajutau pe *les rosbifs*.

— Spune-mi că nu îi ajuți pe britanici.

— Nu îi ajut. Dar de când e țara noastră mamă dușmanul?

Enervat de justificarea lui, Alexander a strigat:

— Alan!

Fratele lui a ridicat mâna.

— N-aș face nimic împotriva ei. Nimic împotriva conștiinței mele. Asta ar trebui să fie suficient pentru tine.

— Nu e. Pari hotărât să te distrugi și să îți distrugi și familia. Și cum rămâne cu Léonie? Ea ce spune despre toate astea?

Cu ochii roșii de furie, Alan l-a luat pe Alex de rever.

— Să nu o amesteci în treaba asta. Ai avut șansa ta cu ea și ai dat-o în bară. Nu ai niciun drept să spui nimic despre ea, despre noi. S-a dus.

— Alan, dă-i drumul, l-a implorat tatăl lui. E fratele tău. Te iubește și îți duce grija. Amândoi suntem îngrijorați din cauza ta.

Alan a râs batjocoritor, dar i-a dat drumul.

— Ha! El a ales de partea cui e și eu la fel. Nu mă iubește. Dacă ar fi așa, m-ar susține.

Alexander dădu din cap.

— Nu asta înseamnă iubirea. Nu e oarbă în fața greșelilor și nici nu trebuie să accepte nelegiuirea celor dragi.

— Nici eu nu accept nelegiuirea ta, i-a retezat-o Alan. Te duci să cucerești pământ străin când frații noștri varsă sânge și mor sfâșiindu-se unii pe alții?

— Ai uitat cât de rău a fost sub monarhia pe care visezi să o aduci înapoi. Erai prea mic. Amândoi eram. Nobilii trăiau în lux, iar plebea murea de foame.

— Și regimul ăsta e mai bun? Îi execută pe toți cei care vorbesc împotriva lui, care se opun înrolării și tiraniei?

— Copiii mei, vă rog, i-a implorat tată lor. Nu vă certați. Alexander trebuie să se întoarcă la oaste curând, iar ...

— Iar eu trebuie să mă întorc la oamenii mei înainte ca fratele meu să pună să fiu arestat sau să mă împuște cu mâna lui.

— Nu te-aș împușca.

— Ah, câtă generozitate! Alan s-a întors spre tatăl lor. *Alors. Dernier adieu, mon père.* Nu te voi mai deranja niciodată.

— Nu spune asta, l-a îndemnat tatăl său, îndesându-i sacii cu mâncare în braţe. Eşti oricând bine venit, Alan. Eşti la tine acasă.

— Nu mai sunt.

Fratele lui a ieşit ca vântul. Când uşa s-a trântit în urma lui, tatăl lor s-a întors la Alex.

— Trebuia să îl provoci? Acum s-ar putea să nu îl mai văd niciodată.

— Din cauza lui s-a ajuns aici.

— Ce uşor ţi-e ţie să îl judeci! Eşti chiar aşa de sigur că ai dreptate? Că împăratul e drept şi că se gândeşte numai la binele ţării? Sau eşti şi tu orbit de ambiţie şi de dorinţă de putere?

Alex a rămas fără suflare, şocat şi rănit de parcă tatăl său îl lovise.

— Nu tu m-ai îndemnat să mă înrolez?

— Dacă aş fi ştiut unde se va ajunge, că patria mea va fi făcută fărâme, că fiii mei vor sări unul la gâtul celuilalt ...

Dădu din cap, apoi adăugă:

— Mi-aş fi pus lacăt la gură.

În timp ce amintirea acelei seri se şterse, Alexander oftă. Crezuse că loialitatea fratelui său faţă de monarhişti era greşită, dar totuşi dezinteresată. Însă François îşi era loial numai sieşi, grupului sau părţii de unde avea cele mai multe beneficii.

Alexander îi promisese Laurei un comportament ireproşabil.

Dar trebuia să ţină garda sus.

Trăiască trandafirul!
Cântec popular francez

Capitolul 11

Unchiul Matthew îi împrumută lui Alex niște haine de seară, iar Laura îi aduse o căciulă de blană din colecția ei, pe care o periase până când arătase ca nouă.

Își propusese să poarte cea mai bună rochie pe care o avea. Era albă, simplă, cu puțină broderie pe piept, dar doamna Bray nu fusese de acord.

— Zău acum, nu poți arăta ca o orfană neglijată. Împrumută o rochie de la Eseld. Sau de la mine.

Rochiile lui Eseld îi erau prea scurte, iar ale doamnei Bray, prea mari. Laura răspunse:

— Nu are nimic. Nu mă deranjează. La urma urmei, e un eveniment caritabil.

Eseld lăsă capul într-o parte.

— De fapt, dacă ai purta juponul mamei cu volane în poale, pe sub rochia mea din mătase verde și ai adăuga o panglică albă în talie și mănuși albe, ai arăta fermecător.

Laura fu de acord măcar să încerce combinația.

Eseld avea dreptate. Poate că fata se purta copilărește uneori, dar avea gusturi când era vorba de modă. Îi făcuse și părul Laurei și îi adăugase niște perle și o floricică din mătase verde.

— Perfect. Chiar ești frumoasă, Laura.

Complimentul sincer îi făcuse plăcere mai mult decât orice flatare din partea lui Treeve.

— Mulțumesc, Eseld.

Domnii aşteptau jos. Domnul Lucas ridică privirea când o văzu coborând scările. Privirea i se înmuie, ochii îi străluceau. Deschisese gura uşor. Îi întărea laudele lui Eseld prin toţi porii.

Unchiul Matthew se uită la el. Alexander nu spuse nimic, aşa că unchiul adăugă:

— Eşti foarte încântătoare, fata mea.

— Mulţumesc! Mulţumită lui Eseld.

Îi strânse mâna cu căldură.

— Mai degrabă datorită frumuseţii tale.

Ajunşi la casa minunată a familiei Roskilly, valetul le ajută pe doamne să coboare, iar grăjdarul luă trăsura şi caii în primire. În holul de la intrare, un epitrop stătea la o masă şi încasa costul biletului şi donaţiile. Unchiul Matthew plăti partea ce le revenea, iar Laura donă două guinee pe care le câştigase din ultimele vânzări din colecţia ei. Apoi, o luară după mulţimea care intra în salon. La eveniment participau atât mica nobilime, cât şi negustori, jandarmii şi câţiva soldaţi din Devon, care erau staţionaţi în Cornwall pentru a ajuta agenţii fiscali să lupte împotriva traficanţilor.

Laura se uită prin cameră şi îl văzu pe François LaRoche. Lângă ea, Alexander înţepenise, clar văzându-l peste capetele oaspeţilor adunaţi.

— Scuză-mă o clipă.

Alexander îşi făcu loc prin mulţime către individ, ridicând mâinile de parcă s-ar fi predat sau ar fi pledat pentru ceva.

Laura îl urmă încet, auzind o parte din discuţie.

— Hai să evităm o scenă neplăcută de dragul doamnelor şi a bisericii, bine?

LaRoche nu era convins, iar ochii îi sclipeau.

— De dragul doamnelor, poate. De biserică nu îmi pasă câtuşi de puţin. Sau de tine.

— Accept.

Domniţa Roskilly veni şi îl luă pe LaRoche de braţ.

— Haide, *monsieur*. Trebuie să ne ocupăm locurile.

O lăsă să îl conducă, iar Alexander se întoarse şi se aşeză lângă Laura, cu privirea încă precaută.

Seara începu cu un concert. La eveniment, familia Roskilly invitase o cântăreață, care ținea de obicei spectacole la Bath și la Exeter.

Cânta frumos. În prima jumătate a repertoriului, pregătise câteva cântece în engleză și unul în italiană.

Între timp, François se apropie de solistă, afișându-și zâmbetul cuceritor și îi puse o întrebare. Ea încuviință din cap, iar el duse mâna la inimă și făcu o reverență în semn de recunoștință. Laura se întreba ce îi spusese. Se îndoia că flirtase cu cântăreața. Era, probabil, cu zece ani mai mare decât el, dar nu era sigură.

Cântăreața se întoarse în mijlocul încăperii și își continuă reprezentația, spunând:

— Am primit o cerere specială. În mijlocul nostru e cineva din Franța, după cum probabil știți. Sper ca pentru câteva minute să uitați de război și să vă bucurați de un cântec popular francez: „Vive La Rose".

Și începu să cânte:

Mon ami me délaisse
Ô gué, vive la rose
Je ne sais pas pourquoi ...

Laura învățase franceză la școală și puțin și de una singură ulterior. Recunoștea multe cuvinte, dar nu reușea să înțeleagă ideea cântecului.

În rândul din fața ei, domnița Roskilly se aplecă spre *monsieur* LaRoche și îl întrebă încet:

— Ce zice?

— E un cântec despre, cum spuneți voi, dragoste nereciprocă?

— Dragoste neîmpărtășită?

— *C'est ça.*

LaRoche îi traducea încet ce spunea cântecul:

„Prietenul meu mă părăsește.
Nu știu de ce.
Se duce la alta, care e mai bogată decât mine.

Se spune şi că e mai frumoasă.
Nu pot să neg.
Trăiască trandafirul!
Se spune că e bolnavă.
Poate că va muri.
Dacă aşa va fi ... la mine va reveni.
Dar eu nu îl mai vreau.
Trăiască trandafirul!"

— Nu e un cântec vesel, observă domniţa Roskilly. De ce ai rugat-o să îl cânte?

— M-am gândit că îi va plăcea domnului Lucas.

Domniţa Roskilly se uită spre el.

— Nu prea mi se pare.

Laura întoarse privirea spre el, surprinsă să vadă lacrimi în ochii lui Alexander şi dinţii încleştaţi.

François rânji şi îşi încrucişă braţele.

— A, da.

Alexander se văzu nevoit să facă toate eforturile de care era capabil să nu sară peste scaune şi să nu îl trântească pe François la pământ. Cum îndrăznise să ceară acel cântec, ştiind că avea să îi frângă inima şi mândria? Alex ştia ce face. Încerca să îl împungă ştiind că dragostea lui pentru Enora nu fusese împărtăşită. Chiar dacă genul personajelor din versuri era invers, înţelesul era foarte clar.

Şi, ca să întoarcă cuţitul în rană încă o dată, femeia cântă:

„Se spune că e bolnavă. Poate că va muri."

Enora murise, într-adevăr, după ce născuse copilul unui alt bărbat.

Trăiască trandafirul!

Concertul se încheie în curând, urmat de multe aplauze, la care Alexander nu luă parte.

Laura se aplecă şi îl întrebă în şoaptă:

— Eşti bine?

El se nevoi să încuviinţeze din cap nesincer.

— Cântecul acesta înseamnă ceva pentru tine? *Monsieur* LaRoche a spus că l-a ales pentru tine.

— LaRoche încearcă să mă momească.

Se întoarse spre ea, iar inima lui rece și amară se topi în timp ce se uita în ochii domniței Callaway.

— Dar am promis că mă voi comporta ireproșabil, îți amintești?

Reuși să îi zâmbească firav. O, cât de mult îl costa asta!

— Te comporți perfect, ceea ce apreciez. Îi atinse brațul. Și domnița Roskilly ar aprecia, dacă ar ști.

Savură atingerea caldă a mâinii ei.

Pentru prea puțin timp.

— Dacă tu ești mulțumită, pentru mine e suficient.

Slujitorii dădură scaunele la o parte și strânseră covorul pentru cei care voiau să danseze. Un muzician angajat se așeză la pian și își aranja partiturile. Între timp, Treeve veni spre ei și se așeză lângă Laura, întrebând-o dacă i-a plăcut muzica și dacă fusese pe gustul ei. Îl asigură că da.

Nerăbdătoare, domnița Roskilly se așeză în mijlocul încăperii și ceru un dans popular. Gândindu-se la François LaRoche, Laura gândi: *Într-adevăr, i se potrivește.*

Se uită de jur împrejur, dar nu îl văzu pe francez pe nicăieri. Și domnița Roskilly părea să-l caute în van cu privirea. Laura se întreba unde dispăruse, el care se lăudase că nu va rata nicio șansă să danseze cu toate *belles femmes*. Unde era?

Stânjenită, domnița se întoarse către Treeve. Văzând că vorbea cu Laura, îl rugă pe Perry să danseze cu ea.

Perry încuviință, din politețe, deși era clar că îl incomodau atâtea priviri ațintite asupra lor. El și Kayna stăteau unul în fața celuilalt înaintea tuturor, în timp ce alte cupluri li se alăturară, formând grupuri de câte șase.

Treeve, împins de la spate de doamna Bray, o invită pe Eseld la dans. Eseld roși, străduindu-se să nu arate cât de încântată era, deși era foarte evident. Chiar și unchiul Matthew li se alătură, invitând-o pe soția lui la dans. Doamna Bray acceptă zâmbindu-i copilărește.

Laura stătea singură, stânjenită. Alexander se desprinse de perete, făcu un pas în faţă şi se înclină.

— Îmi acorzi acest dans?

— Dacă te simţi în stare.

— Aş îndura mult mai mult decât o durere de gleznă ca să dansez cu tine, domniţă Callaway.

Muzicianul cântă introducerea şi dansul începu. Primul domn o învârti pe cea de-a doua doamnă cu o mână, iar apoi partenerul ei cu cealaltă. Apoi, prima doamnă făcu aceeaşi mişcare.

După aceea, Perry şi domniţa Roskilly se luară de mâini şi dansară în linie şi înapoi, aşezându-se pe locul al doilea.

Cuplurile dansară de patru ori pe stânga şi de patru ori pe dreapta, în cerc, apoi repetară mişcările din noile poziţii.

Perry dansa metodic şi încordat, concentrându-se clar la fiecare pas. Treeve dansa fără nici cel mai mic efort, zâmbindu-i Laurei ori de câte ori îi surprindea privirea.

Şi doamna Bray se mişca graţios. Laurei nu îi era greu să îşi imagineze ce tânără mlădioasă fusese cândva.

Alexander reuşi să ţină pasul mai bine decât se aşteptase Laura. Surprinzător, glezna nu părea să îi pună probleme mari.

În cele din urmă, François LaRoche îşi făcu apariţia de pe unde fusese şi se aşeză pe margine, privind dansatorii, cu braţele încrucişate, rânjind la prestaţia imperfectă a lui Alexander. Laura abia dacă-l observă. Pentru ea, Alexander dansa foarte bine, pas cu pas, mână în mână. Nu ar fi preferat să danseze cu nimeni altcineva, cu sau fără secrete.

Alex se bucura să îi simtă mâinile mici ale domniţei Callaway în mâinile sale şi căldura zâmbetului ei în timp ce dansau în rând, înainte şi înapoi. Se uita la chipul ei frumos şi în ochii ei căprui, strălucitori, savurându-i apropierea. Privind-o, atingând-o, vorbindu-i, era fermecat şi fericit, zilele întunecate ale trădării şi războiului părându-i-se atât de îndepărtate. Deja era îngrozit că trebuia să plece.

După ce se termină dansul, o duse pe Laura la masa cu băuturi ca să se răcorească. François li se alătură, cerându-i scuze

domniței Roskilly pentru că ratase dansul promis. François își bău punciul ridicând degetul mic. Lumina lumânării bătea în inelul de aur pe care îl purta. Văzându-l, Alexander simți că fierbe de mânie.

Când François lăsă paharul din mână, domnița Roskilly îi luă mâna și i-o ridică, studiindu-i inelul.

— E blazonul familiei tale? întrebă ea.

— A, ai observat inelul. Mă flatezi. Speram să îl vadă cineva.

Ridică dosul palmei spre Alex, fluturându-și degetele.

Alexander strânse din dinți.

— Este blazonul unei vechi familii din Franța, spuse François. A fost al unui prieten, *capitaine* Carnell. Bănuiesc, domnule Lucas, că nu cunoști această familie? Nu, așa mă gândeam și eu. Inelul unui căpitan din marina Franței n-ar avea de ce să te intereseze. Oftă melodramatic. Din păcate, familia Carnell e pe cale de dispariție. Linia lor se stinge.

Domnița Roskilly plesni a milă.

— De ce?

— Tatăl vârstnic e bolnav, iar cei doi fii sunt în pericol de moarte.

— O, nu, spuse Eseld, făcând ochii mari. Din cauza războiului?

— Posibil.

Alex strângea din pumni, încordat tot. Îl mânca să se întoarcă, să îi tragă un pumn hoțului de François și să îl demaște în fața celorlalți. Dar, revendicarea inelului i-ar fi dezvăluit identitatea în fața tuturor, inclusiv a soldaților. François știa prea bine. Tocmai de aceea îl batjocorea cu atâta aroganță.

O, ce i-ar fi smuls inelul de pe degetul lui LaRoche ...

Ce i-ar fi șters rânjetul de pe față ...

Calm, își spunea, străduindu-se cu toate puterile să se abțină. Nu era nici locul, nici momentul. Dar curând, își va lua inelul și numele înapoi și va face orice ca să își salveze fratele. Pe Enora, în schimb, o pierduse pentru totdeauna.

După petrecere, se întoarseră la Fern Haven și își urară noapte bună. Domnița Callaway și verișoara ei urcară fiecare în

dormitorul ei, iar domnul şi doamna Bray se retraseră în salon ca să discute despre eveniment, pe lângă un pahar de vin. Dar Alexander era prea agitat ca să doarmă sau să discute despre mărunţişuri.

Având permisiunea să împrumute calul vicarului, o luă spre hanul Fourways, frecventat de traficanţi, conform spuselor lui Jago. Pe drum, se gândi la François şi trecutul îi captă toată atenţia.

Alan nu fusese singurul admirator tânăr al lui François LaRoche. Şi femeile tinere picaseră în mreaja lui. Enora Le Gall fusese una dintre ele. Enora era din cale-afară de frumoasă şi o ştia prea bine. Senzuală şi uşuratică, ar fi putut pune mâna pe orice bărbat pe care şi-l dorea, iar ea îl voia pe François. Cu toate astea, Alexander s-a lăsat vrăjit de ea. O admira în secret, de la distanţă, ştiind că ea îl voia pe François dintre toţi şi că nu avea şanse prea multe.

Singura femeie pentru care mai avusese sentimente romantice era Léonie. Crescuseră împreună. Familiile lor închiriaseră case vecine în vacanţele de la malul mării. Şi Léonie era frumoasă. Nu avea atracţia senzuală a Enorei, ci eleganţa unei doamne. Totuşi, nu îi era greu să îşi exprime dezamăgirea când el sau Alan o tachinau exagerat.

Crescând, Léonie s-a făcut o fată amabilă, încântătoare şi nobilă. Şi îl plăcea pe Alex. Probabil că Léonie ar fi spus da, dacă el ar fi cerut-o. Chiar se gândise să o ceară când fusese plecat cu lunile pe mare. Dar când s-a întors acasă, în permisie, lucrurile s-au schimbat.

François plecase. Nimeni nu părea să ştie unde, deşi unii bănuiau că se ascundea în Jersey cu nişte lideri rebeli înfrânţi, fugind de închisoare. Se zvonea că mergea pe ascuns în Bretania, încercând să facă planuri împotriva *uzurpatorului*, cum îi spuneau ei lui Napoleon. Dar nu venise niciodată înapoi în satul lor, ca să o vadă pe Enora.

La scurt timp după ce Alex s-a întors acasă, Enora şi-a îndreptat atenţia asupra lui, dându-i impresia că era dezamăgită de François şi de ceea ce îi oferea el. Oricare ar fi fost motivul, se

bucura de norocul lui, cum îl considera fără să gândească. Enora l-a asigurat pe Alex că nu mai era nimic între ea și François și că el nu avea să se mai întoarcă la ea. El a crezut-o și a cerut-o de nevastă înainte să plece din nou în misiune. Răspunsul ei pozitiv i-a surprins pe toți. Poate că nu era cinstit din partea lui – față de François și de Léonie –, dar Alex a lăsat pasiunea lui pentru Enora să îi întunece rațiunea și principiile.

După ce s-a logodit cu Enora, Léonie a acceptat alegerea lui și l-a felicitat cu căldură și demnitate. Folosindu-se de șansa aceasta, Alan a reușit să îi atragă atenția lui Léonie. Alexander le-a dorit din toată inima să fie fericiți.

Dar, înainte de nuntă, Alex a simțit că lucrurile nu erau în regulă. A simțit că Enora șovăia și se întrebase dacă nu cumva încă simțea ceva pentru François. S-a întrebat și dacă nu cumva l-a acceptat doar pentru că familia ei o convinsese, amintindu-i că Alexander era moștenitorul averii familiei și că viața ei avea să fie mult mai bună decât dacă se căsătorea cu un rebel ca François. Oricare ar fi fost motivul, Alexander și-a dat seama că Enora se răzgândise. Dar când aducea vorba despre asta, ea îi spunea că totul e în regulă și insista să continue planurile de nuntă.

Tatăl lui Alexander a venit la mica lor nuntă, pe care au făcut-o în grabă. La fel și Léonie, și Daniel – prietenul lui din *la Marine Royale*, care crescuse într-un sat apropiat, dar nu și Alan.

După nuntă, Léonie i-a spus:

— Îmi pare rău, Alexander. Credeam că va veni.

El i-a strâns mâna.

— E în regulă. Mă bucur că ai venit tu. Îți mulțumesc.

Alex i-a zâmbit vitejește, dar tot curajul i s-a risipit la ieșirea din biserică.

Enora fu reținută înăuntru de numeroasele mătuși care au oprit-o ca să o sărute, prin urmare Alexander a ieșit singur.

Acolo a dat de François, care stătea cu fața în palme, plângând.

Alexander a simțit un gol în stomac. Copleșit de un val de vinovăție, abia mai putea să respire. S-a întors instant în timp, în ziua în care a murit *monsieur* LaRoche. Bărbatul de douăzeci și ceva din fața lui era același băiețel. Rănit, singur și îndurerat.

— Fañch, eu ...

François a ridicat privirea, ştergându-şi lacrimile într-o explozie de furie. Chiar şi aşa, Alexander a încercat să se apropie de el. I-a pus mâna pe umăr din tovărăşie, ca să îl mângâie, aşa cum a făcut-o şi cu mult timp în urmă.

François i-a împins-o înapoi.

— Prietenii împart totul, aşa e?

Neştiind ce să zică, Alexander i-a vorbit cu un nod în gât:

— Ai plecat. Am crezut că nu te mai întorci.

— Şi nu ai irosit nicio clipă să iei ce-mi aparţine. De ce aş fi surprins? Slujitorii uzurpatorului nu au remuşcări când iau dragostea altuia.

Alexander era împietrit de remuşcări, ştiind că şi-a rănit îngrozitor vechiul prieten.

Atunci a ieşit şi Enora, cu voalul de dantelă pe cap. Zâmbetul ei luminos i-a pierit la vederea bărbatului din buza scărilor.

— François ... a murmurat ea, cu faţa palidă, ochii mari, negri şi ... pustii.

— *Bonjour*, Madame Carnell. A scuipat numele de familie printre dinţi de parcă ar fi fost carne stricată. Buzele îi erau pline de dezgust.

Ochii ei negri s-au umplut de lacrimi.

— M-ai lăsat fără să spui nimic. Fără să îmi promiţi nimic. I-ai iubit pe şuani mai mult decât pe mine.

Văzându-i lacrimile, trupul tremurând, François a schimbat tactica, ridicându-şi bărbia şi prefăcându-se indiferent.

— Nu iubesc pe nimeni, decât pe mine. Vă doresc *bonne chance*. Veţi avea nevoie.

S-a întors şi a plecat.

În inima lui, Alexander i-a urat prietenului său un rămas-bun plin de regrete. *Ma digarez, breur kozh.*

Lângă el, Enora l-a urmărit îndepărtându-se, tânjind cu privirea nu după mirele ei, ci după bărbatul iubit.

Ajuns la St. Minver, Alex lăsă calul la grajd și merse pe jos la hanul Fourways. Acolo comandă o halbă, cu banii lui prețioși, sperând că așa îi va dezlega limba cârciumarului.

— Altceva, prietene? îl întrebă bărbatul cu șorț, în timp ce ștergea tejgheaua.

— De fapt, caut o navă cu care să trec Canalul.

Bărbatul opri cârpa pe tejghea, ridică privirea spre el, aerul prietenos evaporându-se brusc și mijind ochii.

— Da' cine ești? Nu te-am mai văzut pe-aci.

— Un supraviețuitor de pe *Kittiwake*.

— Aha! Și de ce crezi că ar străbate cineva de pe-aci atâta apă? Pe la noi e plin de pescari, constructori de vase și fermieri. Nimeni nu pleacă atât de departe de casă.

Adevărat sau nu, Alexander știa că n-avea sens să îl contrazică.

— Înțeleg. Mulțumesc, oricum!

Își ascunse dezamăgirea după o gură de bere.

Scrutând cârciuma, îl văzu pe Treeve Kent stând la masă cu trei bărbați dubioși. Bănuia că erau marinari, după barbă, pălăriile largi sau basmale, limbajul picant și mirosul și mai picant. Unul dintre ei era tatăl slujnicei, domnul Dyer, pe care îl cunoscuse la petrecerea coniței Chegwin. Cu ochii în hartă, bărbații nu îl văzură.

Treeve Kent nu se încadra deloc în peisaj, încă îmbrăcat în hainele de gală: haină făcută la comandă, vestă cu model și cravată. Își azvârlise tricornul pe pervazul ferestrei din spatele lui. Chiar și așa, tânărul părea în largul lui printre marinari. Le mai făcu cinste cu încă un rând de băutură.

Alex decise să îl cunoască mai bine pe Treeve Kent cu prima ocazie.

Secole de-a rândul, marinarii de la bordul navelor
scufundate au sigilat în sticle goale mesaje și
bilete pentru cei dragi și le-au aruncat peste bord,
în speranța vană că într-o zi, undeva,
în lumea largă, cineva le va găsi.

Caroline Rochford, *Cântece și povești uitate, de pe mare adunate*

Capitolul 12

Laura se trezi mai târziu pentru a se odihni după noaptea petrecută la bal. Dar după-masă se duse la familia Penberthy din Porthilly ca să vadă cum se mai simțeau copiii bolnavi. Perry le duse pe ea și pe miss Chegwin cu trăsura familiei. La fața locului, pricepură că toți cei cinci copii erau bolnavi. Laura se bucura că îl rugase pe Perry să le însoțească – copiii suferinzi și mama lor îngrijorată aveau nevoie de tot ajutorul pe care îl puteau primi. De vreme ce soții Penberthy nu își permiteau să meargă la droghistul din Padstow de unde să își ia prafuri de febră, Perry le spuse să bea apă caldă cu miere. Laura spera să își facă efectul.

Întorcându-se la Fern Haven o oră mai târziu, Laura își dădu paltonul jos și îl căută pe Alex. Nu era în camera lui – da, începuse să considere odaia de oaspeți ca fiind a *lui* –, dar nici în salon.

Ce ciudat! Avu o presimțire. Oare plecase pentru a evita o altă confruntare cu François LaRoche sau din alt motiv ... mai rău? Nu prea vedea cum ar ajunge prea departe cu trei guinee și plata pe câteva zile.

Un gând îngrijorător o zgudui. Fusese oare atras de colecția ei de „comori" pe care i le arătase? Se gândise la altă modalitate de câștig rapid?

Se duse grăbită la sertarul mesei de scris și îl deschise. Răsuflă ușurată. Cheia era tot acolo.

Atunci unde era? În grădină sau cu Jago la Casa Brea, poate? Se uită pe fereastra, apoi traversă holul și se uită de pe fereastra lui Eseld. De acolo, văzu spatele unui bărbat dispărând pe aleea care ducea la pivnița abandonată. Simți că i se face un nod în stomac. De ce ar urca cineva acolo, dacă nu ...?

Laura își puse din nou haina și boneta, luă un felinar și ieși să vadă ce se întâmpla. Urcă aleea de prundiș vechi, cu privirea la ușa pivniței. Apropiindu-se, inima începu să îi bubuie.

Ușa era întredeschisă, lacătul desfăcut. Oare cineva îl deschisese sau îl spărsese? Alexander?

Înghițind în sec, o cuprinse un sentiment de trădare, care o sufoca.

Înaintând ca un robot, Laura spera să se înșele și își dorea să dea de altcineva înăuntru, chiar și de un străin. Oricât de înfricoșătoare ar fi fost această perspectivă, nu ar fi durut la fel de rău ca trădarea.

Strecurându-se înăuntru, coborî scările în vârful picioarelor. Știa că e aproape o nebunie să se arunce în calea răului, dar indignarea îndreptățită îi purta pașii.

Iată-l într-o baie de lumină – în pivnița ei – cu mâinile pline. Simți că i se face rău din stomac, dar ridică bărbia și zise vioi:

— Ce cauți aici?

Bărbatul se întoarse. Nu era Alexander, cum se temuse, ci Tom Parsons. O trecu un val de ușurare, urmat imediat de unul de spaimă.

— Mă uit să văd ce-ai strâns. Ți-am spus că-s cu ochii pe tine, fetițo. Văd că ai găsit câte ceva.

— Cum ai intrat aici? Mi-ai spart lacătul?

— Nu, e cât de poate de întreg, adică nu prea. Cre' că l-ai luat de la magazinu' din Trebetherick?

Așa făcuse, dar nu zise nimic. Se uită în jur, făcând repede inventarul colecției. Cel mai de preț obiect, broșa cu salamandră, era la locul ei. Se băgă între Parsons și raftul pe care era broșa. Apoi se uită cu mai multă atenție la obiectele din mâna

lui. Într-una ţinea un pumn de monede spaniole, iar în cealaltă, o ploscă de argint.

Arătând înspre ele, zise:

— Alea sunt ale mele.

Parsons râmji.

— Oare? Mi-nchipui că agentul ducatului sau vameşii ar avea câte ceva de spus despre asta.

— Nu sunt bunuri impozitabile.

— Da' monedele?

— Sunt ducaţi vechi. Nu mai au valoare de plată, din câte ştiu eu.

— Pot fi topiţi pentru argint. E păcat să îi laşi să zacă aici.

— Eu i-am găsit.

— Iar acum, am dat peste ei.

Făcu un pas ameninţător spre ea.

Pe lespezile de piatră din spatele ei se auzi scârţâitul unor bocanci. Laura se întoarse brusc.

În capătul scărilor era Alexander. Ochii îngrijoraţi cu care o privea se mutară spre bărbatul care stătea lângă ea.

— Bună ziua, domniţă Callaway. Îi arăţi domnului Parsons colecţia ta?

Parsons râmji.

— Cam aşa ceva. Făcu un pas spre Alexander.

— Am văzut ce am vrut, acum o să plec.

Privirea lui Alexander căzu pe argintul din mâna bărbatului, care sclipea în lumina felinarului.

— Dă-i domniţei lucrurile înapoi.

— Nu te băga, omule. Nu te priveşte.

— De fapt, mă priveşte.

Alex îi smulse plosca din mâna lui Parsons. Parsons înjură şi sări să îl ia la pumni.

— Opriţi-vă! strigă Laura, băgându-se între ei. Domnule Parsons, dacă vrei monedele alea cu tot dinadinsul, ia-le şi du-te. Dar nu vreau să te mai văd vreodată pe aici. Ai înţeles? Data viitoare, te dau pe mâna jandarmilor.

Parsons vârî monedele în buzunar şi aruncă o ultimă privire prin pivniţă.

— Foarte bine. E mai mult gunoi pe aici.

Își luă felinarul și urcă agale pe scări.

Alexander se uită încruntat în urma lui și apoi se întoarse spre ea.

— De ce l-ai lăsat să le ia?

— Nu vreau să aibă motiv să vină înapoi. Crede că ce a rămas aici nu are nicio valoare, ceea ce e foarte bine.

Cu acest gând în minte, se hotărî să ia broșa cu salamandră cu ea acasă.

Pesemne că și Alexander avea o părerea similară despre ploscă, fiindcă urcă scările cu ea în mână. După câteva clipe, o vârî în buzunar.

Simțea un gust amar. Gândea oare că dacă Tom Parsons putuse scăpa, de ce n-ar face și el la fel?

— Plosca ...? întrebă ea subtil.

El se întoarse spre ea cu fața plină de remușcări.

— Ai găsit-o după naufragiul lui *Kittiwake*, nu-i așa?

Ea încuviință din cap.

— E a ta?

Șovăind, el răspunse vădit încurcat.

— Nu.

— Atunci ce vrei să faci cu o ploscă goală? Nu face cine știe ce. Dacă ai nevoie de bani, eu ...

— Nu e goală, cel puțin așa sper. Îmi pare rău, dar, te rog, dă-mi voie să îți explic.

Punând jos felinarul, ea își încrucișă mâinile pe piept.

— Prea bine, te ascult.

Oare era o nesăbuință din partea ei?

Răsuflând ușurat, el începu:

— Când furtuna a început să lovească și ne-am dat seama că nava e în pericol, François a scris o scrisoare și a vârât-o într-o ploscă. Am încercat să i-o iau.

— De ce?

— Fiindcă m-a lăsat să cred că ceea ce a băgat acolo îl poate salva pe fratele meu. Eu și François ne-am bătut pe ploscă, dar nava s-a înclinat, iar eu am căzut. Când a scăpat cu barca, am

presupus că a luat şi plosca şi toate speranţele mele de a-mi salva fratele. Închipuie-ţi şocul şi bucuria când am văzut-o.

— Doamne mare, ai fi putut să îmi spui, în loc să încerci să o furi.

— Da, dacă mă gândesc, aşa ar fi trebuit. Dar nu eram sigur că vrei să renunţi la ea.

Ea ridică bărbia.

— Dacă plosca îi aparţine lui *monsieur* LaRoche, atunci ai furat-o. El pretinde că se află în ţara asta legal. Tu poţi spune la fel?

El deschise gura, nehotărât şi spuse:

— E ... complicat. Dar dacă mă scuză în vreun fel, François a furat plosca de la un membru al echipajului.

— Şi scrisoarea?

— Nu, scrisoarea e a lui.

Îndoiala o chinuia.

— Cum poate scrisoarea asta să îl salveze pe fratele tău?

— Prefer ... să nu spun.

Ea dădu din cap.

— Mai bine mi-ai spune tot şi ar fi bine să fie adevărul, altfel te voi da personal pe mâna jandarmilor.

El îşi trecu mâna prin păr.

— Îţi voi spune tot, promit. Dar ...

De sus se auzi o voce.

— Laura noastră?

Era Jago şi părea îngrijorat.

— Venim, strigă Laura în sus pe scări.

Se întoarse spre Alex, întinse mâna după ploscă şi îi şopti:

— Deocamdată rămâne la mine. Ne putem uita la conţinut împreună. Apoi, voi decide dacă ţi-o dau înapoi ţie sau lui *monsieur* LaRoche.

Ochii lui Alex scânteiau. Strânse tare din buze.

— Prea bine, încuviinţă el, deşi era vădit nemulţumit.

Luându-şi felinarul, Laura o luă pe scări în sus cu gândurile vraişte. Alexander o urma îndeaproape. Dacă i-ar fi dat plosca, oare s-ar fi făcut nevăzut pentru totdeauna atunci şi acolo?

Deasupra lui, uriașul stătea la ușa pivniței, cu sprânceana lăsată.

— Sunteți bine? L-am văzut pe Tom Parsons ieșind de aici.

— Da, totul e în regulă, mulțumesc.

— Prea bine. Jago se uita de la unul la altul. Alex, poți să vii o clipă la noi acasă? Am nevoie de ajutor, ca să schimb corzile instrumentului. Degetele mele sunt prea mari.

— Sigur. Alexander se întoarse spre Laura. Nu stau mult. Mai vorbim atunci când mă întorc.

Laura încuviință din cap și se întoarse la Fern Haven, intrând pe ușa din dos singură. Trecând prin bucătărie, cineva bătea la ușa din față, iar Laura împietri. Oare venise François LaRoche în vizită, cum promisese? Vârî plosca în buzunarul paltonului, ca să fie sigură.

Laura se uită în holul de la intrare chiar când Newlyn deschide ușa unui bărbat înalt, cu părul grizonant și privirea pătrunzătoare.

— Domnița Callaway? întrebă el cu un ton auster.

— Nu, domnule, răspunse Newlyn timid. Să ... văd dacă e acasă. Așteptați puțin aici ...?

— Repede, fato. Să nu ne ții pe ghimpi. Venim de la mai bine de 50 de mile.

Bărbatul o intimida, însă nu era, din fericire, François LaRoche. Oare era vreun om al legii care îl căuta pe Alexander? Laura își nevoi picioarele spre ușă.

— E în regulă, Newlyn. Sunt aici.

Sprâncenele grizonante ale bărbatului se încruntară ca niște nori negri.

— Laura Callaway?

— Întocmai, domnule ...?

Bărbatul se năpusti pe ușă, cu brațele larg deschise și o cuprinse, pliurile pelerinei învelind-o ca aripile unui liliac.

Laura se sperie. Oare voia să o răpească? Să o zdrobească? Prinsă în brațele lui de oțel, se străduia să respire. Atunci își dădu ușor seama că tremura de emoție și ... că o îmbrățișa. În suflet simțea neliniște și nesiguranță. Bărbatul era un străin. Să strige

după ajutor? Sau să îl bată prietenește pe spate și să îl întrebe ce se întâmplase?

O voce blândă îl îndemnă din spate:

— Dragul meu, ai grijă să nu o sufoci. Iartă-l pe soțul meu, domniță Callaway. Abia aștepta să te cunoască.

Bărbatul îi dădu drumul și făcu un pas în spate, tamponându-și fața cu batista.

Femeia, încă în pragul ușii, spuse:

— Amândoi așteptam, ca să fiu sinceră.

Ochii i se umplură de lacrimi. Aveau culoarea verde și îi erau, cumva, cunoscuți.

Laura se uita de la unul la altul.

— Cine sunteți?

— Te rog să mă ierți, îi spuse bărbatul. Și eu sunt la fel de surprins ca tine de comportamentul meu. Se înclină. Sunt James Kirkpatrick.

James Kirkpatrick. Numele îi spunea ceva. *James Milton Kirkpatrick III,* tânărul care lăsase un mesaj într-o sticlă pe care ea o găsise și i-o trimisese părinților lui.

Se liniști pe dată.

— O! Domnul și doamna Kirkpatrick. Înseamnă că ați primit scrisoarea mea.

— Am primit-o. La început, a ajuns în altă parte. Dar am primit-o acum câteva zile și am decis să venim să te cunoaștem cât de repede posibil.

— Mă bucur. Îmi pare rău pentru pierderea dumneavoastră.

Femeia vârstnică încuviință din cap.

— O pierdere amară cu adevărat sau așa ar fi fost fără tine.

Ușa din spate se trânti de perete. Alexander intră săgeată, cu fața încordată.

— Ești bine? Newlyn mi-a spus că te caută un bărbat înalt și nervos.

— Sunt foarte bine. Newlyn exagerează.

Doamna Kirkpatrick se puse pe râs.

— O, dragul de tine. Ai speriat-o de moarte pe biata slujnică. Vă rog să îl scuzați pe soțul meu. Chiar pare înfricoșător când e agitat.

— Nu îmi pot controla fața, se apără omul. Eram prea copleșit de emoții ca să mimez politețea.

— Domnule Lucas, sunt părinții lui James Kirkpatrick, îi explică Laura. Ți-am povestit că le-am scris despre fiul lor?

— A, mesajul din sticlă.

— Da. Se întoarse spre cuplul vârstnic. Și domnul Lucas a supraviețuit recent unui naufragiu pe coasta noastră.

— Domnița Callaway m-a salvat, adăugă scurt Alexander.

Laura își împreună mâinile și spuse.

— Aș vrea să-l fi salvat și pe fiul dumneavoastră, dar când am ajuns la el, murise deja. Poate vă este de folos să vă spun că nu era rănit. Era nevătămat și împăcat. Avea un chip plăcut. Aproape că zâmbea, de parcă își văzuse Creatorul. Era întins pe plajă, cu privirea în sus. Mi-am zis atunci că exact acolo ajunsese. În cer, vreau să spun. Îmi amintesc că era frumos și avea ochi verzi. Ca ai dumneavoastră, doamnă.

În fața acelor cuvinte, ochii aceia verzi se umplură iar de lacrimi.

Bărbatul încuviință din cap, cu glasul stins.

— Era Jamie al nostru. Mereu am spus că e un băiat frumos. Clătină din cap. Dar nu e adevărat. Era un băiat frumos și pe dinăuntru, și pe dinafară.

— Înainte să primim scrisoarea ta, am citit în ziar că *Price* s-a scufundat, continuă doamna Kirkpatrick. Ne-am temut de ce e mai rău. Că fiul nostru e pierdut pe veci, fără să știm dacă se gândea la noi, dacă ne iubea sau ...

— Sau dacă mai era supărat pe Dumnezeu, încheie soțul ei.

Femeia încuviință din cap.

— Nu ai idee cât de mult a însemnat scrisoarea de la tine pentru noi amândoi.

— La început, nici nu îmi vedea să cred, spuse soțul ei. Părea scrisul de mână al lui Jamie al nostru, dar nu îl mai văzusem de mult timp. Cât de mult îmi doream să cred că m-a iertat în cele

din urmă. Şi că s-a împăcat cu Creatorul lui. Datorită ţie, acum ştiu că aşa a fost.

Laura îi zâmbi blând.

— Mă bucur foarte mult.

Apoi o rugă pe Wenna să le aducă ceva de mâncare. Cei patru se aşezară şi mai stătură de vorbă pe lângă un ceai şi un platou rece de carne, brânză şi pâine. Laura decise să nu le spună despre ceasul fiului lor pe care îl furase Tom Parsons. Nu avea ce să iasă bun din asta. N-ar fi făcut decât să îi supere.

Unchiul ei şi doamna Bray veniră să bea ceaiul cu ei. Erau foarte curioşi. Laura le explică de ce veniseră. Îi înţelegeau perfect.

Domnul Kirkpatrick făcu un semn spre Laura.

— Ce fată aveţi! O comoară.

— Sunt perfect de acord, îi răspunse unchiul Matthew.

Doamna Bray le zâmbi şi se întoarse spre Laura, privind-o admirativ, cu ochi calzi. Nu zise nimic defăimător.

Mai târziu, Laura îi duse pe cei doi în cimitirul bisericii şi le arătă mormântul fiului lor.

Înainte ca soţii Kirkpatrick să plece, luă sticla din pivniţa rece şi le-o dădu.

— Nu e cine ştie ce, dar James a ţinut-o în mâna lui. Era la el în buzunar. Poate vreţi să o păstraţi. Poate veţi pune flori în ea în amintirea lui.

Doamna Kirkpatrick îi zâmbi.

— Ce idee bună, draga mea. Aşa voi face.

Cei doi îi mulţumiră şi îşi văzură de drum. Aveau în plan să stea peste noapte la un han şi să o ia spre nord a doua zi dimineaţa.

Laura se întoarse în salonul de la Fern Haven obosită, dar mulţumită.

— Sunt mândru de tine, draga mea, îi spuse unchiul ei.

— Îţi mulţumesc.

Şi îi dădură lacrimi de durere, confuzie şi nesiguranţă. Unchiul Matthew o ţinea în braţe ca atunci când era mică. El credea fără dubiu că plângea doar după părinţii ei. Nu îi spuse că emoţiile ei erau mult mai complicate.

Vizita neașteptată a familiei Kirkpatrick prelungise seara. Laura și Alexander nu avuseseră timp să continue discuția începută în pivniță. A doua zi dimineața, după ce se îmbrăcă și mâncă un mic-dejun frugal, Laura se duse în camera de oaspeți. Alexander nu era acolo.

Newlyn trecu pe lângă ea cu un coș de rufe. Îi spuse Laurei că plecase devreme, dar nu știa unde. Oare era în portul Padstow, în speranța că va găsi un comandant de navă dispus să îl ducă în Jersey sau unde era casa lui?

Doamna Bray strigă pe scări în sus, vădit supărată.

— Laura? A sosit domnul Kent și dorește să îți vorbească. Între patru ochi.

Surprinsă și presimțind ceva rău, Laura coborî scările.

Treeve stătea lângă șemineul din salon, cu o bucată de hârtie împăturită în mână. După ce ușa se închise în spatele lor, ea se uită în jur:

— Perry nu e cu tine?

— S-a dus să vadă copiii bolnavi ai unui miner. Sper că nu ești dezamăgită că sunt doar eu!?

— Nu, eu ... Ea își frământă palmele umede. Doar nu a venit să îi ceară mâna.

Cuvintele care urmară îi liniștiră aceste îngrijorări ... stârnind altele.

— Eu și Perry am fost la cafeneaua Wadebridge în dimineața asta – cel mai bun loc în care poți auzi ultimele vești despre război. Acolo aduc multe ziare din toată țara pentru clientela lor variată. În orice caz, am văzut un anunț care s-ar putea ... să te intereseze.

— Da?

Îi dădu un anunț recent, urmărindu-i fața în timp ce citea.

Au evadat de la Norman Cross
trei deținuți francezi:
căpitanul A. Carnell
D. Marchal

F. LaRoche
Pericol. Suspiciune de furt.
Se oferă recompensă celor care reuşesc să îi prindă.
Supraveghetor penitenciar, căpitan Wm. Hanwell.
Huntingdonshire.

Pericol? Oare cuvântul se referea la ultimul nume din listă sau la toate trei? Anunţul nu era clar. Se gândi din nou la tricornul pe care îl găsise cu literele „A. Carnell" brodate pe interior. Se gândi şi la François LaRoche, care stătea la familia Roskilly.

Ridică privirea spre Treeve.

— Doar nu crezi ...?

— Să cred? Eu? Doar mă cunoşti. Râdea forţat. Totuşi, fratele meu se gândea dacă n-ar fi mai bine să raportăm autorităţilor. Eu prefer să mă ţin departe de ele, aşa că l-am convins că nu e cazul. M-am dus totuşi la Casa Pentire şi l-am confruntat pe *monsieur* LaRoche, de vreme ce i-am recunoscut numele. De acolo vin. LaRoche mi-a explicat cum stă treaba. El spune că era informator în acel lagăr al deţinuţilor de război şi că lucra pentru britanici printre deţinuţii francezii. Zicea că e aici pe urmele a doi deţinuţi evadaţi şi că avea de gând să raporteze autorităţilor unde se află. Îl acuză pe domnul Lucas al tău că ar fi căpitanul Carnell.

Laura simţi o strângere de stomac.

— Şi tu l-ai crezut? La început a spus că se află aici legal, iar acum e ... spion?

— Domnul Roskilly l-a crezut, cu siguranţă. Trebuie să recunosc că e foarte convingător cu toate detaliile despre bătălii şi numele comandanţilor britanici pentru care, chipurile, a lucrat.

— Dacă e adevărat, de ce i-au pus autorităţile britanice numele lângă cel al deţinuţilor evadaţi?

— Pentru a nu-i dezvălui misiunea, spune el. Se pare că francezii cu care călătorea l-au crezut şi pe el deţinut.

— Nu ştiu ... murmură Laura. Am îndoielile mele cu privire la LaRoche.

— Şi eu la fel. Ezită. Am vrut să te avertizez, totuşi. Din cauza ... musafirului vostru.

— Mulțumesc, Treeve. Mai ales pentru că mi-ai spus personal și nu te-ai grăbit să sari la concluzii și să raportezi autorităților.

— Vrei să te ajut cu ceva? Să vorbesc eu cu el? Sau cu jandarmii?

Ea dădu din cap că nu.

— Mă ocup eu.

— Cum dorești.

Treeve îi strânse mâna și plecă, dar pe hol se trezi acostat de Eseld, care îl asaltă cu întrebări și flirturi. Rămasă singură în salon, Laura sărise deja la propriile-i concluzii. Se gândi din nou la inițialele „O.T." găsite în hainele victimei naufragiului, care avea un semn din naștere în formă de căpșună. Alexander nu avea astfel de însemne pe hainele sale, dar dacă prietenul lui, D. Marchal, era un deținut evadat, îl incrimina și pe Alexander la fel de bine.

Ce să facă? Să îi spună unchiului ei? S-ar putea să insiste ca Alexander să plece imediat sau chiar să îl raporteze jandarmilor sau oamenilor legii. Dacă agentul văzuse și el anunțul, s-ar putea să își aducă aminte că numele lui Daniel Marchal era printre morții identificați de supraviețuitorul Alexander Lucas. Sau îl chema Alexander Carnell?

Regula nr. 5. Bătăile, altercațiile sau provocarea celei mai mici tulburări sunt strict interzise, sub sancțiunea unei pedepse direct proporționale cu infracțiunea.
Paul Chamberlain, *Închisoarea napoleoniană de la Norman Cross*

Capitolul 13

Alexander plecase de la Fern Haven în creierii dimineții pentru a prinde feribotul spre Padstow înainte de flux, sperând să îl găsească pe Treeve Kent sau un echipaj disponibil să îl ducă acasă.

În timp ce feribotul traversa estuarul, se gândi la ultima seară. Domnița Callaway găsise o ploscă din argint. Poate că nu era aceeași ploscă, se gândi el. Dar să fie chiar pe plajă, aproape de locul unde naufragiase *Kittiwake*? Trebuia să fie ...

În ultimele zile, încetinit de răni și descurajat de circumstanțe, graba lui Alex de a-și pune planul în acțiune se cam dusese. Se lăsase pe tânjală, convingându-se că și dacă ar fi avut mijloacele sau relațiile necesare și ar fi găsit o altă cale către casă, erau șanse mici ca întoarcerea lui să aibă vreun folos. Fiindcă pierduse singura dovadă care știa că l-ar fi scutit pe fratele său, l-ar fi scăpat de închisoare și de execuția iminentă. Credea că o pierduse pentru totdeauna, înghițită de ape în adâncimile oceanului, și că n-avea s-o mai vadă niciodată.

Dar acum?

Dacă Laura Callaway găsise scrisoarea care l-ar fi putut salva pe Alan, era tentat să creadă că Dumnezeu plănuise întâlnirea lor.

Cât de surprins fusese să vadă plosca în mâna lui Tom Parsons! Chiar și de ar fi fost aceeași, oare hârtia era încă înăuntru, întreagă

și nevătămată sau intrase apă și distrusese și scrisoarea, și speranțele lui odată cu ea?

Fusese tentat să i-o ceară atunci, pe loc, dar se temuse că domnița Callaway l-ar fi refuzat, fiindcă adevărul era că nu îi aparținea. Sau poate că ținea sus și tare de principiul ei „un an și o zi", iar el nu putea aștepta atât.

Ajungând în port, o luă pe chei și dădu curând de John Dyer, tatăl lui Newlyn, într-o ambarcațiune măricică de vreo 35 de picioare lungime, ancorată în apropiere.

— Frumoasă barcă, strigă el.

Omul ridică mâna a salut.

— Aha!

Se duse mai aproape.

— Pot să vă întreb încotro mergeți?

— Nu știu sigur, poate în Guernsey.

Începu să prindă inimă.

— Ați vrea să mă treceți și pe mine Canalul?

Bătrânul se încruntă.

— De ce? Ce treabă ai acolo?

— Eu ... doar vreau să mă întorc acasă, îi răspunse el. Să îmi văd fratele și tatăl bolnav.

Omul îl privi cu mai multă bunăvoință, dar clătină din cap.

— Nu ține de mine. Ai încurcat borcanele. Nu e barca mea. Sunt aici doar fiindcă barca mea are nevoie de reparații. O astfel de decizie ține de proprietar.

— Și cine e proprietarul?

Dyer stătu pe gânduri.

— Nu e treaba mea să spun.

— Atunci îl puteți întreba în locul meu?

El dădu din umeri.

— Prea bine. Îți voi trimite răspunsul prin Newlyn.

— Mulțumesc, domnule Dyer. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Alex îi făcu cu mâna și plecă. Se opri să stea de vorbă cu niște marinari aplecați deasupra unui ziar.

— Ziua bună, domnilor ...

Le spuse situaţia dificilă în care era şi ce voia să facă. În graba lui de a-şi aranja trecerea, vocea îi cedă şi trădă accentul pe care se străduia atât de mult să îl ocolească.

Pesemne că şi bărbaţii îl sesizaseră, fiindcă îl priviră încruntaţi şi îşi feriră privirea, murmurând cuvântul *străin* printre dinţi.

Hotărât să nu se dea bătut, Alex îşi continuă drumul pe chei, căutând un alt vas. Dar o priveliştе neaşteptată îi atrase atenţia: François stătea de vorbă cu Tom Parsons, care îi arăta cu mâna o barcă mică din port. François îi înmână ceva tâlharului şi cei doi dădură mâna.

Suspiciunile lui Alexander fură stârnite pe loc. Îl salută:

— François!

LaRoche o luă spre el, lăsându-l pe Parsons în urmă, care se uita la ei.

Apropiindu-se, Alex îl întrebă încet:

— Ce afaceri faci cu Tom Parsons?

François dădu să îi răspundă în franceză, dar Alex îl preveni, ridicând palma.

— În engleză. Ca să fim siguri.

— Prea bine. Îmi aranjam transportul către Jersey. Se uită spre Alex. Am plătit şi garanţia că Parsons nu te va lua şi pe tine.

Slabe şanse oricum, se gândi Alexander. În orice caz, se întreba de unde avea François bani. Sau portofelul nu şi-l pierduse odată cu actele?

Alex ridică bărbia.

— Acum mi-aş vrea inelul înapoi.

— Prea târziu.

Bărbatul făcu încă un pas, până aproape nas în nas cu Alex.

— Trebuia să îl ceri în seara aia.

— Ştii de ce nu ţi l-am cerut. Nu voiam să stric petrecerea şi să le pun pe gazdele noastre într-o situaţie delicată.

— *Très galant*. Dar amândoi ştim motivul adevărat. Prea mulţi martori, ca să nu mai zic de autorităţi, care şi-ar dori foarte mult să prindă un evadat francez.

— *Doi* francezi.

LaRoche dădu din umeri.

— Eu n-aș sta mult în închisoare. Mulțumită ție, mi-am pierdut actele. Dar ar fi suficient să trimit o scrisoare în Jersey și aș fi eliberat. Tu, în schimb, ai fi trimis înapoi sau chiar mai rău.

— Dacă actele pe care le-ai pierdut aveau o putere atât de mare, de ce ai rămas în Norman Cross atât de mult timp?

— Supraveghetorul m-a găsit util. În plus, timpul petrecut acolo a fost foarte profitabil, ca să nu mai zic că a fost chiar distractiv – cel puțin până când tu și Marchal ați plecat.

Alex întinse mâna.

— Inelul meu.

Lui LaRoche îi sclipeau ochii.

— Mai bine vâr-o în buzunar, dacă nu vrei să te alegi cu un ciot sângerând.

François duse mâna la șold, unde ținea un cuțit. Alex sări pe el înainte să îl scoată și îl trânti la pământ. Se puse pe pieptul lui și îi țintui mâinile pe lespedea de piatră.

Câțiva pescari și muncitori care descărcau o goeletă se strânseră în jur. Printre ei era și John Dyer. Bărbații strigau unii la alții, surprinși că doi străini se băteau. Ba chiar doi supraviețuitori. Alex își închipuia cât de greu era să știi cui să-i faci galerie.

— Alex?

Era vocea lui Jago. Tânărul își făcu apariția printre ceilalți, vizibil surprins.

— Nu te băga, uriașule, zice careva. Să se bată cinstit.

— Individul ăsta mi-a furat inelul, spuse Alex. Îl vreau înapoi.

— Nu e tot ce i-am furat. I-am luat și nevasta.

Alex simțea cum îi clocotește sângele în vene. Distras pe moment, slăbi strânsoarea, iar François reuși să își elibereze o mână și să îi dea un pumn în ochi. Alex îi dădu un pumn lui François în nasul coroiat. Acesta îi întoarse favorul lovindu-l peste gură și înfigându-i un pumn în stomac. Rostogolindu-se pe chei, cei doi bărbați se ridicară în picioare. În mâna lui LaRoche sclipea ceva de metal.

— Are un cuțit! îl avertiză Jago.

François atacă. Alex se feri lăsându-se în jos. Se ridică din nou în picioare chiar când François înainta spre el cu cuțitul în mână.

— Domnu' Lucas, prinde.

John Dyer îi aruncă cuțitul lui.

— Să fie lupta dreaptă, băieți.

Alex ar fi vrut o sabie. Așa l-ar fi învins ușor pe François. Cu cuțitele nu avea prea multă experiență.

Își dădură târcoale unul altuia. François atacă, Alex îl blocă sustrăgându-se.

— Dă-mi inelul și gata. Nu merită să mori pentru el.

— Nu am de gând să mor. Nu de mâna ta, oricum.

Cineva îi vârî o ladă lui Alex prin spate, ca să se împiedice. Văzu că era băgărețul de Tom Parsons. Alex căzu, iar François se aruncă pe el. John Dyer își azvârli și el bocancul, ca François să se împiedice.

François căzu în genunchi înjurând.

— Hei, dați-vă la o parte!

Doi oameni ai legii își făcură apariția pe stradă și o luară spre port.

Mulțimea se risipi rapid, unii luând-o spre bărcile lor, alții înapoi la descărcat goeletele.

François se uită spre jandarmii care se apropiau din capătul străzii și își scoase inelul.

— Ca să simți și tu!

Se dădu în spate și îl aruncă în apă.

Șocat, Alex văzu ceva sclipitor zburându-i pe deasupra capului.

— Nu!

Dintr-odată, Jago sări, întinse lung mâna, cu palma deschisă și prinse inelul. Aterizâ pe marginea cheilor, se clătină și își recăpătă echilibrul.

Jago îi înmână comoara prețioasă, apoi arătă spre feribotul Black Rock, care se pregătea să plece.

— Ar fi bine s-o-ntinzi.

Alex încuviință și se ridică în picioare, dându-i lui Dyer cuțitul înapoi.

Tom Parsons îl ajută pe François să se ridice și îl bătu prietenește pe umăr, de parcă cei doi ar fi fost prieteni. Îi înmână o

cârpă ca să-și șteargă sângele de la nas și îl conduse la cel mai apropiat han.

— Hai, prietene. Să bem ceva în cinstea înțelegerii.

Văzând că mulțimea se împrăștiase și că bătaia încetase, jandarmii se retraseră și o luară spre vamă. Dar Alex era convins că nu era ultima oară când îi vedea.

Când urcă la bordul feribotului, cârmaciul se uită atent la el și se strâmbă. Alți câțiva pasageri se retraseră la distanță de Alex. Fără îndoială că arăta ca un golan sau la ultima scursură, cu hainele lui ponosite și buza însângerată.

După ce feribotul traversă estuarul și ajunse la Black Rock, Alexander o luă spre Trebetherick. Ochiul i se umflase, nodurile degetelor de la mâini îi sângerau. De la bătaie, îl durea tot corpul. Străbătând cu greu cărarea nisipoasă, scoase printre dinți un epitet foarte neprietenos la adresa lui François. Fusese surprins să îl vadă pe noul său rival în Padstow împreună cu Parsons. Alex își aminti că avusese aceeași senzație când dăduse de François în același lagăr cu deținuți de război, cu mai bine de un an în urmă.

Fregata britanică o capturase pe *Victorine* și îi dusese pe Alexander și echipa lui în nordul Angliei. În Norfolk, în portul King's Lynn, debarcaseră și fuseseră transportați fluvial, terestru, pe barje și șlepuri, escortați de jandarmi înarmați. Cu fiecare oră, se îndepărtau și mai mult de Franța și de libertate și, în cazul lui Alexander, se apropiau de Cambridge, unde fusese student pentru scurt timp, nu cu mulți ani în urmă. Nu le-a spus oamenilor lui despre asta, știind că n-ar fi făcut decât să îl înstrăineze de echipaj, într-un moment în care moralul era deja aproape la pământ.

Dar Daniel s-a apropiat de el și l-a întrebat în șoaptă, în franceză:

— Îți este cunoscută zona?

Alexander a încuviințat din cap, întrebându-se dacă asta i-ar fi fost de folos în caz de evadare.

Din Peterborough, prizonierii au fost conduși spre destinația finală. Când au intrat pe porțile închisorii Norman Cross, Alex a măsurat din ochi o cetate aglomerată de vreo 40 de acri. În centru

se înălța o casă octogonală, înconjurată de tunuri și împânzită de soldați.

Gărzile le-au poruncit deținuților să se alinieze în fața mai multor mese, unde funcționarii le notau numele și rangul. Când i-a venit rândul lui Alex, le-a spus cum îl cheamă și le arătă documentele în liniște.

Funcționarul a ridicat privirea și a rămas cu condeiul în aer.

— Căpitan, deci? Asta te califică pentru cazare în cazărmile separate ale ofițerilor, cu posibilitatea eliberării condiționate.

Alexander s-a uitat la Daniel, apoi spusese într-o engleză politicoasă:

— Prefer să rămân lângă oamenii mei.

— Cum vrei.

Funcționarul a dat din umeri și a notat în registru.

Apoi Alex și Daniel și-au continuat drumul, strângându-și lucrurile. Mai întâi, îmbrăcămintea: haine, pantaloni, cămăși, șosete: toate în galben deschis sau în albastru și marcate cu literele „O.T.", de la „Oficiul pentru Transport". Fiecărui bărbat i s-a dat un hamac, o saltea de paie, o pătură, o cană de metal, un castron, o farfurie și o ingură. Cu brațele pline de lucrurile pe care le-au primit, deținuții și-au căutat cazărmile care le-au fost indicate. Înăuntru, Alex și Daniel au găsit cârlige goale de care și-au prins hamacele. Epuizați de calvarul prin care trecuseră, au adormit imediat.

La răsăritul soarelui, temnicerul le-a dat deținuților semnalul de trezire, iar ei și-au făcut patul, și-au prins hamacele de perete ca să aibă loc pentru uzul general pe parcursul zilei. După un mic-dejun cu pâine și brânză, s-au adunat în curtea de instrucție, pietruită, în care li s-a spus că vor petrece cel mai mult timp.

Acolo, Alexander a avut surpriza să îl vadă pe François LaRoche printre sutele de soldați, dintre care unii se antrenau cu săbii din lemn, alții jucau popice, ciopleau, fumau sau stăteau de vorbă.

Când l-a observat, François fu stupefiat. I s-a adresat în franceză:

— *Eh bien.* Ia uite cum bogătanul răsfățat a ajuns laolaltă cu țăranii.

Lângă el, Daniel i-a răspuns încordat:

— Vorbești cu un *capitaine* din marina împăratului nostru. Arată-i respect.

— *Capitaine*, zici? i-a zâmbit François în zeflemea. Pesemne că nu e unul foarte bun, altfel nu ar fi aici.

Alexander și-a ridicat bărbia.

— Dar tu? Sunt surprins să te văd, François. Deși nu ești singurul civil de aici, presupun.

— Nu sunt tocmai un civil obișnuit, nu-i așa? Eram în drum spre Jersey, când nava noastră a fost capturată.

A dat din umeri, apoi a continuat:

— Pot să plec de aici când vreau, dar am motivele mele să rămân. Cu atât mai mult acum, că ești și tu aici. Ce ne vom mai *amuza*! Îți voi arăta cum să tragi sforile pe aici, apoi mă voi uita cum te împiedici de ele.

Alexander își încleștă pumnul, dar Daniel îi aduse aminte în șoaptă:

— Nu uita regula numărul cinci.

Da. *Bătăile, altercațiile sau provocarea celei mai mici tulburări sunt strict interzise.* Străduindu-se să rămână calm, s-a îndepărtat și li s-a alăturat celorlalți bărbați.

După întâlnirea aceea inițială, următoarele câteva săptămâni au trecut repede și fără incidente. În mare, condițiile din închisoare erau bune, iar oamenii lui Alex erau bine tratați și aveau un moral bun, deși François găsea plăcere să îl chinuie pe Daniel ori de câte ori putea.

Autoritățile i-au încurajat pe deținuți să își folosească talentele și timpul cu înțelepciune. Le-au dat oase de animale, lemn și paie în acest scop. În zilele de târg, localnicii veneau cu duiumul în Norman Cross și se uitau la minunile confecționate de deținuți, în care se vedea dexteritatea, ingenuitatea și gustul francezilor: jucării, seturi de domino, machete de nave, vârtelnițe și multe altele.

Vizitatorii stăteau de o parte a unui gard de lemn, în timp ce deținuții stăteau de cealaltă parte. Exponatele erau așezate departe unele de alte pentru a lăsa suficient loc pentru negocieri

şi plăţi. Gardienii erau cu ochii pe bunuri, ca să se asigure că nu are loc nicio corespondenţă clandestină şi niciun schimb de lucruri interzise, precum băuturile spirtoase.

În ciuda acestor restricţii, zilele de târg erau de folos. Pe lângă marfa pe care o vindeau, unii deţinuţi talentaţi organizau spectacole de teatru de păpuşi, în timp ce alţii cântau cântece franţuzeşti la fluiere confecţionate manual, în speranţa că vor câştiga câteva monede în plus.

Nu toţi deţinuţii aveau voie la târg. Tarabele erau supravegheate de reprezentaţi din fiecare baracă. Daniel era unul dintre ei. El făcea aprovizionarea, în timp ce François vindea. Engleza lui LaRoche era mult mai bună decât a multora. El făcea negocierea pentru toate bunurile din jur. Alexander se întreba dacă nu cumva profita de Daniel şi de alţi meşteşugari ca el.

Urmărind mersul lucrurilor printre zăbrelele de la poarta închisorii, Alexander a înţeles că unii vizitatori îi considerau pe deţinuţi cu puţin deasupra animalelor, în timp ce alţii se uitau la ei cu decenţă sau chiar cu milă.

Într-o zi, două tinere drăguţe s-au oprit la masa lui François. Una i-a zâmbit.

— Ce cutie frumoasă din paie! Tu ai făcut-o?

— *Ma chère mademoiselle,* mă flatezi! spuse el inclinându-şi capul şi ducându-şi mâna la inimă.

Alexander ştia prea bine că nu el făcuse cutia, ci că o vindea în numele altuia, dar asta nu l-a oprit să îşi asume meritul. François era un vânzător foarte bun. Alex trebuia să îi recunoască această calitate.

Se spune că Napoleon l-a parafrazat pe Adam Smith când a spus despre Anglia: *„L'Angleterre est une nation de boutiquiers."* (Anglia e o naţiune de negustori.) Dar François LaRoche, diavol fermecător ce era, putea să vândă mai bine decât o naţiune întreagă de magazine.

Talentele lui Daniel în sculptură şi tâmplărie, care îi fuseseră de mare ajutor pe vas, l-au ajutat şi ca deţinut. Bărbatul talentat a început să construiască machete de nave şi arca lui Noe, cu specii de animale.

Într-o zi, o altă tânără drăguță, însoțită de autoritara ei mamă, s-a oprit să vadă creațiile lui Daniel.

— Ce arcă drăguță, spusese femeia mai în vârstă. Ce trăsături fine au animalele astea!

François a răspuns:

— *Merci, madame.*

— O, uite-o pe soția lui Noe într-o rochiță drăguță și cu pălărie! Tânăra se uita timid în ochii lui LaRoche. Ai făcut-o după soția dumitale, *monsieur*?

El îi zâmbise.

— Din păcate, nu am fost binecuvântat cu o soție. Dar dacă aș avea una la fel de frumoasă ca tine, *mademoiselle*, aș muri fericit.

Femeile au chicotit atunci între ele și au cumpărat arca lui Noe pentru un nepot. François și-a vârât monedele în buzunar, în timp ce Daniel stătea și se uita neajutorat.

Lucrările lui Daniel erau foarte căutate și se vindeau repede. Dar nu părea să aibă vreodată suficienți bani, în timp ce François se îmbogățea, deși nu aducea mai nimic de valoare, ba dimpotrivă, făca numai necazuri.

Pe măsură ce toamna trecea, iar iarna își intra în drepturi, bolile – o problemă fără de sfârșit în mulțimile de oameni – împânzeau lagărul din ce în ce mai rău. Alexander nu s-a îmbolnăvit, dar Daniel, care avea o constituție mai delicată, a prins o tuse urâtă. După Anul Nou, mulți au murit de boli respiratorii, în spitalul închisorii. Alex a început să se teamă că prietenul lui avea să pățească la fel.

Într-o zi aprigă de târg, Alex l-a văzut pe Daniel afară fără haină și căciulă. Îngrijorat, l-a certat pe prietenul lui:

— Daniel, unde ți-e haina? Vei îngheța.

— Trebuie să merg la piață.

— Trebuie să te îmbraci. Dacă te prind ăștia fără haină, au să te acuze că ți-ai vândut lucrurile pentru jocuri de noroc.

Într-adevăr, unii deținuți și-au vândut hainele și rațiile ca să facă rost de bani pentru jocuri de noroc și pentru tutun. Acum că vremea se răcise cumplit, erau probleme mari.

Daniel s-a încruntat.

— N-am vândut nimic!

— Atunci?

Prietenul lui i-a aruncat o privire lui François care stătea de cealaltă parte a curții, dar a zis doar:

— S-a .... dus. Am pierdut-o.

— Ai pierdut-o? Unde? La spălătorie? Sau ți-a luat-o cineva?

Daniel a refuzat să spună.

În curând, Alexander a pus cap la cap adevărul din propriile-i observații și șoaptele pe care le-a surprins. François s-a autoproclamat „cumpărătorul de provizii" și făcea bani jefuindu-i pe bărbații mai slabi. Lua până și hamacele furnizate de închisoare pentru cei nou sosiți și le închiria altor bărbați pentru câțiva bani pe noapte, aducând suferință multora, care rămâneau fără haine și nici nu aveau unde să își mai aștearnă capul în nopțile geroase.

Medicii închisorii raportau un număr din ce în ce mai mare de bărbați bolnavi din cauză că stăteau în frig, fără haine adecvate și fără rații. Mai multe certificate de deces înregistraseră la cauza morții: „degradare fizică din cauza înstrăinării proviziilor".

Fiindcă nou-veniții se plângeau că erau jefuiți, jandarmii care păzeau barăcile au încercat să îi găsească pe vinovați. Dar nimeni nu dădea nume. Alexander ar fi vrut să aibă dovezi împotriva individului, dar nu avea. François l-a lăsat în pace.

— De ce nu spune nimeni nimic? a întrebat Alexander dezamăgit.

— Le e teamă de LaRoche, i-a răspuns un alt deținut. E stăpân pe aici.

Alexander nu era convins de ceilalți, dar știa de ce Daniel nu deschidea gura. Îi era teamă că Alex se va bate cu François și că amândoi aveau să ajungă în Gaura Neagră sau, mai rău, într-o cocă infernală, cu totul altceva față de închisoarea aceasta terestră, oarecum acceptabilă.

Într-un final, conducerea închisorii au închis târgul. Fără sursa de venit, două dintre victimele lui François au deschis gura și au dezvăluit că LaRoche era cel care comercializa proviziile. Gardienii l-au aruncat imediat în Gaura Neagră, un corp de celule fără ferestre unde deținuții erau ținuți în cătușe și cu jumătate de rație, drept pedeapsă pentru infracțiuni grave.

Ușurarea lui Alexander că se făcuse dreptate a fost însă de scurtă durată. Supraveghetorul a aflat și l-a eliberat pe François a doua zi dimineața, chipurile crezând pretențiile lui că ceilalți bărbați și-au vândut proviziile ca să își susțină patima jocurilor de noroc și l-au scos pe el țap ispășitor.

Convigându-se de puterea pe care François o avea în închisoare și îngrijorat de starea de sănătate din ce în ce mai precară a lui Daniel, Alexander s-a răzgândit cu privire la eliberarea condiționată. A semnat certificatul, a cerut ca Daniel să îl însoțească în calitate de slujitor și a părăsit Norman Cross, cerând eliberare condiționată în Peterborough.

Sperase că era ultima oară când îl vedeau pe François LaRoche.

Dar s-au înșelat ...

Laura ieși pe ușă ca să afle unde dispăruse Alexander, când fu oprită de Eseld.

— Domnița Roskilly ne-a invitat să mergem cu ea la cumpărături în Padstow în după-amiaza asta. Vrei să vii cu noi?

Rareori se întâmpla ca domnița Roskilly să o cheme și pe ea. Laura înțelegea că i se acorda un favor, dar avea treburi mai importante de rezolvat.

— Nu pot, Eseld. Dar mulțumește-i din partea mea.

Eseld dădu din umeri.

— Treaba ta.

Laura tocmai ieșea pe poarta din grădină, când Alexander se întorcea cu capul în pământ. Ridicând privirea, putu să îi vadă mai bine fața. Văzându-i ochii umflați și buza crăpată, simți o neliniște cumplită.

— Ce s-a întâmplat?

— Am fost la Padstow să găsesc un vas. Dar am dat de François și Tom Parsons.

— O, nu. Ești bine?

— Voi fi.

— Și nu ai avut noroc de transport?

El dădu din cap.

— Încă nu. Nu ştiu de ce, dar marinarii cu care am vorbit se uitau la mine cu suspiciune.

— Poate din cauza asta.

Îi dădu ziarul şi aşteptă să îl citească.

El ridică privirea plictisită şi îi dădu ziarul înapoi fără să spună un cuvânt.

— Cred că e vremea să îmi spui adevărul, Alexander. Dacă acesta e numele tău adevărat.

Se uită de jur împrejur şi spuse în şoaptă:

— Îmi pare rău că nu ţi-am mărturisit mai devreme. După cum ţi-am mai spus, m-am deprins să nu am încredere în alţii.

Ea pufni.

— Ţi-am dat toate motivele să ai încredere în mine şi pot să-ţi dovedesc.

— Cum?

Îl îndepărtă de casă ca să nu-i audă Wenna sau Newlyn.

— Am avut multe ocazii să-i raportez bănuielile mele agentului sau vameşului, dar nu am spus nimic împotriva ta.

El o privi cu duritate.

— Şi ce ai fi vrut să raportezi despre mine, dacă *nu* erai de încredere?

— Puteam să le spun că am văzut iniţialele „O.T." pe gulerul cămăşii şi lenjeriei prietenului tău. Ştiu suficientă carte ca să am idee ce înseamnă iniţialele acestea şi de unde vin hainele.

El încleştă din dinţi.

— Chiar aşa?

Ea încuviinţă din cap.

— Oficiul pentru transport. Acest ziar nu este primul meu indiciu că tu şi prietenul tău sunteţi prizonieri de război. Sunt destul de convinsă că nu te cheamă Lucas. Am dreptate, căpitane Carnell?

Navele bretone erau [cândva] foarte prezente în porturile din Cornwall, așa cum erau și locuitorii bretoni în multe localități-port. Bretania și Cornwall aveau în comun limba și statutul de state semiindependente.

Helen Doe, *Introducere în istoria maritimă a ținutului Cornwall*

Capitolul 14

După cuvintele categorice ale Laurei, urmă un moment tensionat. Schimbându-se la față, Alexander se uită primprejur.

— Unde am putea să vorbim între patru ochi?

Fără să spună un cuvânt, îl duse la miss Chegwin acasă, știind că pe bătrână nu ar deranja-o, iar Jago era plecat să ducă mâncare familiei Penberthy. Laura se gândea că nu era bine să rămână singură cu un bărbat despre care știa acum că e deținut de război, dar nu îi era teamă de el, oricât de logic sau ilogic părea acest lucru.

Se așezară împreună în salonul liniștit. Prin ferestrele micuțe, intra soarele după-amiezii și un curent de aer rece. Casa Brea era umedă și rece, dar măcar nu îi mai bătea vântul necruțător.

Cu privirea întunecată, dar hotărâtă, el începu:

— Ai dreptate. Sunt *capitaine* Alexander Lucas Carnell.

Deși Laura știa deja, tot tresări la auzul numelui său pronunțat intenționat cu accent franțuzesc ...

Trase adânc în piept și întrebă:

— Căpitanul ...?

— Unei nave franceze.

Exact cum spusese LaRoche. Simțea în gât nodul trădării.

— Dar ne-ai spus că eşti din Jersey şi că ai studiat la Cambridge. Şi atunci ne-ai minţit?

El clătină din cap.

— Mi-am ascuns naţionalitatea pentru a nu fi prins, dar în rest e adevărat cam tot ce v-am spus. Am petrecut multe veri fericite cu bunicii mei, care au trăit în Jersey. Da, am studiat în Anglia şi în Franţa. Mama mea a fost fiica unui diplomat britanic. Aşa l-a cunoscut pe tatăl meu, care este din Cornouaille.

Pronunţase *Corn-ă-uei*, care semăna puţin cu *Cornwall*.

— În bretonă spunem „Kernev", îi explică el. Este o regiune din Bretagne, în Franţa. Voi îi spuneţi Bretania.

— Bretania ... Şi îşi dădu seama. Miss Chegwin a spus ceva despre asta. De asta înţelegi cornică?

El încuviinţă din cap.

— Am auzit mereu că sunt legături străvechi între regiunea noastră şi Cornwall şi că bretona e destul de asemănătoare cu cornica, deşi nu am auzit-o niciodată până am întâlnit-o pe miss Chegwin.

— Înţeleg.

Văzând că încă îi curgea sânge din sprânceană, din buză şi din mână, Laura luă o bucată de pânză şi trusa medicală a lui Mary şi începu să îi curețe rănile cu o alifie aromată.

Abia ascunzându-şi grimasele, el răspunse:

— După câteva semestre la Cambridge, m-am întors acasă şi m-am înrolat. Acum un an şi jumătate, nava mea, *Victorine*, a fost capturată în timpul unei bătălii, iar eu şi oamenii mei am fost luaţi prizonieri. Am fost duşi la închisoarea din Norman Cross, la nord de Cambridge. Nu aşa mi-am imaginat că voi reveni la *alma mater*, adăugă el confuz.

Ea îi tampona rana cu alifie, în timp ce el continuă:

— Am fost surprins să văd că şi François era închis. Este din satul meu natal. Îl ştiu din copilărie şi auzisem că începuse să spioneze pentru britanici. La început, nu am crezut zvonurile. M-am gândit că, de vreme ce *lucra* pentru britanici, nu va sta închis într-o temniţă uitată de lume. Că ar fi eliberat cumva, pe ascuns, probabil printr-un schimb de prizonieri. Dar nu a fost

așa. L-am văzut de mai multe ori vorbind cu supraveghetorul închisorii. M-a pus pe gânduri. Având captivi atâția ofițeri francezi, pe lângă danezi și alți aliați francezi din Spania, Italia și unele state germane, erau destule informații care să te inducă în eroare la Norman Cross. Și, deși corespondența clandestină era interzisă, unele se scurgeau, mai ales printre ofițerii eliberați condiționat. François a lăsat să se înțeleagă că de asta stătea acolo.

Ea continuă să-i tamponeze rana de la gură, insistând pe ea și observând din nou că buzele lui erau mai pline în mijloc.

— O vreme am stat în barăci, cu oamenii mei. Era supraaglomerat, dar, fiindcă eram ofițer, puteam cere eliberare condiționată într-o localitate apropiată. Fiindcă ... în închisoare condițiile s-au înrăutățit, am acceptat. Nu eram neapărat liberi, de vreme ce ni se cerea să nu părăsim orașul și să respectăm anumite ore de stingere, dar am putut trimite și primi clandestin câteva scrisori. Dintr-una dintre ele am aflat că soția lui Daniel aștepta un copil și că tatăl meu era bolnav. Din alta, am aflat că Alan, fratele meu, fusese arestat ca spion și că era deținut într-o închisoare din Franța. Zi de zi m-am temut pentru viața lui. Foarte mulți monarhiști fuseseră executați.

Laurei i se rupea sufletul de mila lui. Ar fi vrut să îl mângâie, dar ... încă o durea dezamăgirea. În schimb, continuă să îi curețe rănile.

Alexander continuă:

— Mi-au permis să iau cu mine un slujitor, dacă garantam pentru caracterul lui. L-am cerut pe Daniel. După ce am aflat că Alan era în închisoare, am fost hotărât să încerc să ajung acasă și să îl ajut, dar nu ar fi trebuit să îi cer lui Daniel să evadeze împreună cu mine. Ar fi putut să stea în închisoare până se termină războiul și apoi să se întoarcă acasă la soția și copilul lui. Pe atunci, mi s-a părut justificat, cu toate desele lui îmbolnăviri. Credeam că îl ajut. Nu am luat în calcul toate consecințele posibile. Din vina mea a murit el.

Laura simți că i se strânge inima.

— Încercai să ajuți un prieten. Nu aveai de unde să știi că o să naufragiați.

— Așa e. Cu toate acestea, știam riscurile, chiar dacă ne doream amândoi să ajungem acasă cât mai curând. El pentru nașterea fiului său, eu ca să îl ajut pe Alan. Chiar dacă nu ne înțelegem în politică, e fratele mele și îl iubesc.

— De asta ai zis că poți înțelege graba mamei mele de a pleca în Jersey ca să își salveze sora, observă Laura.

— *Exactement*.

Laura clipi. Îi vorbise pentru prima oară în franceză.

El continuă:

— În timp ce eram eliberat condiționat, m-am împrietenit cu o vecină.

Pesemne că îi vedea îngrijorarea pe față, fiindcă el ridică mâna.

— Nu e vorba despre genul acela de relație. Era văduvă, cu mult mai în vârstă decât mine. Eram prieteni, iar ea voia să mă ajute. Mi-a dat hainele soțului ei decedat. Daniel purta pantalonii și cămașa albastră de la închisoare pe sub haina de civil, crezând că nu se va prinde nimeni.

Laura încuviință din cap că înțelegea. Îi scutură mâna, bucuroasă că avea o scuză, și începu să îi trateze nodurile sângerânde.

— Înainte să cer eliberarea condiționată, François s-a lăudat că are o scrisoare importantă ascunsă bine undeva, biletul lui spre libertate în orice moment.

Alexander dădu din umeri.

— La început, m-am gândit că doar se laudă. M-am gândit că e doar din plăcerea lui de a mă provoca.

Laura se opri și ridică privirea spre el.

— De ce te urăște?

— Printre altele, fiindcă am iubit aceeași femeie.

La auzul acestor cuvinte, Laurei i se tăie respirația.

— Honora?

El întoarse capul spre ea, cu ochii foc și pară.

— De unde știi? A avut François tupeul să îți spună despre ea?

— Nu are nicio legătură cu asta. Când ai avut febră, i-ai rostit numele.

Privi în gol îndelung, apoi se liniști.

— Enora, versiunea franceză a numelui Honora. Din păcate, nu și-a meritat numele. Dar nu mi-am dat seama decât prea târziu, după ce a devenit soția mea.

Laurei i se puse un nod în gât. O luase cu amețeală.

— Ai ... o soție?

— Am *avut* o soție. Când m-am căsătorit cu Enora, am crezut că m-a ales pe mine în locul lui François. Dar nu a fost așa. După ce ne-am căsătorit, i s-a părut normal să se vadă cu el în continuare. Eu a trebuit să plec pe mare, dar François a rămas prin preajmă. Când am primit scrisoarea ei, în care am citit că era însărcinată, bucuria mea de moment a pierit după ce am numărat lunile. Am știut că nu putea fi al meu. Fusesem plecat de mai bine de un an în acel moment. Nu sunt prost. Nu voi scăpa niciodată de sentimentul de umilință și trădare.

Văzându-i chipul chinuit, Laura zise în șoaptă:

— Îmi pare rău.

— Și mie mi-a părut. În ciuda infidelității ei, nu am simțit nicio satisfacție când am aflat că copilul s-a născut mort și că Enora a murit de la infecții la câteva săptămâni după naștere.

Laurei îi era milă. Se gândea la biata ei mătușă Anne, care murise în circumstanțe similare.

— În orice caz, continuă el, eram hotărât să îl ajut pe Alan, să îmi văd tatăl bolnav și să i-l duc pe Daniel înapoi iubitei lui soții. Așa că ne-am făcut amândoi planuri.

Fiindcă terminase de oblojit rănile, Laura puse la loc materialele medicale ale coniței Chegwin.

Alexander se ridică și luă la pas încăperea.

— Am încălcat ora de stingere. Vecina mea ne-a scos din Peterborough în trăsura ei. Am ajuns până la Yarmouth. Acolo, am sperat să găsim o navă care să ne ducă pe coasta de sud sau chiar mai departe, dar singura navă care mergea în sud, pe care am reușit să o găsim în ziua aceea, a fost *Kittiwake*. Nu am vrut să stăm prea mult pe acolo și să riscăm să fim prinși. Știam că *Kittiwake* nu ne ducea în Franța, dar ne ducea destul de departe de jandarmii care erau pe urmele noastre, pe coasta de sud-vest, unde puteam găsi destule nave care traversau Canalul.

Căpitanul ne-a primit la bord în schimbul unei plăți și ne-a dat o cabină mică. Am urcat lăudându-L pe Dumnezeu că am reușit. Însă, după câteva momente, ușa s-a deschis brusc și ne-am trezit cu François intrând în cabină triumfător. A spus că, dacă nu vrem să împărțim cabina cu el, ne spune căpitanului că suntem deținuți de război evadați. L-am crezut în stare, chiar dacă asta însemna că pica și el.

Alexander dădu ușor din cap.

— Ce fanfaron ciudat! Nu părea deloc îngrijorat că va fi prins. M-a convins că avea relații printre britanici, care i-ar fi sărit în ajutor în caz că se întâmpla ceva rău. A stat cu noi în cabina aia mică pe parcursul întregii călătorii. Ne-a mâncat mâncarea și ne-a luat un pat, lăsându-ne pe mine și pe Daniel să dormim pe rând, în al doilea. Într-o zi, s-a lăudat iar cu scrisoarea pe care o avea asupra lui ...

În cabina lor mică, François scoase din buzunar, fluturând-o, o pagină împăturită.

— Tu, Alexandre, ai găsi-o extrem de *intéressante*. Ce bine ar fi ca fratele tău să aibă o astfel de scrisoare! *Mais, non. Tant pis pour lui.* Păcat că nu are.

Rânjind satisfăcut, François vârî scrisoarea în buzunar, ca să nu o mai vadă nimeni.

Oare putea hârtia aceea, orice ar fi fost, să îl scape pe Alan? se întreba Alexander. Sau François doar îl tachina ca să îl provoace la bătaie? Alexander strângea din pumni, gata să-l ia la rost. Dar, amintindu-și cum îl chinuise François pe Daniel în închisoare, se temea ca nu cumva prietenul lui mai firav să fie rănit în caz că se ajungea la bătaie în spațiul acela strâmt. Alexander strânse din dinți de îl durea maxilarul, dar reuși să își stăpânească furia.

— Care e planul tău după ce ajungem la Portreath? îl întrebă Alexander. Dacă crezi că te vom lua cu noi în Franța, te înșeli amarnic.

François dădu din umeri.

— Nu vreau să merg în Franța. Jersey e destinația mea.

Bătu ușor cu mâna, din nou, pe scrisoarea din buzunar.

Un membru al echipajului le aduse o cină simplă cu tocană de vită și biscuiți. Părea mai neliniștit decât de obicei.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Alex.

— Marea e foarte agitată, domnule. Căpitanul spune că e periculos să intrăm în portul Portreath. Trebuie să mergem mai departe. Va fi o noapte lungă.

Alex îi privi pe Daniel îngrijorat, întrebându-se cum le va afecta întârzierea respectivă planurile de călătorie de acum înainte. Fiindcă nu voia să le discute cu François de față, bărbații stăteau într-o liniște încordată, întreruptă doar de schimburi de replici fără rost.

Câteva ore mai târziu, François se ridică în picioare neliniștit.

— *Excusez-moi, garçons.* Eu mă duc pe punte să vorbesc cu căpitanul.

Deschise ușa și, înainte să o închidă în urma lui, adăugă rânjind:

— Să nu vorbiți despre mine în lipsa mea!

Când nu se mai auzi zgomotul bocancilor, Alex se așeză pe un taburet cu fața spre Daniel care stătea pe pat. Cei doi se priviră îndelung, cu îngrijorare. Daniel întrebă în șoaptă, în franceză:

— Ce ne facem cu François?

— Nu știu.

— Crezi că ne va trăda autorităților după ce vom debarca în Cornwall, cu scrisoarea lui magică? Noi nu avem nimic.

— Tot ce se poate.

— Fără îndoială că a urcat pe punte ca să se dea bine pe lângă căpitan și echipaj.

Alexander nu se gândise la asta.

— Ce-am putea face? Va fi cuvântul lui împotriva cuvântului nostru.

— Dar tu ai accent englez. El nu are.

— Nici tu nu ai, *mon ami*, îi aminti Alexander.

Poate că el reușea să scape de arest, dar prietenul lui, cu puțina engleză pe care o știa și fără pașaport, nu putea.

— Adevărat.

Se vedea pe fața lui Daniel că își storcea creierii să găsească ceva. Se uită la colacul de frânghie de pe podea și întrebă:

— Am putea să îl legăm aici, în cabină? Cât să luăm distanță de el?

— Nu și dacă furtuna e ...

Ușa se izbi de perete, iar ei tresăriră. François stătea în prag cu cuțitul scos și cu privirea triumfătoare, deși ochii albaștri îi fierbeau de furie.

— Știam eu! Era doar o chestiune de timp până ați început să complotați împotriva mea. Acum vă voi face eu ce ați vrut să îmi faceți voi mie. *Merci* pentru ideea excelentă.

Îi aruncă o privire ca de gheață lui Alexander, în timp ce îl amenința pe Daniel cu cuțitul.

— Dacă te opui, firavul tău prieten va plăti prețul. Aveai cândva gusturi mai bune în materie de prieteni. Pesemne că cerșetorii nu caută calul de dar la dinți.

Arătându-i cuțitul, azvârli sfoara cu piciorul înspre Daniel și îi porunci:

— Leagă-i strâns încheieturile și gleznele. Fără șmecherii, dacă nu vreți să muriți amândoi. Știu că te pricepi să faci noduri.

Daniel se uita la Alex cu sprânceana ridicată de teamă și nesiguranță. Alexander încuviință din cap. Daniel începu să îl lege, așa cum îi ceruse. Într-adevăr se pricepea să lege noduri. După ce îl legă pe Alexander, François tăie o bucată de sfoară și îl legă pe Daniel de încheieturi de lanțul de la pat.

Printre bubuiturile inimii lui și învălmășeala de gânduri de scăpare, Alexander începu să distingă zgomotele. Vântul urla, valurile loveau cu putere. Cabina, își dădu seama târziu, începuse să se rotească și să se clatine. Cunoștea prea bine zgomotul și senzația. Furtuna era din ce în ce mai puternică.

De sus se auzeau porunci răstite și strigăte confuze. Echipajul și nava aveau probleme mari. Alexander nu putea să nu îi ajute.

— François, eliberează-mă ca să pot să merg și să ajut, îl îndemnă el. E furtună, cât se poate de violentă, după cum se aude.

— Bună încercare!

— Vorbesc sincer. Mă poți lega iar dacă și când vom ajunge într-un port liniștit, dar lasă-mă să îi ajut acum.

El rânji iar.

— Doar nu ți-e teamă de niște apă tulbure, *capitaine*, nu-i așa?

François își strânse cele câteva lucruri, apoi se întoarse.

— Înainte să plec, mai am nevoie de un lucru de la tine.

Se lăsă pe vine lângă Alex, se uită la inelul de pe degetul lui și îi șopti șiret în ureche:

— Ți-am luat soția și fratele. De ce să nu-ți iau și inelul?

Apoi François se ridică în picioare și o șterse din cabină, trântind ușa în spatele lui.

După ce ecoul ușii trântite pieri, sunetul vântului, al valurilor și al strigătelor alarmante umplu cabina. Alexander înțelese că autoritățile căzuseră pe locul doi față de primejdia care le amenința acum viețile.

Dintr-odată, nava lovi ceva, clătinându-se violent. Alexander zbură în partea cealaltă a cabinei și căzu fără niciun avertisment, aterizând pe umărul și coapsa stângă. Daniel, legat de pat, fu ridicat cu tot cu lanț, dar căzu peste parâme.

— Ești bine? îl întrebă Alexander.

— Da. Tu?

Cu respirația tăiată, Alex încuviință din cap și se ridică stângaci în picioare și cu mare dificultate, fiind legat de mâini și de picioare pe la spate.

Deasupra lor se auzeau strigăte din ce în ce mai disperate. Căpitanul încerca în zadar să își țină oamenii la post.

— Stați calmi la posturile voastre. Jos cârma. Sus velele. Trebuie să o ridicăm.

Alexander trăise un haos similar când *Victorine* fusese capturată. După sunetele de jale pe care le scotea nava, știa că sunt în pericol de moarte.

În zadar se lupta să scape de sfoară. *Doamne, ajută-ne!*, se ruga el. Apoi, cu un strigăt de bătălie, trase de legături cu toată puterea, fără să îi pese dacă își jupuia un strat de piele sau își disloca încheieturile mâinilor. Reuși să își smulgă mâinile din strânsoare. Pielea îl ardea, dar măcar nu își dislocase și nici nu își rupsese niciun os.

Apoi își dezlegă și gleznele.

Din pat, Daniel îl îndemna:

— Du-te. Salvează-te.

— Numai după ce te eliberez.

François îl legase fedeleş pe Daniel. Cu cât se zbătea mai tare, cu atât se strângea mai rău.

— Uneltele mele de dulgherie, strigă Daniel. Sunt în buzunar!

Alexander găsi o unealtă potrivită şi începu să taie sfoara. Pe sub uşa cabinei, apa intra şiroaie. Alex tăia rapid. Dacă François ar fi înţeles în ce pericol sunt, oare i-ar mai fi legat? Cu siguranţă, intenţia lui fusese să îi imobilizeze şi să îi dea pe mâna autorităţilor, nu să îi vadă înecaţi. Oricum ar fi fost, Alex simţea o furie cumplită, care îl ardea mai rău decât încheieturile care îi luaseră foc.

Până la urmă, mâinile lui Daniel scăpară din strânsoare. Din fericire, François nu se deranjase să-i lege şi gleznele lui Daniel, fiindcă deja apa ţâşnise în cabină.

Alexander o luă spre uşă, plesnind apa cu picioarele.

— Mă duc după François.

— Ai grijă. Vin şi eu de cum îmi găsesc traista.

Daniel începu să caute nervos prin cabina mică.

— Nu sta mult.

Alexander deschise uşa împingând apa şi se năpusti pe scările înguste, de parcă ar fi escaladat o cascadă.

Când ajunse pe punte, îl văzu pe François rulând foaia de hârtie cu care îl necăjise pe Alex şi îndesând-o într-o ploscă de argint. Alexander se gândi că furase plosca de la echipaj pentru a-şi proteja scrisoarea preţioasă. Marinarii erau, nu e de mirare, prea ocupaţi să salveze nava ca să mai bage de seamă că fuseseră jefuiţi. Aşa cum nu păreau să observe nici pasagerii care se îngrămădiseră pe puntea înclinată. Un tânăr îngrozit se cocoţase pe parâma de deasupra.

Cu gândul la laudele lui LaRoche că scrisoarea avea puterea să îl ajute pe Alan, ba chiar să îl salveze, Alex simţi o hotărâre de neclintit. Se repezi pe punte şi prinse plosca, încercând să o smulgă din cuplaj. François se întoarse să îi tragă una în cap, dar Alex se lăsă iute în jos şi îi lovi picioarele, trântindu-l. În timp ce amândoi ţineau plosca cu mâinile, se izbiră puternic de punte, care se ridicase într-un unghi nesigur. Apa mătura parâmele.

Se luptau prin apele înghețate. Alex reuși să smulgă plosca, dar François scoase cuțitul și i-l înfipse în coastă. Durerea îl străpunse. Cu o mână ținea plosca, iar cu cealaltă Alex apăsă pe rană și se aruncă încă o dată pe dușman. Însă, rănit cum era, nu îl nimeri, iar plosca alunecă pe punte.

Timp de câteva clipe, Alex zăcu în apă și în propriu-i sânge. Apoi Daniel îngenunche lângă el.

— *Capitaine*, ești bine?

— Nu prea, murmură el. Ți-ai găsit traista? bolborosi el.

— Nu, dar nu prea mai contează.

— Trebuie ... să ... îl ... oprim ... pe François, gâfâi Alex.

Prietenul lui îl ajută să se ridice în picioare. Împreună o luară spre parâme și îl văzură pe François vâslind pe o barcă de salvare de pe *Kittiwake*. Cea de-a doua plutea în derivă, goală și nefolosită.

— Împielițatul! îl înjură Daniel.

Ajunseseră prea târziu. Nevăzând plosca pe nicăieri, Alex presupuse că François o luase cu el, împreună cu toate speranțele lui de a-și salva fratele.

După ce încheie descrierea acelei nopți cumplite, Laura murmură:

— De acolo ai rana și încheieturile julite de funie ...

Îi luă o mână, îi întoarse încheietura și îi atinse blând pielea recent vindecată.

El încuviință din cap, cu gura uscată. Senzația era foarte plăcută. Curând, scenele cumplite ale amintirilor se risipiră.

— Îți mulțumesc încă o dată că m-ai salvat, domniță Callaway. Îmi pare rău că te-am răsplătit ascunzându-ți adevărul. Înțelegi acum de ce vreau plosca?

— Da.

El văzu apoi că Laura tremura și începu să îi frece ambele mâini ca să o încălzească.

— Ți-e frig, iar miss Chegwin nu mai are lemne de foc. Lasă-mă să te duc acasă.

Fiindcă în țară evadările deținuților de război francezi, mai ales a celor eliberați condiționat, sunt din ce în ce mai frecvente în ultima vreme, iar deținuții au tendința de a se îndrepta spre coastă și a pune mâna pe orice vas care nu e păzit cum trebuie, prin prezenta îi avertizăm toți proprietarii de ambarcațiuni.

West Briton, noiembrie 1810

Capitolul 15

O luară împreună spre Fern Haven. Acolo, se încălziră la focul din bucătăria liniștită la ora asta, fiindcă Wenna se odihnea între mese.

După câteva momente de tăcere, Alexander o întrebă:

— Îmi dai, te rog, plosca și câteva minute în care să citesc scrisoarea ... dacă cumva e încă acolo? Aștept de mult timp să aflu ce scrie în ea.

Laura cumpănea.

— Nu.

— Nu?

Fruntea i se încruntă.

— Ai mințit, iar eu ți-am susținut minciunile ca să te protejez. Suntem implicați amândoi în treaba asta. La bine și la rău.

— Atenție, *ma chère*. Eu am rostit cândva aceste cuvinte și am ajuns să le regret.

Ea îi întâlni privirea.

— Și ce dacă? O voi citi împreună cu tine.

— Foarte bine. Am încredere în tine.

— Chiar ai?

— Se pare că n-am încotro.

Luă plosca de unde o ascunsese și, după ce reveni, spuse:

— Tot nu văd cum ar putea o scrisoare să îl scape pe fratele tău.

— Dă-mi voie să îți explic. Autoritățile și-au dat seama că se scurg informații din Bretania înspre britanici. Au dat de sursă într-un port de lângă casa noastră și au început să caute informatorul. Urmele i-au dus la François. Eu cred că el a dat vina pe Alan, ca să își salveze capul.

Ea îi dădu plosca. El îi scoase dopul și îl puse deoparte, în timp ce ea aprinse o lumânare de la focul din bucătărie și o înteți suflând.

— Nu văd nimic, spuse ea.

El ridică privirea și îi luă mâna.

— Adu lumina mai aproape.

Ea făcu întocmai și văzu ceva din hârtie în interior.

— E ceva.

Cu degetul, el scoase o bucată de hârtie rulată. O întinse, începu să citească și se încruntă.

— Așadar, zvonurile despre François erau adevărate. Un ofițer britanic, Philippe d'Auvergne, i-a trimis scrisoarea asta.

Laurei numele nu i se păru deloc britanic, dar îi suna oarecum familiar.

— Cred că i-am văzut numele în presă.

Alexander încuviință din cap.

— D'Auvergne e staționat în Jersey. El trimite oameni în Franța ca să strângă informații și să îi ajute pe britanici. Guvernul nostru știe de el. S-a gândit chiar să invadeze din nou Insula Jersey ca să îl oprească, dar încă nu au pus planul în acțiune.

Ridică scrisoarea.

— Ea dovedește că François lucrează pentru britanici. Sau că a lucrat. Nu îl scapă pe Alan neapărat, dar să sperăm că e o dovadă suficientă că informatorul local pe care îl căutau era LaRoche. S-ar putea să îl elibereze pe Alan.

Alex se uită spre ușă.

— Trebuie să duc scrisoarea în Franța. Cu cât stau mai mult aici, cu atât mai mult vă pun în pericol pe tine și familia ta. Dacă

François vine la Fern Haven, nu va fi o întâlnire plăcută. Nu vreau să pățiți ceva tu și cei dragi ai tăi.

— Chiar crezi că suntem în pericol?

— Atâta vreme cât mă adăpostiți pe mine, sunteți. Trebuie să găsesc un vas care să mă ducă în Bretania sau măcar în insulele din Canalul Mânecii. Știi pe cine am putea convinge?

— Multe vase sunt, pur și simplu, de pescuit sau, mai bine zis, de traficanți. Doar nu vrei ...

— De fapt, ar fi perfect. Ele merg de obicei în insule ca să își vândă marfa, nu?

— Așa cred, răspunse ea sec. Din păcate, nu cunosc prea mulți traficanți.

El ridică o sprânceană.

— Ești sigură? Și Treeve Kent?

Laura se opri, aducându-și aminte că îl văzuse pe Treeve cu Tom Parsons în noaptea naufragiului și în timpul transportului nocturn de marfă traficată. Da, Treeve avea multe relații, dar era oare dispus să ajute un deținut de război francez? Încruntătura lui Alexander o trezi pe Laura din visare chiar când el se uita din nou în ploscă.

— Ia stai. Ce e asta?

Ea ridică lumânarea până lângă ploscă, iar el vârî din nou degetul înăuntru și scoase cu greu o bucată subțire de hârtie care fusese rulată sub scrisoare. El o întinse și o analizară. Era o bancnotă de 50 de lire de la banca Mortlock's Cambridge, semnată de John Mortlock în persoană.

Alexander răsuflă ușurat.

— Așadar François a furat din biroul supraveghetorului. Agentul meu de probațiune mi-a pus mie în cârcă furtul.

Clătină din cap.

— Nu pot fi prins cu ea asupra mea. Jandarmii vor crede că eu am fost hoțul, dacă François nu m-a acuzat deja pe mine.

Laura întinse mâna.

— O voi duce eu la vamă. Poate că nu va ajunge înapoi la închisoare, dar se va întoarce la guvern. Tot e bine.

— Sunt de acord.

Îi dădu bancnota vădit uşurat.

În uşa de la intrare se auziră bătăi puternice.

Speriată, fără să vrea, Laura îl luă de braţ, strângându-i în parte muşchii tari.

Oare venise François, aşa cum îi ameninţase?

O auzi pe Newlyn apropiindu-se timid, uşa deschizându-se şi o voce oficială, care anunţă:

— Locotenent Moore şi sublocotenent Rogers, regimentul de nord din Devon. Am venit să îl interogăm pe musafirul domniilor voastre.

Nu recunoştea numele ofiţerilor. Regimentele armatei slujeau, de obicei, departe de casă şi erau mutate des pentru a reduce riscul de a se simpatiza cu localnicii în timpul revoltelor civililor.

Alexander făcu un pas în faţă, dar Laura îl reţinu.

— Nu acum. Nu câtă vreme avem bancnota asupra noastră. Ieşi prin uşa de la bucătărie şi du-te înapoi la miss Chegwin. Să nu fii văzut!

— Nu îmi place să fug.

— Nici mie nu îmi place să te ştiu în închisoare.

El îşi şterse faţa cu mâna.

— Prea bine.

Se strecură afară, iar ea închise încet uşa în urma lui. Spera să nu fie văzut pe fereastră. Ieşi în hol în vârful picioarelor şi de acolo auzi vocile din salon. Unchiul Matthew, doamna Bray şi cei doi ofiţeri.

— A plecat azi-dimineaţă devreme, cred, spunea doamna Bray. Nu ştiu dacă se va mai întoarce, deşi aşa credeam.

Unchiul adăugă:

— Nu ar pleca fără să îşi ia la revedere.

Uşa salonului se închise, înăbuşindu-le vocile.

Laura ar fi vrut să audă ce spuneau, dar nu voia să fie prinsă trăgând cu urechea.

Pesemne că ofiţerii ceruseră să vadă odaia unde stătea musafirul lor, fiindcă după câteva minute, uşa salonului se deschise şi doamna Bray îi duse sus. Laura se strecură din nou în bucătărie, neobservată.

Oare la ce concluzie vor ajunge în urma celor câteva posesiuni ale lui, o Biblie împrumutată, o pereche de pantofi? Oare își lăsase ceasul acasă? Îi vor scoate capacul din spate, cum făcuse ea, și vor vedea că e făcut de un ceasornicar francez? Puțin probabil. Din fericire, nu prea mai avea mare lucru care l-ar putea da de gol că era francez.

În timp ce Laura se gândea ce să facă mai departe, Eseld ajunse acasă și se furișă prin ușa bucătăriei, cum făcuseră și Laura, și Alexander. Avea o privire vinovată.

Văzând-o, Eseld duse mâna la inimă.

— Ce bine că ești doar tu.

Laura se întreba în treacăt unde fusese, dar nu zise nimic. În schimb, o întrebă:

— Mai mergi la Padstow, în după-amiaza asta, cu domnița Roskilly?

— Da. Te-ai răzgândit?

— Aș vrea să merg cu voi.

Eseld se însenină.

— Excelent. Mă întâlnesc cu ea la feribot peste o oră. Unchiul tău s-a oferit să mă ducă cu trăsura până acolo.

Fata abia aștepta să cutreiere magazinele din Padstow, un oraș mai mare. Laura nu îi spuse că azi nu mergea în oraș la cumpărături.

În ușa bucătăriei, Eseld se întoarse.

— Ai bani de cheltuială?

Laura încuviință din cap.

— Am în plan să plec din Padstow cu portofelul mai gol.

Eseld îi zâmbi strengărește.

— Așa te vreau.

După ce plecară ofițerii, iar soții Bray se întoarseră în salon, Laura așteptă câteva minute, apoi trase adânc aer în piept ca să se liniștească și intră în încăpere cu un aer degajat.

— Laura, exclamă unchiul ei, unde ai fost? Alexander e cu tine?

— Nu este acasă. Eu am fost în bucătărie cu Eseld. Ce voiau bărbații aceia?

— Erau de la garnizoană, Laura, îi explică doamna Bray. Vor să îl interogheze pe oaspetele nostru. Au motive să creadă că e un deținut francez de război care a evadat.

Laurei i se strânse stomacul, dar se prefăcu surprinsă.

— Serios?

Unchiul ei încuviință.

— Le-am spus că e din Jersey, dar nu sunt convins că au plecat mulțumiți.

— Chiar deloc, izbucni doamna Bray. Se vor întoarce. Ai să vezi!

Unchiul Matthew îi răspunse blând:

— Sunt sigur că domnul Lucas va reveni curând, va răspunde la întrebări și va rezolva treaba.

Se ridică și zise:

— Acum, ar fi bine să mă schimb. Merg la Porthilly să țin slujba. I-am promis lui Eseld că o las la feribot. Ea și domnița Roskilly merg la Padstow.

— Pot să merg și eu? întrebă Laura.

— Desigur. Dar trebuie să fii gata în zece minute.

Laura se scuză și plecă în camera ei ca să își ia poșeta și cea mai călduroasă haină. De la fereastra ei, îi vedea pe unchiul Matthew și pe Eseld vorbind sociabil în timp ce se îndreptau spre grajduri împreună. Laura coborî scările grăbită, nerăbdătoare să ducă bancnota furată la vameș. Ușa de la intrare era mai aproape, așa că o luă pe acolo, strecurând plosca de argint în poșetă în timp ce mergea grăbită pe alee.

Se opri icnind.

François LaRoche era în fața ei, cu ochii albaștri țintă la poșeta ei. Oare văzuse ce băgase ea înăuntru? Recunoscuse plosca?

Trase de șnur și o închise strâns.

— *Bonjour, mademoiselle,* se gudură el cu o voce mieroasă.

— Domnule LaRoche, m-ai speriat.

— Chiar așa? Am spus că voi veni în vizită. Domniță Callaway, ce ai ascuns în geantă?

— Să ascund? Am luat cele trebuincioase pentru o după-amiază de cumpărături.

— Am văzut o licărire de argint.

— Sper. Feribotul nu e gratis.

O, nu trebuia să îi spună că vor să ia feribotul.

— Pot să mă uit şi eu?

— În poşeta mea?

Laura ridică nasul chipurile jignită.

— Poşeta unei femei e un loc privat şi misterios, *monsieur*. Un englez nu ar face o astfel de cerere.

— Dar eu nu sunt englez. Rânjind, o luă spre ea, cu cicatricea şi privirea lui lacomă.

— Te rog să mă scuzi. Nu vreau să îl fac pe unchiul meu să aştepte.

Dădu să îl ocolească, dar el o prinse de mână.

Slavă cerului că unchiul Matthew şi Eseld se apropiară cu trăsura. Auzind zăngănitul, LaRoche slăbi strânsoarea. Eliberată, Laura o întinse spre ei.

— Hai odată, melcule, îi strigă Eseld. Trebuie să ne grăbim, altfel pierdem feribotul!

Unchiul Matthew, cu hăţurile şi biciul în mână, îl privi aspru. François rămase locului.

— Rămas-bun, *monsieur*, îl dojeni Laura, sperând că nu se va lua după ele.

— *À très bientôt*, răspunse el. *Ne-om vedea noi foarte curând.*

Laura se ruga să nu fie aşa.

Unchiul ei îi întinse mâna ca să urce în trăsură şi cei trei îşi văzură de drum. Ajunşi în vârful dealului, Laura riscă să se uite peste umăr, dar nici urmă de LaRoche.

La scurt timp după ce ajunseră la Black Rock, Eseld şi Laura coborâră pe chei unde trebuia să se întâlnească cu domniţa Roskilly. Aşteptară aproape un sfert de ceas, dar nici urmă de ea. Cârmaciul le spuse că trebuiau să plece.

— Vrei să mai aşteptăm? întrebă Laura.

Eseld clătină din cap.

— S-a întâmplat ceva de n-a mai venit. E flux. Să plecăm cât se mai poate.

Plătiră și urcară la bord, salutându-l pe cârmaci, pe care îl știau de ani de zile.

Tocmai când fiul său Martyn dezlegă frânghia, gata să ridice ancora, un bărbat sări la bord. François LaRoche.

Laura simți un gol în stomac și inima începu să îi bată mai tare. Se simțea prinsă în cursă.

— Domniță Callaway. *Enchanté.*

Se întoarse și îi zâmbi hain însoțitoarei ei.

— Domniță ...? *Excusez-moi*, ți-am uitat numele. Știu că ești prietenă cu domnița Roskilly.

— Mably, răspunse Laura în locul lui Eseld.

Omul ăsta avea ceva ce o puse în gardă pe tânără, altminteri mereu dispusă să flirteze. Eseld murmură:

— *Monsieur.*

Dar nu îi zâmbi și nici nu îi răspunse.

LaRoche se strecură lângă Laura.

— Ce treburi ai în Padstow?

— Nu te interesează, te asigur.

Minciuna o frapă.

— Tu?

Poate că ar trebui să îl placă mai mult acum că știa că e spion pentru britanici, dar nu îl plăcea. Nici nu avea încredere în el.

— Mă întreb dacă ai ceva ce îmi aparține, spuse el. Ceva ce mi-ar plăcea să primesc înapoi.

— Mă acuzi de furt, *monsieur*?

— Nu pe tine. Poate pe musafirul tău?

Laura o luă pe Eseld de braț și se duseră mai aproape de cârmaci, dar, spre uimirea ei, se apropie și LaRoche.

— Ce mai faci, domnule Wilkes? îl întrebă ea ca între vecini, căutând protecție, deși el nu băgă de seamă.

Bărbatul avea privirea încețoșată și mirosea a băutură. Din fericire, putea să traverseze estuarul și să intervină, dacă LaRoche ar fi încercat să îi facă ceva rău.

În timp ce se apropiau de Padstow, Laura strecură un obiect micuț din poșetă în mănușă, ca să fie sigură. Apoi se întoarse spre LaRoche.

— Eu merg să vorbesc cu vameşul, te rog să mă scuzi.

Spera că dezvăluindu-i planul de a contacta un oficial britanic îl va împiedica pe François să o urmărească.

După ce andocară în Padstow, Laura şi Eseld o luară pe chei până la clădirea înaltă unde erau vama şi depozitul. Clădirea din piatră şi cărămidă avea ferestre albe şi era aşezată pe malul apei, cu faţa spre port.

— E musai să intru cu tine? se plânse Eseld. E o croitorie perfectă în capătul străzii.

Laura nu ştia ce să zică.

— O, prea bine. Dar să vii înapoi aici. Să nu pleci departe. S-ar putea să am nevoie de tine.

— Pentru ce?

— Nu contează, dar să nu stai mult.

De cum intră Eseld în croitorie, François se puse în faţa Laurei, blocându-i intrarea în vamă.

— Din nou, *mademoiselle*, trebuie să te întreb dacă ai ceva ce îmi aparţine.

Uşa se deschise şi un bărbat într-o uniformă neagră şi simplă dădu să iasă, oprindu-se brusc în faţa celor doi.

— Aş putea să vorbesc cu ofiţerul de serviciu? îl întrebă Laura.

— Desigur. Pe aici, domniţă.

Îi deschise uşa ca să intre.

François o urmă îndeaproape.

Surprinsă, Laura îl întrebă printre dinţi:

— Eşti sigură că vrei să intri?

Plictisit, bărbatul din spatele biroului o întrebă:

— Da, cu ce vă pot ajuta?

Laura se uită la ecuson.

— Domnule Prisk, am venit să predau ceva ce am găsit pe plaja din Polzeath după naufragiul navei *Kittiwake*.

— A? Aţi vorbit cu agentul navei, domnul Hicks?

— Nu. Am venit direct la dumneata.

Desfăcu poşeta şi scoase plosca. Argintul strălucea în lumina lumânării de pe birou. Riscă o privire spre François, care se uita la ea cu jind.

— Domniță, noi ne ocupăm cu precădere de bunuri impozabile, ceai, brandy, din astea. Plosca nu e ...

— E a mea, interveni François. Am pierdut-o în timpul naufragiului. Sunt unul dintre supraviețuitori.

— Chiar așa? Bărbatul îngustă privirea. Sunteți francez, așa-i?

— Da. Dar sunt aici legal.

— Da? Ofițerul se întoarse spre Laura. Îl cunoașteți, domniță?

— Ne știm, dar nu pot să garantez că e un om de cuvânt.

François îi făcu semn spre ploscă.

— Am pierdut-o în timpul naufragiului. Doar o vreau înapoi. M-aș bucura să ofer o recompensă modestă în schimbul ei ...

Laura se adresă ofițerului:

— Poate verificați ce e înăuntru înainte să decideți.

— Așa e?

François se uita cu dușmănie.

— Repet, e a mea. Și plosca, și ce e în ea.

Ofițerul începu să îi scoată dopul. LaRoche stătea lângă ea, încordat.

Ofițerul Prisk scoase bancnota rulată, cum făcuse și Alexander, și o analiză.

— Știți ce e interesant? Se lăsă în scaun, pe spate. Recent a fost trimis un raport către jandarmi, vamă și fisc. Era vorba despre niște deținuți de război care au evadat de la Norman Cross și un furt de bancnote emise de banca Mortlock's Cambridge, cam ca asta. Ridică privirea la François. Spui că e a dumitale?

François nu știa ce să zică, dându-și seama de cursa ce i se întinse. Bătu în retragere.

— Nu știu despre ce furt e vorba. Asta e plata pentru serviciile pe care le-am făcut pentru supraveghetor. Scrieți-i, dacă nu mă credeți.

— Așa voi face.

— Între timp, LaRoche continuă, dacă vreți să găsiți un deținut evadat, e bine să căutați începând cu musafirul acestei domnițe, căpitanul Carnell, deși a folosit numele de Lucas ca să nu fie reperat.

Ofițerul flutură mâna.

— E treaba jandarmilor. Unde e acum acest căpitan francez?

— Nu ştiu, spuse Laura. A plecat azi-dimineaţă de la Fern Haven.

— Hm! Ei bine, deocamdată trebuie să pun bancnota asta sub cheie. Voi scrie supraveghetorului de la Norman Cross pentru a-mi confirma. Între timp, aş vrea numele dumitale, domnule. Şi actele.

Lui LaRoche îi scăpărau ochii.

— Şi eu îmi vreau actele. Ar fi trebuit să fie în ploscă. Le-am pierdut în timpul naufragiului.

Vameşul îi întinse Laurei plosca goală.

— Trebuie să primiţi o recompensă pentru că aţi adus bancnota.

Neştiind ce să facă, o primi.

François îi dădu numele ofiţerului şi îi spuse unde stătea. Auzind numele familiei Roskilly – un nume cunoscut în zonă – ofiţerul decise să nu îl reţină pe François, ci să îl elibereze pe propria răspundere până când primea veşti de la Norman Cross. LaRoche o urmă pe Laura afară. O căută pe Eseld, dar nu o văzu. O luă spre croitorie.

LaRoche o strigă.

— Ai ceva ce îmi aparţine şi vreau să mi-l dai înapoi.

Ea se întoarse spre el.

— Dacă plosca înseamnă atât de mult pentru tine, ia-o. O aruncă înspre el sau, mai degrabă, în el şi se îndepărtă hotărâtă. Auzi vag cum îi deschidea dopul, dar curând se îndepărtă prea mult şi nu mai auzi nimic.

Aproape că ajunsese la croitorie când o mână aspră o prinse de braţ şi o învârti pe loc. Se simţi indignată şi jignită.

— Ia mâna de pe mine!

Văzându-i privirea ucigaşă, frica luă locul furiei.

— Scrisoarea mea nu e aici. Asta înseamnă că e la tine sau la Carnell. O vreau înapoi.

Nu era la ea, dar nu voia nici să îl caute pe Alex. Văzându-i ezitarea, îi smulse din mână poşeta, care zbură în aer şi se izbi de pământ, împrăştiindu-se tot ce era în ea.

— Opreşte-te! strigă Laura.

El îngenunche și scotoci printre lucruri: un pieptăn mic, o batistă și câteva agrafe de păr, mormăind în tot acest timp. De peste stradă se auziră niște pași care veneau spre ei. O voce de bărbat strigă la ea:

— S-a întâmplat ceva, domniță?

Ea se întoarse și se uită spre ei vădit ușurată. Doi ofițeri traversară strada spre ei, unul mai scund, altul mai înalt.

Înainte să apuce să răspundă, LaRoche deschise gura:

— Domnița Callaway a scăpat poșeta pe jos. M-am oprit să o ajut.

Ea clătină din cap.

— Nu e adevărat!

Ofițerul mai scund îl măsura din ochi pe LaRoche.

— Accentul dumitale. Franțuz, dacă nu mă înșel.

Vocea lui îi părea cunoscută. Erau aceiași ofițeri care veniseră acasă să îl caute pe Alexander?

LaRoche ridică bărbia.

— Am venit aici legal, ca mulți concetățeni ai mei care au fugit din Franța în timpul Revoluției.

— Arătați-ne pașaportul.

El întinse ambele mâini.

— Sunt victima unui naufragiu. Am pierdut tot.

Ofițerii se uitară la ea.

— E adevărat, domniță Callaway?

Laura nu putea nega.

— Da, de pe nava *Kittiwake.*

Ofițerul mai scund se întoarse spre tovarășul său.

— Ai lista de la Oficiul pentru Transport?

Colegul lui scoase o foaie de hârtie din buzunar și o desfăcu.

— Cum ziceați că vă cheamă?

— Nu am zis.

— François LaRoche, răspunse Laura plină de bunăvoință.

Ofițerul citi din listă.

— F. LaRoche. Păr negru, ochi albaștri, 30 de ani, cicatrice pe obrazul stâng.

Partenerul lui scoase pistolul.

— Am dreptul să fiu aici, insistă François. Întrebaţi-l pe Philippe d'Auvergne. El va gira pentru mine. Lucrez pentru el.

— Nu ştiu cine e. Pare un alt franţuz.

François se încruntă.

— E un ofiţer britanic staţionat în Jersey.

— Veniţi cu noi şi vom investiga cele spuse.

François ridică mâinile în aer protestând.

— Şi Carnell? El nu stă aici legal. E deţinut de război evadat. Ba mai rău, un hoţ. Găsiţi-l pe *capitaine* Carnell şi veţi avea o răsplată mare.

— Presupun că nu ştiţi unde e? întrebă ofiţerul înalt.

— *Non*. Dar duceţi-vă la ea acasă – întinse un deget spre Laura – şi sigur îl găsiţi acolo.

— V-am spus, a plecat, spuse Laura.

— O, se va întoarce. Doar l-ai salvat de la moarte.

— L-am ajutat, dar nu sunt păzitoarea lui.

François rânji, scoţând în evidenţă cicatricea de pe obraz.

— Îţi subestimezi şarmul, *mademoiselle*.

— L-am căutat, dar nu l-am găsit, recunoscu ofiţerul înalt.

— Vă ajut eu, spuse François. Ştiu cum arată.

— Vom vedea. Deocamdată, veniţi cu noi.

Arătându-i calea cu puşca, bărbaţii îl luară pe LaRoche cu ei, spre uşurarea Laurei, deşi se temea ca jandarmii să nu îşi sporească eforturile de căutare a lui Alexander. Se rugă să nu-l fi condamnat la închisoare din nou ... sau la moarte.

Pe jumătate îngropată în nisipurile mișcătoare
de pe malul de est al estuarului
se înalță biserica St. Enodoc.
Ghidul Black pentru ducatul din Cornwall, 1876

Capitolul 16

Înainte să se întoarcă la feribot, Laura trecu pe la magazinul de antichități și curiozități din Padstow.

Proprietarul se lumină la față când o văzu.

— A, domniță Callaway. Ce mi-ați adus azi?

Laura vârî mâna în mănușă, unde își ascunsese comoara, scoase broșa cu salamandră și o puse pe tejghea.

La scurt timp, după ce își rezolvase toate treburile, Laura o luă spre croitorie și aproape că o scoase cu forța pe Eseld dintre bonete, panglici și dantele. Se întoarseră împreună în port ca să aștepte feribotul.

Ajunseră la Black Rock la căderea serii. Unchiul Matthew le aștepta la debarcader. Niciun semn de la Kayna Roskilly. Eseld era deja îngrijorată pentru prietena ei și îl rugă pe Matthew să o ducă la ea acasă.

În cele din urmă, bărbatul cedă și întoarse trăsura spre Pentire, deși ocolișul avea câteva mile bune.

— Sper că nu e bolnavă sau ceva de genul acesta, spuse Eseld. Nu îi stă în caracter să nu își onoreze întâlnirile fără să trimită măcar o vorbă.

Laura nu putea să o învinuiască pe Eseld pentru îngrijorarea ei, dar ea era și mai îngrijorată pentru Alexander. Oare era tot la

domnița Chegwin acasă? Tânjea să îi mărturisească totul unchiului ei, dar credea că era cel mai bine să își țină gura.

Când ajunseră în fața casei familiei Roskilly, un valet o ajută pe Eseld să coboare, iar ea se grăbi să intre în casă, în timp ce Laura și unchiul ei așteptau afară. Eseld se întoarse câteva minute mai târziu împreună cu domnul doctor Kent.

— Familia e supărată, le explică Perry. Au fost jefuiți. Banii strânși la balul de caritate au dispărut. La fel și o pereche de cercei ai lui Kayna.

Unchiul Matthew se schimbă la față.

— Îmi pare foarte rău să aud asta.

— Știu. Eseld îi strânse mâna. Voi sta o vreme cu Kayna. Tatăl ei a plecat după jandarmi.

Unchiul Matthew încuviință din cap, cu privirea îngrijorată.

— Foarte frumos din partea ta. Aș sta și eu, dar mă așteaptă doamna Bray.

— Mă voi asigura că Eseld ajunge acasă în siguranță, domnule, se oferi tânărul.

— Mulțumesc, Perran.

Întinzându-i brațul, Perry o conduse pe Eseld în casă, iar Laura și unchiul ei o luară înapoi spre Fern Haven.

— Îmi pare rău, unchiule Matthew, spuse Laura. Știu cât de mult îți dorești să restaurezi biserica St. Enodoc.

El încuviință din cap fără să zică nimic, vădit descurajat și dezorientat de acest obstacol.

Decise să nu adauge la durerea lui, împărtășindu-i ce se întâmplase în Padstow sau ce aflase despre musafirul lor.

Când se întoarseră la Fern Haven, Laura îl ajută pe unchiul ei cu calul, apoi cei doi intrară în casă. El se duse în salon să stea de vorbă cu soția lui, iar Laura urcă în camera ei. Voia să meargă acasă la miss Chegwin, dar mai întâi avea nevoie să ia o pungă cu câteva monede pentru Alexander. Văzând un bărbat așezat în hol la ușa dormitorului ei, tresări, apoi vorbi în șoaptă:

— Ce faci aici?

Alexander se ridică, zâmbind emoționat.

— Mă așteptam la o altfel de primire.

— Nu ar trebui să fii aici. Te caută jandarmii. Vor ajunge aici din clipă în clipă. Acum îl interoghează pe *monsieur* LaRoche.

Îi povesti ce se întâmplase în fața vămii. El se apropie de ea și îi cercetă fața, îngrijorat.

— Ești bine?

— Da. Speriată, dar bine.

— Bine.

Îi strânse mâinile și o privi întunecat.

— Omul ăla ... îmi face zile amare.

Alexander trase adânc aer în piept și își trase umerii în spate.

— Ai găsit vreun vas care mă poate trece Canalul?

— Încă nu ... Îmi pare rău.

— Să nu îți pară rău, *ma chère*. Nu ar fi trebuit să îți cer așa ceva.

— Voi încerca, dar, până una alta, asta ar trebui să ajute.

Îi întinse banii din vânzarea broșei. Avusese dreptate. Valorase mult.

El clătină din cap.

— Nu, domniță Callaway. Nu pot accepta, dar îți mulțumesc.

În depărtare, undeva afară, se auzeau voci bărbătești. Laura se uită pe o fereastră și văzu niște siluete care se apropiau – două în uniformă și un bărbat. LaRoche?

— Șșt! Vin!

Duse un deget la gură, apoi îl întoarse de umăr.

— Ieși din nou prin spate. Fugi! Ascunde-te! Dacă te prind, vei fi trimis înapoi la închisoare sau chiar închis.

El își încleștă buzele.

— Nu îmi place să fug ca un iepure speriat care caută o vizuină în care să se ascundă.

— Știu, spuse ea. Dar nu uita, dacă ești prins, nu vei ajunge acasă, la fratele tău.

El se încruntă, apoi oftă.

— Fie! Pentru Alan și familia lui, voi fugi.

O luă la fugă pe scări, dar se întoarse.

— Înainte să plec, trebuie să îți spun ceva.

— Ce e ...?

Îi astupă gura cu buzele lui, reducând-o la tăcere. Pentru o clipă, nu mişcă de surprindere, apoi îl sărută şi ea, sperând să nu fie în loc de adio.

El se desprinse de ea şi îi zâmbi.

— Asta trebuia să îţi spun.

Ea reuşi să îi zâmbească, tremurând uşor.

— Mă bucur că aud asta.

Revenindu-şi din visare, îl împinse spre scări.

— Du-te acum!

El coborî ca o umbră şi se strecură pe uşa din spate, în timp ce doi jandarmi şi LaRoche intrau pe poarta din faţă. Laura rămase nemişcată. *Vizuina* despre care pomenise Alexander îi dădu o idee întârziată unde s-ar putea ascunde. Luându-şi repede haina şi mănuşile, o luă grăbită în urma lui, ajungându-l din urmă în grădina din spate.

— Ce faci? o întrebă el încet.

— Merg cu tine. Ştiu unde te poţi ascunde, dar vei avea nevoie de mine pentru asta.

Îl îndrumă pe poteca ce ducea pe lângă drumul părăsit.

— În pivniţa rece? întrebă el.

Ea clătină din cap.

— E prea riscant. Unchiul meu şi Eseld ştiu despre ea. S-ar putea gândi că te ascund acolo şi le-ar putea spune jandarmilor.

Merseră cât de mult putură în umbra unor tufe uscate până la cea mai apropiată dună. Vântul bătea şi le arunca nisip în ochi. În cele din urmă, o cărare îngustă îi duse la St. Enodoc, biserica parţial îngropată.

Laura trase funia din şopronul paraclisului. Intrară apoi pe poartă în cimitirul bisericii. Ea urcă repede movila înverzită şi ajunse pe acoperiş. Alexander mergea în urma ei.

— Eşti sigură? o întrebă el.

— Ai o idee mai bună?

— Să fug întruna?

— Şi cum aş putea să îţi trimit vorbă dacă aş găsi un căpitan gata să te ducă peste Canal?

— Bună întrebare. Prea bine. Am să cobor, dar, dacă mă găsesc aici, mă vor lua ca din oală.

— Jandarmii nu sunt de prin partea locului. Să sperăm că nu știu despre trapa din acoperiș. E singura intrare.

Ca în fiecare an de când venise în Cornwall, făcu un nod strâns în jurul crucii de pe movilă și deschise trapa. Aruncă jos celălalt capăt al sforii și spuse:

— Domnul cu tine!

— Și cu tine, *ma chère*.

O sărută din nou apăsat pe gură, se lăsă în jos, trăgând de sfoară spre altar și ajunse cu picioarele pe podeaua de piatră dintre altar și catapeteasma.

— Dacă vine cineva să caute aici, ascunde-te după ceva, îi strigă. Ar fi fost bine să-ți fi adus ceva de mâncare, adăugă ea.

— Mă descurc. Am mâncat bine în ultima vreme.

— Îți voi aduce ceva cât de repede pot. Cât să fii în siguranță.

— Mulțumesc, domniță Callaway.

Ea trase funia în sus, închise trapa și se grăbi să se dea repede jos de pe acoperiș. Dacă o prindeau aici sus, i-ar fi deconspirat grav ascunzătoarea.

În loc să ducă înapoi funia în șopron, o ascunse între un mormânt din apropiere și zidul bisericii. Nu voia să le dea urmăritorilor pe tavă mijlocul prin care ar fi putut să intre în biserică, dacă ar fi știut, cumva, despre trapă. Spera că jandarmii nu chemaseră agentul local în ajutor.

Auzind pași grăbiți, ieși repede prin poarta cimitirului și se strecură pe lângă gardul viu. Spera să ajungă cât mai departe. Dacă o găseau, să nu își dea seama pe loc că fusese la biserică. Ocoli șopronul paraclisului și se opri să își tragă sufletul, dar icni surprinsă. În umbre stăteau două persoane, îmbrățișate strâns. În lumina amurgului, își dădu seama că erau Eseld și Perry.

Perry se trase în spate jenat și își drese glasul, dar Eseld, fermecată de-a dreptul, doar îi zâmbea tandru. Tânărul medic îi spusese unchiului Matthew că o va însoți pe Eseld în siguranță acasă. Decisese, pesemne, că o plimbare ușoară sub clar de lună era mai romantică decât una scurtă cu trăsura.

Perry dădu să zică ceva, dar Laura clătină din cap şi duse un deget la gură în semn de avertisment.

Se auziră paşi trecând pe lângă ei şi intrând în curtea bisericii.

— Să căutăm în biserică, se auzi o voce masculină cunoscută.

Jandarmii pe care îi cunoscuse în Padstow, se gândi Laura. Oare François era cu ei? Inima îi bătea tare, iar palmele îi transpirau. Abia respira şi avea urechile ciulite, ca să audă ceva. Surprinse un târşâit de paşi şi o înjurătură printre dinţi.

— Intrarea e blocată de nisipul ăsta blestemat.

Cu greu se vedea ceva în interior, se linişti Laura, presupunând că Alex nu făcuse vreo prostie şi nu aprinsese vreo lumânare cu pietre.

Le spuse celor doi în şoaptă:

— Jandarmii îl caută pe Alexander.

Eseld se miră, iar Perry se apropie şi îi răspunse fără să fie auzit de ceilalţi.

— Ştii unde e?

Laura nu ştia ce să facă. Avea încredere atât în el, cât şi în Eseld, dar amândoi aveau o problemă cu discreţia, se ştia.

Încuviinţă dând din cap.

Închiderea trapei făcu ecou în toată biserica, dar apoi se risipi. Se auziră paşii Laurei care plecase şi se aşternu liniştea. Alexander stătea în liniştea rece şi tristă a bisericii St. Enodoc până când ochii i se obişnuiră cu lumina slabă. Apoi dădu un tur pe la altar, naos, capela din laterală şi pridvorul care era îngropat în nisip. Nu se putea intra. O luă încet prin mijloc, pe lângă transeptul care ducea în turn. Bocanii îi clămpăneau pe gresia netedă. Trecu pe lângă stranele de lemn şi ajunse la cristelniţa din granit din spate. Cristelniţa şi catapeteasma păreau foarte vechi.

Întorcându-se la altar, se aşeză pe prima bancă şi se uită la tavanul înclinat. În braţele negre ale candelabrului din fier forjat erau nişte resturi fantomatice de lumânări albe. Amurgul blând se strecura prin vitraliile modeste – o fereastră cu trei ochiuri deasupra altarului şi una în capela laterală alăturată.

În acest loc tăcut şi reverenţios, rugăciunea părea ceva natural.

— Tată, Te rog să o protejezi pe Laura. Nu lăsa să i se întâmple ceva rău din cauza mea. În mila Ta, Te rog să mă ajuți să ajung la timp, ca să îl ajut pe Alan.

Alex se lăsă pe spate și se odihni în liniștea sanctuarului ... dar nu pentru mult timp. Se auzeau pași apropiindu-se rapid – erau cel puțin doi sau trei oameni. Lumina torțelor pătrundea prin vitralii ca un far.

— Hai să căutăm în biserică, se auzi o voce.

Lui Alexander deja îi bubuia inima. Amintindu-și avertismentul Laurei, se dădu în spate în vârful picioarelor și se strecură în pridvorul învăluit de nisip. Stătea nemișcat, ciulind urechile ca să surprindă ceva printre bubuiturile propriei inimi. Auzi târșâit de bocanci și un epitet mormăit.

— Intrarea e blocată de nisipul ăsta blestemat.

— Mai este vreo intrare?

Lumina torțelor înconjura biserica, pâlpâind pe lângă ferestrele înalte ale turnului și ale transeptului. Alex îndrăzni să arunce o privire în altar. Chipuri sinistre lipite de geam încercau să vadă înăuntru. Se lăsă înapoi în pridvor, înaintea ușii cu arcade, respirând greu. Oare îl vedeau? Se îndoia, dar mai bine să fie precaut, decât să îi pară rău.

Ce să facă dacă se deschidea trapa și cobora cineva să îl caute? Să se predea înainte să se ajungă la violență de oricare parte? Să se ascundă în scrinul antic de lângă cristelniță? Să încerce să fugă prin fereastra din turn? Spera să nu se ajungă la asta.

Se rugă din nou, de data asta în gând, mai disperat. *Ai milă, Tată!*

Oare credea că Dumnezeu îl aude? Că îi răspunde? La urma urmei, Dumnezeu nu împiedicase capturarea navei, arestul sau naufragiul prin care trecuse. Dar îl *scăpase* de la moarte. Alexander spera că Dumnezeu avea un plan pentru zilele pe care le avea de trăit, dar și că arestul n-are să facă parte din el.

Da, se convinse el. Credea că Atotputernicul îi auzise rugăciunile, deși Dumnezeu nu îi promisese că nu va suferi. Dacă Tatăl permisese pe acest pământ ca Fiul Lui preaiubit să sufere și să moară, de ce s-ar aștepta un biet muritor ca el să ducă o viață liniștită? *Voia Ta să se facă, atotputernic Dumnezeu.*

Afară auzi o voce neașteptată. Era o femeie, dar nu era Laura. Torțele se îndepărtară de fereastră. Întunericul se așternu din nou.

Alex închise ochii ușurat, în tăcere deplină.

Laura era surprinsă să îi audă vocea lui Kayna Roskilly.

— Nu cred că mai este folosită biserica asta, din motive evidente.

— Cine ești dumneata, domniță? întrebă un jandarm.

— Domnița Roskilly. Tata e proprietarul minei Pentire.

Ce face aici?, se întreba Laura. Familia Roskilly locuia la câteva mile de aici, dar sigur știa că vicarul intra o dată pe an în biserică – că mai *era* o intrare. Oare Kayna îi ajuta? Din cine știe ce motiv, îl susținea pe Alex?

Laura o întrebă pe Eseld în șoaptă:

— Ce faci aici? Când te-am văzut ultima oară, erai la domnița Roskilly acasă.

— Când a venit agentul, Perry ne-a dus pe mine și pe Kayna la el acasă, ca să evităm neplăcerile, îi șopti Eseld. Va rămâne la mine în noaptea asta. Crede că se simte mai bine așa după jaf. De vreme ce Roserrow e doar la o milă de Fern Haven, am decis să ne întoarcem pe jos, iar Perry s-a oferit să ne conducă.

Laura se întreba când anume deveniseră Eseld și domnița Roskilly prietene atât de apropiate. Probabil cât ea fusese ocupată cu Alexander.

— Ce drăguț, murmură Laura, surprinsă că vorbea serios.

Se bucura că Eseld avea o prietenă bună și că Perry îi intrase în grații, în sfârșit. Spera ca Eseld să facă eforturi și să îl merite.

Din depărtate, același jandarm întrebă:

— Ce faceți aici singură, domniță? Sau nu sunteți singură, ci cu un anume franțuz?

— În niciun caz. Nu am încredere în francezi. Am ieșit la plimbare cu două prietene. Din clipă în clipă, vor apărea și ele.

Laura le șopti planul și, în câteva momente, cei trei intrară relaxați pe poarta cimitirului. La semnul din cap al Laurei, începură să vorbească despre nimicuri și despre seara plăcută, sperând să fie auziți și să evite împușcături din panică. Așa cum

se gândise, doi jandarmi și François LaRoche stăteau în curtea bisericii, împreună cu Kayna Roskilly.

— A, domniță Roskilly, începu Eseld. Iată-te! Ne întrebam pe unde ai ajuns. Eseld își savura vădit debutul în actorie.

Domnița Roskilly se uita de la unul la altul, gândind rapid fără îndoială.

— Și uite-i pe prietenii mei.

Arătă cu mâna spre cei trei, apoi le explică:

— Am auzit voci în curtea bisericii și am venit să văd ce se întâmplă. Acești domni căutau o altă intrare în biserică, dar normal că le-am spus că nu există.

— Ei bine, e ... începu Perry, dar Laura îl reduse la tăcere cu un cot în coastă.

O fi fost el un doctor învățat, dar în materie de înțelegere a femeilor nu stătea prea bine.

— Ei bine, e acolo, termină Eseld în locul lui, zâmbindu-le pe rând bărbaților.

Laura se bucura acum că verișoara ei avea atâta farmec feminin. Avea, cu siguranță, cel mai fermecător zâmbet.

Jandarmul înalt îi zâmbi la rândul lui, în timp ce celălalt rămase distant. LaRoche era încruntat.

Jandarmul mai scund întrebă:

— L-ați văzut pe căpitanul Carnell, francezul, pe undeva? Credeam că e cu domnița Callaway.

Jandarmul făcu semn din cap către Laura.

— Domnița Callaway e cu noi, spuse Eseld, strecurându-și brațul protector în jurul taliei ei.

Jandarmul scund se încruntă la domnița Roskilly.

— Parcă ai zis că ai *două prietene*.

— Ei bine, da, dar nu am vrut să îl pomenesc și pe domn. Nu aș vrea să denigrez reputația prietenelor mele pentru nimic în lume.

Kayna vorbea foarte convingător, de parcă s-ar fi simțit serios jignită. Laura vedea că era cea mai bună actriță dintre ei, mult mai inteligentă decât o crezuse ea.

LaRoche interveni, vădit dezgustat.

— Sunt împreună în complotul ăsta. E evident. Unde l-aţi ascuns? Chiar trebuie să vă percheziţionăm tuturor casele?

— Domnilor jandarmi, sunteţi bineveniţi, evident, spuse Kayna. Dar fără *acest* individ. Arătă cu mâna spre François. Să nu aveţi încredere deloc în ce spune. L-am luat la noi acasă după naufragiu. Şi cum ne-a răsplătit? Ne-a jefuit şi a sedus-o pe cameristă.

François rânjea.

— Eşti geloasă? Furioasă că mi-am îndreptat atenţia asupra cameristei tale franţuzoaice când mi-am dat seama ce vrăjitoare rece eşti?

— Indiferent de motiv, nu pot decât să mă bucur că ai plecat. Să nu te mai întorci.

— Ce a furat? întrebă jandarmul.

— Nimic, insistă François.

— Mincinosul! A furat banii pe care i-am strâns la balul de caritate şi o pereche de cercei cu pietre semipreţioase, pe care camerista mea îi luase ca să îi cureţe. Poate şi altceva. Tata e acum împreună cu agentul de ordine. Între timp, eu l-aş închide şi l-aş percheziţiona, dacă aş fi locul domniilor voastre. Duceţi-l la temniţa din Bodmin şi scutiţi-vă de efortul de a-l mai trece prin arest.

Furia iadului e mic copil pe lângă cea a unei femei înşelate, se gândi Laura. Cu siguranţă se bucura că tânăra curajoasă o ajuta, dar spera ca LaRoche să nu se răzbune pe limba ei ascuţită.

Francezul spuse:

— Dacă cineva e hoţ, acela e căpitanul Carnell, care îşi spune Alexander Lucas. El mi-a furat şi actele. Probabil a furat şi banii.

Un jandarm o întrebă pe domniţa Roskilly:

— L-aţi văzut pe acest căpitan Carnell?

Tânăra dădu din umeri.

— L-am văzut o dată sau de două ori, dar nu recent. Nici nu ştiu unde ar putea fi. Poate în Padstow? Sincer, nu ştiu ce planuri are. Mă îndoiesc că ştie careva dintre noi.

Se uită la cei trei, care încuviinţară din cap conştiincioşi.

— Uitaţi-vă în jur, adăugă tânăra. Nu sunt multe locuri pe aici, pe unde s-ar putea ascunde, decât poate în şopronul paraclisului.

Padstow, care e aglomerat, ar fi un loc mult mai potrivit în care să-ți găsești o ascunzătoare.

Laura își dorea să nu mai zică nimic de Padstow. Dacă reușea să găsească o navă cu care să plece Alex, probabil că de acolo va ridica ancora.

— Mai bine ne-am întoarce, spuse domnița Roskilly.

O luă pe Laura de mână, ca pe o bună companioană, și o luară înapoi spre Fern Haven. Perry și Eseld mergeau în urma lor.

Jandarmii nu încercară să îi oprească. Laura se uită în urmă și văzu că unul dintre ei ținea arma îndreptată spre LaRoche, în timp ce celălalt căuta în șopron.

Laura nu știa dacă jandarmii crezuseră prefăcătoria lor, dar François LaRoche cu siguranță nu pusese botul.

Când ajunseră la Fern Haven, Eseld și Perry intrară în salon, dar Laura rămase de vorbă discret cu domnița Roskilly în hol.

— Mulțumesc. Nu știu de ce ne-ai ajutat, dar îți mulțumesc.

— Nu știi? Ochii ei negri sclipeau. E simplu. Am avut întotdeauna o slăbiciune pentru dragostea adevărată. Uită-te doar cum i-am învârtit pe degete pe Eseld și Perry și i-am aruncat unul în brațele celuilalt.

Se uitară amândouă prin ușa deschisă de la salon la cei doi care stăteau lângă șemineu, cu fețele luminate de foc, privind adânc în ochii celuilalt.

Kayna adăugă:

— Știi că inițial a avut ochi numai pentru Treeve, deși el te plăcea pe tine. I-am arătat că e o mare eroare și nonsens să plângă după el. Acum că tu ți-ai arătat clar interesul pentru altcineva, să sperăm că, în timp, Treeve se va orienta în altă parte.

— Nu îl vreau pe Treeve, spuse Laura răspicat. Nu l-am vrut niciodată.

— Știu că nu îl vrei. De ce crezi că vrea să te câștige? Bărbații sunt foarte mândri. Nu suportă să nu fie considerați darul lui Dumnezeu pentru o anumită femeie. Asta e greșeala pe care am făcut-o: l-am lăsat pe Treeve să vadă că îl plac. Așa că a renunțat la goană, doar la zestrea mea nu. Oftă.

— Și *monsieur* LaRoche?

O încruntătură întunecă chipul frumos al domniței Roskilly.

— Recunosc că l-am plăcut puțin. Era francezul misterios de sub acoperișul meu. Sunt sigură că înțelegi. E foarte cuceritor când își propune, când vrea ceva. Dar un refuz mi-a arătat ce fel de om e. Egoist, uneltitor, periculos.

— Ai arătat mult curaj în seara asta, în felul în care i-ai vorbit.

Ea dădu din umeri.

— Era escortat de jandarmi. Nu aveam de ce să mă tem.

— Și acum?

— Acum ... să sperăm că jandarmii îmi urmează sfatul și că îl țin închis.

Biata fată se cutremură.

Laura îi strânse mâna.

— Cu ce pot să te ajut?

Domnița Roskilly o privea pătrunzător, cu speranță.

— Poți ajuta luându-ți căpitanul francez și fugind cu el de aici. François va continua să îl caute. Să sperăm că e ultima oară când l-ai văzut.

— Crezi că e bine să fug cu un bărbat pe care nu îl cunosc bine? Să îl las pe unchiul meu ... și să fug cu el pe ascuns?

Femeia dădu din umeri.

— Hai! Am văzut cum l-ai sărutat pe acoperiș. În plus, mereu ai lăsat să se vadă că vrei să fii oriunde, numai aici nu, de când ai venit prin părțile astea. De ce crezi că nu ai fost niciodată primită cu brațele deschise? Acum e șansa ta.

Așa era? Oare disprețul ei pentru acest loc și oamenii lui fusese motivul pentru care nu se simțise niciodată ca acasă? Laura înghiți în sec, apoi spuse:

— Nu pleacă nimeni niciunde dacă nu găsesc un vas care să îl traverse pe Alexander peste Canal.

— Atunci caută la Treeve Kent.

— La Treeve?

Kayna încuviință.

— Am fost curioasă ce activități clandestine nocturne are, așa că l-am pus pe slujitorul nostru să îl urmărească. M-am temut că avea vreo iubită în Padstow. Într-un fel, așa e. O cheamă *Merry Mary*.

Laura clipi surprinsă.

— Dacă te grăbeşti, probabil îl vei găsi la Hanul Fourways cu noii săi prieteni.

Doamna Bray ieşi ca furtuna din biroul soţului ei.

— Laura ...

Văzând-o pe Kayna, şovăi puţin şi o salută politicos.

— Bună seara, domniţă Roskilly. Bine ai venit! Pot să vorbesc cu domniţa Callaway între patru ochi?

— Desigur.

Tânăra se alătură lui Eseld şi lui Perry în salon, în timp ce doamna Bray o duse pe Laura în birou şi închise uşa. Unchiul Matthew stătea pe scaun, dar nu părea în apele lui. Doamna Bray izbucni:

— Jandarmii au trecut din nou pe aici. Ţi-am spus că se vor întoarce. Celălalt supravieţuitor era cu ei. Francezul. Ne-a spus că „domnul Lucas" al dumitale e, de fapt, căpitan în marina franceză. Un ofiţer duşman. Ştiai?

Laura se mută de pe un picior pe altul, simţindu-se ciudat, vinovată pentru că nu le vorbise despre suspiciunile ei.

— M-am întrebat de unde vine, dar nu am ştiut nimic sigur ...

Unchiul Matthew îi spuse cu blândeţe:

— Nu ştim dacă a vrut să ne facă ceva rău.

Ignorându-l, doamna Bray, ai cărei ochi scăpărau de furie, o privea insitent pe Laura.

— L-ai adus pe individul acela în casa mea. Nu l-am vrut o clipă aici. Dacă ne face ceva, va fi din cauza ta.

Unchiul Matthew încercă să intervină:

— Draga mea, te rog ...

Dar doamna Bray rămase tare pe poziţii, ţintuind-o pe Laura cu o privire rece ca piatra:

— Mă auzi?

Simţind că o ia cu ameţeală, Laura încuviinţă din cap şi dădu să plece.

— Da, înţeleg.

Laura se duse la Casa Brea ca să ceară un favor. Cu aprobarea coniței Chegwin, Jago o ajută pe Laura să se îndrepte spre St. Minver, ducând-o cu măgarul și trăsura lor.

Ajunși la Hanul Fourways în scurt timp, Jago legă frâiele și ocoli căruța. În timp ce o ajuta să se dea jos, Laura îl văzu pe Treeve Kent ieșind cu câțiva bărbați pe care nu îi cunoștea.

— Domniță Callaway, o strigă Treeve. Ce faci aici?

Văzându-l pe Jago, ceilalți bărbați rămaseră pe loc, dar Treeve porni spre ei, zâmbindu-le cuceritor.

Când ajunse suficient de aproape, ea începu:

— Înțeleg că ai o navă.

El coborî bărbia surprins.

— Cine ți-a spus?

— Domnița Roskilly.

Treeve ridică sprâncenele bălaie.

— Așa a zis?

Laura încuviință din cap.

— Așa e?

— Da.

— Ești și căpitanul ei?

— Nu, las navigația pe mâinile celor mai pricepuți decât mine.

— Pot să întreb pentru ce o folosești? Sau e mai bine să nu știu?

— O, pentru afacerile familiei.

Sări peste dubiile pe care le avea.

— Mă întrebam dacă ai vrea să mă ajuți cu ceva!

— Orice pentru tine, domniță Callaway. Știi prea bine.

— S-ar putea să te răzgândești când vei auzi ce vreau.

El se apropie mai mult.

— Sună interesant.

— Mă întreb dacă tu ... sau cineva cunoscut ar fi dispus să ia un pasager la următorul negoț în insulele din Canalul Mânecii.

Pe fața lui Treeve se vedea că îl încercau diverse sentimente. Surpriză. Suspiciune. Admirație?

— Am știut mereu că ești deșteaptă. Și frumoasă. Ce combinație captivantă.

— Domnița Roskilly mă întrece la ambele. E mult mai deșteaptă decât mi-am dat seama. După seara aceasta, am văzut-o cu alți ochi.

— A, da?

— Îți voi explica mai târziu. Mă poți ajuta?

— Adică pe francezul tău, cred că vrei să spui?

— Ei bine, da.

— Aș fi foarte bucuros să îl văd plecând de aici, domniță Callaway, dacă n-aș ști că te întristează.

— Să îl văd arestat din nou sau împușcat m-ar întrista și mai rău. E drept să știi că jandarmii îl caută. Cererea mea presupune niște riscuri.

— Așa cum presupun cele mai multe strădanii care merită, chiar și cele mai puțin nobile.

Se gândi, apoi rosti:

— Da, știu pe cineva. E de încredere, respectabil, unii ar spune chiar că e al naibii de frumos. Îi făcu cu ochiul. Dar pot să am încredere că nu mai spui la nimeni?

— Absolut. Am trăit destui ani pe aici încât să înțeleg că liberul schimb e uneori necesar în vremuri grele și în sărăcie. Dar să fii implicat tu, un Kent din Roserrow?

— Sărăcia nu ține cont de nume, domniță Callaway. Atunci când una dintre cele mai însemnate familii din parohie nu își poate plăti facturile, nu poate rămâne la mila fondurilor precare ale acesteia, așa cum rămân alții. Trebuie să ne protejăm numele familiei și să păstrăm aparențele. Îi zâmbi răutăcios. Trebuie să accepți că aparența mea merită păstrată.

Clătină din cap, zâmbindu-i binevoitoare.

— Da, Treeve. Arăți foarte bine, așa cum știi prea bine.

— Mulțumesc, scumpo. Îi pieri zâmbetul. De n-ar fi fost nevoie să îți smulg aceste cuvinte ... Inspiră adânc. Acum depinde de mine să susțin financiar familia. Tata a vârât capul în nisip, iar mama, dacă are habar de situație, închide intenționat ochii. Perry e prea ocupat să spargă bube și să găsească leacuri, ca să vadă ce fac eu. Mulți cred că sunt un leneș care nu face nimic bun. Dar trebuie să spun că mă descurc binișor. Sunt ca rața în baltă, cum

se spune. Pentru ceai şi brandy se plătesc impozite uriaşe. Dar un mic drum până în Guernsey sau Jersey, şi ... *voilà*. Familia mea economiseşte bani pentru consumul de zi cu zi, iar restul îl distribui pe canale profitabile. Cu discreţie, fireşte! Îşi îndreptă umerii. Când e gata francezul tău?

— Oricând. Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Dar atenţie la vameşi.

— Sunt mereu atent la ei. Riscurile meseriei. Spune-i că îl aştept la promontoriul Sfântului Mântuitor la ora două dimineaţa. Până atunci, ar trebui să prindem fluxul.

— Dar feribotul nu merge la miezul nopţii.

— Hai, domniţă Callaway. Sunt convins că o fată deşteaptă şi descurcăreaţă ca tine va găsi o soluţie. Să îi spui să poarte haine negre. Şi să nu spui nimănui unde mergem. Promiţi?

— Ai cuvântul meu.

— Batem palma?

Îi întinse mâna, iar ea puse degetele în palma lui.

În ochii lui văzu, surprinzător, tristeţe.

— A, de când aştept să ating mâna domniţei Callaway. Sper că nu e ultima oară!

Din Pasul Padstow şi până-n Lundy Light,
E un mormânt de ape zi şi noapte.
Zicală tradiţională din Cornwall

Capitolul 17

Înainte să plece de la Hanul Fourways, Laura îi dădu lui Jago bani să cumpere două plăcinte: una pentru el, cealaltă pentru Alex. La întoarcere, Laura îl rugă să meargă la Black Rock. Când ajunseră la casa cârmaciului şi bătură la uşă, ieşi Martyn. La ora aia din noapte, băiatul avea ochii împăienjeniţi şi abia aştepta să se întindă în pat, dar îi dădu o monedă de aur şi se trezi pe loc.

— Îmi pare rău că te deranjez, Martyn. Ai putea să mă ajuţi cu un transport privat la miezul nopţii?

— La banii ăştia? Cum să nu!

Tânărul prelua deseori cârma, mai ales în serile când tatăl său lua prea mult la măsele.

— Mai e ceva.

Vorbiră câteva minute despre planurile pe care le aveau, apoi Laura plecă.

În cele din urmă, ea şi Jago ajunseră în învecinatul Porthilly. Acolo, intră în sacristia de la St. Michael, unde o grămadă de haine donate aşteptau să fie distribuite a doua zi de Crăciun. Alese hainele potrivite, le împături strâns, le vârî sub braţ şi se întoarse la Jago, cu care împărţea drumul, la lumina lunii şi a stelelor. Laura se bucura de compania lui Jago. I-ar fi fost puţin teamă să umble singură după căderea întunericului pe drumuri necunoscute.

Ajungând în vârful colinei de nisip, îi spuse lui Jago să lase căruța lângă șopronul paraclisului și cercetă St. Enodoc de acolo, ca să fie sigură că nu era nimeni prin apropiere. Apoi se apropie de biserică, se urcă pe movilă și apoi pe acoperiș. Deschise trapa, cu stomacul strâns de emoții și cu speranța că îl va găsi bine pe Alexander.

— Ești acolo? îl chemă ea încordată, în șoaptă.

— Laura?

Inima îi tresări când își auzi numele mic pe buzele lui.

În lumina slabă a ferestrelor transeptului apăru jumătate din fața lui.

— Ești bine? îl întrebă ea.

— Îmi făceam griji pentru tine.

— Eu sunt bine. Prinde!

Îi aruncă plăcinta, pe care el o prinse cu dibăcie.

— Mănâncă și pune hainele astea pe tine.

Lăsă plăcinta deoparte și întinse mâinile ca să prindă hainele.

— Mă duc la Fern Haven înainte să mă dea dispărută, dar mă întorc să te iau cât de repede pot. La noapte, ne așteaptă o navă.

— Sunt pregătit.

Auzindu-și propriile cuvinte rostite cu voce tare nu făcea decât să-i întărească deznodământul la care Laura ajunsese. *La noapte, ne așteaptă o navă.*

Era, din câte își dăduse seama, șansa ei să meargă în Jersey, așa cum își dorea de atâta amar de vreme. Ca să afle ce se întâmplase cu cei dragi, așa cum îi ajutase pe atâția alții. Era greșit oare să își dorească să afle pacea asta și pentru ea? Când ar mai avea o asemenea șansă?

Odată întoarsă la Casa Brea, Laura intră să schimbe o vorbă cu miss Chegwin.

— Îmi poți împrumuta o rochie neagră? întrebă ea.

Miss dădu capul pe spate surprinsă, dar încuviință pe loc.

— Desigur, draga mea.

Îi dădu o rochie veche, din crepon negru. Nu întrebă de ce, dar în ochii ei mari se vedeau întrebările și îngrijorarea.

— *Meur ras, Mamm-wynn*, îi spuse Laura în cornică, tremurând, apoi o îmbrățișă. Îi mulțumi și lui Jago și își văzu de drum.

Laura trecu și pe la pivnița rece să mai ia câteva lucruri, apoi se întoarse la Fern Haven. Lăsă lucrurile jos și se duse să îi salute pe unchiul ei și pe doamna Bray și se duse, chipurile, la culcare. Newlyn veni, ca de obicei, și o ajută să se schimbe.

— Ies din nou, îi spuse Laura fetei. Nu vreau să îți faci griji dacă vii aici și nu mă găsești. Te rog să nu spui nimănui, bine?

Newlyn făcu ochii mari ca o bufniță.

— Te vezi cu franțuzu' ăla?

— Voi fi însoțită de două persoane respectabile, pe care domnul și doamna Bray le cunosc și în care au încredere. Doar atât pot să îți spun.

— Fugi în lume, domniță?

— Nu, nici chiar așa.

— O, domniță ...

Fata o privea cu îngrijorare.

— Nu mai vreau să aud niciun cuvânt, bine?

Newlyn încuviință din cap. Avea privirea îngrijorată în timp ce îi pieptăna părul Laurei și o ajută să se îmbrace în rochia de doliu a coniței Chegwin, dar nu mai puse nicio întrebare, îi ură noapte bună și ... adio.

Laura spera că ceea ce urma să facă nu avea să îi păteze reputația lui Eseld. Pentru prima oară, se bucura că nu erau verișoare. Știind cât de mult o adora Perry pe Eseld, Laura se îndoia că sentimentele lui s-ar putea schimba din cauza ei.

După ce plecă Newlyn, Laura împachetă arca și alte câteva lucruri într-o traistă de piele pe care o găsise, îi scrise unchiului ei o scrisoare și suflă în lumânare. Se ruga să nu fie prea îngrijorat. Luând în calcul ultima izbucnire nervoasă a doamnei Bray, aceasta probabil că va simți o ușurare.

Laura așteptă până când în casă se așternu o liniște deplină, apoi coborî în vârful picioarelor în biroul unchiului ei, se apropie de Biblia lui și avu grijă să vâre scrisoarea mai departe cu șase capitole de locul în care era deschisă. Apoi, luând traista pentru Alex și o desagă ușoară de călătorie, ieși pe furiș din casă.

De data asta, nu îl mai rugă pe Jago să o însoțească. Cântărise că era mai bine să meargă singură.

Merse grăbită spre St. Enodoc. Ajungând la capelă, puse bagajele jos, luă funia ascunsă și o strânse ca întotdeauna. Din nou, se asigurase că nu era nimeni prin preajmă. Se urcă pe acoperiș, deschise trapa și lăsă funia în jos.

Îl văzu pe Alexander întins pe o strană, cu capul pe o pernă pentru genunchi. El se ridică într-un suflet și traversă altarul.

— Gata? întrebă el.

— Gata.

El prinse funia și se ridică în sus, cu mâinile și genunchii, cum văzuse marinarii cățărându-se pe parâme. Era o etalare impresionantă de forță.

Făcând un efort neobișnuit, reuși să ajungă pe acoperiș și își odihni mâinile pe genunchi ca să își tragă sufletul.

— Nu știu cum face unchiul tău asta în fiecare an.

Laura trase funia și o făcu colac.

— Stau aici trei bărbați și îl trag în sus. Mă tem că tu mă ai doar pe mine.

— Și îți sunt profund recunoscător.

Aruncând o ultimă privire în adâncul tulbure al bisericii, care semăna cu un mormânt, Laura închise trapa.

— Să mergem.

Duse funia înapoi în șopronul paraclisului. Acolo, îi dădu traista. Văzând creația prietenului său în interior, Alex îi mulțumi din toată inima, dar bucuria îi dispăru când primi și restul camuflajului.

Deja îmbrăcase haina veche pe care i-o aruncase mai înainte, dar acum se uita chiorâș la peruca pudrată.

— Glumești.

Nu îl condamna. Numai bătrânii, judecătorii și avocații purtau peruci.

— Ești căutat de jandarmi. Ca să nu mai spun de François, dacă reușește să scape din arest.

— Nu mă face să am mai multă prestanță.

Laura își puse pe nas o pereche de ochelari vechi, o căciulă și un șal pe umeri. Se întoarse și se uită la el pe sub ramele mici.

— Putem face schimb dacă vrei.

— Ha! Ha!

Își puse peruca și pălăria.

— De unde le ai?

— Din colecția mea și din darurile pentru săraci, iar rochia neagră e de la miss Chegwin.

— *Quelle folie!* Înțeleg de ce e nevoie să mă deghizez eu, dar tu?

— Pe aici mă cunosc mai mulți pe mine decât pe tine. Deși sunt obișnuiți să mă vadă hoinărind pe plaje singură, în fiecare zi, compania unui bărbat după miezul nopții ar stârni sigur întrebări.

— Ar trebui să rămâi aici, Laura. Mă voi duce singur.

Avea reținerile ei să îi spună cât de departe voia să meargă. Înghiți în sec și spuse:

— Și cum vei ști la ce ușă să bați ca să îl iei pe fiul cârmaciului, care a acceptat să ne ducă la ora asta? Cum vei găsi locul de întâlnire?

— Ai putea să îmi desenezi o hartă.

— Nu e numai atât. Jandarmii caută un bărbat cu semnalmentele tale. Nu caută un cuplu vârstnic care se îndreaptă spre casă după câteva pahare în plus la Hanul Fourways.

El își arcui sprânceana.

— Cam așa va fi, zici?

— Dacă nu ai tu o idee mai bună.

— Nu ... atât de creativă ca a ta.

— Atunci să mergem.

Ocoliră drumul, mergând pe malul mării, pe o cărare abătută, în vântul care le sufla nisip în față. Laura simțea gustul de sare al mării. Bucuroasă că își luase șalul protector, îl ridică pe față.

Îmbrăcat în haina lungă și pătată de sare și cu peruca pe cap, Alexander arăta puțin ciudat, dar tot frumos era, un adevărat bărbat, ca un străbun aristocrat din portretele înrămate de la Prideaux, hoinărind pe la periferia portului Padstow.

— Dacă trecem pe lângă cineva, îl preveni ea, va trebui să te prefaci că eşti un moş.

Alex încuviinţă din cap că înţelesese.

Ajungând la Black Rock, Laura o luă înainte spre casa cârmaciului, unde tatăl lui Martyn probabil dormea, după multe pahare. Cel puţin, de data asta, Laura aşa spera. După ce bătu la uşă, Martyn, pe jumătate adormit, ieşi în prag.

— Care eşti ...? A ... dumneata erai, domniţă. Ciudat să te văd aşa. Credeam că nu mai vii.

— Îmi pare rău, a durat mai mult decât m-am aşteptat. Se întoarse spre Alexander. El e ... prietenul meu.

Băiatul încuviinţă din cap, dar nu se uită prea bine la el. Deşi era foarte tânăr, învăţase deja mersul discret al lucrurilor printre localnici. Un marinar înţelept îi privea pe vameşi în ochi şi le spunea că nu poate să descrie persoana pe care o căutau, indiferent că era naufragiată, că făcea trafic sau altceva.

— Uite, aici e ce mi-ai cerut.

Martyn îi dădu ceva în mână. Laura îl băgă în traistă şi îi puse băiatului în palmă o altă monedă.

O luară spre chei, unde era ancorat feribotul şi alte câteva bărci de pescuit. Aşa cum spusese Treeve, era flux.

— Vă deranjează să luăm barca unchiului meu? îi întrebă Martyn. Se vâsleşte mai uşor şi atrage mai puţină atenţie la ora asta din noapte.

— Pare un plan deştept.

După ce tânărul dezlegă funiile, Alexander o ajută pe Laura să urce, iar pe băiat să împingă barca de pe pământ în apă.

— Pot să vâslesc eu, se oferi Alex.

— Nu, spuse Laura. Te poate vedea cineva. Martyn are destulă forţă. Nu-i aşa, Martyn?

— Aha. Vâslesc des pentru tata.

Alex se încruntă.

— Prea bine, dar nu îmi place.

La scurt timp, ajunseră în portul Padstow. Martyn se dădu jos, foarte sprinten şi legă funia.

Laura nu era deloc încântată să-i vadă pe cei câţiva indivizi care hoinăreau pe acolo. Oare nu dormeau niciodată? Cu răsuflarea tăiată, spuse:

— E timpul să îţi faci debutul în actorie, căpitane.

Alex se săltă ca să se dea jos din barcă, clătinându-se. Era să cadă pe spate. Ea îi propti spatele şi îl împinse înainte. Copiind-o cât mai bine pe Wenna, îi zise:

— Afar' cu tin', moşneagule. Nu-mi fi orb.

Alex mormăi ceva fără înţeles sau îşi înăbuşi un râset.

Cu capul în pământ şi spatele cocârjat, Laura se dădu jos din barcă după el. Martyn îi întinse mâna, sărindu-i în ajutor.

— Mulţam, băiete.

Martyn sări înapoi în barcă, nerăbdător, pesemne, să revină în patul lui cald.

Laura se agăţă de braţul lui Alex, bucuroasă că avea această şansă. Cei doi se proptiră unul de celălalt, luând-o la pas clătinat pe chei, în speranţa că păreau vârstnici, sau mahmuri, sau poate ambele.

Unul dintre marinari o luă spre ei, privindu-i ca prin ceaţă.

— Ce faceţi pe-aci atât de târziu, babalâcilor?

Îl simţi pe Alex încordându-se, dar o surprinse cu câteva versuri dintr-un cântec marinăresc vechi.

— *Dintre toate nevestele de pe pământ,*

Niciuna nu e ca Nancy Lee, vă spun ...

— Taci, omule, îl mustră ea. Scoli morţii din somn.

Deşi o mânca ceafa, Laura rezistă ispitei de a se uita peste umăr, ocolind pontonul împreună cu Alex, trecând pe lângă vamă şi depozitul de nave, pe lângă coastă, până când ieşiră din localitate. Se simţea uşurată că nu auzea paşi în urma lor.

Îşi continuară drumul pe malul estuarului Camel şi ajunseră la promontoriul Sfântului Mântuitor, la o milă distanţă.

— Cât mai e? o întrebă el.

— Până acolo jos. Îi arătă golful luminat de lună, care se întrezărea printre stânci şi copaci. Vezi?

— Bine. Restul de drum mă descurc singur.

Inima ei bătea cu putere.

— Nu te cunosc. Eu am făcut aranjamentele şi ştiu ...

— Le voi explica, o asigură Alex. L-am văzut pe fratele lui Perry de mai multe ori, mai ţii minte?

— Nu. Eu ...

— Laura, nu vreau să te pun într-un pericol şi mai mare. Să traversezi râul e una, dar să dai nas în nas cu traficanţi, când jandarmii sunt prin preajmă?

El dădu din cap, apoi urmă:

— E prea riscant. Nu îmi place că trebuie să te întorci singură, dar ...

— Nu pot să mă întorc. Martyn a plecat deja.

El o privi îngrijorat.

— Tunete şi fulgere, de ce nu i-ai spus puştiului să aştepte?

— Fiindcă nu vreau să aştepte. Merg cu tine.

Alex se încruntă.

— Laura, nu poţi să mergi în aceeaşi navă cu nişte bărbaţi necioplţi. Nu se cade.

— Nu se cade? Cui îi pasă! În plus, unchiul meu are încredere în Treeve. Nu ştie în ce e băgat, dar Treeve nu e nici necioplit, nici străin. Nu ar lăsa pe nimeni să îmi facă rău.

— Nu îţi poate face o astfel de promisiune. Nimeni nu poate. Ştii mai bine decât mulţi cât de nemiloasă e marea. Cum frânge trupuri şi vieţi omeneşti şi le azvârle în larg.

— Vreau să merg.

— Ce vrei să spui? Că mergi până unde mă duc traficanţii şi apoi te întorci cu Treeve al tău?

— Nu e al meu. Cel mult un prieten. Dar, da, vreau să merg în Jersey. Şi să mă asigur că ajungi întreg la familia ta.

— Laura, nu sunt vreun ... mesaj într-o sticlă sau un pandantiv pierdut.

— Ştiu. Dar pentru mine contezi. Şi îmi doresc de mult să ajung în Jersey. Să văd mormântul părinţilor mei, dacă există aşa ceva.

El își feri privirea, vădit sfâșiată, apoi își șterse fața neliniștit cu palma.

— Și bietul tău unchi? Se va îngrijora de moarte.

— I-am lăsat un bilet în Biblie. Îi cunosc bine obiceiurile. Citește două capitole în fiecare dimineață. Îl va găsi când vom fi deja plecați.

Alex dădu din cap.

— Și ce, Doamne, iartă-mă, i-ai scris?

— Că am ceva de făcut și că nu trebuie să se îngrijoreze pentru mine. Că sunt însoțită de două persoane în care are încredere și pe care le respectă și să nu își facă griji pentru mine.

— Tot se va îngrijora.

— Știu și îmi pare rău. Dar ce aș fi putut să fac?

— Să stai acasă.

Ea dădu din cap.

— Fern Haven nu este casa mea.

El oftă greu.

— Prea bine. Hai să vedem ce părere au prietenii tăi traficanți de ideea de a lua la bord o femeie. Mulți marinari cred că prezența femeilor la bord aduce ghinion.

Dar ea știa că lui Treeve îi plăceau femeile. Îi plăcea *ea*. Dar căpitanul navei și echipajul? Era cu totul altă poveste.

Își continuară drumul printre tufe, pe o potecă abruptă, până într-un punct luminat de lună. Se întrezărea o limbă de pământ între apa mai întunecată și umbre.

La început nu văzu nimic. Oare o înșelase Treeve? Apoi, în capătul acelei limbi de pământ, zări o barcă mică lângă stânci. Era ancorată cu pupa înainte, gata să înfrunte apele.

— Aveți vreun semn? îi șopti Alex.

— Nu mi-a spus nimic.

Laura strigă firav.

— Treeve? Noi suntem.

— Noi?

Ca prin magie, Treeve apăru din umbre.

Purta cizme înalte, haină cu pelerină și căciulă de lână. Nu prea mai semăna cu gentilomul rafinat pe care îl știa ea.

Se încruntă şi se apropie de ei.

— În ce sunteţi îmbrăcaţi? Am crezut că sunteţi străini. Domniţă Callaway, sunt surprins să te văd. Ştiu că ţi-am spus să găseşti un mod de-a traversa râul, dar nu am crezut că vei veni până aici.

Laura îşi umezi buzele cu limba.

— Vreau să mă asigur că e în siguranţă şi ...

— Şi eu care credeam că îţi e dor de mine ... Ei bine.. Dădu capul pe spate. Stai aşa, vrei să spui că vii cu noi? Nu ştiu dacă oamenii mei ar primi o femeie la bord ...

— Treeve, te rog. Vreau să merg în Jersey. Vreau să ajung la mormântul părinţilor mei, din St. Helier.

— O! Se mută de pe un picior pe altul. Tu chiar ţi-ai pus în cap să vii?

— Da.

Treeve pufni.

— Prea bine. Scrută întunericul din spatele lui. Sunteţi siguri că nu v-a urmărit nimeni?

— Cât se poate. Ne-am uitat în spate de mai multe ori.

— Bun. Se întoarse spre bărbatul care aştepta lângă barcă. Să mergem!

Împreună, bărbaţii împinseră ambarcaţiunea în apă. Apoi, Alexander se întoarse către ea şi îi întinse mâna.

— Îmi dai voie?

Ea încuviinţă din cap, cu gura uscată.

O ridică în braţe, o duse până la barcă şi o lăsă jos. După ea, se îngrămădiră şi bărbaţii.

Împinşi de vânt şi de curenţi, vâsleau spre gura estuarului ca să ajungă la velier. În lumina lumii, vasul ancorat părea cenuşiu închis, iar pânzele întunecate. Vasul era mai mare decât alte veliere pe care le văzuse ea pe coasta din Cornwall, cu trei catarge, nu două. Bompresul se înălţa de la proră în sus. Aducea cu botul unui delfin.

Ajungând la vas, Treeve fluieră şi se apropiară de el.

Câteva siluete masculine vagi se văzură pe punte. Treeve strigă:

— Se pare că avem doi pasageri, nu unul.

Unul dintre bărbați sări neîncrezător:

— O fe .... meie, domnule?

— Da. Minunile nu au încetat. Poate că ne va aduce noroc.

— Sau blestem.

În ciuda protestelor, oamenii îi ajutară să urce pe vas și apoi puseră la locul lui sistemul de debarcare.

Doar după ce promontoriul *Stepper* se făcu nevăzut, iar ei ajunseră în larg, unul dintre bărbați aduse un felinar de sub punte.

În lumina lui, Laura văzu trei bărbați îmbrăcați în pantaloni largi, cămăși în dungi soioase, haine scurte și eșarfe la gât. Un al patrulea bărbat robust, încălțat în cizme, haină cu pelerină și bicorn îi părea a fi căpitanul.

Apoi se uită mai bine și își dădu seama că era tatăl lui Newlyn.

Se uită și el la ea, ridicând uimit peste măsură din sprâncene.

— Domnița Callaway?

— Domnule Dyer, dumneata ești căpitanul? Credeam că ești pescar.

— Am fost, până când barca mea a fost lovită. În tinerețe, am navigat cu o barcă de patrulare. Am renunțat la comerț duduia mea, cu ani în urmă. Dar trăim vremuri grele. Dacă barca mea e la reparat, iar domnul Kent, aici de față, avea nevoie de un căpitan ...

— Înțeleg.

Prezentările oficiale continuară, dar, în următoarele câteva minute, Laura spicui numele, sau poate poreclele, tuturor membrilor echipajului.

Archie, un tip înalt și slab, era secundul; Pucky era dulgherul, om bun la toate; Jackson repara velele și mai și gătea, dar cam fără tragere de inimă; iar John Dyer, căpitan. El supraveghea totul în timp ce își savura pipa.

La comanda lui, marinarii începură să ridice vela principală. Cei doi bărbați trăgeau tare de funii ca niște clopotari zeloși, ridicând catargul în formă de cruce și desfăcând vela întunecată. Pânzele erau vișinii închis, ceea ce era pesemne mai bine decât

dacă ar fi fost albe. În golfurile întunecate, îi ţineau departe de ochii vameşilor care adunau taxele.

Laura îi urmărea, observând ţesătura complicată de scripete, funii, lanţuri şi colaci de frânghii, asemenea unei broderii imense.

Vântul începu imediat să umfle pânzele, în timp ce valurile băteau ca nişte tobe scândurile carenei.

Căpitanul stătea la cârmă, lăsând-o din când în când pe mâna secundului, ca să se uite prin monoclu sau să discute cu domnul Kent.

Scrutând puntea, catargele şi pânzele, Alex întrebă:

— Un velier, da?

Treeve încuviinţă din cap.

— Un velier de pe coasta de sud. Bârne înguste, de doar un metru lungime.

Alexander încuviinţă şi el din cap.

— Curbura joasă o ajută să traverseze estuarul şi să evite nisipurile ascunse din Doom Bar, presupun.

— Întocmai.

— Iar bârnele înguste?

— Ne permit să intrăm în golfurile mai mici şi în locurile unde acostăm şi să ieşim din ele.

— Înţeleg.

Treeve îşi înclină capul.

— Ai experienţă pe mare, nu-i aşa?

Alexander îi zâmbi sarcastic:

— Un pic.

Navigând spre sud, velierul străbătea uşor valurile fără să ia apă la bord sau se îndoaie. Din fericire, briza era stabilă, iar marea blândă.

— Vine, strigă căpitanul. Atenţie, ne ridicăm.

În cele din urmă, după ce trecură în siguranţă de Stânca Gulland şi Capul Trevose, Laura răsuflă uşurată pentru prima dată.

Îi simţi privirea lui Treeve care se uita la ea din profil.

— Pari epuizată, îi zise el. Ce-ar fi să cobori sub punte şi să dormi nitel? Cabina e mică, dar avem paturi şi o mică plită unde gătim.

Îi arătă ușile de pe punte, din perete.

— Îți arăt eu. E cam complicat.

Când trase de trapa cabinei, mirosul de năvod umed, pește, fum și sudoare o luă pe sus.

— Îmi pare rău. Încă miroase a sardine, știu. Deși, în prezent, nu mai cară marfă atât de puturoasă. Atenție la cap.

Știa că se referea la marfa de contrabandă, precum tutun, brandy și altele asemenea.

Coborând, aprinse o lumânare din tăciunii din sobă și o puse pe raft. Ea văzu cinci paturi în cabină, trei spre pupă și două de o parte și de alta. Lângă fiecare dintre ele, atârnau în cuie pălării și haine impermeabile. O plită neagră, mică era prinsă de podea, iar de o parte și de alta, vase cu cărbuni.

— Gătim pește pe ea sau încălzim plăcinte, îi explică Treeve. Pe vas se mănâncă simplu.

În fața cabinei era un intrând mic: un pat cu trei laterale care oferea un pic mai multă intimitate decât celelalte.

Treeve îi făcu semn cu mâna spre el.

— Poți să dormi în patul meu. Cred că e cel mai curat și mai confortabil.

Laura nu știa ce să zică.

— Nu știu dacă se cade.

Îi aruncă o privire piezișă.

— Domniță Callaway, ești singura femeie de pe o corabie plină de bărbați. Mă tem că e inutil să te gândești la ce se cade, în acest moment.

Ea oftă cu tristețe.

— Așa e.

El îi arătă o ladă lângă sobă.

— Ai cartofi și pâine, unt și brânză. Pe sobă, poți să încălzești apă pentru ceai.

— Cred că o să mă întind puțin, dacă nu deranjează.

— Desigur.

Îi arătă patul lui.

— Castelul meu e și castelul tău.

— Dar tu nu ai nevoie să dormi?

— Poate vin şi eu mai încolo şi mă pun lângă tine.

Ea făcu gura mare de uimire.

— Treeve!

El îi zâmbi ştrengăreşte.

— Te tachinez. Oarecum ...

— Trezeşte-mă peste câteva ore. Mă voi scula şi te las pe tine să dormi.

— Bine atunci. Dacă vom avea o noapte liniştită, s-ar putea. Ai grijă cu lumânarea. N-avem nevoie de un incendiu.

— Voi avea.

Treeve se opri, apoi spuse:

— Presupun că francezul tău ar trebui să se ferească să fie văzut cât de mult posibil. Te deranjează dacă îl trimit la tine? Poate să doarmă într-un alt pat, dacă ai încredere în el într-un spaţiu atât de îngust.

— Am. Amabil din partea ta că te-ai gândit la el.

— Nu sunt chiar atât de altruist. Dacă jandarmii sau corăbiile vămii îl caută, nu vreau să le dau motive să ne oprească.

— Bună idee!

O clipă şovăi, apoi se întoarse şi plecă fără să mai zică nimic.

După câteva minute, Alexander coborî şi îşi dădu jos pălăria şi peruca.

— Domnul Kent mi-a spus că vrei să stau cu tine?

Rostise cuvintele cu inocenţă, dar chipul Laurei luă foc gândindu-se la ceea ce insinua.

Se grăbi să îi explice.

— A zis că ar fi bine să nu fii văzut, pe cât posibil.

El o măsură bine.

— Nu te deranjează marea. Ţi-e rău?

— Deloc. Mi se pare captivantă.

— Mă bucur să aud asta.

Traversă cabina, întinzând ambele mâini spre ea.

— Îmi dai voie?

Îmi dai voie ce?, se întreba Laura fără să poată îngăima cuvintele, fiindcă îi atinsese faţa cu mâinile. Încuviinţă firav din cap. Avea răsuflarea tăiată. El îi scoase uşor ochelarii din spatele

urechilor și îi ridică de pe nas. Îi lăsă deoparte și își întoarse privirea către ea. Ea se scufundă în ochii lui întunecați ca marea învolburată. Cu vârful degetelor, îi scoase și boneta de pe cap. Se uita la ea în lumina pâlpâitoare a lumânării.

— E mult mai bine. Ai un păr prea frumos ca să îl ții ascuns.

Puse boneta deoparte, fără să își ia privirea de la ea.

— Mulțumesc, domniță Callaway. Datorită ție, am parte de speranță, după multă vreme.

Inima ei tresări la auzul cuvintelor lui calde. Alex întinse mâna și îi culese o șuviță de păr rebelă care îi căzuse când îi scosese boneta.

Apoi Alexander îi atinse bărbia. Coborând capul, își apropie fața de a ei. Respirația lui dulce, cu aromă de mentă și săpun era plăcută ca raiul în umezeala cabinei.

Îi inspiră aroma, simțind cum se face roșie ca racul. El se aplecă și mai aproape și îi atinse buzele cu ale lui, blând și precaut. Laura se ridică în vârful picioarelor și îi apăsă gura și mai tare. Într-o clipită, Alex o strânse în brațe atât de tare că îi tăie respirația.

Se trase repede în spate, o prinse de umeri și făcu un pas înapoi.

— Iartă-mă, m-a luat valul.

— Și pe mine.

El își drese glasul și se trase și mai mult în spate.

— Culcă-te, Laura. Voi veghea eu asupra ta.

Laura trase adânc aer în piept și spuse:

— Poate că ar fi bine să dormi și tu. Înainte să vină careva să își ceară patul.

Se întinse într-un pat de jos, îmbrăcat, după ce își puse bocancii pe podea.

Laura își desfăcu și ea ghetele scurte, le scoase și apoi se vârî în patul lui Treeve, trăgând cearșafurile până la bărbie.

Laura se gândi să doarmă măcar câteva minute. Dar cabina parcă era un pat de copil, care o legăna dintr-o parte în alta. De sus se auzeau din când în când pași pe punte, bărbați la datorie, care o asigurau că sunt pe mâini bune. Tachelajul care lovea încet catargele de lemn o îmbie la somn.

Corabia care nu ascultă de cârmă
trebuie să asculte de stânci.
Proverb din Cornwall

Capitolul 18

Când Laura se trezi, lumina pătrundea prin crăpăturile uşii. Alexander stătea lângă sobă şi o veghea. Îi zâmbi:

— Ai dormit bine?

— Da, deşi nu voiam să dorm toată noaptea. Bietul Treeve!

— O, el şi ceilalţi au dormit în schimburi, cum am dormit şi eu.

Ea se ridică.

— Mă tem că sunt un exemplu slab al sexului meu.

— Absolut deloc. Eu m-am convins de forţa ta, Laura Callaway. Cine dintre cei ce te cunosc nu s-ar fi convins?

Cuvintele lui erau ca o adiere plăcută.

Alex se ridică.

— Te las. Vino sus când eşti gata.

Laura încuviinţă. Îşi legă părul cât de bine putu şi se încălţă. Apoi urcă pe punte, simţindu-se jenată pentru că dormise atât de mult, în timp ce alţii lucrau, dar bărbaţii îşi ridicau respectuos pălăriile şi îi urau mormăind:

— 'Neaţa, domniţă.

Pentru o vreme, îl urmări pe Jackson la treabă, cosând cu acul ochiurile rupte ale năvodului. Curând, Laura îi luă locul. Învăţase să repare „căptuşeala" şi „întăritura".

Din când în când, căpitanul îi anunţa când treceau pe lângă vreun port sau pe lângă vreun punct de reper. Parranporth, Portreath şi altele. Ceasurile treceau, iar Laura începea să se

relaxeze și să se bucure de călătorie, să creadă că aveau să își ducă planul la îndeplinire. Încerca să nu se gândească la războiul care încă amenința și că ar putea da de vreo navă de război sau vreo baricadă. Însă Treeve părea că se teme mai mult de vameși.

Alexander se făcea util pescuind din mers, prinzând cod cu undița, iar hering și macrou cu năvodul.

Laura ajutase în bucătărie în anii în care fuseseră doar ea și unchiul Matthew. Așa că se oferi bucuroasă să curețe și să taie cartofi, să prăjească peștele pe care îl prindea Alex, să facă ceai și să toarne bere. Mâncau în schimburi. Rareori mâncarea fusese atât de gustoasă.

La căderea serii, trecură pe lângă St. Ives și se înveseliră, poate ajutați și de berea de după cină.

În urma lor, o corabie plecase binișor din port și părea să meargă pe urmele lor, dar păstrând distanța. John Dyer plesni din degete ca să le atragă atenția, mijind ochii și strângând din dinți.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Treeve.

— O corabie a vămii e staționată în Portul St. Ives. Am crezut că suntem departe și că nu atragem atenția, dar acum mă întreb ...

Treeve se întoarse și, după ce măsură corabia din depărtare, luă un monoclu:

— Nu pot spune cu siguranță, dar e mai mare decât a noastră. Probabil a ieșit să patruleze.

— Să sperăm.

Își continuară drumul, însă, pe măsură ce vântul se întețea, corabia se apropia din ce în ce mai mult.

— Hai să schimbăm direcția, să vedem ce face.

Așa făcură, însă cealaltă corabie își modifică și ea cursul, apropiindu-se din ce în ce mai mult.

— Vântul bate cu putere din nord, cu 20 de noduri, spuse căpitanul și le porunci tuturor să schimbe cursul.

Corabia, împinsă de vânt, se apropia cu repeziciune.

— Are pânze rapide, cu siguranță, spuse Dyer. Cred că merge cu opt noduri, față de cele cinci ale noastre.

Treeve se strâmbă.

— Nu îi putem lăsa să se apropie și să ne oblige să mergem cu vântul în față. Sau să ajungem în raza gloanțelor lor.

Dyer încuviință din cap.

— Ridicați velatura, mateloți, le porunci el. Iute!

Mateloții se grăbiră să execute ordinele.

Laura îl strânse pe Alexander de braț, dar îl întrebă pe Treeve:

— Putem întrece o corabie a vămii?

— Absolut. Dyer a mai făcut asta de nenumărate de ori. Se întoarse spre căpitan. Nu-i așa?

John Dyer încuviință din cap, dar cu gura strânsă.

— Cu mult timp în urmă.

— Și o poți face din nou, îl asigură Treeve. Scapă de nava aia, căpitane!

Laura întrebă încet:

— Și dacă nu poate?

— Dacă nu putem să îi întrecem, va trebui să fim mai isteți decât ei, să îi învingem sau ... să îi mituim ca să nu ne aresteze. Din păcate, nu am banii necesari pentru ultima variantă.

Căpitanul dădea comenzi în continuare. Pe măsură ce corabia îi urmărea, echipajul velierul se străduia să îi întreacă.

— Mai bine cobori sub punte, domniță Callaway, îi spuse Treeve. Nu vrem să te arunce verga în apă.

O spuse blând, dar îi văzu tensiunea din privire.

Ea încuviință.

— Prea bine.

Laura coborî, dar lăsă chepengul deschis și urmărea toată agitația cu o neliniștită uimire.

Alexander rămase pe punte ca să ajute echipajul. Anii din marină îi prindeau bine acum. De acolo știa să manevreze velatura și parâmele. Vântul era din ce în ce mai aprig, valurile de opt picioare spărgându-se în fâșii strălucitoare, precum coamele unor cai albi în galop.

Treeve măsura din nou prin monoclu avansul corabiei, care încă era în urma lor.

— Tot ia avans spre noi.

Căpitanul înjură și îi dădu cârma secundului.

— Ia să văd și eu.

Rosti o altă înjurătură.

— E clar ca lumina zilei că e *Dolphin*.

— Stai calm. Nu avem marfă ilegală la bord. Încă.

— Nu? Da' el?

Secundul ridică bărbia spre Alexander.

— Ei bine, de ce-ar fi interesați cei de pe corabia vămii de el? întrebă Dyer.

— Să zicem că jandarmii i-au rugat pe vameși să îl caute și pe el.

— Sau poate că le părem suspecți din alte motive, spuse Treeve.

Dyer se încruntă.

— Nu vreau să plătesc amendă sau să fiu arestat când singura încărcătură ilegală pe care o cărăm sunt un francez și iubita lui.

— Dacă ne opresc, spuse Treeve, e destul echipament la bord să ne amendeze. Ce faci cu plutele, pietrele de scufundare, ploștile și altele asemenea?

— Le înghesui în ascunzătoare, se oferi Jackson. Că n-oi vrea să le arunc peste bord?

— Încă nu. Să vedem dacă se apropie suficient și înalță steagul de avertisment.

— Chiar crezi că sunt în patrulă și nu dau doi bani pe noi?

Treeve dădu din umeri.

— Tot ce se poate.

Dyer se încruntă.

— Și vrei să riști?

— Nu prea. Ai tu alte sugestii?

— Suntem aproape de Land's End. Curând ne vom apropia de insulele Longships.

— Exact. Va trebui să le ocolim.

— Sau am putea să ne strecurăm printre ele și mal.

Treeve își șterse fața cu mâna.

— Credeam că nu există nicio trecere sigură printre insulele Longships și Land's End, ci doar bancuri înșelătoare și vârtejuri.

— *Există* o trecere printre ele, spuse Dyer, dar locul e îngust și dificil. De asta e rareori navigat. Putem să dăm de fundul apei,

dar e mai uşor pentru noi să trecem decât pentru o corabie cu pescaj mai mare.

— Dacă facem o manevră atât de riscantă, le vom risipi orice îndoială că încercăm să fugim de ei.

— Adevărat. Dar *chiar* vom scăpa de ei!

Treeve încleştă din dinţi.

— Pentru cât timp? Vor ocoli toate pericolele şi ne vor prinde din urmă.

— Vom câştiga timp.

— Pentru ce?

Înainte ca Dyer să apuce să răspundă, Archie ridică un deget înspre Alex.

— Să scăpăm de el.

Alexander interveni.

— Dacă crezi că din cauza mea vă urmăreşte nava, te rog să te apropii de mal şi să mă laşi acolo.

De sub trapă, o auzi pe Laura protestând:

— Alexander, nu!

— Nu voi fi ca Iona, să aduc dezastrul asupra întregii nave.

— Iona, ai?

Cu ochii la parâme, Archie îi spuse:

— Tocmai mi-ai dat o idee.

— Nu, acum ... Stai aşa. Treeve ridică ambele mâini. Nu zboară nimeni peste bord. Dar căpitanul are dreptate. Nu avem nicio şansă să îi întrecem în larg până în Jersey. Putem acosta la mal şi ascunde tot ce ... ridică suspiciuni ... şi apoi să îi lăsăm să vină la bord, dacă vor. Dacă nu vor găsi nimic şi pe nimeni suspect, ne vor lăsa în pace. Sper. Se întoarse spre Dyer. Poţi să faci asta?

Dyer se schimonosi gândindu-se.

— Vine refluxul cu curenţi rapizi. Ca să trecem de stâncile astea, am nevoie de o hartă şi de o busolă.

Pucky i le aduse pe amândouă.

Căpitanul Dyer întinse harta şi îşi trecu un deget peste ea, trasând un canal îngust printre stânci. Alexander se aplecă şi studie harta.

— Adâncime?

— Destulă, conform acestei hărți. Dar e una veche.

— Asta-i tot ce avem.

În depărtare, la sud-vest de Land's End, se ivi turnul de granit din Longships, un far în mijlocul unui șir formidabil de aflorimente stâncoase, printre care și ceea ce Dyer numea primejdioasa Înotătoare a Rechinului*. Alexander îl urmărea pe Dyer care măsura deschiderea dintre ele și două stânci denumite Fundul Ibricului**, aflate între Longships și coastă.

Dyer bătu harta cu degetul.

— Vom trece la mustață, dar dacă ne urmărește corabia vămii, o să se împotmolească.

— Crezi că o treci?

— Așa cred. Cu calcule bine făcute și ochii-n patru.

— Prea bine, spuse Treeve. Prin pasaj, atunci.

Pucky își făcu cruce, iar Jackson se ruga neîncetat. Și Alexander la fel.

Decizia fiind luată, îndoielile lui Dyer parcă se risipiră în vânt, odată cu chemarea datoriei. Cu pieptul înainte și bărbia în sus, strigă:

—Trecem, băieți. Atenție la velatură. Ajutați-o cum puteți mai bine.

Ceilalți mateloți erau gata de acțiune lângă lanțuri și rulete. Archie era cu ochii pe căpitan, gata să se arunce cu toată puterea pe cârmă.

— Est, sud-est, să trăiți. În clipa asta.

— Lasă moale cârma. Velele acolo.

Merry Mary se întoarse cu fața în vânt, împroșcând apa.

— Pucky, sus pe catarg și fii cu ochii pe stânci, flux și vârtejuri.

— Da, să trăiți!

Se urcă pe parâme și strigă:

— Dă-i bătaie, șefu'. Liber la tribord!

---

* În engleză: Shark's Fin (n.tr.).

** În engleză: Kettle's bottom (n.tr.).

De o parte şi de alta, pericolele se vedeau cu ochiul liber. Înotătoarea Rechinului şi insulele Longships se întindeau la tribord, Fundul Ibricului, la babord. Trecură prin strâmtoare, bompresul velierului năvălind înainte ca un marsuin agresiv. Spumegând, valurile se înălţau şi cădeau, dezvelind stânci peste tot. Pasajul era şi mai îngust decât şi-l închipuise Alex din hartă.

În spatele lor, corabia vămii schimbă tactica, luând-o spre vest, pe după Longships.

Stâncile reveniră, chila se auzi scârţâind, iar Alex auzi cum lemnul zgâria înfiorător stânca. O văzu pe Laura prinzându-se de trapă şi ţinându-se bine. Dar scârţâiturile se opriră. Aproape că scăpaseră de tunelul îngust de stânci negre şi ascuţite şi de spuma albă. De pe parâme, Pucky strigă:

— Stânci la proră, să trăiţi!

— Ţine cârma! strigă Dyer.

Bompresul se lăsă într-o parte, dar curentul îi împinse pupa înapoi.

— Lasă moale cârma!

Alexander se pregăti să audă lemnul sfărmându-se şi carena zdrobindu-se. Văzând zbaterea secundului, Alex alergă pe punte ca să contrabalanseze cu greutatea lui, împing timona la babord.

Trecu o secundă. Două. Alexander îşi ţinu respiraţia, dar sunetul dezastrului nu se auzi.

— Am trecut, să trăiţi! strigă Pucky de sus.

Alex întâlni privirea Laurei din partea cealaltă a punţii şi înălţă o rugăciune de mulţumire. Ceilalţi îşi ridicară mâinile.

Căpitanul Dyer închise ochii uşurat, fără să zică nimic, în timp ce Treeve rânjea prosteşte.

Odată ajunşi în partea cealaltă, *Dolphin* nu se mai vedea. Dispăruse din vizorul lor, în spatele stâncilor şi al valurilor.

— Bună treabă, mateloţi, strigă Treeve.

Tatăl lui Newlyn încuviinţă din cap, încordarea din obrajii lui arătând că navigarea pasajului nu fusese deloc o glumă.

În timp ce tachelajul zbârnâia deasupra capetelor lor, *Merry Mary* continua să spintece apele. La comanda lui Dyer, mateloţii coborâră o velă pentru a reduce viteza. Cârma se linişti.

La scurt timp, Dryer îndreptă velierul spre un golfuleț pitit parțial între niște stânci mari. Alex spera ca portul izolat să însemne mai puține șanse de a fi văzuți de vreo corabie trecătoare.

Laura se rezemă de perete, oftând ușurată. Ce bine era că scăpaseră din largul mării, de vuietul valurilor și de vâltoarea apei și intraseră la adăpost. Căpitanul dădea în continuare ordine. Curând, coborâră și celelalte vele și ancorară în golful liniștit.

Își adună cele câteva lucrușoare și urcă pe punte, cuprinsă de nesiguranță și teamă, pentru că lucrurile nu decurseseră conform planului.

— Și acum ce facem? întrebă ea. Unde suntem?

Căpitanul Dyer o privi cruciș peste hartă.

— În Porthgwarra. Nu prea e nimic pe aici. Câteva colibe și un han. Porthcurno e la o milă spre est. Iar Penzance, la încă zece mile.

Treeve se gândea.

— Poate ne întâlnim în Penzance mâine.

Dyer dădu din cap:

— E nava ta, domnule Kent, da' mie nu mi-a plăcut de la început să iau un francez și o femeie la bord. Nu sunt gata nici acum.

Archie încuviință din cap că era de acord.

— Să găsească alt drum spre Jersey.

Treeve se uita neconvins de la Laura la mateloți și înapoi.

— Dar le-am dat cuvântul meu. Domnița Callaway e prietenă de familie.

— Și fata mea lucrează pentru ea, spuse Dyer. Da' nu-mi pasă nici dacă e prințesă încoronată. E prea periculos cu *Dolphin* în ceafă.

— E în regulă, încheie Alexander. Găsesc eu alt drum. Mulțumesc că m-ați adus până aici, domnule Kent, mateloți. Știu că ați riscat cu toții.

Lăsară barca la apă, iar Alexander urcă în ea.

Laura o luă după el.

Treeve se opuse:

— Domniță Callaway, ce faci? Te pot duce acasă în siguranță. O vreme ne vom ascunde aici, dar apoi ...

— Să se ducă, dacă vrea, spuse Archie. Cum a spus și căpitanu', nu iese nimic bun cu o femeie la bord. Și nici cu un franțuz.

Alexander se încruntă.

— Laura, nu. S-a ajuns prea departe. Nu putem hoinări prin țară împreună, fără nicio țintă.

— .Sunt de acord. Nu vom hoinări fără cap. Vom merge în Penzance. Știu pe cineva acolo care ne-ar putea ajuta.

Câteva minute mai târziu, Treeve și Pucky vâsleau spre țărm barca în care erau și ei. Treeve o luă deoparte.

— Și eu ce le spun alor tăi?

Ai ei nu mai erau, dar știa că se referă la soții Bray.

— Spune-le că sunt bine și că nu vreau să se îngrijoreze, că vreau să merg la mormântul părinților mei și că mă voi întoarce când voi putea.

Treeve făcu ochii mari și îi spuse cu zel:

— Trebuie doar să scrii și vin cu velierul după tine. Îmi pare tare rău că nu pot să te duc acum acolo și să te și iau înapoi. Îi strânse mâna. Îmi pare rău că te-am dezamăgit, pui mic.

Auzind cum îi vorbea ca unui animal dulce de companie, simțea că i se strânge inima de tristețe.

— Să nu îți pară rău. Îți voi fi pururi recunoscătoare pentru ajutor.

El îi zâmbi mâhnit.

— Să vedem cât de recunoscătoare vei fi la final. Sper să nu regreți.

În schimb, Laura nu reuși decât să îi zâmbească firav.

— Așa sper și eu.

Din iunie 1810 până în iunie 1812, 464 de ofițeri au încălcat eliberarea condiționată, iar 307 au reușit să treacă peste Canal cu ajutorul traficanților.

Paul Chamberlain, *Închisoarea napoleoniană de la Norman Cross*

Capitolul 19

Laura urca pe cărarea abruptă în urma lui Alexander, părăsind astfel golful. Desaga i se legăna ușor pe spate. În depărtare, văzu câteva colibe modeste și hanul despre care vorbise domnul Dyer.

Se uită spre ea cu speranță.

— Oare au vreo cameră de închiriat?

Alexander strâmbă din nas.

— E prea riscant. Dacă oamenii legii găsesc barca lui Kent și încep să ne caute, nu crezi că acolo s-ar duce prima oară? Mai bine mergem mai departe.

— Ai dreptate, nu încape vorbă.

Laura își forță un zâmbet și continuă drumul. Nu înțelegea de ce se simțea atât de obosită. Bănuia că de la încordarea și pericolele prin care trecuseră în ultimele zile.

Mergeau spre est, prin asfințit. Începuse să plouă. Umezeala nu îi afecta traista de piele a lui Alex, dar ea, ca să își protejeze desaga din material, o vârî sub pelerină, oftând.

După vreo milă, ajunseră la Porthcurno. Satul era alcătuit dintr-o cabană cu două etaje pe care scria Hanul „Seaview" și câteva cocioabe îngrămădite într-o vale îngustă.

— Ai vrea să rămânem aici peste noapte și să ne continuăm mâine drumul? întrebă ea, simțindu-și picioarele ca în butuci.

El se gândi, afişând pe chip o grimasă.

— Cred că ar trebui să mergem cât mai departe de velier.

Apoi se uită la ea şi făcu ochii mari de îngrijorare.

— Laura, eşti frântă. Iartă-mă! Sigur că ne putem odihni aici, dacă sunt camere. Ai avut o zi de pomină.

Îi deschise uşa şi intrară în încăpere, dându-i bineţe hangiului, care stătea în spatele tejghelei.

— Bună seara, spuse Alexander. Aveţi camere libere?

— Am o cameră, domnule, cu două paturi mari. Numa' bune pentru tine şi domniţa ta. Îmi aduc aminte când nevastă-mea stătea să nască, cum se întorcea de pe o parte pe alta, ca să îşi găsească locul.

Laura se uita uimită. *De ce crede ...?* Se uită în jos la burta ei umflată şi se făcu roşie la faţă.

— O, nu sunt, adică ...

Trase desaga de sub pelerină.

— O feream de ploaie.

Hangiul se roşi şi râse stânjenit.

— Mii ... de scuze, doamnă.

— E în regulă. E de înţeles.

Laura înghiţi în sec şi se uită neliniştită spre Alexander.

— Dar eu şi el nu suntem ...

— Nu suntem pretenţioşi, interveni Alex. Nu-i aşa, draga mea?

O luă de mână, ca să nu se vadă că nu avea verighetă. Ridicând din sprâncene, Alex o întrebă:

— Ne ajunge o cameră? Mă voi strădui să nu sforăi.

Ea se uită la el, clipind din ochi, neştiind ce se întâmplă. Şi atunci îşi dădu seama.

— O, hm, da. Sunt atât de obosită, că ai putea să tai lemne pe mine.

Hangiul se uita când la el, când la ea.

— Prea bine. Vă trimit o tavă cu mâncare.

— Da, mulţumesc. Sunteţi foarte de treabă.

Îi dădu cheia lui Alexander.

— În capătul scărilor, prima uşă pe dreapta.

Alex îi luă Laurei traista şi îi făcu semn să urce.

— După tine.

Ajunse la ușă și o descuie. Laura intră prima. Alexander închise ușa, dar rămase lângă ea. Cu glas stins, zise:

— Iartă-mi, te rog, îndrăzneala. M-am temut că ne va da afară dacă află că nu suntem doi soți care călătoresc împreună.

— Ai făcut bine. Ai gândit bine.

Punând jos bagajele, zise:

— Voi aștepta o vreme, apoi voi coborî la bar și voi dormita acolo, într-un colț.

Se uită de la paturi spre el.

— Nu e cazul. Sunt două paturi, așa cum a spus, și am încredere în tine.

— Serios?

Ea se opri și se gândi mai bine.

— Da, așa cred.

— Prea bine.

O bătaie în ușă îi sperie pe amândoi. Fiindcă nu avură nicio reacție, se auzi o voce de femeie:

— Cina voastră.

— A, da!

Alex se întoarse și deschise ușa.

O cameristă la vreo 30 de ani intră și așeză tava pe măsuță, întinzând un șervet de bumbac cu mare emfază.

— U-la-la! exclamă ea, pronunțând greșit în franceză.

Strâmbând din nas, Alex o corectă:

— Adică *voilà*.

— Cum?

— Nu contează. Mulțumim!

Îi dădu femeii o monedă din banii lui.

— O poți ajuta pe doamna mea cu ce are nevoie cât suntem pe-aici?

Cu ochii sclipind la văzul monedei, camerista răspunse:

— Cu mare drag, domnule. Mă întorc peste o jumătate de oră să iau tava și o ajut atunci, dacă e bine.

— Da, răspunse Laura, bucuroasă că Alexander se gândise la ea. E perfect, domniță ...?

— Îmi poţi spune Rennet, domniţă.

Camerista îi făcu o reverenţă demnă de scena unui teatru şi ieşi din cameră.

După ce femeia îşi făcu ieşirea teatrală, Laura şi Alex îşi zâmbiră amuzaţi.

Apoi Laura se uită la el cu un amestec de uimire şi recunoştinţă.

— Te gândeşti la toate.

O privi trist.

— Cât de mult aş vrea să fie aşa!

Alexander spera ca Laura să nu regrete că venise cu el. Se temea că ar putea regreta. Îi arătă scaunul de la masă, iar el se aşeză pe celălalt scaun din cameră. Îi dădu un castron cu tocană şi o lingură şi începură să mănânce.

Bucăţile moi de carne de vită, morcovi şi ceapă înmuiate în sosul bogat erau delicioase şi îi încălzeau inima, amintindu-i de mâncarea preferată a tatălui său: tocană de vită *à la bourguignon*.

Mâncau în linişte, într-o încordare ciudată. Petrecuseră multe ore în camera de oaspeţi de la Fern Haven şi împărţiseră aceeaşi cabină pe velier, deşi rareori fuseseră singuri, dat fiind că mateloţii dormeau în schimburi.

Acum erau singuri, fără doar şi poate. Oare de aceea li se părea aşa de diferit? Şi ... periculos?

După ce terminară de mâncat, Laura strânse castroanele şi tacâmurile şi puse tava deoparte. Tăcerea tulburătoare nu se îndura să dispară.

Laura ridică mâinile şi începu să îşi scoată agrafele din păr.

— Sper că nu te deranjează. Acele îmi intră în piele.

— Câtuşi de puţin!

Părul ei lung îi atârna pe umeri ca un văl în culorile toamnei, de chihlimbar, scorţişoară şi frunze de arţar.

Lui Alex i se strânse stomacul.

Ea începu să îşi maseze pielea capului. Îl mâncau degetele să îi atingă părul mătăsos şi lung.

— Ai un păr frumos, îi zise el, incapabil să îşi ţină gura.

— Mulţumesc!

Ea coborî privirea în pământ, clar stânjenită. Încercând să nu se holbeze la ea, Alex se ridică și luă camera la pas căutând ceva de făcut.

— Eu ... îîî ... trebuie să mă spăl pe dinți.

Se întoarse la lavoar, își curăță dinții cu periuța și pudra de dinți din traistă și își spălă mâinile și fața, bucurându-se de apa rece.

Camerista Rennet se întoarse, așa cum promisese. Laura îi zâmbi.

— Ai putea să-mi desfaci legăturile?

— Da, domniță.

Pentru a păstra aparențele că își propusese să petreacă noaptea cu *soția*, Alexander rămase în cameră, în loc să plece ca un intrus ce era.

Își șterse buzele uscate.

— Eu voi ... îîî ... citi cât te schimbi.

Mută scaunul într-un unghi din care nu le vedea și se așeză, încercând zadarnic să citească Noul Testament și Psalmii pe care îl găsise pe măsuța de lângă pat.

Camerista îi desfăcu nasturii și șnururile din spatele rochiei negre, fără formă.

Ochii lui rebeli de-acum îi fugeau chiorâș, surprinzând o fărâmă de umăr gol în oglinda de pe masă. *Ușor, Carnell. Nu sunteți căsătoriți, oricât de mult ți-ai dori în clipa asta. Gândește-te la altceva ...*

Dar simțea că pierde bătălia. După vreo două minute, își drese glasul și se ridică. Mergând spre ușă, adăugă:

— Eu mă duc jos să beau ceva, până când te pregătești tu de culcare.

Părăsi repede încăperea ... și imaginea chinuitoare a Laurei Callaway care se dezbrăca și a părului ei superb care îi îmbrăca umerii.

După vreo jumătate de oră, bătu la ușă și intră. În cameră era întuneric acum, focul mocnea și o singură lumânare lumina, cea de pe masa de lângă patul gol.

Laura stătea întinsă pe o parte în celălalt pat, cu fața la perete și păturile trase până la urechi. Oare dormea sau se prefăcea?

Își scoase haina și o atârnă într-un cuier. Își smulse cizmele din picioare, apoi vesta, pe care o împături cu precizie militară. Își trase cămașa pe cap, o spălă în lighean și o atârnă lângă foc ca să se usuce pentru a doua zi. Lui îi era destul de cald așa, dar, fiindcă își aminti cum tremurase Laura mai devreme, mai puse o mână de cărbuni pe foc și se vârî în pat, întrebându-se dacă va dormi vreun pic, fiind atât de aproape de ea.

Abia aținise, dar o bătaie într-o ușă îndepărtată îl trezi. Alex sări din pat și se duse greoi la fereastră. Afară, văzu doi bărbați cu felinare în mâini și un alt bărbat îmbrăcat în uniformă, care arăta ca un om al legii.

— Deschideți!

O fereastră se deschise scârțâind și hangiul strigă:

— Nu mai avem locuri, oameni buni, iar cârciuma s-a închis pentru seara asta.

Laura se duse lângă Alex, la fereastră, apucându-l temătoare de mână.

— Nu vrem cameră, vrem să vorbim, strigă omul legii. Căutăm un francez, un prizonier de război evadat. S-ar putea să călătorească alături de o tânără.

Laura îi spuse în șoaptă:

— Îmi pare rău. Aveai dreptate. Ar fi trebuit să mergem mai departe.

Strângând din dinți, Alex spuse:

— Cred că trebuie să fugim. Cel puțin eu. Tu nu ai făcut nimic rău.

— Decât că te-am ajutat?

— Dacă trebuie, spune-le că te-am forțat.

Își trase cizmele în picioare și se duse la cealaltă fereastră a camerei, care dădea în laterala hanului.

— Cred că mă pot lăsa pe acoperișul pridvorului și să sar de acolo.

— Merg cu tine, îi răspunse ea în șoaptă.

— Nu.

El se prinse de zăvorul ferestrei și auzi iar vocea hangiului strigând de jos.

— N-avem niciun francez aici. Musafira noastră e o femeie țâfnoasă și însărcinată. Vai de cine îi tulbură somnul!

— Ești sigur? întrebă bărbatul.

— Normal că sunt. Ați mai căutat și altădată la mine în han și n-ați găsit nimic. Mi-ați enervat musafirii și nevasta, fără rost. M-a costat.

Ușa de la dormitorul lor se întredeschise, iar Laura abia își înghiți un icnet. Rennet intră tiptil, cu degetul la buze și candela în cealaltă. Le făcu semn să o urmeze. Așa făcură, în vârful picioarelor, până în dosul odăii care părea un zid banal. Căută cu degetele un zăvor ascuns și deschise un fel de panou. În pâlpâiala lumânării, zăriră un fel de încăpere cât un dulap, în care erau stivuite mai multe butoaie și o ladă de ceai deasupra lor. Marfă de contrabandă.

Laura și Alex păși înăuntru. Camerista aruncă haina lui, cămașa umedă și traista peste ladă, apoi trase panoul și îi închise înăuntru, chiar când ușa de la intrare se deschise sub ei.

Tare, ca și când îi puneau la încercare îndelunga răbdare, hangiul rosti:

— Prea bine, dacă insistați să cotrobăiți iar hanul, terminați repede.

Alexander își strecură brațul protector pe după mijlocul Laurei, iar ea se rezemă de el, lăsându-și părul moale pe pieptul lui dezgolit. Oare auzea cum îi bubuia inima? Trase adânc aer în piept și se rugă să nu fie descoperiți.

Printr-o crăpătură subțire văzură cum camerista aranja un pat, vârî o pernă sub cămașa de noapte și se băgă în celălalt pat.

Ușa camerei se deschise larg, iar cei trei bărbați dădură buzna înăuntru.

— Cine-i? strigă femeia speriată, ridicându-se în capul oaselor cât de bine putea cu burta ei uriașă. Ce căutați în odaia mea? Ați venit să mă omorâți în pat la mine? Valea de-aici că, dacă nu, țip. Afară, afară! Dacă vine ăla mic mai repede din cauza voastră, viața lui nevinovată să fie pe capetele voastre și ale copiilor voștri!

Omul legii ridică o mână.

— Liniştiţi-vă, doamnă, liniştiţi-vă! Căutăm un prizonier de război evadat.

— Da' aveţi orbu' găinilor, domnilor? Eu nu sunt nici bărbat, darămite prizonier. Afar'!

Uitându-se rapid sub pat, bărbaţii părăsiră camera cu coada între picioare, cotrobăind în continuare hanul. O jumătate de oră mai târziu, plecau de la han cu mâinile goale.

După ce se aşternu din nou liniştea, camerista le şopti să aştepte şi ieşi tiptil din cameră. La scurt timp reveni şi dădu panoul la o parte.

— V-am adus lapte ca să dormiţi mai bine, zise ea, de parcă nu se întâmplase nimic deosebit.

— Mul ... ţumesc, îngăimă Laura.

— Îţi suntem recunoscători, adăugă Alex.

Femeia încuviinţă din cap.

— Noapte bună, domnule. Doamnă, revin dimineaţă.

Ieşi fără să mai zică un cuvânt.

A doua zi dimineaţa, Alex se trezi şi ieşi din cameră înainte ca Laura să se trezească. Ce frumos din partea lui că se gândise să o lase să se îmbrace nestingherită! Aceeaşi cameristă intră cu apă caldă, trimisă de *domnu' matale*.

Când Laura o întrebă cât e ceasul, se miră că era atât de târziu. Îşi pieptănă părul încâlcit şi se spălă cu apa caldă. O minunăţie! Din nou, Rennet o ajută să îşi lege şnururile şi să îşi încheie nasturii. Dacă se gândea mai bine, făcuse o prostie că nu luase doar rochii care se închideau în faţă. Azi purta rochia ei. Chiti rochia neagră a conitei Chegwin şi o vârî în desagă, peste celelalte lucruri pe care le împachetase. Când se uită în oglindă, văzu că arăta mai bine.

— Mulţumesc din nou că ne-ai ascuns azi-noapte, spuse Laura. Ce bine ţi-ai jucat rolul!

Rennet îi zâmbi.

— Crezi? Mi-am dorit mereu să joc pe Drury Lane, dar tata a zis că nu se cade. „Mai bine cureți oale de noapte toată viața", mi-a zis. Și iată-mă aici.

— Ești o actriță talentată.

Femeia îi zâmbi frumos.

— Mulțam, coniță. Mă bucur mult să aud asta.

După ce Rennet plecă, Alex se întoarse cu pâine, unt și căni cu ceai aromat și fierbinte. Laura l-ar fi sărutat.

După ce terminară de mâncat, ea scoase câteva monede din poșetă și i le întinse.

— Pentru cameră.

Însă el nu vru să ia banii:

— Nu e nevoie. Am bani de când am ajutat la recuperarea mărfurilor de pe corabia naufragiată.

— Păstrează-i pentru călătorie.

— Ar fi nedemn de un gentilom să îmi plătești tu drumul.

— Banii sunt din vânzarea broșei cu salamandră. Nu sunt ai mei, de fapt. M-aș simți mult mai bine să știu că sunt cheltuiți pentru a returna o altă comoară decât pentru mine.

— Acum sunt o comoară, zici? Mai bine decât un naufragiat, îmi închipui. Îi făcu cu ochiul.

De jenă, Laura simți cum se încălzește la față, dar își dădu seama că vorbele ei îi fuseseră pe plac și îl amuzau, așa că nu regreta nimic din cele spuse.

Strânseră și restul de lucruri și coborâră.

Găsindu-l pe hangiu singur, Laura spuse:

— Vă mulțumim pentru ... că ați fost discret ... aseară.

Bărbatul încuviință chibzuit.

— Sunt cârciumar în Porthcurno, doamnă. Sunt învățat să neg orice mă întreabă vameșii. Își drese glasul. Rennet mi-a spus că v-a ascuns. Nădăjduiesc că mă pot baza pe discreția voastră, în schimb?

— Întru totul.

Își zâmbiră unul altuia și își plătiră datoria. Cei doi călători porniră la drumul lung spre Penzance. Era frig, umezeală și

ceaţă. Trecură câteva căruţe, iar Laura spera ca una să se îndure să îi ia şi pe ei. Dar nu opri niciuna.

Zece mile de drum obositor, prin ploaie, erau cu fiecare pas din ce în ce mai grele.

Văzând că i se uda desaga, Laura o vârî din nou sub pelerină şi îşi dori să fi luat ceva din piele, mai zdravăn, deşi ar fi fost mai greu.

Trecu pe lângă ei şi un car. Vizitiul opri caii.

— Ho, băieţi! Unde mergeţi voi doi? strigă el.

— La Penzance.

— E cam departe pentru o femeie în starea ei. Urcaţi!

Alex se uită la ea surprins, apoi îi zâmbi.

Fermierul le făcu semn cu capul spre oile din car.

— Nu mi-aş pune fetele să meargă atâta pe jos.

— Aveţi dreptate, domnule, spuse Alexander spăsit. Apreciem efortul dumitale.

O ajută pe Laura să urce pe banchetă şi se înghesui lângă ea.

Îşi văzură mai departe de drum. Trăsura nu gonea, dar era mai bine decât să meargă pe jos toate cele zece mile.

Ajungând la Penzance, Alex îi oferi bărbatului ceva pentru amabilitate, dar el refuză, dând din mână. După ce îi mulţumiră, se plimbară prin port şi întrebară de vreo corabie. Fiindcă nimeni nu era dispus să îi ajute, Laura întrebă un trecător cum să ajungă la Casa Quayside. După începutul târziu, ritmul lent şi întrebările zadarnice, se mai şi întuneca cerul.

În cele din urmă, găsiră drumul spre casă. Laura îi dădu lui Alex traista şi îi şopti:

— Lasă-mă să vorbesc eu prima.

Alex încuviinţă din cap şi se dădu într-o parte, în spatele ei. Laura trase aer adânc în piept şi bătu la uşă.

După câteva minute, o menajeră rotunjoară şi scundă le răspunse:

— Ce-i?

— Bună seara! Aş dori să vorbesc cu domnul Truscott. E acasă?

Femeia șovăi, măsurând-o din cap până în picioare. Ridicând bărbia, Laura își smulse un zâmbet, sperând să arate mult mai bine decât reușise în ultimele zile.

— Să văd. Așteptați aici.

Închise ușa și îi lăsă afară, în frig.

Doamne, Te rog, fă să își aducă aminte de mine și să ne primească binevoitor.

Ușa se deschise din nou după câteva minute și un bărbat subțire, chel, se holba la ea, cumva prudent. Laura înghiți în sec.

— Bună seara, domnule Truscott. Îmi pare rău că am venit fără să vă anunț, dar ați spus că, dacă trec vreodată prin Penzance, să vă vizitez.

— Și cine ești dumneata? întrebă el.

— Laura Callaway. V-am scris despre prima dumneavoastră soție acum câteva luni. Și am primit răspunsul dumneavoastră amabil și neașteptat, aș zice.

Uimit, el îi răspunse:

— Mă tem că ați ratat nunta.

— Știu. Nădăjduiesc că totul a fost bine?

— Da, noua doamnă Truscott și eu suntem foarte fericiți. Aș fi vrut să vă cunoașteți, dar nepoata ei a născut de curând și s-a dus să stea cu ea peste noapte, ca să se poată odihni.

— Ce amabil din partea ei!

— Da, așa e Ruth. El se mută pe alt picior, vădit neliniștit. Știu că v-am oferit o recompensă, dar mă tem să nu mă confundați cu un om bogat. Sper că nu ați bătut atâta drum pentru nu știu ce sumă de bani.

— Nu, domnule, nu de asta am venit. Noi ... eram în trecere, eu și prietenul meu. Corabia noastră a tras neașteptat la mal și nu ne mai poate duce mai departe. Dacă aveți cumva o cameră liberă ...

— Prietenul dumitale? întrebă el, lăsându-se într-o parte și uitându-se la Alex.

Alexander făcu un pas în față și se înclină.

— La dispoziția dumitale, domnule.

Domnul Truscott se uita de la unul la altul şi îşi frământa buzele.

— Călătoriţi împreună, aţi zis? Presupun că nu sunteţi căsătoriţi? Eu unul n-aş face pe sfântul, dar, aşa cum v-am scris, proaspăta doamnă Truscott ţine foarte mult la decenţă şi se ţine departe de orice umbră de păcat. V-aş putea oferi adăpost, dar nu cred că ar fi de acord cu amândoi, numai dacă ... pot să îi spun că sunteţi soţ şi soţie, proaspăt căsătoriţi? Atunci nu ar avea nicio obiecţie.

Laura nu ştia ce să zică, dar îi era frig şi îi tremurau toate oasele.

Alexander îi atinse braţul.

— Du-te tu, Laura. Eşti frântă. Voi găsi eu adăpost undeva. În vreo biserică sau vreun hambar, poate.

Domnul Truscott se încruntă.

— Nu, nu, spuse el. Nu vă pot alunga. Intraţi amândoi, insist. Abia vă mai ţineţi pe picioare. Lăsaţi că văd eu ce spun, dar presupun că vă veţi purta ca un gentilom sub acoperişul meu!?

Îl privi pe Alex până în adâncul sufletului.

— Pe onoarea mea, domnule.

— Bun, bun. Atunci e clar. Poftiţi, poftiţi. Pesemne că sunteţi flămânzi şi însetaţi după drum.

Strigă spre hol:

— Rozenn, adu ceva de mâncare pentru musafirii noştri, te rog.

Câteva minute mai târziu, se aşezau şi mâncau o cină simplă, dar copioasă: pui rece, vită, napi, pâine, unt şi tartă cu mere la desert.

După masă, stătură de vorbă puţin pe lângă un pahar de brandy. Domnul Truscott o conduse pe Laura pe scări, printr-un salon, într-o cameră de oaspeţi micuţă. Apoi îi spuse lui Alex:

— Aţi putea să dormiţi aici, în salon?

Îi arătă o sofa veche şi tapiţată.

— Am dormit aşa de multe ori, vă asigur.

— Perfect.

Fiindcă domnul Truscott nu mai ştia ce să zică, se întoarse spre Laura.

— Aș prefera, hm, ca menajera noastră să nu aibă nimic de a face cu micul nostru vicleșug. Ea îi spune totul soției mele. Vă puteți descurca singură o noapte?

— Fără probleme, răspunse Laura. Vă mulțumesc, domnule Truscott.

Gazda le aduse o carafă cu apă ca să se spele, le făcu focul în ambele camere și le ură noapte bună.

După ce plecă, Alex o întrebă în șoaptă:

— Te *descurci* fără cameristă?

Ea dădu din umeri.

— Pot să dorm în rochie.

— Nu e foarte confortabil. Te pot ajuta eu, dacă nu te deranjează.

Laura nu știa ce să zică. A doua zi trebuia să poarte aceeași rochie, n-ar fi vrut deloc să doarmă în ea. Ar fi preferat să o lase să ia aer, decât să se trezească în ea șifonată.

— Dacă ai putea să îmi desfaci și mie legăturile și nasturii de la spate, aș putea dormi în dedesubturi.

Urechile îi luară foc când aduse vorba despre propria ei lenjerie, dar își aminti că Alexander fusese căsătorit la un moment dat. Pesemne că era versat în hainele de damă.

El se apropie, iar ea îi întoarse spatele, recunoscătoare că avea o scuză să își ascundă fața roșie. Degetele lui nu păreau să știe prea bine cum să desfacă nasturii.

— Iartă-mă! Sunt minusculi.

Ea își strânse mâinile. Îi tremurau.

— E în regulă.

Până la urmă, îi desfăcu mult mai ușor. Își opri mâinile și zăbovi o clipă pe talia ei.

— Altceva?

Îi venea să se lase în brațele lui, dar se nevoi să își întoarcă privirea și să îi zâmbească.

— De aici mă descurc. Mulțumesc! Noapte bună!

Laura închise încet ușa camerei în spatele lui, apoi se sprijini pe ea, întrebându-se ce s-ar fi întâmplat dacă el ar fi rămas. Se vedea lăsându-se pe pieptul lui puternic, iar el înfășurând-o în

brațele lui. Alexander îi săruta umărul, gâtul ... Închise strâns ochii. Nu. Făcuseră ce era bine.

Oftă. Uneori bine însemna o cameră rece și singuratică.

Laura își lăsă rochia să alunece, o atârnă într-un cuier și își trase cămașa de noapte peste dedesubturi. Își spălă dinții și se urcă în patul mic și rece. Se aruncă în el și se întoarse, cu mintea vie, deși trupul ei era frânt. Se rugă o vreme și apoi adormi.

La un moment dat, în timpul nopții, se trezi tremurând. Se ridică să mai pună lemne pe foc. În lumina lui, deschise cufărul de la piciorul patului și scoase două pături de lână. O puse pe prima pe patul ei și pe cea de-a doua o vârî la subraț. Sperând să nu îl trezească pe Alex, deschise ușa prudent și se duse tiptil spre sofa. El era întins acolo, cu un braț peste cap și un picior pe podea, sub o pătură tricotată. Îl acoperi atentă cu pătura de lână. O clipă, stătu acolo și îi admiră chipul frumos în lumina lunii. Oare mai avea vreo șansă?

Se aplecă și îl sărută ușor pe frunte. Alexander făcu ochii mari și o prinse de mână. O trase și o lipi de el, sărutând-o apăsat și dulce. Laurei îi bubuia inima. După ce sărutul încetă, își ridică privirea, dar nu îi venea să plece.

El îi spuse încet și răgușit:

— Fuga repede în camera ta până nu îmi încalc cuvântul de gentilom.

— Voiam doar să mă asigur că îți e cald.

El îi atinse obrazul.

— Acum da.

Cu picioarele moi ca un jeleu și cu inima zvâcnindu-i, Laura se întoarse în pat.

Când se trezi, lumina firavă a dimineții se strecura printre obloane. Se ridică și le deschise, dezvăluind o zi înnorată, dar măcar nu mai ploua.

Își pieptănă părul încurcat și se spălă în apa deja rece. Când se uită în oglindă, văzu o strălucire ciudată în ochii ei și niște obraji

roșii, deși în cameră era destul de frig. Se îmbrăcă cât de bine putu, bătu la ușa salonului și o deschise.

Alexander stătea în picioare lângă oglinda șemineului și își lega cravata.

— Bună dimineața, șopti ea.

El se întoarse și îi măsură cu ochi calzi și insistenți părul, rochia și chipul.

— Cum te simți?

— Puțin neliniștită, dar bine. Poți să îmi închei și mie rochia?

— Desigur.

Se întoarse din nou cu spatele, iar el începu să își facă treaba cu mâini mai hotărâte în dimineața asta.

Când termină, se auzi o ușă deschizându-se sub ei și amândoi săriră. Pe scări se auzeau voci care urcau.

Domnul Truscott exclamă:

— Dragostea mea, ai venit devreme. Nu te așteptam până diseară.

— Așa e, dragul meu, dar mi-a fost dor de tine, iar Joan se descurcă foarte bine ...

Laura și Alex schimbară priviri neliniștite. Se întorsese doamna Truscott.

— Eu prima, îi șopti Laura.

— Stai, îi răspunse el printre dinți, smulgându-și inelul și punându-i-l ei pe deget.

Ea încuviință din cap, trase adânc aer în piept și o luă spre scări.

Domnul Truscott se întoarse în timp ce ea cobora scările.

— Ah! Nu ghicești cine a venit în vizită, iubita mea. E domnița Laura Callaway, hm, adică a fost. Ea ne-a scris despre decesul lui Prudie. Îți amintești?

Femeia între două vârste, încă în palton și bonetă, se întoarse spre ei cu privirea senină.

— O, da, îmi amintesc. Domnița Callaway, ce plăcere! Ce amabil că ați venit!

— Mm, am spus că o chema domnița Callaway, draga mea. S-a căsătorit recent. Acum e doamna ...

Se întoarse cu ochi rugători spre Laura.

— Carnell.

El îi zâmbi uşurat.

— Doamna Carnell acum.

— Felicitări, draga mea, îi ură doamna Truscott simplu, dar amabil.

— Şi soţul dumitale?

— Coboară şi el din clipă în clipă. A, iată-l!

Alexander coborî într-o doară scările şi se duse lângă ea.

— Bună dimineaţa, om bun, îl salută domnul Truscott un pic cam tare. Doar ce îi spuneam soţiei mele dragi că dumneata şi această doamnă deosebită trebuie să fiţi felicitaţi.

Alex se încruntă confuz.

— Aşa trebuie?

— Pentru ceremonia recentă, desigur! Adăugă gazda, oarecum disperat.

Lui Alexander i se lumină faţa.

— A, da. Mulţumesc! Sunt un om binecuvântat. Se apropie de Laura şi o luă de mână.

Făcură prezentările, iar doamna Truscott sugeră să ia micul-dejun împreună. Gândul la conversaţia de la masă şi la minciunile necesare pentru a întreţine vicleşugul o umplea pe Laura de groază. Domnul Truscott se uita de la unul la altul şi îşi frângea degetele.

— Draga mea, ce-ar fi să îi lăsăm pe cei doi proaspeţi miri să mănânce singuri? Eu am mâncat deja, iar tu ai putea să îţi aduci o tavă la mine în birou. Aş savura câteva clipe cu tine, iubirea mea. Îmi poţi povesti despre bebeluşul nepoatei tale.

Doamna Truscott îi zâmbi soţului ei, umplându-şi chipul dulce de dragoste adevărată.

— Şi eu, dragul meu, dar nu se cade să ne neglijăm oaspeţii.

— Sub nicio formă, doamnă Truscott, îi răspunse Alex politicos. Am venit neanunţaţi. Nu ne deranjează absolut deloc.

Domnul Truscott încuviinţă din cap.

— Vezi, draga mea, nu sunt eu singurul mire dornic să petreacă timp singur cu soţia lui.

— Mulțumesc, dar chiar îmi doresc să stau de vorbă cu oaspeții noștri, insistă doamna Truscott blând, dar ferm. Noi doi putem vorbi mai târziu.

Domnul Truscott consimți fără tragere de inimă.

— Cum dorești, iubirea mea.

Se așezară în sufragerie, unde slujnica aduse un castron de terci, pâine prăjită și un platou rece. Pe masă erau deja borcane cu dulceață, miere, unt și cutii de ceai.

Doamna Truscott se întoarse spre Alexander.

— Ați vrea să rostiți binecuvântarea, domnule Carnell?

— Cu plăcere.

Își lăsă capul în jos, iar Laura îi urmă exemplul, deși nu închise ochii de tot, nerăbdătoare să vadă cum își manifesta el credința.

— Doamne Atotputernic, uită-Te cu milă la cei adunați și acceptă cererea noastră umilă. Suntem recunoscători pentru această nouă zi și pentru ospitalitatea mare a gazdelor noastre. Te rugăm să ne ierți pentru ceea ce Ți-am greșit până ieri și păzește-ne de rău azi. Tu știi slăbiciunile și ispitele care ne înconjoară. Te rugăm să ne protejezi de orice pericol care ne așteaptă. Ne rugăm pentru toți cei ce călătoresc pe mare sau pe uscat. Amin!

Toți răspunseră „Amin!"

Doamna Truscott îi mulțumi și turnă ceaiul.

— Nu ați menționat logodna când ați scris, domniță Cal ... ă, doamnă Carnell. Pesemne că v-ați căsătorit mai recent decât noi.

— Da, și eu sunt la fel de surprinsă. A fost foarte neașteptat.

Printre înghițituri de terci și pâine prăjită, doamna Truscott întrebă:

— Vă știți de multă vreme?

— Nu, ne-am cunoscut luna trecută.

John Truscott încuviință din cap înțelegând.

— Dragoste la prima vedere, nu-i așa?

Alex se uită la Laura și răspunse cât se poate de sincer:

— Într-adevăr. Cel puțin pentru mine.

— Și pentru tine, draga mea? o îmboldi doamna Truscott, clipind din gene.

Laura simțea că îi ia fața foc.

— Am fost ... cu siguranță luată prin surprindere.

— Cum v-ați cunoscut?

— Mm ... m-am pomenit cu el în viața mea.

— Soția mea e foarte modestă, spuse Alexander. Eu am fost rănit în urma unui naufragiu, iar ea m-a salvat și a avut grijă de mine să mă fac sănătos.

Doamna Truscott își duse mâna la inimă.

— Ce romantic!

— Mă tem că la început nu a fost așa, spuse Laura. Nu știam dacă va trăi. Din păcate, mulți alții au murit. Inclusiv unul dintre prietenii lui.

— Îmi pare tare rău să aud asta.

Urmă o clipă de tăcere plină de respect. Doamna Truscott luă o gură de ceai și întrebă:

— Sunteți în voiajul de nuntă?

— Într-un fel, îi explică Laura. Domnul Carnell speră să își viziteze familia, iar eu ... să îi omagiez pe ai mei.

— Nu au putut veni la nuntă?

Laura lăsă bărbia în jos, neputând să se uite în ochii ei sinceri.

— Părinții mei nu mai sunt, din păcate. Dar sunt înmormântați în Jersey. Familia lui Alexander locuiește acolo, Sperăm să îi onorăm pe toți.

— Din păcate, corabia care ne ducea acolo a avut probleme lângă Longships, adăugă Alexander.

— O, nu! Sper că nu a fost un alt naufragiu?

— Nu, mulțumesc Domnului. Dar căpitanul a considerat că e cel mai bine să rămână o vreme în Porthgwarra.

Domnul Truscott încuviință din cap.

— Pentru reparații, nu-i așa? Sper că toată lumea e bine.

— Erau bine cu toții când am plecat. Am hotărât să încercăm să ajungem altfel în Jersey. Știți cumva pe cineva care ar fi dispus să ne ducă?

Doamna Truscott căpătă o mină gravă.

— Îmi pare rău. Aș vrea să vă pot ajuta, dar noi nu avem o corabie și nici nu știu pe nimeni care ar vrea să călătorească în Franța, mai ales că e război. Tu știi pe cineva, dragul meu?

Domnul Truscott tresări și, cu o privire convingătoare către soția lui, le răspunse:

— Dați-mi voie să mă gândesc puțin.

Ulterior, după ce doamna Truscott plecă la o întâlnire caritabilă la biserică, domnul Truscott îi luă deoparte.

— Chiar știu pe cineva care v-ar putea duce în Jersey. V-am scris că soția mea m-a părăsit pentru un traficant. El nu mai e, dar fratele lui e încă aici și are o mică goeletă. Mi-e rușine de Ruth să recunosc că am păstrat legătura cu el. Ea nu ar fi de acord. Dar brandyul franțuzesc de aseară și ceaiul bun de la micul-dejun ...? Să spunem că știu mai mulți bărbați care fac comerț liber în insulele Canalului. Fratele ei îmi e dator. Voi merge să vorbesc cu el. Voi stați aici și, dacă se întoarce Ruth înaintea mea, spuneți-i că am plecat la depozit să verific o comandă.

El se întoarse și îi privi spăsit.

— După cum vedeți, doamna mea e o sfântă, dar soțul ei nu e.

Alex îi zâmbi bărbatului și o luă pe Laura de după umeri.

— Nu se întâmplă așa de obicei, doamnă Carnell?

Îi făcu cu ochiul și o trase într-o îmbrățișare afectuoasă, din lateral.

Râzând, își dori să rămână în brațele lui.

Mai târziu în după-masa aceea, Alexander și Laura stăteau cu domnul Truscott pe chei. În buza scărilor, într-o mică ambarcațiune, îi aștepta un bărbat.

Laura se întoarse spre gazdă și îi întinse mâna:

— Mulțumesc, domnule Truscott.

El îi strânse mâna.

— Plăcerea mea, stimată domniță. Până la urmă, v-am oferit o recompensă. Îmi pare rău că nu s-a putut mai mult.

Ea îi zâmbi ridicând privirea.

— E mai mult decât suficient.

— Sper că nu v-ați făcut o impresie prea rea despre mine, că ascund lucruri de soția mea. Ea e din Somersetshire, vedeți dumneavoastră, și nu înțelege cum stau lucrurile în Cornwall.

Laura încuviinţă din cap:

— Înţeleg prea bine.

Se legăna pe călcâie, cu mâinile la spate.

— Poate că, ştiind acum despre activităţile mele ... consideraţi că Ruth este prea bună pentru mine. Zâmbi poznaş. Şi aţi avea dreptate.

Dădu mâna cu Alex şi o ajută pe Laura să urce în barca ce îi ducea la goeleta ancorată în port.

La scurt timp, *Curlew* ridica ancora şi pânzele, şi pornea spre Jersey. Căpitanul şi echipajul nu întrebară despre ei, iar Laura se bucura de tăcere, sătulă de atâtea minciuni. Obosită, în general. Găsi un colţ ferit, se aşeză pe o ladă şi îşi puse desaga lângă ea.

Alex veni şi se puse pe vine lângă ea.

— Eşti bine?

Încuviinţă din cap, dar în fapt se simţea năucă, ceea ce era ciudat, fiindcă nu simţise nici pic de rău în corabia lui Treeve. Alex o sărută pe frunte, circumspect, şi o mângâie, mâna adăstându-i peste ea.

— Eşti caldă. Prea caldă.

— Mi-e puţin greaţă.

— E prea mult pentru tine. După atâta încordare şi atâtea nopţi târzii, în frig, ca să nu mai zic de ploaie.

— N-am nimic! zise ea.

— Nu sunt atât de convins. Dar acum nu ne mai putem întoarce din drum. Cu voia Domnului, vom ajunge în Jersey mâine cândva. El se ridică. Mă întorc imediat.

După o scurtă discuţie cu căpitanul, Alexander reveni.

— Vino, căpitanul spune că te poţi odihni în cabina lui.

Îşi lăsă mâna în mâna lui, iar el o ridică în picioare.

— Eşti sigur că pot? întrebă ea.

O luă de braţ şi o duse spre chepeng.

— Da. Poţi să mă strigi dacă ai nevoie de ceva.

— Ce bine că mă pot odihni!

Ajutând-o să coboare sub punte, o duse într-o încăpere micuţă în care era un pat şi o masă.

Acolo, o sărută pe frunte şi dădu să plece.

— Odihnește-te, Laura. Aproape ai reușit.

Alex o trezi blând după o vreme.

— Laura? Trebuie să te scoli. Văd castelul în depărtare. Curând vom ajunge în Jersey.

— Da? Se ridică în coate. Ce repede a trecut timpul.

— Ai dormit tot drumul. E a doua zi.

Se holbă la el speriată.

— Nu.

— Da. Știam că ești obosită, dar nu mi-am dat seama cât de tare.

— Căpitanul trebuie să fie supărat.

— A dormit câteva ore în patul secundului. El e mai supărat. Dar mai bine să fie el, decât căpitanul.

Ea îi înmână poșeta.

— Răsplătește-l cum crezi mai bine.

— Dacă vrei.

După câteva minute, urcară pe punte și stătură lângă parâme, cu ochii pe insula care se apropia din ce în ce mai mult. Curând, trecură pe lângă un castel mare, cocoțat pe un ostrov din golf.

— Ce e? întrebă Laura.

— Château Elizabeth, o fortăreață militară.

Continuară să avanseze și intrară în portul aglomerat. În portul mare, Laura văzu corăbii înalte și multe clădiri pe malul rotunjit, în spatele cărora se înălțau dealurile verzi din St. Helier. Alexander îi arătă câteva șantiere navale înghesuite pe țărm și Fortul Regent care trona peste toate acestea.

Laura admira fascinată Jersey pentru prima oară – locul unde muriseră părinții ei. Oare așa arăta și când veniseră ei? Trecuseră zece ani lungi de atunci. Spera să găsească pe cineva care încă își amintea de ei, care îi puteau spune despre ultimele lor zile sau măcar să îi arate unde erau înmormântați.

Mamă ... tată ... în sfârșit am ajuns. Și tot îmi e dor de voi.

Goeleta aruncă ancora și lăsă în jos o barcă.

— Sunt curenți, îi spuse Alex comandantului. Nu te apropii direct de chei?

Omul dădu din cap că nu:

— Nu îmi place să mă apropii prea mult de oamenii legii. Vă lăsăm şi plecăm mai departe, orice ar fi.

— De obicei, nu ancoraţi aici?

— Ba da, dar în porturi mai puţin păzite. Aici am venit pentru voi.

— Vă mulţumim.

Alex îi vârî în palme monedele pentru căpitan şi secund, şi se întoarse la parâme.

Un matelot îi ajută pe Laura şi pe Alex să coboare în barcă şi îi duse la mal. Când ajunseră la chei, Alex urcă primul, apoi îi întinse mâna Laurei şi o ajută şi pe ea să urce. Se simţea ciudat de slăbită şi avea nevoie urgentă de puterea lui. Simţind, în sfârşit, pământ tare sub picioare, Laura ar fi trebuit să fie mai sigură pe ea, dar pământul continua să se clatine.

Alex o sprijini, ţinând-o de braţ.

— Eşti bine? S-ar putea să dureze câteva minute până când te vei simţi din nou stăpână pe picioare.

Ea încuviinţă din cap, trăgând aer sărat în piept şi încercând să alunge ameţeala şi greaţa care o învăluiau din ce în ce mai mult. Ce se întâmpla cu ea? Vederea i se îngusta şi totul se întuneca în jurul ei.

Simţi că o lasă picioarele şi apoi îşi pierdu cunoştinţa.

Ceaţa o împresurase şi nu ştia unde se află.
Îşi pierduse direcţia.
S. Baring-Gould, *În vuietul mării*

Capitolul 20

Laura simţea că cineva îi mângâie sprânceana. Din când în când vedea câte ceva, neclar la început, de parcă s-ar fi chiorât printr-un strat subţire de ceară.

Zări o mână ridicată şi auzi o voce caldă a cuiva vârstnic.

Miss Chegwin?, se întreba Laura.

Oare rostise numele cu voce tare? Fiindcă vocea o şâşâia, încercând să o liniştească. Femeia vorbea engleză, dar avea un altfel de accent. Nu era din Cornwall. Oare era franţuzoaică? Laura nu credea asta.

— Şşt, acum! Bea asta.

Ceva lichid şi cald îi atinse buzele, gâtul, stomacul, iar Laura adormi din nou.

Când se trezi din nou, simţi o lingură pe buze.

— Hai, Sara, trebuie să mănânci ceva.

Sara? Aşa o chema pe mama ei. De ce îi spunea femeia Sara?

— Laura, zise ea murmurând sau aşa încercase.

— Aşa e. Laura. Scuze!

O voce masculină necunoscută spuse ceva ce nu distingea.

Femeia răspunse:

— Chiar e nevoie de o doză atât de mare? Da, da, ştiu că sunteţi medic, dar ...

Mai târziu, Laura auzi o voce pe care chiar o recunoştea.

Alexander sugera ceva.

— Ai dreptate, îi spuse femeia vârstnică. Aerul proaspăt îi va face bine.

Laura simți că e ridicată și purtată pe brațe.

— Puneți-mă jos, băigui ea stânjenită de propria ei slăbiciune.

O așezară binișor pe un șezlong. Soarele cald îi lumina pielea, iar aerul proaspăt îi umplea plămânii, dar stupoarea nu o părăsea. Își simțea pleoapele cumplit de grele, de parcă ar fi atârnat ceva de ele.

Ce se întâmplă cu mine?

— Vezi-ți de treabă, domnule, spuse femeia. Stau eu cu ea.

Laura simțea un amestec de ușurare, confuzie și spaimă că Alexander era încă acolo. Nu trebuia să fie undeva anume și să se ocupe de lucruri importante? Ce anume era? Creierul ei refuza să îi răspundă.

Laura simți o strânsoare de mână, un miros pătrunzător de săpun de bărbierit și gata, el plecă.

Nu era sigură că știa cum o cheamă pe sora medicală, dar era pe undeva conștientă că stătea în grădina micuță a cuiva și că pereții de piatră o protejau de vânt. Sunetul pescărușilor îi spunea că marea era aproape.

Timpul se scurse. Laura adormi, se întoarse de pe o parte pe alta și adormi din nou, printre vise și realitate.

De lângă ea, sora îi spuse:

— O ceașcă de ceai, poate ... Odihnește-te, revin cât ai clipi!

Se ridică și o acoperi cu încă o pătură.

Laura auzi pași șterși și o ușă care se deschise și apoi se închise cu grijă. Fusese lăsată într-o pace deplină.

Apoi un alt sunet îi răsună în minte. Nu era o ușă, ci un scârțâit de balamale. Poarta grădinii?

Auzi alți pași care se apropiau de ea, de data asta pe lespezi de piatră.

Laura întoarse capul și, sforțându-se, ridică pleoapele. Ceața se mai ridicase, dar încă o dureau ochii de la lumina soarelui. Lăsă pleoapele să îi cadă din nou, de data asta întredeschise. Prin ceață și gene, văzu o siluetă feminină. O femeie într-o pelerină lungă și verde închise poarta grădinii în spatele ei. Avea o aură

de păr roșu, șters de lumina soarelui sau de vârstă. Din profil, cu ochelarii mici pe care îi purta, îi părea cineva cunoscut.

Femeia se întoarse spre ea, iar Laura duse mâna la piept.

Era mama ei, care se întorsese din morți. Oare încă visa? Dar se simțea cât se poate de trează. Dacă mama ei trăia, cu siguranță nu ar fi lăsat să treacă atâția ani fără să îi trimită vorbă.

Cred că halucinez. Auzise că oamenii aveau închipuiri ciudate de la febră. Ce îi dăduse totuși medicul?

Sau ... o altă explicație îi străpunse inima.

Murise? Ajunsese în rai – și așa cum spuneau mulți, cei dragi veniseră pe malul superb să o întâmpine. Cel puțin ... o persoană dragă.

Laura simți că o trec valuri de emoții. Da, era ușurată că ajunsese în paradis, având în vedere neadevărurile pe care le rostise de curând. Își aminti de unchiul Matthew care îi spunea că Dumnezeu e milos și îi iartă în mod sigur păcatele, dacă le mărturisește. Pentru asta era recunoscătoare.

Da, era și tristă. Nu era pregătită să părăsească lumea asta și să îi lase pe a ei în urmă, pe Alexander. Poate că el se învinovățea pentru boala ei, dar nu trebuia. Nu era vina lui. Ea alesese acest drum și ar face-o din nou.

Sora vârstnică se întoarse cu ceaiul și spuse mirată:

— O, ai revenit!

Întorcându-se la Laura, ea întrebă:

— Sara ... adică Laura, mă auzi?

Din cauza șocului, limba i se lipi de cerul gurii și nu putea să zică nimic.

Femeia vârstnică rosti următoarele cuvinte către persoana cealaltă.

— Medicamentul de febră pe care i l-a dat domnul doctor Braun conține mult laudanum. E o doză pentru soldați sau marinari, nu pentru o femeie firavă. Nu e de mirare că nu e în apele ei. Nu îi mai dau deloc. Nu îi spune când vine să o vadă.

Îi atinse blând mâna Laurei și repetă:

— Domniță Callaway? Mă auzi?

Laura întoarse încet capul şi o văzu pentru prima dată clar pe soră, o femeie cu chip blând, la vreo şaizeci de ani, cu părul blond, cu şuviţe argintii.

Sora îi zâmbi Laurei.

— A venit cineva care e nerăbdătoare să te vadă.

Oare apariţia era tot acolo? Laura întoarse capul în partea cealaltă. Da, era tot acolo ... şi avea un chip binecuvântat de cunoscut.

Laurei i se uscă gâtul, iar ochii îi luară foc. Dintr-odată, se simţi deopotrivă uluită, bucuroasă şi trădată.

— Mamă?

Ochii căprui care o priveau erau plini de lacrimi. Dând din cap încet, dâre sclipitoare îi umplură obrajii albi.

— Nu, draga mea. Sunt mătuşa Susan.

Laura clipi.

— Dar ai murit şi tu!

— Nu, n-am murit. Ar fi trebuit. Dar tatăl tău a fost cel mai bun medic pe care l-am cunoscut vreodată. Nu ştiu de ce a cedat bolii căreia eu i-am supravieţuit, dar el nu a învins-o. Nici mama ta. A fost foarte nedrept. M-am simţit atât de vinovată în toţi aceşti ani ...

Laura se holbă la ea, savurându-i cuvintele şi chipul, străduindu-se să le înţeleagă pe amândouă. Nu o văzuse pe mătuşa Susan de mulţi ani, dar nu îşi amintea să semene atât de izbitor cu mama ei, care purta ochelari şi era mai plinuţă decât sora ei suplă. Nu avea mătuşa ei cumva păr brunet? Sau amintirea mamei ei pălise rău de-a lungul anilor, iar acum sora ei părea leită ea?

Murmurând, îngăimă:

— Arăţi ... altfel. Părul tău ...?

Mătuşa ei încuviinţă din cap.

— Când eram tânără, nu îmi plăcea deloc părul roşcat. Camerista mi-l vopsea negru cu o soluţie de nuci fierte. Am fost o prostuţă, după câte îmi dau seama, mai ales că văd acum cât de frumos e părul tău.

— Nu aveai ochelari.

— De bătrânețe, draga mea. Ochii mei nu mai sunt ce au fost cândva! spuse ea și își bătu abdomenul durduliu zâmbind. Nici adaosurile astea.

Laura clătină din cap.

— Semeni atât de bine cu ea!

Sau din câte își amintea Laura, în orice caz.

— Îl iau ca pe un compliment sincer, deși nu mă surprinde. La urma urmei, eram gemene. Și atât de apropiate. Nu trece zi fără să îmi fie dor de ea.

Laura simți o strângere de inimă.

— Nici pentru mine.

Mătușa ei o strânse de mână, vărsând și mai multe lacrimi.

— Îmi arăți unde sunt înmormântați? întrebă Laura.

— Cu siguranță, dar după ce te înzdrăvenești. Încă ești slăbită.

Laura se întoarse spre femeia vârstnică, care le privea cu ochii în lacrimi.

— O cunoșteați pe mama mea? De asta mi-ați spus Sara?

Sora încuviință.

— Da. Eram în port, cumpăram pește, când ai căzut din picioare. Semeni cu ea grozav. Am crezut că văd o stafie.

Laura îi zâmbi dulce.

— Știu prea bine ce vreți să spuneți.

— Doamna Tobin a insistat ca prietenul dumitale să te aducă aici, ca să aibă grijă de tine, îi explică mătușa Susan. Tot ea a avut grijă cu mult devotament și de mama ta, atunci când a fost bolnavă.

Femeii îi tremura bărbia:

— De-am fi salvat-o! De i-am fi salvat pe amândoi!

Laura îi întinse mâna:

— Mulțumesc că ați încercat.

Vântul se înteți, iar doamna Tobin insistă să mute pacienta înăuntru. Femeile o ajutară pe Laura să se ridice în picioare și o duseră într-un salon plăcut. Laura și mătușa ei stăteau una lângă alta, Susan pe un scaun capitonat, iar Laura pe sofa. Pe nesimțite, doamna Tobin ieși și le lăsă să stea de vorbă, intrând doar ca să le toarne ceai și să le dea sandvișuri.

Laura își bău ceaiul, întrebările pe care tânjea să le pună îi stăteau în gât. În schimb, întrebă:

— Locuiești în preajmă?

— Locuiesc cu doamna Tobin, îi explică Susan, de când a murit soțul meu. Sunt aici de când ai venit.

— Într-adevăr? Nu mi-am dat seama.

— Eram încă răcită când ai venit, acum câteva zile. Am păstrat distanța. Tu nu erai conștientă din cauza febrei, iar laudanumul ți-a făcut mai mult rău. Mi-a fost teamă că nu te mai faci bine și că nu voi avea ocazia să ... – vocea i se gâtui – îți explic.

Laura înghiți greu și întrebă:

— De ce nu ai luat niciodată legătura cu mine?

Femeia se strâmbă de durere.

— Am încercat, draga mea. Te rog să nu uiți că eram grav bolnavă pe atunci și abia am supraviețuit. După ce mi-am revenit fizic, am fost copleșită de durere din cauza morții soțului meu, a surorii mele iubite și a tatălui tău. Multă vreme am zăcut tristă, așa că nici măcar nu mă puteam ridica din pat. Nu mai aveam nicio poftă de viață, mi-aș fi dorit să fi murit și eu cu ceilalți. Și-atunci mi-am adus aminte de tine. Fiica sorei mele. Am scris pe adresa părinților tăi, dar casa fusese vândută, iar noii proprietari nu știau unde ești. Am citit corespondența mamei tale și am găsit numele școlii de fete. Am scris școlii, iar pedagoga mi-a răspuns și mi-a dat adresa din Oxford a domnului și doamnei Bray. Dar scrisoarea s-a întors. Pesemne că se mutaseră deja. I-am scris și asociatului tatălui tău și, prin el, am aflat numele avocatului părinților tăi. M-a ajutat să găsesc o adresă a unchiului și mătușii tale din Truro, dar nici la scrisoarea aceea nu am primit vreun răspuns. Am început să cred că poate nu vrei să auzi de mine. Sau că soții Bray nu voiau, din cine știe ce motiv.

Mătușa Susan clătină din cap.

— Dacă ar mai fi trăit soțul meu, poate că aș fi reușit să aflu unde ești. Dar legăturile lui cu Bretania, accesul lui la canalele oficiale au murit odată cu el. Și să nu uiți că Franța și Anglia sunt în război de ani de zile. Nu a fost tocmai ușor să-i conving pe cei de lângă mine că niște probleme familiale merită o așa investiție

de timp. Mi-e rușine să spun că am renunțat, gândindu-mă că ți-e mai bine cu mătușa ta Anne decât cu mine, umbra femeii vinovate care am fost, din îndepărtata insulă Jersey.

— Mătușa Anne a murit la naștere, la puțin timp după ce m-am dus la ei, spuse Laura. Și unchiul Matthew a suferit cumplit. Dar, până la urmă, s-a adunat și s-a recăsătorit. Pentru a doua soție, s-a mutat în nordul ținutului Cornwall.

— Unde?

— St. Minver este numele parohiei. E lângă Padstow.

— Nu mă mai mir că n-am primit răspuns la scrisori.

Laura încuviință din cap.

— Matthew Bray i-a scris unchiului Hilgrove la garnizoană, dar scrisoarea s-a întors, cu ștampila: „decedat".

Mătușa Susan tresări la auzul cuvântului.

— Da. Deja eram în convalescență aici, la doamna Tobin. În cele din urmă, noul comandant al garnizoanei s-a mutat în fosta noastră casă. Am fost bolnavă prea mult timp, iar soarta mea a atârnat de un fir de ață. Nimeni n-a mai știut nimic de existența mea.

— Îmi pare rău.

Susan se ridică și începu să bată camera la pas, neliniștită.

— Nu ai de ce să îți pară rău. Ar fi trebuit să mă străduiesc mai mult, să nu mă dau bătută. Mă ierți?

Laura ridică privirea. Nu o vedea doar pe sora mamei ei, ci și pe mama ei, privind-o cu ochi căprui rugători, atât de asemănători cu ai ei, care îi cereau să o ierte pentru că o părăsise. Pentru că o pierduse.

— Desigur că te iert, spuse Laura, gândind: *Vă iert pe amândouă.*

Alexander mergea prin cartierul *Havre des Pas*, cu gândul la Laura. Știa că, în curând, trebuia să o lase și să se ducă în Franța, și era hotărât să meargă singur. Cu un viitor atât de nesigur al său și al familiei sale, era legat de mâini de picioare. Dar, între timp, se ruga pentru ea să se facă bine.

Ici-colo, pâraie străbăteau drumul – venind de pe dealurile de primprejur şi căutându-şi calea spre mare, după ploile recente. Se folosea de scândurile lăsate de locuitori ca să treacă peste ele fără să se ude. Se vedea că cetatea se dezvoltase de când îşi petrecea el verile aici. Se construiseră multe case şi străzi noi, cele vechi fuseseră lărgite, iar numele schimbate din franceză în engleză. Ajunse pe o stradă îngustă de numai doi metri şi ceva, care se numise cândva *Rue des Trois Pigeons*, dar pe indicator scria *Hill Street*. Băiat fiind, numele iniţial i se păruse amuzant, iar cel nou nu i se părea cu mult mai bun.

În depărtare, peste acoperişuri, recunoscu turnul crenelat al bisericii, probabil chiar cea pe care o frecventaseră cândva bunicii lui. Se hotărî să meargă până la ea şi să caute casa bunicilor lui de acolo.

Până una alta, simţi o aromă. Delicioasă şi cunoscută. Mirosul îl duse la zilele fericite ale copilăriei, când bunica îl ducea la patiseria locală, de unde îşi lua cornurile lui preferate, cu alge sau din cele împletite, zise şi *mèrvelles*.

Ţinu drumul drept. În copilăria lui, din nordul străzii King se vedeau câmpurile verzi. Acum, în fostul câmp deschis, erau numai case şi zarvă. Dădu colţul, trecu pe lângă o fierărie, un aprozar, o prăvălie de pălării, o tarabă de ziare şi iat-o: Patiseria Egre. Ferestrele arcuite sclipeau, etalarea de pâini rumenite, prăjituri şi toate bunătăţile îl atrăgea spre uşile binecunoscute. Simţea mirosul de pâine caldă dospită, nucşoară şi *chocolat*, cumva şi mâna bunicii care îl ţinea strâns.

Intră în clădire cu senzaţia că păşea înapoi în timp. Bărbatul din spatele tejghelei îl salută şi se oferi să îl servească.

— Veneam des aici când eram copil. E singurul loc care, din fericire, arată la fel ca atunci.

Alexander cumpără câteva cornuri cu alge şi câteva *mèrvelles* rumenite, calde încă. Se hotărî să le împartă cu Laura şi cu mătuşa ei. Dacă reuşea să nu le înfulece singur.

Îl întrebă pe om dacă îi poate spune cum să ajungă pe *Rue des Vignes*.

— Vreţi să spuneţi *Vine Street*? Cum să nu ...

Urmând instrucțiunile omului, Alex ajunse pe o alee de case îmbrăcate în viță-de-vie. Acolo o văzu, înconjurată de alte case, pe când altădată se mândrea cu peluze întinse pe ambele laturi. Părea mai mică decât își amintea. Porțile ruginite de fier îi păreau mai puțin înalte. Dar, chiar și așa, o recunoscu.

Se opri în fața porții și scoase un corn din pungă, ridicându-l în onoarea bunicii lui și savurând fiecare înghițitură.

În cele din urmă, se întoarse în port și admiră toate vasele ancorate, care îi aminteau de prima sa întâlnire cu *Victorine*.

Observă un bărbat vârstnic îmbrăcat într-o haină de lână și o pălărie ponosită, care îl privea cu interes prietenesc. Când Alex întoarse privirea spre el, omul îl întrebă:

— Admirați vasele sau visați cu ochii deschiși?

— Amândouă, de fapt. Admir cu precădere bricul de acolo.

Bărbatul își îndreptă spatele și își umflă pieptul.

— Aveți ochi buni, domnule, e corabia mea.

— Chiar? Ce mândru trebuie să fiți!

— Sunt. Tocmai ne-am întors după câteva săptămâni pe mare. Bărbatul arată cu un gest din cap spre punga lui Alex. Văd că aveți ochi buni și pentru cornuri.

— Da. Chiar m-am bucurat de câțiva pași în trecut. Bunica mea mă ducea la Patiseria Egre. Poftiți, serviți-vă!

Îi întinse punga maronie, care purta pe ea câteva pete de grăsime.

Omul ridică o sprânceană stufoasă.

— Sunteți nemaipomenit de generos. A, bunătăți din Jersey. Înseamnă că ați copilărit pe aici?

Alex ridică din umeri.

— Am copilărit verile aici. Luați două. Ochii mei au poftit mai mult decât stomacul.

Bărbatul vârstnic își mângâie abdomenul rotunjor.

— Pentru mine nu pun probleme, după cum vedeți. Luă o gură. Delicios!

— De acord.

Mestecând, bărbatul adăugă:

— Accentul dumitale ... Mă înşală urechile sau recunosc ceva franţuzesc ... din Normandia poate?

Alex întoarse capul surprins.

— Aproape. Bretania. Aveţi urechi bune, domnule. Deşi nu am mai fost acasă de câţiva ani, onorabilul meu tată locuieşte lângă Quimper.

Bărbatul încuviinţă din cap.

— Am fost acolo. Frumoasă zonă. Dar Camaret-sur-Mer este preferata mea.

— Camaret-sur-Mer! Când eram copil obişnuiam să mergem la mare acolo. Din câte văd, aveţi şi gusturi, şi urechi rafinate.

Bărbatul îşi şterse firimiturile de la gură cu dosul palmei.

— Am petrecut mult timp în Franţa şi am învăţat să sesizez nuanţele. Am ajuns să iubesc ţara asta. De fapt, m-am gândit să mă mut acolo când se termină războiul ăsta nenorocit. Ei bine, şi Jersey are ... o anumită frumuseţe ... care mă ţine aici.

Alexander se uită la faţa omului vârstnic şi ghici:

— Şi această *anumită frumuseţe* are un nume?

— A, sunteţi prea deştept pentru mine, domnule.

— Am venit şi eu în Jersey cu frumuseţea mea.

— O? Poate că o cunosc pe această domniţă. St. Helier nu este un oraş atât de mare. Da, e mai mare decât altădată, dar nu ca o metropolă unde nu ai habar cu cine eşti vecin.

— Domniţa Callaway este nepoata doamnei Hilgrove, îi explică Alex. Locuieşte împreună cu o soră de prin părţile astea, doamna Tobin.

— Susan Hilgrove ... Adică ... doamna Hilgrove, da. A ... minunată doamnă.

— Vă cunoaşteţi bine?

— Nu atât de bine pe cât aş vrea, dar nu vreau să spun mai multe. Recunosc că nu e demn de un gentilom să vorbească despre o doamnă. Nepoata ei, spuneţi? Nu ştiam că îi vine în vizită o nepoată.

— Cred că e cinstit să spun că vizita ei e neaşteptată.

— Ei bine, trebuie să îi fac o vizită să văd despre ce e vorba.

Văzu în privirea bărbatului un licăr de neastâmpăr.

— Atunci, pesemne că ne mai vedem.

— Sper. Bătrânul îi întinse mâna aspră și puternică. Bert Gillan.

Alex îi întinse la rândul lui mâna.

— Alexander Carnell ... De fapt, căpitanul Carnell.

Din nou, mai vârstnicul bărbat ridică sprânceana stufoasă.

— Căpitan, ziceți? Măi, măi. Nu voi întreba de partea cui. La urma urmei, eu sunt neutru, fac afaceri atât cu Franța, cât și cu Anglia.

— Bine de știut.

— Stați la doamna Hilgrove? întrebă bărbatul gânditor.

— Nu, am închiriat o cameră la hanul La Folie. Alex făcu semn spre micul han înghesuit într-un colț din port.

Bărbatul se uită la el și încuviință din cap.

— Mult caracter are locul acela vechi. Și e frecventat de multe persoane. E preferatul marinarilor, al cârmacilor, al docherilor și al altora asemenea. Pescarii de pe-aici își vând prada chiar la ușa lui.

Da, Alexander văzuse grămezile de pește și le adulmecase deja, dar spera că nu dusese mirosul cu el în vizită la domnița Callaway.

Alex dădu să plece și își luă la revedere.

— Pot să îi spun doamnei Hilgrove că v-am cunoscut?

— Da, și puneți o vorbă bună pentru mine când ajungeți acolo, bine?

Alexander îi zâmbi șiret.

— Așa voi face.

Mătușa insista ca Laura să se odihnească, dar mai târziu, în seara aceea, după un pui de somn și o cină bună, cele două erau din nou împreună. Doamna Tobin le ținea companie.

Laura întrebă de căpitanul Carnell.

— Nu l-am mai văzut de azi-dimineață, îi răspunse doamna Tobin. Se ducea spre port.

Caută o corabie cu care să ajungă în Franța, se gândi Laura cu durere în suflet. Era o chestiune de timp până când avea să plece de lângă ea. Așa cum făcuseră și părinții ei ...

Întorcându-se spre mătușa ei, Laura zise:

— Când mama și tata m-au lăsat la mila unei școli englezești cu internat, m-am simțit abandonată, ca și când ei ar fi scăpat de un inconvenient, ca să poată călători fără impedimente. Iar eu eram pe atunci o adolescentă irascibilă.

Cele două femei schimbară priviri cu subînțeles.

— Fiindcă nu am primit nicio scrisoare de la ei, am presupus că m-au uitat și că se bucurau de noua lor casă din insulă.

Doamna Tobin dădu din cap:

— Nu au uitat de tine, draga mea. Pot să îți garantez asta.

Sora îi puse ceva în mână:

— Mama ta a purtat asta aproape încontinuu.

Laura primi medalionul, uitându-se atent la ovalul de aur. Aproape că uitase de el. Deschizându-l, văzu portretele miniaturale al tatălui ei și al ei, de când era copilă.

— V-a iubit pe amândoi foarte mult, spuse sora. L-a ținut strâns la piept când și-a dat ultima suflare.

Ochii Laurei ardeau de lacrimi. Își judecase greșit mama.

Îmi pare rău, mamă, își șopti ea în inimă. *Te rog să mă ierți!*

— Mama ta ți-a scris o ultimă scrisoare, adăugă mătușa Susan. Voiam să ți-o trimit de cum aflam unde ești, dar nu am reușit ... așa că e încă la mine.

Scoase scrisoarea și i-o dădu Laurei. Apoi cele două femei o lăsară singură. Recunoștea scrisul de mână al mamei, dar văzu că era tremurat și apăsat din loc în loc.

Scumpa mea Laura,

Mă tem că vizita noastră în Jersey nu a fost așa cum am sperat. Știu că ești supărată că te-am lăsat acasă. Însă, uitându-mă în urmă, nu regret că ai rămas în Anglia, fiindcă ai scăpat de boala asta care i-a răpus pe mulți.

Îmi pare tare rău să îți spun că dragul tău tată a murit acum patru zile. A fost prea slăbit în ultimele zile ca să se mai dea jos

din pat, dar, înainte de asta, i-a vizitat neobosit pe bolnavii de aici și a făcut tot ce a putut ca să le aline suferința. Această febră sau ce-o fi ea a făcut ravagii prin garnizoană și în mai toată așezarea St. Helier.

Am sperat că ne va ocoli. M-am gândit că Dumnezeu nu ne va lua pe amândoi. Nu te va lăsa orfană.

M-am înșelat.

Îmi pare rău, draga mea fiică. Am sperat că te voi vedea crescând, ca să te pot îndruma și să te pot iubi mult. Pesemne că nu a fost să fie. Și sora mea e grav bolnavă, dar sper că sora tatălui tău – mătușa ta, Anne – îmi va ține locul și îți va fi ca o doua mamă. Sper că o vei lăsa să te iubească și să aibă grijă de tine așa cum sunt convinsă că va vrea să facă.

Mereu ai avut o voință puternică și ai fost o copilă hotărâtă, Laura Callaway. Deși mă întristează să te las să ajungi om mare de una singură, știu că vei duce o viață bună, că Îl vei onora pe Dumnezeu și că ne vei face mândri pe mine, pe tati și pe Tatăl tău ceresc.

Viața te poate dezamăgi, prietenii te pot părăsi. Dar Dumnezeu e credincios. Rămâi lângă El și nu te vei abate de la calea cea dreaptă.

Mă rog pentru tine chiar și acum, scumpa mea, și te voi iubi mereu.

Mama

Lacrimile îi curgeau, lăsându-i dâre pe obraji și ștergând ultimele urme de resentiment din inima Laurei.

Una dintre cele mai des întâlnite păsări de apă de pe meleagurile noastre, în special de pe malurile stâncoase şi pline de alge, în orice sezon, este pietruşul. Dar niciodată nu îşi face cuib aici, orice s-ar spune.

R. D. Penhallurick, *Păsările din Cornwall*

Capitolul 21

Câteva zile se scurseră plăcut şi liniştit. Femeile luau masa împreună şi stăteau de vorbă, în timp ce coseau sau citeau seara. Doamna Tobin mergea zilnic să aibă grijă de bătrânii din orăşel şi să îi ajute cu ce putea. Ambele femei făceau acte de caritate, dar, după venirea Laurei, mătuşa Susan stătea cu ea acasă, ca să nu rămână singură.

Nu îl mai văzuseră pe Alexander de câteva zile, iar Laura începuse să se teamă că plecase de pe insulă fără să îşi la revedere.

În după-masa aceasta, doamna Tobin intră în salon cu ochi luminoşi.

— A venit un domn să te vadă, draga mea. Te simţi în stare să primeşti vizite?

Emoţia de a-l revedea pe căpitanul Carnell din nou îi umplea inima.

— Sigur că da.

Se ridică, netezindu-şi părul şi corsetul şi oprindu-şi mâna deasupra inimii care îi bătea tare. *Fii calmă!*

Dar bărbatul chipeş care intră în încăpere, cu pălăria în mână, nu era cel pe care îl aştepta ea.

— Treeve! Ce surpriză!

Zâmbea nesigur, răsucind borurile pălăriei.

— Sper că nu ... una neplăcută?

Rareori îl văzuse atât de neîncrezător.

— Nu! Cum ar putea? Mă întrebam ce ai mai făcut după ce ne-am despărțit acum aproape o săptămână.

— Zece zile.

— Serios? Din păcate, am fost bolnavă, așa că nu știu când a trecut timpul.

— Bolnavă?

Ridicând sprânceana bălaie, părea sincer îngrijorat.

— Nu îți face griji. Aproape că mi-am revenit de tot.

— Mă bucur să aud asta. Te rog să iei loc. Nu sta în picioare pentru mine.

— Prea bine.

Se așeză din nou pe scaun și îl invită cu un gest să stea și el pe cel de lângă ea.

El se așeză pe scaunul mic, cu genunchii la gură. Arăta foarte nelalocul lui.

— Iar eu mă bucur să văd că n-ai fost arestat, îi spuse Laura. Ce s-a întâmplat cu corabia vămii?

— Din fericire, nu au căutat în golful nostru. Dar, ca să fim siguri, am ascuns toate uneltele într-un câmp învecinat. Pe cele mai multe le-au luat localnicii. Ne va costa scump să luăm altele.

— Atunci, poate că ar fi mai bine să nu mai luați altele. Poate că e un semn. O șansă să alegi o altă cale.

Treeve lăsă ochii în pământ, răsucind din nou borurile pălăriei cu degete nesigure.

Ea schimbă tactica.

— Cum m-ai găsit?

— N-a fost greu. Știam că mergeți la St. Helier, așa că am întrebat în port până când am găsit pe cineva care v-a văzut pe tine sau pe căpitanul Carnell. Proprietarul unui vas care l-a cunoscut pe căpitan mi-a spus să vin aici.

— Ce amabil din partea ta să mă cauți.

El ridică din umeri.

— Am vrut să mă asigur personal că ai ajuns în Jersey, aşa cum ai vrut. Şi acum mă simt prost că nu te-am putut aduce chiar eu.

Oare doar de asta venise? se întreba Laura. *Sau mai voia ceva?*

— Nu e cazul să te simţi prost.

— E o uşurare să ştiu că eşti bine şi ... cât de cât sănătoasă. Am vrut să vin mai devreme, dar mateloţii au decis că e mai înţelept să aşteptăm o vreme până să trecem Canalul. Treeve se uită de jur împrejur.

— Dar ... bunul căpitan nu e cu tine?

Laura nu ştia ce să zică, fiindcă, de fapt, nu ştia unde e.

— A fost în St. Helier, dar nu l-am mai văzut de câteva zile.

După câte vedea, Treeve o urmărea cu atenţie. Laura spera ca faţa să nu îi trădeze dezamăgirea. Adăugă cu mai multă însufleţire:

— Îmi închipui că e ocupat să găsească un vas care să îl ducă în Franţa.

Treeve tresări cu părere de rău.

— Mă tem că nu mă pot oferi să îl duc eu. Am fost la un pas să fim prinşi, ceea ce ne-a afectat pe toţi. Cred că Dyer ar face scandal dacă i-aş sugera să intrăm în apele inamicului, iar eu nu l-aş condamna.

— Nici eu, încuviinţă Laura. La urma urmei, are o familie care îl aşteaptă acasă. Aşa cum ai şi tu, Treeve ... să nu uităm.

— Dar Dyer are o soţie, însă eu n-am.

Îşi schimbă poziţia neliniştit:

— Dacă aş avea o soţie care m-ar încuraja să mă las de trafic, aşa cum are Dyer, mi-ar fi mai uşor să fac asta.

Laura clătină uşor din cap.

— Nu te schimba pentru o femeie, Treeve. Schimbă-te fiindcă aşa e corect. Să trăieşti după lege şi după conştiinţa dată de Dumnezeu. Ştiu că ai spus că familia ta are probleme financiare, dar închipuie-ţi cu cât mai rău şi dureros ar fi dacă fiul lor cel mare, moştenitorul, ar fi închis.

Treeve lăsă din nou ochii în pământ, iar Laura simţi o împunsătură de regret.

— Iartă-mă! Nu am vrut să fiu aspră sau să te judec. Nu e treaba mea.

El ridică privirea spre ea printre genele blonde.

— Ar putea fi.

— O, Treeve. Laura simți un nod în stomac și inima strângându-i-se. Mulțumesc! Sunt sincer flatată, dar noi doi nu ne potrivim. Pe lângă asta, n-aș putea suporta ca viața și casa mea să fie susținute de câștiguri necinstite. Nici să mă tem că soțul meu va fi arestat de câte ori ridică pânzele.

Ea clătină din cap și încercă să îl tachineze.

— O fată de oraș rămâne o fată de oraș. Se aplecă înainte. Dar există o femeie pe care merită să o iubești și să o respecți, care știe în ce ești băgat și ține la tine chiar și așa. S-ar putea ca și ea să îți ceară să renunți, dar s-ar căsători cu tine cu toată inima. Ești foarte norocos că i-ai câștigat respectul domniței Roskilly. Sper că vei avea maturitatea să nu o privești cu dispreț pentru slăbiciunea pe care o are pentru tine. Îndrăznesc să spun că și pe mine m-ai fi privit la fel dacă aș fi flirtat cu tine la fel de îndârjit ca ea sau ca Eseld.

El chicoti firav.

— Din păcate, așa e. Știind câte neajunsuri am, nu pot să respect nicio femeie care mă place.

Ea îi măsură privirea vulnerabilă.

— Pari atât de sigur pe tine, dar m-am întrebat mereu dacă e chiar așa. Nu ai de ce să îți fie rușine. Toți avem aspecte în care nu suntem siguri pe noi, toți avem slăbiciuni.

— Și cam ce slăbiciuni ai putea avea tu, domniță Callaway?

— Multe. Sunt mândră. Mi-am judecat aproapele, pentru că ce face e ciudat și greșit în ochii mei. M-am simțit superioară și, în același timp, nedemnă să fiu primită. Am refuzat să iert și am fost răzbunătoare. O, și să nu uităm de părul meu roșcat.

Întrezări un zâmbet strengar.

— Și Carnell știe ce așa-zise slăbiciuni ai tu? E evident că te place oricum.

— Cred că știe, da. Dacă mă place sau nu, rămâne de văzut.

— Să aştept până când se limpezesc apele între voi? Sau să nu am nicio speranţă?

Laura căzu pe gânduri. Era ispititor să lase uşa deschisă. Era un mod sigur de a se reîntoarce în Cornwall şi de a-l vizita pe unchiul Matthew. Dar nu ar fi corect. Nici cinstit. Nici faţă de Treeve, nici faţă de Kayna Roskilly.

Clătină încet din cap:

— Vom fi mereu prieteni, Treeve. Şi vei avea mereu un loc în inima mea. Dar nu aştepta. Du-te acasă la familia ta şi la domniţa Roskilly.

El se ridică.

— M-am gândit că vei spune asta. Totuşi, trebuia să încerc. Încă o dată, de dragul vremurilor de altădată.

Se ridică şi ea.

— Apreciez sincer că ai venit să mă vezi. Pot să te rog să îi saluţi pe unchiul meu şi pe Eseld? spuse ea cu glas frânt. Şi pe Perry, miss Chegwin şi ... Ei bine, mă gândesc că nu te întâlneşti prea des cu Mary Chegwin, dar ...

El ridică palma şi zâmbi brav:

— Voi transmite cu drag saluturile tale oricui te iubeşte şi îi e dor de tine. Mă includ şi pe mine printre ei.

Îi luă mâna şi o duse la buze.

— La revedere, pietruş mic.

Laura clipi, alungându-şi lacrimile. Avea un nod în gât.

— La revedere, Treeve Kent.

Un zgomot de paşi întrerupse momentul emoţionat. Laura se întoarse când auzi uşa crăpându-se. În pragul ei, era căpitanul Carnell. Acesta se opri brusc privindu-i rece pe Laura şi pe vizitatorul ei.

Laura îşi retrase mâna din mâna lui Treeve.

— Uite cine a venit în vizită!

Treeve Kent îşi reluă tonul îndrăzneţ. Îndreptându-şi spatele şi ducând mâna la inimă, spuse pe un ton galant:

— Nu mă puteam linişti fără să mă asigur că domniţa Callaway e pe mâini bune. Şi tu la fel, desigur.

Alexander îi privea precaut.

— N-am știut că aveai în plan să ne vizitezi, domnule Kent.

— Nici eu, adăugă Laura. Am fost uimită și ușurată să văd că e bine și că e liber. M-am temut să nu dea de belele pentru că a încercat să ne ajute.

— Și eu m-am temut, spuse Alexander. Deși mă tem că domnul Kent este prea fermecător și are prea multe relații ca să aibă parte de probleme serioase.

— Încrederea dumitale în mine îmi înmoaie inima, căpitane. Dar n-aș fi primul gentilom care ar înfrunta consecințe legale pentru contrabandă.

— De aceea ai venit? Ca să faci negoț? îl întrebă Alex. Sau ca să o vezi pe domnița Callaway?

— Pentru ambele. Sperăm să mai facem un transport profitabil ca să ne acoperim cheltuielile și să trecem de iarna lungă care ne așteaptă. După aceea, Dyer se lasă. De ceilalți nu știu.

— Dar tu?

— Încă nu m-am hotărât.

— Între timp, te rog să fii atent, îi spuse Laura cu sinceritate.

Îi atinse mâna lui Treeve, atrăgând pe loc privirea celor doi bărbați. Dându-și seama, o retrase neîntârziat.

— Așa voi face. Mulțumesc! Ei bine, ar cam trebui să plec! spuse el înclinându-se. A fost o plăcere să vă revăd pe amândoi.

— Și pentru noi, spuse Laura.

— Cu Domnul înainte!

Laura și Alexander stăteau amândoi în picioare, într-o atmosferă stânjenitoare, în timp ce pașii lui Treeve se stingeau pe hol, iar ecoul ușii care se închisese umplea toată casa.

— Ei bine, ce surpriză! spuse ea.

— Sunt de acord, deși nu ar fi trebuit să fie. E evident că omul te place.

Laura se mută pe alt picior, cumva stânjenită.

— Ei bine, până la urmă, suntem prieteni.

El îi măsură privirea.

— Cum te simți?

Că l-am revăzuse pe Treeve sau fizic?, se întreba ea și alese să răspundă la cea de-a doua întrebare.

— Mult mai bine. Sunt încă puțin slăbită și obosesc repede, dar, în mare, mă simt foarte bine.

— Mă bucur să aud asta. M-ai speriat.

— Tu ce ai mai făcut? Nu te-am văzut de zile întregi.

— Nu am vrut să îți tulbur revederea cu mătușa ta. Pe lângă vas, am căutat și fosta casă a bunicilor mei. Se pare că nu e departe de aici.

— Aș vrea să o văd și eu.

— Pot ... să îți spun cum să ajungi acolo, dar s-ar putea ca eu să nu mai stau atât de mult pe-aici ca să îți arăt unde e. Am găsit un negustor care s-ar putea să mă ducă în Franța cu vasul său.

— O! Ei bine ... bravo! Se sili să îi zâmbească.

Nu o ruga să meargă cu el, din câte vedea. Alexander avea o familie, la urma urmei: un tată, un frate, o cumnată, un nepot, care se vor bucura că se întoarce, se gândi, ea, în ciuda certurilor din trecut. Ea n-avea ce să caute la reuniunea familiei Carnell. Pe lângă asta, ajunsese în Jersey, și acesta fusese obiectivul ei.

Atunci zise:

— Aș vrea să văd că te întorci acasă, dar ...

El ridică mâna.

— Știu. Abia ți-ai regăsit mătușa, și nu vrei să o părăsești.

— E adevărat! încuviință ea.

Nici nu avea de gând să îl implore să o ia și pe ea.

Mătușa Susan intră, iar Laura se întoarse și o invită în discuția lor.

— O cunoști pe Susan Hilgrove, mătușa mea?

— Da. Mă bucur să vă revăd, doamnă.

— Și eu pe tine, căpitane. Mulțumesc din nou că mi-ai adus nepoata.

— De fapt, ea m-a adus pe mine.

— Ei bine, oricum ai fi ajuns aici, îți mulțumesc. Știu că ai făcut tot posibilul să ai grijă de ea și să ajungă aici în siguranță.

El tresări.

— Îmi pare rău că e atât de slăbită după această călătorie.

— Nu te învinovăți, spuse Laura. A fost alegerea mea. Și sunt din ce în ce mai bine.

— Și acum ce vei face, căpitane Carnell? îl întrebă mătușa Susan.

— Sper să ridic pânzele spre Bretania cât de curând pot. Un anume domn Gillan s-a oferit să mă ducă cu unul din vasele sale. Se pare că face comerț în zona în care mă duc. A spus că vă știți.

În mod surprinzător, obrajii mătușii căpătară culoare.

— Da, un om încântător, dar cam ... excentric.

Alexander încuviință din cap.

— Așa mi se pare și mie.

— Și ce vei face când vei ajunge în Bretania?

— Merg să îmi văd tatăl și fratele, care e închis. Caut să fac ceva ca să îl eliberez.

— E închis ... pentru ce?

De rușine, se făcu roșu.

— E acuzat de trădare ca spion. Sper să pot dovedi că un alt bărbat a fost informatorul pe care oamenii legii l-au depistat în satul nostru.

Laura știa că se referă la François LaRoche. Oare scăpase de jandarmi și se reîntorsese în Jersey?

— A spionat pentru britanici? îl întrebă mătușa Susan.

— Probabil.

— Atunci ar trebui să vorbești cu generalul d'Auvergne.

Laura simți că o trec valuri de îngrijorare. Era bărbatul pentru care lucrase LaRoche.

Căpitanul ridică sprânceana surprins.

— Îl cunoașteți?

Susan încuviință din cap.

— Soțul meu îl cunoștea. Ar putea veni aici la invitația mea, dacă nu e la datorie.

Alexander se încruntă ironic.

— Ar putea la fel de bine să mă și aresteze.

— Așa e, recunoscu mătușa ei, măsurându-l din priviri. Să îl întreb?

Alexander încuviință din cap hotărât.

— Da, vă rog.

În seara aceea, femeile îi invitară pe domnul Gillan şi pe Alexander la cină. Pregăteau împreună masa. Mătuşa Susan şi doamna Tobin nu aveau un bucătar angajat, ci doar o menajeră care făcea de toate, dar care nu se pricepea deloc la gătit.

Meniul lor consta într-o supă bogată de ţipar, peşte cu sos aromat, cartofi şi *bourdelots aux pommes* – plăcintă cu mere.

La ora stabilită, domnul Gillan sosi cu o oală de scoici fierte, în timp ce Alexander aduse flori pentru gazdele lor.

După ce îşi luară fiecare câte o farfurie, mătuşa Susan se ridică puţin timid şi zise:

— Cred că se cade să facem un toast. Mă simt ca femeia din Scriptură care şi-a pierdut moneda preţioasă şi, după ce a găsit-o, şi-a chemat prietenii şi vecinii şi le-a spus: „Bucuraţi-vă împreună cu mine, căci am găsit leul pe care-l pierdusem."

Ridică paharul spre nepoata ei, cu ochii în lacrimi:

— Pentru Laura!

— Pentru Laura! răspunseră ceilalţi, cu paharele sus.

Laura avea inima mică de emoţie şi încântare.

— Acum, să mâncăm şi să ne veselim, adăugă Susan.

— Aşa să facem, încuviinţă domnul Gillan, privind-o senin.

Mătuşa se aşeză din nou pe scaun, vădit stânjenită, dar mulţumită în acelaşi timp.

Începură să mănânce şi după câteva minute de discuţii generale, Laura ajunse la concluzia că domnul Gillan era un bărbat plăcut. Avea un păr bogat, brunet, cu şuviţe cărunte şi favoriţi stufoşi, pielea bătută de soare şi ochi albaştri, veseli. Nu era înalt, ci doar cu vreo doi centimetri mai înalt decât mătuşa Susan, dar părea mai mare, cu umerii lui laţi, cu statura robustă şi cu personalitatea vibrantă.

Vorbea puţin cam tare şi gros, doar pentru că nu avusese parte de educaţie, gândi Laura, nu pentru că avea un caracter mărunt ori meschin. Dimpotrivă, părea amabil şi nobil. Manierele lui la masă suportau îmbunătăţiri, dar, având în vedere că, de obicei,

mânca singur sau în compania unor marinari necioplți, nu îl condamna.

Și, cel mai grăitor aspect, era îndrăgostit clar de Susan Hilgrove, ceea ce vorbea de bine despre caracterul și discernământul lui.

De multe ori în timpul cinei, nu își putea lua ochii de la ea și sărea imediat să o servească cu încă o porție sau să îi umple paharul.

— Ești prea slabă, doamnă dragă. Un vânt puternic te-ar spulbera de pe punte. Mai ia scoici. Le-am cules chiar eu dintre stânci. Delicioase!

Doamna Tobin luă cuvântul.

— Îți plac scoicile, nu-i așa?

— Într-adevăr. Le savurez efectiv. Bătu ușor cu mâna pe nasturii din talie, care stăteau să plesnească. Le-am fiert la foc mic pentru voi.

— În supă de pește?

— Cum altcumva?

Susan mâncă politicos altă scoică ce semăna cu un melc.

Laura nu putea decât să se bucure că omul nu era îndrăgostit de *ea*.

De parcă i-ar fi ghicit gândurile, Alexander se întoarse spre ea, cu un licăr de tachinare în priviri.

— Încă una și pentru tine, domniță Callaway?

— Nu, mulțumesc. N-aș mai putea înghiți nimic.

Laurei îi plăceau multe specialități din Jersey: mâncarea de fasole, pandișpanul, homarul, crabul și multe altele, dar încă nu putea înghiți moluște.

În timp ce mâncau, cei doi bărbați vorbeau prietenește despre viața lor pe mare. Laura se bucura să vadă că se înțelegeau atât de bine.

După desert, mătușa Susan se ridică din nou.

— Să vă lăsăm să vă savurați trabucul și vinul?

Ridicându-se direct în picioare, domnul Gillan ripostă:

— Nu în ce mă privește, vă implor. Doamnelor, vă rog să rămâneți cu noi. Dacă e și dorința căpitanului, evident.

— Sigur că da, încuviință Alexander.

Aşa că rămaseră împreună la ceai, cafea şi discuţii inteligente timp de încă o oră. Domnul Gillan insistă ca Alexander să renunţe la camera de la han şi să stea, în schimb, cu el, aşa că spuse:

— Orice prieten al doamnei Hilgrove este şi prietenul meu. Noi, bărbaţii, trebuie să rămânem împreună. Am cumpărat o casă mică şi frumoasă nu departe de aici. Nu că aş sta prea mult pe uscat, ca să mă bucur cu adevărat de investiţia mea, dar sper ca, într-o zi, să mă aşez la casa mea şi să am un cămin cu adevărat.

Privirea îi fugi spre Susan în timp ce rostea cuvintele, apoi reveni la Alex:

— Aş fi onorat să fiţi oaspetele meu.

— Mulţumesc, domnule. Primesc, răspunse Alexander. Deşi nu voi zăbovi prea mult pe aici.

Laura se uita la el în timp ce vorbea, dar el nu întoarse privirea spre ea.

A doua zi, Laura, învelită în şal şi cu o pătură în poală, se odihnea din nou în grădina protejată. Era mai cald în Jersey decât în Anglia. Se bucura de soarele blând de toamnă şi de briza mării. Se simţea aproape la fel ca înainte, avea mintea clară, deşi încă obosea mai uşor decât altădată.

Mătuşa Susan şi doamna Tobin se ocupau de bucătărie, iar Alexander era cu domnul Gillan, făcând ultimele aranjamente pentru călătorie.

Venind din nou să vadă ce face, domnul doctor Braun aduse încă o sticluţă cu poţiunea lui preţioasă.

— Cum vă simţiţi în dimineaţa asta, domniţă Callaway?

— Foarte bine, domnule doctor Braun. Vă mulţumesc!

— V-ai luat doza de medicament pentru azi?

— Mm ... încă nu. Nu cred că mai am nevoie de ea. Eu ...

— E important să continuaţi tratamentul două săptămâni. Daţi-mi voie.

Îi turnă o doză generoasă în ceai.

— Voi lăsa sticla la doamna Tobin şi îi voi reaminti să nu uite sub nicio formă să v-o dea.

Când reveni în încăpere, reuși să îi zâmbească neconvingător și să țină cana în mână cu responsabilitate. De cum închise ușa în spatele lui, puse ceașca jos și plănui să o verse cu prima ocazie. Laura abia atipi, că o și trezi scârțâitul de-acum binecunoscut al porții grădinii. Deschise ochii, așteptând să îl vadă pe domnul Gillan sau pe Alexander, dar zâmbetul ei anticipativ îi pieri.

Era François LaRoche.

— Ei bine, domniță Callaway. Ne întâlnim din nou. Îi zâmbi șiret, în timp ce ei îi răsunau în cap clopote de alarmă.

— *Monsieur* LaRoche. Laura înghiți sec și se îndreptă de spate. Ce faci aici?

El se apropie de ea, inima Laurei bătându-i mai tare cu fiecare pas al lui.

— Am fost de mai multe ori în Jersey până acum, deși a trecut ceva timp. Am venit să reiau legătura cu vechile cunoștințe.

— Căpitanul Carnell nu este aici, spuse ea, atât ușurată, cât și tristă că Alexander nu era acolo.

— Poate că nu e acum, dar, de vreme ce ești tu aici, nu poate fi departe, așa cum nici albina nu rezistă prea mult fără floare.

Cuvintele lui ar fi fost măgulitoare din partea oricui altcuiva, dar, venind de la el, sunau insinuante și jignitoare. Să strige după ajutor, punându-le în pericol pe mătușa ei și pe doamna Tobin? Își propuse să rămână calmă. Să gândească.

Ultima oară când îl văzuse pe LaRoche, fusese reținut de jandarmi. Își umezi buzele uscate și zise:

— Pot să te întreb cum ai ajuns aici?

— Ca orice om. Cu vasul. Prietenul tău, Tom Parsons, a fost bucuros să mă aducă. Mereu bucuros să aibă motiv de negoț în insulele Canalului. Aș fi venit mai devreme, dar mi-a luat ceva să scap de autoritățile alea *tâmpite*.

— Ți-au dat drumul?

El rânji.

— Parsons are putere de convingere.

Fără invitație, se așeză lângă ea. Văzu că se uita la ceaiul din tavă.

— Doreşti o gustare, *monsieur*? Trebuie să îţi fie foame şi sete după călătorie.

— Ne prefacem politicoşi, nu-i aşa? Dădu din umeri. *Eh bien.* Nu îmi prinde rău.

Înfulecă un biscuit, iar ea împinse mai aproape de el ceaşca de ceai neatinsă.

— Pofim!

Înfulecă încă un biscuit şi dădu ceaiul pe gât, apoi zise:

— Speram să mă întâlnesc şi cu vechiul meu prieten Philippe d'Auvergne. Cu relaţiile lui, îmi poate da un alt paşaport şi nişte bani cu care să încep o viaţă nouă. Merit o recompensă pentru necazurile pe care le-am suferit ca informator al său: neplăceri, închisoare, naufragiu ...

Doamna Tobin, probabil, fiindcă văzuse un străin în compania tinerei ei musafire, veni fuga afară, ca o cloşcă protectoare, cu şorţul pătat şi bătătorul de carne în mână. Mătuşa Susan o urma.

— Cine este acest domn, Laura? întrebă sora medicală.

— Domnul LaRoche, supravieţuitor al aceluiaşi naufragiu ca Alexander.

Oare îşi aminteau ce le spusese despre acest om?

Femeile rămaseră locului.

— Şi ce te aduce în Jersey, *monsieur*? îl întrebă mătuşa Susan.

— Am venit să îmi revăd prietenii vechi, în special pe domnul Philippe d'Auvergne. Îl cunoaşteţi?

— În Jersey, toată lumea ştie cine e. Recent a fost promovat viceamiral al marinei. E fie la Londra, fie pe mare, fie acasă.

— Ce bine de el! spuse LaRoche sec. Poate de asta mi s-a spus că e ocupat când m-am dus să îl văd. E prea important acum pentru cei ce şi-au riscat viaţa pentru el. Măcar aghiotantul lui mi-a spus unde să o găsesc pe domniţa Callaway.

Pesemne că mătuşa ei o menţionase când i-a trimis invitaţie lui d'Auvergne să vină în vizită. De nu i-ar fi spus ...

În acel moment, Alexander intră cu paşi mari pe poartă. Se opri brusc şi faţa i se întunecă.

— François.

Laura simţi un gol în stomac.

Doamne bun, ajută-ne.

François rămase așezat pe canapea lângă Laura.

— *Bonjour*, bătrâne prieten.

Alexander simțea că plesnește.

— Nu mai suntem de mult prieteni.

— Așa întâmpinare pentru bărbatul care are pistolul îndreptat spre femeia pe care o iubești?

Laura trase o gură de aer și se uită la el. LaRoche avea o armă în talie.

Alex se opri unde era.

— Las-o în pace. Nu a făcut nimic.

— Că te-a salvat nu înseamnă nimic? Că te-a ascuns, că te-a ajutat să scapi, tot nimic?

— Nimic pentru tine.

— Aici te înșeli. Vreau să te distrug.

— De ce?

— Știi de ce, numele ei e Enora.

Alexander vorbea surprinzător de calm.

— Am crezut sincer că nu te mai întorci.

— Ai crezut ce ai vrut tu. În primul rând, că i-ai frânt inima lui Léonie, apoi pe a mea.

— Léonie? Ce are de-a face cu asta?

— A crezut c-ai s-o iei de nevastă. Toți am crezut. Dar tu, în schimb, mi-ai furat-o pe Enora. Flutură mâna în vânt a nepăsare. Nu mai contează. Ți-am suflat-o înapoi.

Alexander simți un obraz tresărindu-i, dar se stăpâni.

— Atunci te-ai răzbunat.

— Și nu e tot ce ți-am făcut, continuă François. Să îți mai dau detalii înainte să te împușc?

Simțind cum îi bubuie inima, Laura văzu cum îi fugeau ochii lui Alexander dintr-o parte în alta. Căuta să îi sustragă arma lui LaRoche, presupunea ea.

— Da, spune-mi, îl îndemnă Alex, trăgându-l de limbă. Trăgând de timp. Știu că te-ai simțit trădat când ne-am căsătorit, dar Enora te-a iubit pe „tine". Tu ai fost tatăl copilului ei. De ce vrei să mă distrugi?

François îndreptă spre el un deget acuzator.

— Fiindcă ai crescut având tot ce mi-am dorit şi am meritat eu, doar datorită familiei în care te-ai născut. Bogăţie, educaţie, influenţă ... Se aplecă înainte. Ştii că l-am pârât pe taică-tău că simpatizează cu monarhiştii, dar, fiindcă tu erai în slujba lui Napoleon, a scăpat. Aşa că mi-am pus în cap să te distrug altfel. Se lăsă pe spate cu emfază.

Alexander simţea că ia foc.

— Vorbeşti despre Alan?

— Al*an*. François pronunţă ultima silabă în franceză. Atât de cinstit. Un idealist. Foarte uşor de convins.

— L-ai recrutat ca să îmi faci în ciudă?

François ridică din umăr nepăsător.

— L-am convins, pur şi simplu, că, ajutându-i pe britanicii lui Napoleon, îi ajuta pe monarhişti.

Alex scrâşni din dinţi.

— Alan a fost închis. Tu ai scăpat – cum se spune? – curat ca lacrima!

François rânji din nou.

— Sunt prea viclean ca să mă las prins.

— Viclean? îi întrerupse o altă voce. Aşa spui tu?

François sări în picioare, iar Alexander se întoarse surprins.

Un bărbat impunător şi vârstnic, îmbrăcat în uniforma marinei britanice intră cu paşi apăsaţi în grădină, cu pălăria sub braţ şi părul cărunt prins la spate şi pieptănat îngrijit pe frunte.

Laura observă doi soldaţi în spatele porţii, dar LaRoche părea să aibă ochi doar pentru bărbatul care presupunea ea că e d'Auvergne.

Stătea în picioare, drept, ca în aşteptarea unui ordin.

— Să trăiţi, domnule viceamiral!

Bătrânul se înclină înspre doamne.

— Vă rog să îmi iertaţi deranjul. Să vă spun cum a scăpat *monsieur* LaRoche, deşi toţi ceilalţi agenţi ai mei au fost arestaţi?

Femeile încuviinţară din cap. Dar Alex, observă Laura, era cu ochii pe arma lui François, care o ascunsese.

— LaRoche a fost unul dintre curierii mei. El și alți câțiva erau trimiși în Franța de mine, de multe ori ca să strângă informații, pe care ulterior le trimiteam la Londra. În acea ultimă călătorie fatidică, oamenii mei au găsit închise toate porturile altădată sigure. Multe săptămâni au călătorit prin Bretania și au trăit la limită, dar, după mai multe încercări nereușite, au reușit să revină pe furiș în Jersey. LaRoche s-a predat francezilor. Apoi a dus poliția secretă la tovarășii lui. Le-a dat toate detaliile pe care le știa din corespondența noastră, inclusiv unde debarcăm, ascunzătorile și codurile. În schimb, l-au lăsat liber, iar pe ceilalți i-au arestat.

— Nu e adevărat, domnule, spuse François, pierindu-i zâmbetul. V-am spus când m-am întors în Jersey că Prigent a fost informatorul. Eu am reușit să mă ascund într-un șanț și, mai apoi, să scap.

— Atunci te-am crezut, dar între timp am avut motive să îmi schimb părerea. Am vorbit cu altcineva, care mi-a spus adevărul.

— Atunci el a mințit.

— Nu, LaRoche. Tu ai mințit. Ba mai rău, nu doar pentru noi ai spionat, ci ai vândut francezilor informațiile serviciilor britanice. Ai jucat la ambele capete. Eu numesc asta trădare.

LaRoche ridică mâinile și începu un apel zelos în franceză, pe care Laura nu îl putea urmări. D'Auvergne îi răspunse amabil, deși gâtul și obrajii i se înroșiseră de mânie.

— Te consider responsabil de moartea multor bărbați.

Alexander interveni.

— Ceilalți sunt ... morți?

Amiralul se uită la el.

— Nu știu. De vreme ce sursele mele de informare au fost întrerupte, nu pot spune cu siguranță. Dacă nu au fost executați, mă tem că e doar o chestiune de timp.

Alex spuse ceva în franceză printre dinți, iar amiralul încuviință din cap.

— Voi afla, declară Alexander.

Bătrânul își îngustă privirea.

— Cine sunteți?

— Alexander Carnell. Fratele lui Alan Carnell.

— Arestați-l, să trăiți! exclamă François. E ofițer în marina lui Napoleon și prizonier de război evadat.

— Nu sunt aici în calitate de ofițer, îi răspunse Alexander calm. Am venit în calitate de frate. Dacă Alan e în viață, vreau să îl eliberez.

— Asta vreau și eu, spuse d'Auvergne. Dacă sunteți hotărât, vă trimit pe coasta Bretaniei cu corabia mea.

— Mulțumesc pentru ofertă, domnule, dar am aranjat deja un mijloc de transport mai puțin bătător la ochi.

Amiralul ridică impresionat din sprâncene. Apoi se întoarse la soldații care așteptau:

— Ofițeri, arestați-l pe acest bărbat.

François rânjea șiret la Alex, dar curând privirea i se întunecă, fiindcă bărbații în uniformă trecură pe lângă Alexander și se îndreptau înspre el.

— Atenție, îi avertiză Alex. E înarmat.

François scoase pistolul pe care îl ascunsese.

— *Arrêtez!* Nu mișcați!

Se împiedică ușor și îndreptă arma spre Laura. Din laterala lui, doamna Tobin îl lovi cu bătătorul de carne. Lovitura îi nimeri capul, nu suficient cât să-l omoare, dar suficient cât să-l înfurie. Se întoarse spre bătrână și ridică arma.

Cu coada ochiului, Laura îl văzut pe Alex avântându-se. Se aruncă pe François și îl țintui pe verandă. Pistolul explodă cu un sunet puternic. Laura țipă.

Soldații săriră și îl ridicară pe Alexander de pe François, smulgând arma. Ambii bărbați aveau pieptul plin de sânge.

Gemând, Alex se ridică în picioare, amețit, dar nevătămat. François sări în sus și reuși să scape din mâinile soldaților, zbughind-o prin casă și pe ușa din față. Alex o luă la fugă după el. Ajungând în fața casei, îl văzu pe François împiedicându-se de o scândură și apăsându-și mâinile pe piept. Traversă drumul și pârâul, împroșcând apa, o luă pe Hill Street și se făcu nevăzut. Alexander era pe urmele lui, cu plămânii foc.

După colț, îl văzu pe François în șezut, lăsat pe-o parte, cu capul rezemat de un gard de lemn, picioarele întinse și mâna la inimă. Această privelişte sfâșie inima lui Alexander.

Se apropie precaut de François, de parcă ar fi fost un animal drag, dar rănit, care l-ar putea mușca de teamă sau de durere.

Fiindcă nu sări la el, Alexander îngenunche. Dintr-odată, François nu mai era nici bărbat, nici dușman, ci un băiat, prieten și vecin.

François ridică privirea spre el. Pentru prima dată după ani de zile, nu mai era încruntat, iar binecunoscuta ură din ochii lui albaștri pierise. Erau doar ei doi, așa cum fuseseră în toți acei ani, în Bretania, împărțind speranțe, visuri și pierderea celor dragi.

— *Alexandre* ... murmură François. Mi-a fost dor de tine.

— Și mie de tine, *Fañch*.

Pași grăbiți se apropiau.

François tresări.

— Du-te. Lasă-mă în plata Domnului.

— *Non*.

Străduindu-se să vorbească în ciuda nodului din gât, Alexander spuse răgușit:

— Prietenii împart totul, mai ții minte?

François întinse mâna tremurândă și o lăsă în mâna lui Alex. În limbajul copilăriei lor, rosti:

— *Ma digarez, breur kozh*.

— Nu. *Mie* îmi pare rău, fratele meu.

— Te iert, îi șopti François. Să mă ierte Dumnezeu!

— Așa va face, *mon ami, par la grâce de Jésus*.

François încuviință din cap și ridică privirea la cer.

— Enora mă așteaptă?

— *Oui*. N-ai de ce să te temi.

— Nu mi-e ...

Și se duse, cu ochii albaștri deschiși larg către cer.

Dar s-o ceară cu credință, fără să se îndoiască deloc, pentru că cine se îndoiește seamănă cu valul mării, tulburat și împins de vânt încoace și încolo.

Iacov 1:6

Capitolul 22

După ce ridicară trupul lui François LaRoche, amiralul și soldații lui plecară. Alexander și Laura se așezară împreună în salon, savurând câte o ciocolată caldă.

— A fost ciudat să îl văd pe François atât de nesigur pe el, îi spuse Alex. De obicei trage perfect cu arma și fuge repede. Mă întreb dacă a băut.

— A băut ceaiul pe care i l-am dat, îi explică Laura, în care era o doză mare de medicament contra febrei. Domnul doctor Braun l-a pregătit pentru mine când a trecut pe aici. François a venit înainte să apuc să îl arunc, așa că i l-am oferit lui. Am sperat că îl va adormi, cum am pățit eu. Cel puțin i-a încetinit reacțiile.

— Deșteaptă fată! spuse Alexander privind-o atent.

— Ești sigur că n-ai nimic? François nu te-a rănit?

— Puțin șocat, dar altfel, bine. Nu m-a atins.

— Bine. Și cum te simți în urma acestor întâmplări? îl întrebă ea, în schimb. Ofițer fiind, ai mai văzut oameni împușcați, dar, fiind vorba de un vechi prieten, trebuie să fie greu.

Ridică bărbia și privi în gol, în depărtare.

— Mai greu decât mi-am imaginat. Mă simt ușurat că nu mai e aici să ne pună viața în pericol, dar sunt și trist.

Vocea i se gâtui și urmă:

— În ciuda oricărei împrejurări, am fost cândva ca frații.

Laura dădu din cap că înțelegea.

— Îmi amintește de Alan, continuă el. Acum știu că lucra pentru d'Auvergne, dar tot e fratele meu și îl iubesc.

— Sigur că îl iubești. Laura se întinse spre el și îi strânse mâna. Mă voi ruga pentru el și familia lui. Apropo, vreau să merg mâine la biserică împreună cu mătușa mea și doamna Tobin. Vrei să vii cu noi?

Alexander șovăi. Era gata să zică nu, dar se răzgândi.

— Da. Am mare nevoie. A trecut prea mult timp ...

A doua zi, în timp ce se pregăteau să plece la biserică, mătușa Susan intră în camera de oaspeți și îi dădu Laurei cartea de rugăciuni a tatălui ei. Laura o duse la piept, apoi își sărută mătușa pe obraji.

— Mulțumesc! Voi avea mare grijă de ea.

Așa cum stabiliseră, Alexander le însoți la biserică. Îi oferi Laurei brațul, iar ea își vârî mâna prin el, bucuroasă de sprijin în timpul primului ei drum mai lung, pe jos, de când se îmbolnăvise.

Împreună străbătură străzile din Helier prin soarele cald și briza rece până când ajunseră la biserica parohiei. Din turnul înalt al bisericii, se auzea clopotul bătând, în timp ce intrau în naos. În jurul lor, congregația ocupa locurile pe bănci. Laura hotărî că era o senzație plăcută să fie în biserica unde părinții ei – și bunicii lui Alexander – se închinaseră cândva.

Așteptând să înceapă serviciul, Laura se rugă pentru familia lui Alexander, așa cum promisese, și Îi mulțumi lui Dumnezeu că François nu rănise și nici nu omorâse pe nimeni cu o zi înainte.

Parohul se ridică și începu slujba, anunțând un imn.

Mătușa Susan stătea lângă ea, într-o parte, iar Alexander în cealaltă parte. Ce plăcut să stea lângă el, să împartă un imn și cartea de rugăciuni a tatălui ei. Alexander cânta încet și nesigur, nefamiliar pesemne cu versurile englezești. Chiar și așa, vocea sa groasă, de bariton, era ca o ciocolată caldă. Se aplecă spre el, ca să îl audă mai bine.

Mai târziu, când vicarul urcă la amvon, Laura simţi un junghi nostalgic, cu gândul la dragul ei unchi Matthew, parohul ei preferat şi mult iubit.

Vicarul citi din Epistola lui Iacov.

— „Dar s-o ceară cu credinţă, fără să se îndoiască deloc, pentru că cine se îndoieşte seamănă cu valul mării, tulburat şi împins ..."

Ascultând predica, Laura îşi dădea încet seama că, deşi credea în Dumnezeu de când era mică, după ce îşi pierduse fratele, părinţii şi pe mătuşa Anne, credinţa şi încrederea ei în El se clătinaseră şi se împuţinaseră. Se ruga, mergea la biserică şi făcea cele necesare, dar nu credea că Dumnezeu lucra în viaţa ei. Oare ajunsese la concluziile greşite?

Dumnezeu nu îi scutise familia şi nici nu îi dăduse tot ce îşi dorise, aşa cum făcuse tatăl ei mult iubitor. Dar însemna asta că nu Îi păsa? Că nu o auzea şi că nici nu îi răspundea?

De parcă i-ar fi auzit gândurile, mătuşa Susan îi strânse mâna. Lângă ea, Alexander îşi împinse umărul în umărul ei. Prezenţa acestor doi oameni era o dovadă. Pentru dragostea lui Dumnezeu, dacă nu pentru altceva. Îi ţinea viitorul în mâinile Lui? Oare Alexander exista în acest viitor?

După serviciu, Alexander le însoţi acasă pe jos. Mătuşa Susan şi doamna Tobin se duseră în bucătărie să pregătească masa de duminică, dar insistară ca Laura să se odihnească în salon şi să îi ţină companie căpitanului.

Laura era gata să le facă pe plac, dar văzu imediat că Alexander era neliniştit. El se aşeză scurt, apoi se ridică şi luă la pas încăperea.

— Nu eşti prea obosită? o întrebă el.

— Nu. Plimbarea şi slujba mi-au făcut bine.

— Bun.

Mai făcu câţiva paşi, apoi se întoarse la ea.

— Laura, acum că nu mai eşti în pericol, e vremea să plec în Bretania.

Se gândise că asta urma, dar spaima îi făcea un gol imens în stomac.

— Deși eu și Alan am intrat în alianțe diferite, amândoi facem parte din familia Carnell, suntem bretoni și francezi. Trebuie să îl ajut.

— Înțeleg.

— În alte circumstanțe, te-aș fi invitat să mergi cu mine în Bretania, dar uite cât de departe m-ai adus. Pe o insulă vorbitoare de franceză, la doar 20 de mile nautice de coasta Franței. Se aplecă și îi atinse umărul. Te-ai descurcat excelent, Laura. E suficient. Nu uita, Franța este un loc periculos, mai ales pentru un cetățean britanic. Suntem încă în război, conflictul dintre monarhiști și partizanii lui Napoleon nu s-a încheiat.

— Inclusiv pentru tine?

Alexander strânse din ochi.

— Când eram tânăr și idealist, mi se părea totul foarte clar. Era nevoie de o schimbare. Dar să stârnești aproapele împotriva aproapelui său și să execuți pe oricine îndrăznește să pună la îndoială noul regim? Clătină din cap. Nu am fost de acord cu toate astea. Atunci când Napoleon s-a încoronat împărat, eu eram deja plecat pe mare și aveam în grijă o corabie înțesată de mateloți care meritau un lider puternic. M-am străduit cât am putut într-o asemenea situație nefericită. Dar războiul s-a transformat în ceva urât, atât în interior, cât și în exterior. Nu mai sunt sigur că sunt de partea care trebuie. Am vorbit între patru ochi cu amiralul înainte să plece, iar el spune că sfârșitul războiului e aproape. Sper că are dreptate. Este unul dintre motivele pentru care a decis să nu mă aresteze, pe lângă faptul că își dorește să își elibereze oamenii, dacă există vreo șansă. Ca ofițer francez, voi avea mai mult acces în închisoare decât mulți alții.

Sufletul Laurei era copleșit de emoții confuze. Alexander urma să plece. Da, își dorise să îl vadă acasă pe bărbatul pierdut, dar era dezamăgită că nu spusese nimic despre reîntoarcerea în Jersey. Începuse să spere că ar putea avea un viitor împreună și crezuse că și el gândea la fel.

Prea multe presupuneri.

O durea în piept, iar fața lui dragă se pierdea printre lacrimi.

O față pe care s-ar putea să nu o mai vadă niciodată.

— Laura, mai e un război care se dă aici. El se apăsă cu pumnul în piept. Ţările noastre sunt în conflict. Dorinţele noastre ...

— Eu cred că avem aceleaşi dorinţe, zise ea blând.

— Trebuie să fac acest lucru. Singur.

Durerea îi străpungea inima, dar Laura trase aer în piept şi se ridică.

— Atunci trebuie să îţi dau ceva.

Plecă spre camera ei cu picioare ca de plumb şi se reîntoarse după câteva momente cu uniforma albastră, cu manşete roşii. Cumpărase haina de la Martyn. I-o întinse.

— Vei avea nevoie de ea.

Ridică privirea spre ea uimit.

— De unde o ai?

— Îţi mai aminteşti de fiul fierarului, care ne-a dus la Padstow? El a găsit-o după naufragiu.

El încuviinţă din cap.

— Era în traista mea când am fugit. Probabil că a căzut peste bord.

— Ei bine, iat-o. I-am cusut epoleţii la loc. Am crezut că poate vrei să te întorci acasă îmbrăcat în ea.

I-o ţinea ridicată ca un valet. El se întoarse şi o lăsă să îl îmbrace.

— Aş vrea, într-adevăr. Mulţumesc!

— Cu mare drag.

El se întoarse iar şi se uită la ea. Dragul ei naufragiat se transformase într-un ofiţer francez. Întinse mâna şi îi netezi nişte cute, apoi îşi lăsă mâna moale pe lângă ea.

— Arată bine pe tine. E ... ce trebuie. Zâmbea, dar simţea că îi tremură buzele. Îşi feri privirea ca să îşi ascundă durerea.

A doua zi, Laura stătea pe esplanadă şi urmărea corabia cu care Alexander avea să parcurgă ultima bucată de drum până acasă. Era îmbrăcată în cele mai călduroase haine ale ei, pe lângă şal, fular şi mănuşi, dar tot simţea frigul până în măduva oaselor.

Își simțea lacrimile fierbinți care îi curgeau pe obrajii reci, sărate ca aerul mării, căldura lor fiind trecătoare.

— Cu Domnul înainte, îi șopti ea.

Lângă ea, mătușa Susan o strângea de mână.

Pânzele se înălțară, iar corabia ieși din port și intră în apele deschise. Căpitanul Carnell naviga departe de Jersey, departe de ea, poate pentru totdeauna. Ea stătea acolo, cu ochii pironiți pe corabia care se făcea din ce în ce mai mică la orizont. Cu fiecare milă, o parte din inima și din casa ei pleca cu el.

Nu este o coincidență că Cornouaille și Cornwall
sună asemănător: cel dintâi arată ca al doilea.
În secolul al VI-lea, când celții au trecut Canalul
din Anglia, ca să scape de persecuția religioasă,
au dat peste un peisaj sălbatic care semăna izbitor
cu meleagurile rustice din Cornwall.

Gillian Thornton

Capitolul 23

Alexander se reîntoarse în regiunea Cornouaille din sud-vestul Bretaniei. Se mira cât de mult îi amintea coasta aceasta sălbatică de Cornwall.

După ce lăsase în urmă vasul domnului Gillan și marea, Alex mersese o bucată de drum în căruța unui fermier, apoi, restul drumului, pe jos.

Pe măsură ce se apropia de domeniul familiei, de la marginea satului, îl năpădeau amintirile și nostalgia. O briză răcoroasă îi mângâia fața și îl învăluia într-o aromă vagă de mere. Bătrânul Jacques lucra, pesemne, în pivniță, unde făcea ultimul cidru pe anul acesta.

Alex își continuă drumul spre casă. Fusese plecat ani de zile. Să intre pur și simplu sau să bată? Încercă ușa și o găsi încuiată. Nu era de mirare în vremuri atât de nesigure. Inspirând adânc, bătu în poarta masivă de stejar.

Și iar bătu.

Trecu o clipă și auzi niște pași târșâiți. Auzi clinchetul cheilor, apoi ușa căminului copilăriei lui se deschise.

În prag stătea o bătrână și îl privea circumspect.

— *Bonjour. Qu'est-ce que vous voulez?*

Era Betty, menajera englezoaică a mamei sale, care rămăsese acolo după moartea ei. Încă vorbea franceză cu accent britanic, chiar și după atâția ani.

Îi măsură cu privirea haina și fața. Recunoscându-l, făcu ochii mari.

— Conașu' Alexander. Pe toți sfinții!

— Și eu mă bucur să te văd, Betty. Tata e acasă?

Ea clătină din cap și ochii i se umplură de lacrimi:

— O, conașule Alexander ...

Simți un junghi în piept, temându-se să nu fi venit prea târziu.

— S-a ... dus?

Ea clătină iar din cap.

— Nu încă, dar e rău, *très mal.*

Îl duse în salonul mic.

— Tată-tu doarme acum acolo ca să nu mai urce scările.

Obloanele nu erau ridicate, deși era după-masă. O lumină slabă pătrundea prin geamlâcurile de deasupra lor. Un foc slab pâlpâia sub pirostrii.

În întuneric, Alexander zări o siluetă adormită, rezemată de niște perne, pe patul de lângă vatră.

Alexander se apropie încet.

— *Papa? C'est moi.*

Tata își mișcă genele.

— Alan?

Simți un junghi de durere și speranță în același timp. Durere, fiindcă tatăl său nu îi recunoscuse vocea și, probabil, fiindcă își dorea să îl vadă pe Alan mai mult decât pe el. Dar spera că fratele lui era încă în viață.

— Nu, tată. Alexander.

— *Alexandre?*

Bărbatul deschise ochii obosiți și îi îndreptă asupra lui. Mama îi pusese numele Alexander, în engleză, dar tatăl său încă îl pronunța în franceză: *Alexandre.* Inima îi stătu în loc. Cum va reacționa oare? Îl va primi cu brațele deschise sau va rămâne rece din cauza cuvintelor aspre pe care i le spusese la despărțire?

— Băiatul meu. Dragul meu.

Vorbindu-i în franceză, Pierre Carnell îi întinse mâinile.

— Iartă-mă. Mintea mea era plecată cu sorcova. Îl visam pe Alan. Când ți-am auzit vocea, am crezut că e el, bătrând netot ce sunt!

— Alan trăiește?

Strângând tare din ochi, tatăl său dădu din cap:

— *Non*.

Alexander simți cum i se întoarce stomacul pe dos.

— Când?

Dacă Alex ratase ocazia să își salveze fratele sau măcar să se împace cu el pentru câteva zile sau săptămâni, în timp ce pierduse vremea prin Cornwall sau în Jersey, nu avea să și-o ierte niciodată.

— Cam acum zece luni, deși eu n-am aflat vestea decât după câteva săptămâni.

Alexander se lăsă greu pe cel mai apropiat scaun, răvășit. Fratele lui era mort de aproape un an. Inima îi bubuia la auzul acestor vești. Se simțea gol. Fără speranță. Tâmpit. Toate eforturile lui de a se întoarce, de a evada, moartea lui Daniel, minciunile și înșelăciunea, toate erau în zadar. „Dumnezeu să mă ierte!"

— Îmi pare rău, *papa*. Am încercat să vin acasă să îl ajut, dar nu am reușit.

— Nu e vina ta. Nu puteai face nimic, *mon fils*, doar să te rogi. Ultimele vești despre tine spuneau că ești prizonier de război într-un lagăr.

El încuviință din cap.

— Am evadat. Ar fi trebuit să mă fi mișcat mai repede.

— Atunci ți-ai riscat viața. Ai făcut mai mult decât mine. Îți mulțumesc că ai încercat. Știu că l-ai iubit pe Alan, în ciuda neînțelegerilor dintre voi. Știa și el. Nu te învinovăți.

— Voi încerca, dar va fi greu. Alexander înghiți în sec. Îmi pare rău, *papa*, pentru tensiunile dintre noi la ultima mea vizită. Pentru certurile din cauza lui Alan și a politicii. Știu că am fost aspru și îmi pare rău. Te rog să mă ierți.

— Te iert. Te-am iertat acum mult timp. Sper ca și tu să mă ierți. Știu că nu am reacționat bine. Buna mea credință s-a făcut bucăți. Lupta din sufletul meu s-a purtat în viața reală între dragii mei fii ... Mă tem că Dumnezeu nu e prea încântat de mine.

— Dumnezeu e plin de îndurare, *papa*. Tu m-ai învățat acest lucru. El ne va ierta dacă Îi cerem asta. De dragul Fiului Său.

Tatăl lui încuviință din cap.

— Cred că mă voi întâlni cu Creatorul în curând. Dacă mă va primi.

— Te va primi, *papa*. Dar, te rog, nu te grăbi să pleci.

De emoții, vocea lui Alex se gâtui. Cât de în vârstă era tatăl lui, cât de firav, cât de drag ...

— Doar ce ne-am revăzut și mi-a fost foarte dor de tine.

— Și mie, de tine, dragul meu băiat!

Ușa se deschise, iar Alexander se întoarse. Apăru un căpșor cu niște ochi mari, negri. Ai lui Alan.

— Bunicule?

Un băiat de cinci ani intră fuga în cameră, apoi se opri scurt când văzu că mai era un bărbat acolo – un străin, în mod sigur, fiindcă Alex nu își mai văzuse nepotul de ani de zile.

Tatăl său îi întinse mâna micuțului.

— Nu te teme. E unchiul tău.

— *Mon oncle?*

Tatăl său încuviință din cap.

— *Oui. Oncle Alexandre.*

Alexander reuși să schițeze un zâmbet sfios.

— *Bonjour*, Jean-Philippe. Ai crescut de când te-am văzut ultima oară.

Ușa se deschise și mai larg și o femeie elegantă, cu părul brunet, se ivi în prag. Soția fratelui său era și mai frumoasă decât își amintea el.

— Sper că Jean-Philippe nu te deranj ...

Ea făcu ochii mari.

— O!

— *Bonjour*, Léonie. Alexander se ridică și se înclină.

— Alexander! spuse ea făcând o reverență. Sunt uimită să te văd aici. Ce ... – vocea i se frânse – surpriză plăcută!

Fața ei drăguță se schimonosi, iar ochii negri se umplură de lacrimi, trădându-i cuvintele.

El văzu apoi că era îmbrăcată în negru, iar inima i se strânse de milă.

— Îmi pare foarte rău, *ma sœur*.

Ea își scoase batista din mânecă și își șterse ochii.

— *Je t'en prie, pardonne-moi.* Îi semeni atât de mult!

Accentul ei franțuzesc suna ca o muzică superbă în urechile lui, chiar dacă cuvintele și suferința ei evidentă îl dureau.

— E un adevărat compliment.

— Da? întrebă ea, cântărindu-l pe măsură ce se apropia.

— Da. A fost fratele meu. Îl voi iubi mereu.

Ea îl sărută pe obraz.

— Și eu la fel.

A doua zi, într-o după-masă răcoroasă, Alexander și Léonie mergeau împreună la cimitir.

— Relațiile tatălui tău nu au fost suficient de puternice, încât să îl salveze pe Alan, spuse ea, dar măcar i-au adus trupul acasă.

Alexander încuviință din cap, incapabil să vorbească din cauza nodului pe care îl simțea în gât.

— Piatra funerară a sosit săptămâna trecută, adăugă ea.

Citind inscripția, Alexander simțea cum fiecare dintre cuvintele încrustate în piatră îi provocau durere:

Ici repose le corps de
Alan Philippe Carnell
1784–1813
Regrets éternels

Printre șoapte, lacrimile îi inundau ochii:

— *Je suis désolé, mon frère.*

Regrete eterne ... Bine zis.

După câteva clipe de tăcere, cumnata lui îl întrebă:

— Ai vrea să vezi mormântul Enorei și al bebelușului?

Alexander șovăi doar o clipă.

— *Oui.*

Îl duse la o piatră funerară simplă, în care erau încrustate chipul Fecioarei Maria și al Pruncului și numele ei: *Enora Angelle Carnell.*

În cele din urmă, purtase numele lui Alexander, dar nu și copilul lui.

Te iert, își șopti în inimă. Spera din toată inima că atât Enora, cât și François se odihneau în pace.

Lângă el, Léonie își strecură mâna în mâna lui în semn de mângâiere și empatie.

Câteva zile mai târziu, Alexander dădu curs vizitei pe care știa că nu o mai putea amâna. Cu traista pe umăr, se duse la văduva lui Daniel, Vivienne.

O găsi într-un adăpost din Quimper, cu un prunc în brațe.

Priveliștea îi umplu inima. Cum putea o față atât de mică și de inocentă să semene atât de mult cu dragul lui prieten?

Nu era nicio îndoială cine era tatăl acestui băiat.

Conștientizarea îi provoca bucurie și tristețe în același timp.

— Îl văd pe Daniel în el.

Ea încuviință din cap.

— Și eu la fel.

— Îmi pare foarte rău, Vivienne.

Ea ridică privirea de la bebelușul înfășat și făcu ochii mari.

— Nu mai vine acasă?

Alex dădu din cap. Nodul din gât nu îi permise să scoată decât un cuvânt.

— *Non.*

Ochii ei se umplură de lacrimi. La fel și ai lui.

— A murit într-un naufragiu, îi explică Alexander. Încercam să ajungem acasă. Voia să ajungă înainte să se nască pruncul. Aș vrea să-l fi putut salva. Am încercat ...

— N-ai fi putut face mai mult?

Vivienne rămase fără cuvinte. Inima lui Alexander se frânse.

Doamne mare, de ce? O, ca să dea la schimb viaţa lui pentru a lui Daniel ...

— Iartă-mă, spuse ea, ştergându-şi obrajii cu mâna. Ştiu că şi tu l-ai iubit pe Daniel. Sunt şocată şi îndurerată.

— Înţeleg întru totul.

Ea puse copilul într-un leagăn şi se uită la faţa lui mică.

— Ce ne vom face, iubire? Cum vom trăi fără *papa*?

Alex strânse din ochi, dar nu-şi putu reţine lacrimile fierbinţi.

Când se ridică, Alexander trase adânc aer în piept şi scoase un dar din traistă. Reparase arca lui Noe aşa cum se pricepuse mai bine şi completase perechile de animale care lipseau.

Văzând-o, lacrimile o năpădiră iar şi şopti cu glas gâtuit:

— El a făcut-o?

— Da, pentru copilul lui.

Ea o duse la piept.

— O vom preţui pe veci amândoi.

De ce se scoală Bretania și Vendée?
De ce aducem războiul civil în Franța?
Honoré de Balzac, *Șuanii*

Capitolul 24

După plecarea lui Alexander, Laura le scrise lui Eseld și unchiului Matthew, anunțându-i că, în viitorul apropiat, voia să rămână în Jersey, la mătușa Susan. Căutase fosta casă a bunicilor lui Alexander și le ajuta pe mătușa ei și doamna Tobin în actele lor de caritate.

Când domnul Gillan se reîntoarse din călătorie, trecu pe la ele ca să îi spună Laurei că îl dusese pe căpitanul Carnell în siguranță până în Bretania.

El adăugă:

— L-am rugat să fie comandatul unei nave comerciale după ce termină treaba acasă. Mi-a mulțumit, dar m-a refuzat. A zis că nu știe ce aduce viitorul. Eu l-am întrebat: „Care dintre noi știe?" Dar nu l-am clintit.

Laurei simți un gol în stomac. Era exact cum se temuse. Nu avea de gând să se întoarcă. Totuși, îi mulțumi domnului Gillan pentru că îi adusese vești, apoi îl conduse în salon, la mătușa Susan.

La două săptămâni după plecarea lui Alexander, doamna Tobin aducea corespondența.

— O scrisoare pentru tine, Laura. E din Franța.

Inima începu să îi bată cu putere. Erau vești bune sau vești rele?

Dragă domniță Callaway,

Sper ca scrisoarea mea să te găsească sănătoasă. Sper că nici pe tine, nici pe mătușa ta nu vă deranjează că mi-am luat

libertatea să îți scriu. Îmi dau seama că, după câte am îndurat împreună, e cam târziu să țin cont de etichetă, dar vreau să știi că te privesc cu respect, ca pe o femeie distinsă, de cel mai înalt caracter. Îmi pare rău că venirea mea în Cornwall te-a pus în situația de a arunca precauția pe apa sâmbetei. Apreciez sacrificiile pe care le-ai făcut pentru mine și sper că reputația și relațiile tale nu au avut de suferit ireparabil din cauza mea. Sper că ai luat legătura cu unchiul tău. I-am scris chiar eu și i-am cerut scuze că te-am expus pericolului și bârfelor. Încă nu mi-a răspuns, dar cum suntem în plin război, poate că scrisoarea încă nu a ajuns în Anglia. Sper ca scrisoarea mea către tine să nu aibă parte de o soartă similară.

Mă tem că am vești rele. Fratele meu, Alan, a murit acum aproape un an, în fața unui pluton de execuție. Nu am putut să îl ajut sau să îl văd înainte să moară, spre regretul meu profund.

Fratele meu o lasă în urmă pe soția lui, Léonie, și pe fiul lui de cinci ani, care locuiesc cu tatăl meu. Pe nepotul meu îl cheamă Jean-Philippe. E cel mai chipeș băiat pe care l-am văzut vreodată, frumos ca mama lui și cu mintea ascuțită ca tatăl lui. Deja mi-a cucerit inima și mă bucur foarte mult de rolul meu: „Oncle Alexander".

Din păcate, tatăl meu e grav bolnav, iar inima lui nu mai are putere. Doctorii au spus că e doar o chestiune de timp. Voi fi veșnic recunoscător că pot să îi fiu alături pentru câte zile, săptămâni sau luni îi mai îngăduie Dumnezeu. Ne-am iertat unul pe altul și ne-am împăcat. Discuțiile noastre zilnice sunt dulci și neprețuite pentru mine, știind că oricare poate fi ultima. Nu voi uita niciodată că ție trebuie să îți mulțumesc pentru că m-ai adus acasă, în siguranță, lângă el.

Cu sinceritate,
ALC

Mătușa ei intră în timp ce Laura citea scrisoarea a doua oară.

— Doamna Tobin mi-a spus că a venit o scrisoare din Franța. Vești bune, sper?

— Mi-e teamă că nu, spuse Laura. Fratele lui Alexander a fost executat, iar tatăl lui e la un pas de moarte. Nu și-a putut vedea fratele, dar măcar și-a revăzut tată.

— Datorită ție, draga mea.

Laura dădu din umeri.

— S-ar fi descurcat într-un fel sau altul, dar da, își exprimă recunoștința.

Se întreba dacă asta simțea Alex pentru ea, acum că era acasă.

Laura adăugă:

— Spune că petrece timp cu nepoțelul lui. El și mama lui, acum văduvă, stau la familia Carnell. Amândoi foarte frumoși, pesemne.

Cuvintele pe care le scrisese Alexander îi răsunau în minte: *Cel mai chipeș băiat pe care l-am văzut vreodată, frumos ca mama lui.* Ce îi spusese François LaRoche despre Léonie? „A crezut c-ai s-o iei de nevastă. Toți am crezut." Acum că era văduvă ...

Mătușa ei o privea atent, cu ochi plini de îngrijorare și de înțelegere.

— Spune ceva despre planurile lui de viitor? o întrebă ea. I-a dat marina franceză o altă sarcină?

— Nu spune.

— Ei bine, poate în următoarea scrisoare ... Îi vei răspunde, nădăjduiesc?

— Da, dacă nu te deranjează. Aș vrea să îi transmit condoleanțe.

Și multe altele, adăugă ea în gând.

La câteva săptămâni după ce ajunsese acasă, după cină, Alexander citea ziarul, în timp ce tatăl lui stătea rezemat de perne în pat, iar Léonie cosea la lumina focului din vatră, lângă care se aciuase, ca să-i țină de cald. Jean-Philippe intră cu o carte în mână și se urcă pe sofa, lângă el. Alexander îi zâmbi băiatului, îl trase în poală și cei doi citiră împreună.

Léonie ridică ochii din broderie și se uită la ei. Ochii ei superbi, negri sclipeau de drag ... și altceva? Alexander reveni rapid asupra cărții.

Mai târziu, după ce Léonie îl duse pe Jean-Philippe la culcare, tatăl lui îi spuse:

— Léonie este foarte frumoasă, nu crezi?

— Da, deşi nu îi stă bine în negru.

Bătrânul clipi.

— Nu va mai purta negru mult timp.

Alexander se prinse.

— *Papa* ...

Tatăl său ridică o mână, făcându-l astfel să tacă.

— Nu vreau să aud. Îmi dau seama că e prea curând ca să mă gândesc la astfel de lucruri. Eu nu voi mai fi mult pe-aici, altfel aş mai fi aşteptat. Dar aş fi mult mai liniştit. Léonie şi Jean-Philippe ar fi în grija cuiva. Aţi putea locui aici, iar eu aş muri împăcat.

— E sora mea.

— Eh! Legea din Anglia nu e în toate ţările. În unele tradiţii, bărbaţii sunt încurajaţi să se căsătorească cu văduva fratelui lor.

Era adevărat, dar lui Alex i se părea mai înţelept să nu recunoască. În schimb, spuse:

— Stai liniştit, mă voi asigura că Léonie şi Jean-Philippe sunt în grija cuiva după ce tu nu vei mai fi. Ea mai are o soră în viaţă. Nu va duce lipsă de nimic, indiferent dacă se recăsătoreşte sau nu.

— Doar gândeşte-te. Se vede că încă te place, iar tu ai recunoscut că e frumoasă.

— Da, dar nu ...

Tatăl lui ridică din nou mâna şi îl opri:

— Nu-mi da un răspuns acum. Spune-mi doar că nu respingi ideea din start.

Alex se simţea sfâşiat în două. Voia să îi facă pe plac tatălui său, aflat în suferinţă, dar se simţea şi vinovat. Oare era trădare dacă încuviinţa?

— Prea bine. Mă voi gândi la asta, dacă te face fericit.

— Mulţumesc!

Tatăl lui se lăsă pe perne şi închise ochii, zâmbind discret.

Circumspect, Alexander întrebă:

— Spune-mi că nu i-ai zis nimic lui Léonie.

— Eu ... am deschis puțin subiectul.

Alexander suspină.

— *Papa ...*

Cu ochii minții, vedea chipul frumos al Laurei Callaway, privindu-l cu afecțiune și chiar dorință prin ochii ei căprui-aurii.

Care era datoria lui?

A doua zi dimineața, fosta menajeră a mamei lui îi aduse corespondența.

— O scrisoare pentru dumneata, conașule Alexander.

— Mulțumesc, Betty.

Tatăl lui dormea încă, netulburat, dar Léonie îl urmărea cu interes.

Alexander văzu ștampila din St. Helier și inima lui se lumină pe loc. *Laura.* Rupse sigiliul și citi:

Dragă căpitane Carnell,

Îți mulțumesc pentru scrisoare. Am apreciat foarte mult că am primit vești de la tine, deși mi-a părut foarte rău să aud asemenea vești despre fratele tău. Ce greu trebuie să-ți fost să afli că a murit!

Știu cât de mult te-ai străduit să ajungi acasă ca să îl ajuți. Ai făcut tot ce a depins de tine. Cam asta e tot ce puteam face oricare dintre noi. Sper că nu ești prea dur cu tine însuți pentru că nu ai putut să îl salvezi. Alan și-a ales drumul lui în viață, deși îmi dau seama că cel mai mare regret al său a fost să lase în urmă o soție frumoasă și un fiu atât de mic.

Mă rog ca războiul să se termine și sunt sigură că și tu te rogi la fel. Mătușa mea mă întreabă dacă ai fost chemat înapoi la datorie sau dacă ai primit comanda unei alte nave ca fosta ta dragă Victorine. *Presupun că ai fi mulțumit, dar mie mi-ar părea rău să știu că te reîntorci pe front, mai ales acum că sfârșitul e la orizont sau, cel puțin, așa se spune în presă, dacă e adevărat.*

Mătușa Susan, doamna Tobin și eu suntem foarte bine, trei femei, un fel de cuib de găini. Doamna Tobin e numai lapte și

miere, iar eu mă bucur de fiecare minut petrecut cu mătuşa mea. Cu toate acestea, cred că, dacă domnul Gillan îşi vede de treaba lui, una dintre noi îşi va schimba domiciliul destul de curând. Cred că mătuşa mea ezită să îl accepte fiindcă se gândeşte la mine, dar eu am asigurat-o că fericirea ei e şi fericirea mea.

Am primit, în sfârşit, un răspuns de la unchiul meu. Te vei bucura să afli că ne-a iertat pe amândoi şi că el şi doamna Bray sunt bine, sănătoşi. Sunt încântaţi că Eseld s-a logodit recent cu Perry Kent şi abia aşteaptă nunta, care va avea loc în curând.

Sper că tatăl tău încă e în viaţă şi că Dumnezeu îţi va da multe zile pe care să le strângi în inima ta şi să le preţuieşti în anii care vor veni. Petrecând timp cu sora şi asistenta mamei mele şi depănând amintiri din ultimele zile ale părinţilor mei, simt că şi eu am primit înapoi ore pierdute pe care le pot preţui în inima mea.

Transmite condoleanţele mele cumnatei şi nepotului tău. Dumnezeu să le dea mângâiere pentru pierderea lor. Cât de bun e El că te-a trimis acasă când aveau cea mai mare nevoie de tine!

Cu sinceritate,
Domniţa Laura Callaway

După ce împături la loc scrisoarea, Léonie zise:

— Sper că nu e marina şi că nu te cheamă într-o nouă misiune.

Culmea, cumnata lui îşi exprima aceeaşi îngrijorare ca Laura. Datoria îl împinsese pe Alexander să le scrie superiorilor lui şi să îi informeze că se întorsese în Franţa. Dar scrisoarea lui fusese primită cu tăcere.

— Nu. E o scrisoare de la ... o prietenă.

— Aşadar, scrisorile circulă acum.

— Cel puţin din Jersey.

— A, e de la femeia care te-a salvat şi care te-a îngrijit?

Le povestise pe scurt cum evadase, despre naufragiu şi călătoria din Cornwall până aici. Dar omisese anumite detalii.

— Da, deşi a fost ajutată de o vecină soră medicală şi de un medic tânăr! spuse el râzând stânjenit. A fost un efort de grup.

— Dar ea e cea care te-a ajutat să vii acasă.

— Da.

Léonie îl urmărea atent.

— Ea rămâne în Jersey?

El încuviință din cap.

— Mătușa ei locuiește acolo. E ultima ei rudă de sânge în viață. S-au revăzut după foarte mulți ani. Nu mai are pe altcineva.

— Chiar nu mai are?

Se uită la cumnata lui, îi văzu sprânceana ridicată și spuse:

— Nu rămâne pe seama mea, dacă asta insinuezi.

— Și cum o cheamă pe salvatoarea ta?

— Laura. Ăăă, domnița Callaway.

Léonie îl întrebă zâmbind neastâmpărat:

— Și această Laura Ăăă Domnița Callaway e drăguță?

El trase aer în piept:

— Este.

— Și e tânără?

— Prea tânără. Are doar 23 de ani.

— Eu eram și mai tânără când m-am căsătorit cu Alan! spuse Léonie răsfirând ciucurii pernei cu degetele. Nu a avut pretendenți înainte să apari tu?

El stătu și se gândi.

— E un tânăr care o place. El ne-a dus până unde a putut în nava lui, până când o corabie a vămii l-a forțat să ne debarce la mal. Cred că el ar face orice pentru ea.

Își aminti când îi găsise în salonul doamnei Tobin, mână în mână. Laura îi spusese că erau doar prieteni, dar Treeve, bănuia el, își dorea mai mult.

— Dar ea nu îl place? întrebă Léonie.

— Atunci nu îl plăcea, dar poate că în timp ...

— De ce nu ai adus-o cu tine?

— De ce să o fi adus? Suntem în război. Eu sunt ofițer francez, iar ea e englezoaică. Pe lângă asta, am venit pentru tata și pentru Alan. Erau prea multe necunoscute.

— Și acum?

Se uită la ea apoi își feri din nou privirea.

— Încă sunt multe necunoscute.

Sosiră zilele întunecate şi sumbre ale lunii noiembrie şi, odată cu ele, ceaţa fugară şi ploile năvalnice, care înfăşurau promontoriile în mantia lor cenuşie şi nu-i lăsau pe oamenii din Padstow să vadă dincolo de ele.

Gratiana Longworth Knocker, *Trebetherick*

Capitolul 25

În sânul liniştit al familiei, iarna îşi vedea nestingherită de ale ei. Alexander petrecu Crăciunul şi Anul Nou împreună cu tatăl, cumnata şi nepotul lui. De când se întorsese, tatăl lui părea să îşi fi revenit. Reuşise chiar să stea cu ei la cina delicioasă de Crăciun şi să savureze câteva guri de cidru *Manoir de Carnell*, făcut din mere crescute în propria lor livadă.

Alex încă nu fusese chemat în altă misiune. Poate că era din cauza blocadei şi a faptului că luptele se desfăşurau acum în mare parte pe uscat, nu pe mare. Sau poate că îl considerau compromis după timpul petrecut în Anglia şi relaţiile lui cu Alan şi François – doi spioni cunoscuţi. Oricare ar fi fost motivul, Alexander nu regreta. Simţea că acolo era locul lui. Lângă tatăl său.

Până în februarie, starea tatălui său se înrăutăţi, iar inima lui asaltată îşi începu marşul final, ca ultimele bătăi greoaie ale unui orologiu vechi. Muri în pace, în somn, luna următoare, în timp ce Alexander îl ţinea de mână.

La sfârşitul lui martie, inamicii aliaţi ai Franţei invadară şi capturară Parisul, forţându-l pe Napoleon să abdice.

Din cauza acestor veşti şi a morţii lui Pierre Carnell, sărbătoarea de Paşte a familiei se dovedi una retrasă, dar Alexander

savură fiecare cuvânt din slujbă, găsindu-și alinare în convingerea solemnă și plină de bucurie că Cristos a învins moartea. Datorită învierii Lui, Alexander știa că își va revedea tatăl într-o zi în ceruri.

Într-o zi frumoasă de primăvară, spre sfârșitul lui aprilie, Alexander se plimba prin grădina din fața bucătăriei, de care Betty avea atâta grijă, și prin livada și via modestă a familiei, dincolo de grădină. Aerul era cald și încărcat cu mireasma florilor de măr, dar Alexander nu era atent deloc la toate acestea, ci se frământa să își pună gândurile în ordine. În sufletul lui se dădea o luptă între a-și ține cuvântul față de tatăl lui și ceea ce simțea pentru Laura.

Oare era datoria lui să o ia de nevastă pe cumnata lui după ce se încheia perioada de doliu pentru amândoi? Nu ar fi fost un chin. Léonie era frumoasă. Se plăcuseră și se respectaseră reciproc dintotdeauna. Multe căsnicii se ridicau pe temelii mult mai șubrede. Mai era și Jean-Philippe. Băiatul îi mergea la inimă ori de câte ori îl vedea. Era prea mic să crească fără tată. Prea inocent. Semăna atât de mult cu Alan.

O văzu pe Léonie pe o bancă, sub o boltă, care îi amintea de băncile cu arcade din nuiele împletite de la Fern Haven. Oare și ea se gândea la viitor?

Alexander se uită de jur împrejur, la acea *verger de pommiers*, dar nu văzu nici urmă de grădinar care să lucreze în livadă.

— Unde e bătrânul Jacques? o întrebă ea.

— La pat, din cauza reumatismului, dragul de el, îi răspunse Léonie.

Un tânăr se ivi printre pomii înfloriți. Mergea șchiopătând, deși nu părea să aibă mai mult de 30 de ani. Pălăria lui, cu boruri lăsate pentru a-l proteja de soare, îi umbrea fața.

Alexander ridică bărbia spre el.

— El cine e?

— Fiul lui, Jacques Marec. Nu ți-l amintești?

— A, desigur. Credeam că s-a înrolat în infanterie!

— Aşa e, dar a venit acasă ca să îşi îngrijească rănile şi a rămas ca să îşi ajute tatăl bolnav. Tatăl tău i-a oferit slujba, iar el a acceptat-o. E foarte priceput.

— Atunci înseamnă că moşia e pe mâini bune, nu-i aşa?

— Aşa cred. Ea ridică privirea spre el. Asta nu înseamnă că tu nu eşti binevenit sau că nu e nevoie de tine. Tu eşti noul stăpân, acum că tatăl tău a murit.

Alexander se aşează lângă ea, muşcându-şi buzele şi gândindu-se. Se întreba dacă să meargă la avocatul familiei, în Quimper, sau să îl roage pe el să vină aici.

— Alexander ... Léonie îşi odihni mâna pe mâneca lui. Vreau să te rog ceva.

Se uită la faţa ei minunată, la ochii ei rugători. Era prietena lui veche, văduva fratelui său şi mama scumpului său nepot. Ştia că, orice l-ar ruga, nu ar refuza-o, n-avea cum să o refuze. Îşi făcu curaj.

— Da? Ce doreşti?

Ea îl privi cu ardoare, cald, intim.

— Vreau să fii fericit. Ştiu că nu ai fost fericit în căsătoria cu Enora. Sper să alegi mai înţelept data viitoare.

Fiindcă el şovăia, ea adăugă:

— Am încredere că Laura ta este o femeie de excepţie!

— În toate, dar ...

— Hai! Ştiu că o iubeşti. Am văzut pe faţa ta când îi citeai scrisoarea. Ori de câte ori vorbeşti despre ea, te înmoi, iar ochii îţi strălucesc ca mierea în soare.

Îşi feri privirea, jenat de cuvintele ei, de analiza ei, de *vérité*.

— Ce te reţine?

— Cum ar putea să meargă? întrebă el, încruntându-se. Eu sunt francez, iar ea e englezoaică. Ţările noastre sunt inamice.

— Şi? Mama ta a fost englezoaică.

— Au fost alte vremuri.

— Natura umană se schimbă foarte puţin, după părerea mea. Pe lângă asta, războiul s-a terminat.

— Deocamdată.

— Hai, *mon frère*. Care e adevăratul motiv pentru care eziţi?

Să îi spună? Își feri privirea. Dacă urma să o ceară, divulgându-i că tatăl său l-a împins să facă asta, nu era tocmai un început romantic.

Léonie se uită la el și îi luă mâinile în mâinile ei.

— Eu știu de ce. Tatăl tău nu a fost tocmai subtil. Și mie mi-a dat de înțeles. Dar nu voia decât să se asigure că eu și Jean-Philippe suntem în grija cuiva.

— Veți fi, promit.

Ea îl strânse de mâini.

— Te cred. Și te implor să nu îți lași sentimentele de obligație să îți stea în cale.

Din livadă se auzeau râsete. Se uitară amândoi într-acolo. Jean-Philippe era cocoțat pe umerii lui Jacques Marec.

Léonie se uită îndelung la cei doi. Chipul i se înmuiase și ochii îi străluceau ca mierea în soare, așa cum spusese chiar ea.

— Noi vom fi bine, zise ea încet.

Fără doar și poate. Léonie își mută privirea dinspre livadă spre casă și oftă:

— Îmi e dor de mama ta. Se uită spre el și îi zâmbi strengărește. Cred că o altă *anglaise* i-ar face bine familiei Carnell.

Alexander se relaxă și îi zâmbi la rândul lui.

— Cred că ai dreptate.

Într-o zi frumoasă de final de aprilie, Laura și mătușa ei stăteau în livadă. Pe insulă, iarna trecuse, iar primăvara își intra în drepturi. Laura vedea semne de viață oriunde se uita: în frunzele proaspete din copaci, în mugurii de primăvară, pe obrajii îmbujorați ai mătușii ei, ori de câte ori domnul Gillan venea în vizită, și în inima ei.

Ea, mătușa Susan și doamna Tobin petrecuseră un Crăciun liniștit, urmat de un An Nou rezervat și de veștile că războiul se terminase. Sărbătoriseră ziua de Paști mergând la biserică, făcând cornuri calde, *fliottes*, prăjitură cu fructe și invitând la cină câțiva vecini, inclusiv pe domnul Gillan. Luaseră și „bunătăți din Jersey" de la patiseria preferată a lui Alexander.

Laura se ataşase foarte mult de mătuşa ei, ruda ei adevărată. Familia *ei*. Laura nu mai era orfană.

Ea şi mătuşa Susan fuseseră de multe ori la cimitir, dar se duceau şi azi, de ziua mamei ei, cu un buchet de liliac – florile preferate ale mamei –, pe care îl puseră pe mormântul părinţilor ei.

Stanley şi Sara Callaway
Iubit frate şi tată, iubită soră şi mamă
Plecaţi la Răscumpărătorul lor
~1803~
Plecaţi, dar nu uitaţi

Nu uitaţi. Cât de adevărat!

Braţ la braţ, femeile se întoarseră la casa din care se vedea portul. Malul stâncos şi sunetul valurilor îi aminteau Laurei, ca întotdeauna, de Cornwall. Era surprinsă să afle că îi era dor de el, de plaje şi de golfurile ferite, de unchiul Matthew, Eseld, miss Chegwin şi Newlyn. Chiar şi de Perry şi Treeve. Schimbase scrisori cu unchiul ei de mai multe ori, în ultimele luni. El o asigurase că totul era bine şi că era binevenită să se întoarcă oricând dorea acest lucru. Oare avea să revină vreodată în Fern Haven? Nu ştia.

Laura primise o scrisoare de la Eseld, în care îi spunea totul despre nunta ei cu Perry şi cât de fericită era ca femeie căsătorită. Eseld îi scrisese: „La început, mama a fost supărată pe tine că ai fugit aşa, fiindcă se temea că îmi va afecta reputaţia şi şansele de a aranja o căsnicie avantajoasă, dar cererea lui Perry a liniştit-o. De fapt, acum că tu şi eu nu mai locuim la Fern Haven, pare să îşi asume rolul de soţie a parohului mai serios decât înainte."

Îi mai scrisese şi că: „Treeve şi-a vândut nava. Continuă să flirteze cu Kayna Roskilly, dar ea îl tratează cu spatele. Mă îndoiesc că vom avea o nuntă în familia Kent prea curând."

Zâmbind, Laura se gândi: *E deşteaptă domniţa Roskilly.*

Eseld mai amintea şi că domnul doctor Dawe hotărâse să rămână la sora lui, pentru ca Perry să nu aibă parte de nicio opoziţie sau competiţie în deschiderea cabinetului medical din

parohia St. Minver. Deși unii nu aveau încredere să fie tratați de un medic atât de tânăr, cei mai mulți îl primiseră pe domnul doctor Kent cu brațele deschise. La urma urmei, se născuse acolo și era unul de-ai lor.

Eseld încheia scrisoarea cu un post-scriptum: „Perry insistă să adaug aceste rânduri. Crede că te va încânta să auzi că a angajat-o oficial pe vecina noastră, miss Chegwin, ca soră medicală. Ei doi împreună, spune el, au o medie de vârstă respectabilă, de 50 de ani."

Laura chicoti:

— Am știut eu că ești un om de ispravă, Perran Kent.

Într-adevăr, vestea o încânta.

Cunosc atât de bine astă milă ierboasă,
Aste grămezi de limba-peştelui pălite,
Adierea falezei, bariera ciudată,
Poteca nisipoasă care mă duce în jos.

John Betjeman, *Greenaway*

Capitolul 26

În Jersey, primăvara continua să îşi ceară drepturile. Florile înfloreau mai devreme acolo decât în sud-vestul Angliei. Laura începuse să ia din nou la pas plajele din St. Helier, aşa cum făcuse şi în Trebetherick, cu ochii după comori. Rareori găsea ceva care merita salvat, în afară de scoici sau pietre modelate de apă, dar aerul proaspăt o revigora, iar nisipul şi vântul îi aminteau de Cornwall. Îi aminteau de casă.

Oare de ce uneori ajungi să apreciezi un loc doar după ce pleci de acolo? Să îţi fie dor de el şi de cei de acolo? Ei îi era.

Într-o dimineaţă frumoasă, Laura se plimba pe o plajă dragă ei, uimindu-se din nou că reuşise să ajungă în Jersey, locul unde muriseră părinţii ei şi unde mătuşa ei, din fericire, încă trăia.

Auzi o voce şi se întoarse să vadă cine era. În depărtare, văzu un bărbat care venea cu paşi grăbiţi spre ea. Fiindcă nu mai era nimeni în jur, simţi un junghi de nelinişte, pentru că era doar ea şi un străin pe întinderea aceasta de nisip. Observă că purta palton, cizme şi joben, ţinută de gentilom. Pe măsură ce bărbatul se apropia, neliniştea ei se risipea. Chipul îi era cunoscut, de fapt, se gândea des la el şi îi ducea dorul. Alexander. Simţea că îi sare inima din piept. Nerăbdarea îi rodea stomacul.

El grăbi pasul ca să ajungă mai repede la ea.

— Sper că nu te superi. Mătușa ta mi-a spus că vii ... aici ... cam în fiecare dimineață.

Engleza lui cam scârțâia după șase luni în Bretania. Sau poate că era un alt motiv pentru care vorbea cu întreruperi.

— Nu mă deranjează deloc, îi răspunse ea.

El îi urmărea reacția îndeaproape, ros de nesiguranță.

— Sper ... că te găsesc bine.

— Da. Eu pe tine?

Ochii Laurei zăboviră pe panglica neagră pe care o purta pe braț. Simțind un gol în stomac, întrebă:

— Tatăl tău?

El confirmă din cap:

— A murit în martie. Mă bucur că am putut să îi fiu alături la sfârșit.

— Și eu mă bucur.

— Presupun că ai auzit că a fost reinstaurată monarhia.

— Da.

— Înseamnă că Alan a primit ce și-a dorit, deși nu a trăit să vadă asta cu ochii lui. Se pare că noua guvernare e o monarhie democratică, dar vom vedea. În orice caz, important e că fratele meu nu a murit în zadar. Mă consolez cu asta.

Tânjea să îl ia de mână, dar își făcea de lucru cu degetele ei.

— Îmi pare rău că l-ai pierdut!

— Mulțumesc!

Se mută pe celălalt picior și își drese glasul.

— Îmi pare rău. Nu am venit ca să îți dau vești triste.

— Revederea cu tine este o veste bună. E frumos din partea ta că ai venit tu însuți să îmi spui despre tatăl tău.

Laura se gândi că era de datoria lui să se întoarcă. La urma urmei, era moștenitorul tatălui său și avea o cumnată și un nepot în grijă. Și ce obligații mai avea oare în marina franceză? Dar Laura nu putea să îi pună aceste întrebări deocamdată. O vreme, doar încuviință din cap, ca să se liniștească.

— Hai să ne plimbăm puțin.

Cu mâinile la spate, cei doi urmară drumul ei obișnuit.

La câțiva metri în fața lor, Laura zări ceva în nisip: ceva din sticlă verde deschis strălucea în lumina soarelui de dimineață. Simțea că prinde viață, amintindu-și de zilele în care mergea să caute comori pe plajele de lângă Fern Haven.

— Iartă-mă o clipă.

O luă grăbită spre sticla strălucitoare și o ridică. Era o sticlă cu dop. Înăuntru era un sul mic de hârtie.

Inima începu să îi bată tare. Oare găsise în sfârșit ceva valoros în Jersey? Smulse dopul și scoase hârtia cu degetul mic. Fără probleme, desfășură bucățica de hârtie și citi cuvintele scrise: „Scumpa mea Laura, vrei să te căsătorești cu mine?"

Trase aer în piept și se întoarse brusc spre Alexander.

— Cum ai ...?

Un zâmbet șiret îi ridică colțul gurii.

— Nu am putut să mă abțin.

Nu știa ce să zică. Îi cerea să se mute cu el în Franța sau ...?

Pesemne, ghicindu-i gândurile, el adăugă:

— Am renunțat la postul de ofițer. Am stat până când mi-am putut înmormânta tatăl și am trecut casa familiei pe numele soției și fiului lui Alan.

— Dar e casa ta.

El clătină din cap.

— Inima mea nu mai e acolo.

— Dar ... ești sigur?

El încuviință și se apropie:

— Am învățat un lucru cât am fost departe de tine. Unde ești tu, Laura Callaway, acolo este casa mea. Întinse mâna și îi mângâie obrazul. Dacă mă vrei.

Inima îi bătea tare. În stomac, sute de fluturași fâlfâiau gata să își zborul.

— Da, zise ea cu respirația tăiată.

Zâmbind liniștit, el o luă în brațe. Ea îi cuprinse fața dragă cu privirea și îl tachină:

— Numai dacă nu cumva ... te-ai întors în Jersey fiindcă mulți vorbesc franceză aici?

El țugui buzele:

— Recunosc că o oază franceză în imperiul britanic sună *parfait* pentru mine. Dar numai cu tine lângă mine.

O strânse mai tare, savurându-i din priviri obrajii, ochii, gura. Apoi se aplecă și o sărută cu dragoste, încântare și pasiune, copleșit de aceeași emoție pe care o simțea și ea.

Ridicând capul în sfârșit, el zise:

— Hai, să mergem în port. Domnul Gillan a zis că are ceva important să îmi arate.

— Domnul Gillan? A zis că vrea să te roage să fii comandant pe una dintre navele lui, dar nu ai acceptat.

— Atunci nu îmi terminasem treaba în *Bretagne*. Acum m-a asigurat ... cum spuneți voi ... că a îndulcit propunerea? Are ceva în mânecă. Știi despre ce e vorba?

— Nu, dar să mergem să vedem.

Își continuară drumul spre port pe vechile cheiuri de piatră.

În apele calme ale golfului dosit, erau acostate mai multe nave. Într-o barcă mai mică în care vâslea un matelot spre mal, îl zăriră pe domnul Gillan.

El le făcu cu mâna.

— A, ați venit. Excelent, căpitane. Și domnița Callaway. Bun.

— 'Neața, domnule, îi răspunse Alex pe măsură ce cei doi se apropiau.

Barca ajunse la treptele de piatră, pe care bătrânul le urcă sprinten.

— Am vești nemaipomenite, spuse el, frecându-și mâinile. Am cumpărat un corsar francez la un preț foarte bun. Marina regală l-a prins când se întorcea din Indii, încărcat cu condimente, zahăr și cafea. Echipajul britanic a luat banii, dar, nu știu de ce, nu l-au băgat înapoi în flotă. Pierderea lor e câștigul nostru.

— Cum așa? întrebă Alexander.

— Merge ca uns și are un trecut care cred că te interesează. Vasul a fost inițial un bric spaniol, până când l-au luat britanicii. Apoi a fost capturat de francezi și recapturat de britanici. A schimbat mai multe porturi, nume și stăpâniri decât oricine altcineva.

Alexander zâmbea reținut.

— Înţeleg perfect.

Domnul Gillan arătă cu mâna o navă falnică, ancorată în port.

— Vreţi să ghiciţi care a fost primul ei nume?

— Cum aş putea ... Alexander se uită uimit la corabie. Stai! Vreţi să spuneţi că e *Victorine*?

— Întocmai ...

— N-are cum. Nu credeam c-am s-o mai văd vreodată!

— Nu trebuie doar s-o vedeţi, o puteţi comanda, dacă doriţi, căpitane Carnell.

Alex se întoarse spre Laura.

— Vreau, dar depinde de soţia mea.

Domnul Gillan ridică din sprâncene.

— Soţie, ziceţi?

Laura râdea.

— Daţi-ne timp. Mai întâi avem o nuntă de făcut, apoi o lună de miere de savurat ...

— Întocmai!

Alexander îşi vârî mâna după talia ei şi o lipi de el. Apoi zise:

— Ştii, iubire, cu o astfel de navă sub comanda mea, am putea să mergem în vizită la familia şi prietenii tăi din Cornwall şi la cumnata şi nepotul meu din Bretania.

— Bună idee!

— Aşadar, batem palma? întrebă el.

— *Absolument.*

Ochii lui Alex străluceau.

— Văd că franceza ta s-a îmbunătăţit.

— *Merci, mon amour.*

Se ridică în vârful picioarelor şi îl sărută din nou, chiar acolo, pe chei, în faţa lui Dumnezeu şi a tuturor.

Stând pe puntea principală, în mijlocul zgomotului de valuri sparte, a fâlfâitului de pânze şi a pocniturilor de tachelaj, Laura număra orele până la Fern Haven. Lângă ea, Alexander se consulta cu domnul Gillan deasupra unei hărţi şi îi spunea cârmaciului ce să facă. Traversau împreună apele spre

Cornwall: Alexander, Laura, mătușa Susan, domnul Gillan și un echipaj modest.

Mătușa Susan revenea pe continent pentru prima dată după mai bine de 15 ani. Era primul voiaj al Laurei și al lui Alexander ca soț și soție.

Avuseseră o nuntă simplă și mică, la care participaseră mătușa Susan, doamna Tobin și domnul Gillan. Înainte de îmbarcare, fuseseră câteva zile la un han pe malul mării. Acum, luna lor de miere continua la bordul lui *Victorine II*. Cuplul proaspăt căsătorit împărțea cabina cea mai mare, la insistențele domnului Gillan, în timp ce el și mătușa Susan aveau fiecare câte o cabină micuță. Mătușa Susan și domnul Gillan nu se căsătoriseră încă, dar plănuiau să facă nunta cât de curând.

Laura simți cum îi bate inima mai tare când trecură pe lângă Capul Trevose, apropiindu-se de promontoriul Stepper. Pe măsură ce vasul se apropia de Golful Padstow și de estuar, Laura căuta cu privirea fiecare fâșie de pământ și golfuleț, din ce în ce mai entuziasmată. Recunoscând Capul Trebetherick în depărtare, făcu ochii mari încercând să zărească o fărâmă din Fern Haven în vârful lui. Înțelegându-i dorul, Alexander îi dădu un binoclu. Prin el, văzu, în sfârșit, casa ei dragă, vopsită în alb și căsuța Brea.

Într-o oră, era deja în brațele unchiului Matthew. O ținea strâns de parcă nu ar mai fi vrut să îi dea drumul.

— Ce dor mi-a fost de tine, fata mea!

— Și mie de tine, îi șopti ea, printre nodurile din gât.

Următoarea o întâmpină Eseld, aruncându-și brațele în jurul ei într-o îmbrățișare.

— Draga mea verișoară! Abia am așteptat să te văd, așa că am venit și te-am așteptat aici.

— Mă bucur. Cum e viața la Roserrow?

— Foarte bine. Sunt nespus de fericită. Cojile de măr spun cu cine te căsătorești, nu ți-am promis așa?

— Ba da, și ai avut dreptate.

Eseld făcu un pas în spate și îi zâmbi cald.

În timp ce unchiul Matthew dădea mâna cu Alexander, Laura se întoarse ezitant spre mama lui Eseld.

— Sper că sunteţi bine, doamnă Bray?

— Sunt foarte bine. Se aplecă şi o sărută pe Laura pe obraz.

— Bine ai venit! Mă bucur să te văd.

Laura era de-a dreptul plină de uimire.

— Chiar sunteţi?

— Absolut.

Laura trase aer în piept şi se întoarse ca să i-o prezinte pe mătuşa Susan.

În ultima scrisoare, unchiul Matthew o invitase pe Susan să stea cu ei la Fern Haven. Cu toate acestea, domnul Gillan prefera să stea la un han de lângă port, cu mateloţii lui.

După ce terminară saluturile, Eseld îi anunţă cu clinchet în glas:

— Avem o surpriză pentru voi! Vom da o petrecere în onoarea voastră.

— Serios?

— Da, pentru a celebra căsătoria şi întoarcerea voastră acasă.

— Doamne mare ... ce frumos, răsuflă Laura uşurată.

— Mulţumesc! E programată pentru mâine.

— Ne-am gândit că ar trebui să vă odihniţi mai întâi după drum, adăugă doamna Bray. Am pregătit fosta ta cameră pentru tine şi soţul tău.

— Dacă nu cumva vrei tot camera de oaspeţi!? îi zâmbi unchiul Matthew strengăreşte lui Alexander.

Cu ochi neastâmpăraţi, Alex îi spuse:

— Nu, mulţumesc. Voi împărţi camera cu soţia mea.

După ce o conduse pe mătuşa Susan în camera de oaspeţi, în care stătuse cândva Alexander, Laura şi mirele ei se retraseră în vechea ei cameră.

Acolo, îi desfăcu nasturii, se aplecă şi o sărută pe gât.

— Eşti fericită că eşti acasă?

— Nu ştiu dacă Fern Haven este acasă, dar cu siguranţă mă bucur că m-am întors.

— Ți-ai imaginat vreodată că vom împărți aceeași cameră aici? Cu consimțământul mătușii și unchiului tău?

Alex îi făcu cu ochiul.

— Nu. Ciudat, nu-i așa?

— E o senzație plăcută, îi răspunse el, întorcând-o spre el și șoptindu-i pe buze. E ce trebuie.

A doua zi dimineața, Laura se ridică înaintea tuturor din familie și se îmbrăcă în ceva simplu. Ieșind pe nesimțite din casă, o luă grăbită spre Casa Brea, nerăbdătoare să o vadă pe miss Chegwin.

Mary era în bucătărie și turna ceai. Ridică privirea spre ușa de la intrare.

— Laura! *Dynnargh dhis.* Întinse mâinile spre ea, iar Laura se aruncă în brațele bătrânei.

— *Myttin da, Mamm-wynn.*

Auzind agitație, Jago veni cu părul mai răvășit decât de obicei.

— Ah! Laura noastră! *Myttin da.*

— Bună dimineața și ție, vechi prieten. Ești bine, nădăjduiesc!

— Sigur că da.

— Bun. Și veniți amândoi la petrecere?

Mary încuviință din cap.

— Nu am rata-o pentru nimic în lume. Newlyn l-a rugat pe Jago să o ajute cu pregătirile și să cânte.

— Da? Mă bucur să aud asta.

Laura stătu o vreme la ei, apoi se întoarse la Fern Haven.

Pregătirile de petrecere începură la scurt timp. Bărbații instalară un cort alb, deschis, pe plaja din Greenaway, preferata Laurei, în capătul potecii care venea din Fern Haven. Apoi montară o masă lungă. Toți cărau scaune pentru cei vârstnici și multe pături pentru masa de picnic.

Mai târziu, în după-masa aceea, Laura se uita la Jago care o ajuta pe Newlyn să care platourile pline cu vârf și ceainicele. Menajera, timidă de regulă, îi mulțumea bărbatului zâmbindu-i.

În curând, masa lungă era plină de mâncare de toate felurile, inclusiv un tort mare şi un vas cu punci.

Laura se duse la vechea bucătăreasă.

— Ce festin ai pregătit, Wenna, o lăudă ea. Cred că ai muncit zile în şir.

— Aşa e, îi răspunse ea. Dar mulţi au fost dornici să dea o mână de ajutor ... Newlyn, miss Chegwin şi alţi vecini.

— Eu şi căpitanul apreciem din toată inima.

— O, domniţă! Wenna îi strânse mâna. Ştii că am face orice pentru dumneata. Fern Haven nu e la fel fără mata.

Laura o îmbrăţişă şi se duse să le mulţumească şi celorlalţi care ajutaseră la pregătirea petrecerii.

Familia Trenean cărase instrumentele şi începu să cânte muzică veselă. Când Jago îşi termină treaba, li se alătură, cântând la *hurdy-gurdy* cu mare pricepere. Newlyn îl urmărea, cu ochi plini de admiraţie. Laura era încântată să asiste la asta. Se bucura pentru amândoi.

Alexander îi aduse o farfurie cu mâncare, iar Laura mâncă tot, savurând gustările delicioase, familiare, de acasă şi frumuseţea acestei zile.

Eseld se apropie de ea şi o întrebă:

— Te simţi bine?

— O, da. Totul e perfect. Îţi mulţumesc că te-ai gândit să faci o petrecere.

— A fost ideea mamei.

Laura era surprinsă.

— Serios?

— Da. Dar i-am susţinut ideea fără şovăire!

Luând-o pe Eseld de mână, Laura o conduse prin mulţime la doamna Bray. Când ajunseră la ea, îi spuse:

— Mulţumesc, doamna Bray. Eseld mi-a spus că petrecerea a fost ideea dumitale. Apreciez din toată inima.

Puţin stângace, Lamorna Bray se uită spre fiica ei.

— Aşa a fost? Ei bine, vorbeam despre întoarcerea ta şi mi-a încolţit ceva în minte.

— Clar că a fost ideea ta, *Mamm*, spuse Eseld. Excelentă de altfel, iar eu doar am fost de acord.

Doamna Bray încercă în zadar să își rețină zâmbetul.

— A fost plăcerea mea. Vă doresc ție și soțului tău numai fericire, Laura.

— Mulțumesc! Ați vrea să veniți să ne vizitați în Jersey? Ați fi foarte bineveniți.

— Ce amabil! Sper că nu e nevoie să spun că puteți sta la noi ori de câte ori veniți în vizită. Veți mai veni, sper?

— Da. Așa sperăm.

— Foarte bine!

Eseld se întoarse lângă Perry, dar doamna Bray zăbovi lângă Laura. Se mută pe celălalt picior și își mușcă limba.

— Laura, știu că nu am fost ... că nu m-am purtat ... cu căldură cu tine ... cum ar fi trebuit când ai locuit aici. Îmi cer iertare. Dorința și datoria mea, e drept, a fost să îi asigur lui Eseld o căsătorie bună. Prezența ta aici ... cu părul tău superb și grația ta feminină ... părea să îmi submineze planurile. Acum că Eseld s-a căsătorit și e fericită, și tu la fel, sper să lăsăm totul în urmă și să o luăm de la început.

— Din toată inima! încuviință Laura.

— Bine! spuse femeia răsuflând ușurată. Știu că nu te-am încurajat niciodată, dar aș fi onorată dacă mi-ai spune mătușă, nu doamna Bray.

Laura clipi. Încă o surpriză.

— Mul ... țumesc ... mătușă Lamorna.

— Cu mare drag.

Ea încuviință, vădit mulțumită, și se duse lângă soțul ei.

Cu inima plină, Laura stătu singură câteva momente, bucurându-se de căldura soarelui și de sunetul dulce al valurilor, accentul specific ținutului Cornwall și râsul plăcut. În partea cealaltă a cortului, mirele ei stătea de vorbă cu unchiul și mătușa ei. Acum și unchiul și mătușa lui.

Văzând-o singură, Treeve Kent veni spre ea.

— Ei bine, doamnă Carnell, îți doresc să fii fericită!

— Îți mulțumesc, domnule Kent. Și îți mulțumesc că ne-ai vizitat în Jersey.

— Cu plăcere. Mă bucur că lucrurile s-au rezolvat.

Ea ridică din sprânceană.

— Vorbesc serios! Ai avut dreptate în ce mi-ai spus. Dar mă maturizez încetul cu încetul. Și văd că eforturile îmi sunt răsplătite.

— În forma domniței Kayna Roskilly?

Se întoarseră și o căutară cu privirea în mulțime. Iat-o râzând cu tatăl ei. Era frumoasă în rochia verde, cu flori în părul brunet și cu zâmbetul cald de pe chipul ei.

— E încântătoare, nu-i așa? o întrebă Treeve.

— Așa e.

Îi strânse mâna Laurei, o privi adânc și dădu să plece.

Îl urmări când se duse lângă domnița Roskilly și se aplecă să îi șoptească ceva la ureche. Tânăra zâmbea luminos. *O altă nuntă la orizont,* se gândi Laura.

Lângă ei, Perry stătea pe o pătură, îmbrățișându-și soția și zâmbind încântat ca un băiețel. Ce mult se bucura să îi vadă pe cei doi atât de fericiți! Chiar și doamna Bray ... ăăă, mătușa Lamorna ... părea mulțumită și relaxată înconjurată de familie.

Familie ... Laurei îi dădură lacrimile la acest gând. Era profund recunoscătoare pentru că putuse să se întoarcă în Cornwall și să îi vadă din nou. Și împreună cu mătușa Susan. *O, Doamne, Îți mulțumesc!* Dar mulțumirea ei era umbrită de tristețe, știind că în curând urmau să plece.

Simți că miss Chegwin o privea. Bătrâna traversă cortul și veni spre ea, cu mâna întinsă.

Laura i-o luă în tăcere și, pentru câteva momente, cele două stătură așa, mână în mână.

Mary își înclină capul și întrebă:

— Știu că ești fericită cu Alexander. Dar mi se pare mie sau ești și tristă?

— Da, ambele. Cum e posibil?

— Așa e viața, draga mea. Bucurie și suferință în același timp.

Laura încuviință din cap și îi strânse mâna lui Mary.

— Îmi e dor de tine, să știi.

— Și mie de tine, fată de oraș, o tachină Mary în timp ce lacrimile îi străluceau în ochi.

Apoi se înseninâ și spuse:

— Ai auzit vestea? Domnul doctor Kent m-a invitat să fiu asistenta lui. Sunt mai ocupată și mai fericită ca niciodată.

— Da. M-am bucurat foarte mult.

Mai vorbiră câteva minute. Laura o îmbrățișă pe femeie și se scuză. Puse două porții de tort și se duse să își caute unchiul printre oaspeți.

Îi dădu lui o porție.

— Mulțumesc, unchiule Matthew. Pentru tot.

El o primi și îi zâmbi.

— Am făcut puțin, cu toată sinceritatea. Deși am fost bucuros să plătesc facturile. Îi făcu cu ochiul și o ciupi finuț de obraz. Și mai bucuros sunt să te revăd, draga mea fată.

— Sunt foarte bucuroasă să fiu aici.

Laura se uită spre locul unde se strânseseră foștii ei vecini și prieteni, într-adevăr. Unchiul ei îi urmări privirea. Apoi văzu că reveni asupra ei gânditor.

— Te-ai hotărât unde vrei să locuiești?

Laura inspiră adânc.

— Alexander s-a învoit să comande o corabie pentru domnul Gillan. În viitorul apropiat, când nu voi fi pe mare cu el, voi locui în Jersey.

Unchiul o privea gânditor.

— Sună perfect. Deși îmi vei lipsi.

— Sper că nu ești dezamăgit. Vom veni în vizită cât de des vom putea.

Ochii bărbatului se împăienjeniră.

— Mă bucur să aud asta.

Petrecerea continuă ore în șir, oaspeții se bucurau de companie, muzică și mâncare bună, nedorind să se termine prea curând. Alexander și Laura se duceau din om în om și îi mulțumeau fiecăruia pentru că venise. Primeau în schimb urări de bine

şi îmbrăţişări pline de dragoste. Cât de emoţionat era pentru ei că au fost întâmpinaţi cu atâta căldură!

Muzicanţii continuau să cânte, iar notele se armonizau frumos cu cântecul mării. Pentru o clipă, Laura închise ochii, savură momentul şi îl consemnă în amintirile ei. Lângă ea, Alexander îi şopti:

— E totul bine?

Ea trase aer în piept şi îi zâmbi.

— Foarte bine, dragul meu.

Laura se uită în jur la scena încântătoare şi i se umplu inima de bucurie şi durere. Toată familia ei era împreună: Alexander, mătuşa Susan, unchiul Matthew, mătuşa Lamorna şi Eseld, pe lângă draga miss Chegwin, Jago, Perry, Kayna şi Treeve. Laura nu îşi aducea aminte să mai fi fost atât de fericită vreodată.

Se aplecă spre Alexander.

— Îţi aminteşti când m-ai rugat să îţi descriu amintirea mea preferată?

El încuviinţă din cap.

— Acest moment este acum preferatul meu.

El îi zâmbi cu o privire plină de afecţiune.

— Şi al meu.

Epilog

Iulie 1815
În nordul comitatului Cornwall, Anglia

A mai trecut un an care a adus cu el neașteptata întoarcere a lui Napoleon Bonaparte, bătălia sângeroasă de la Waterloo și cea de-a doua și, speram, ultima abdicare a lui Bonaparte și exilul său. Acum că era din nou pace, eu și Alexander ne-am întors în Trebetherick ca să ne vizităm prietenii și familia, așa cum le-am promis.

Mă trezesc devreme în fiecare dimineață, așa cum îmi stă în obicei. Îl las pe Alexander, care încă doarme în fostul meu pat, mă îmbrac în liniște și ies pe furiș din Fern Haven singură.

Ca pe vremuri, iau la pas plaja Greenaway, fâșia de pământ în formă de semilună aurie, scăldată în apa spumoasă, verde-albăstrui. Urc, cobor și sar, de la o plajă la alta, de pe stânci în bălțoace. Strigătul unui pescăruș îmi atrage privirea, ridic ochii și admir cerul frumos. Am atâtea motive pentru care să fiu mulțumitoare.

În Cornwall, domnește vremea caldă, văratică. E viață pretutindeni – orzul sălbatic, cu floarea lui galbenă, străjuiește potecile de-o parte și de alta, iar limba-peștelui împânzește dealurile înverzite. Sunt și alte plante și flori delicate care cresc și pe cele mai dure pietre și pe cele mai nisipoase maluri. E frumusețe în jur, în ciuda vremii aspre. Viață acolo unde nu ar trebui să crească nimic.

La fel ca aceste plante stoice, și eu trăiesc din plin, nu doar supraviețuiesc.

La gândul acesta, îmi duc mâna la pântecul rotund. O viață nouă prinde contur, slavă Domnului! Familia mea va mai câștiga, în curând, un membru prețios. Dacă e fetiță, îi vom pune

numele după mamele noastre. Dacă e băiat, după taţii sau, poate, după fraţii noştri.

Stau pe stâncă, iar vântul îmi flutură boneta. Îmi dau seama că nu mă mai simt ca o naufragiată. Fie aici, în Cornwall, fie în Jersey sau pe mare, sunt unde ar fi trebuit mereu să fiu: aproape de familia mea lărgită, gata să se mărească, şi lângă Alexander Carnell.

Mă întrebam mai demult dacă există vreun rost în toată pierderea pe care am suferit-o. Acum ştiu răspunsul.

Da!

Cândva, m-am temut că nu îmi voi mai găsi niciodată locul. Dar nu mă mai întreb dacă plutesc sau mă scufund, dacă sunt naufragiată şi nedorită. Înţeleg, în sfârşit, că în mâna lui Dumnezeu şi, acum, în braţele lui Alexander, sunt cu adevărat acasă.

Nota autoarei

Vă mulțumesc că ați călătorit cu mine în nordul ținutului Cornwall, pe paginile acestei cărți și în locurile lui reale precum Padstow, Trebetherick și Rock (cunoscut altădată ca Black Rock). Pentru cadrul acestui roman, am ales o zonă cunoscută din cauza frecventelor naufragii; unii spun că nu e depășită decât de Peninsula Șopârlă* din sudul ținutului Cornwall. De fapt, această întindere de coastă mai este numită uneori și „Șopârla Nordului". Mi-a făcut plăcere să aflu despre istoria și tradițiile acestei regiuni, care acum este cu mult mai dezvoltată decât pe timpurile relatate în roman, acum peste două sute de ani. Azi este o destinație turistică populară.

Eu și soțul meu plănuiserăm să călătorim pe aceste meleaguri, dar pandemia de COVID-19 ne-a constrâns să o anulăm. Atunci, Peter Long, de la Elite Duchy Touring Company, s-a oferit să facă cercetări pentru cadrul geografic al romanului. Îi sunt recunoscătoare pentru ajutor și pentru cunoștințele lui pe acest subiect. Le sunt recunoscătoare și amabililor voluntari de la Muzeul din Padstow pentru că mi-au răspuns, prin e-mail, la toate întrebările.

Dacă v-a surprins să citiți că oamenii de pe mal nu au sărit în ajutorul celor naufragiați sau că mulți au murit în urma naufragiilor, să nu uitați că, în veacurile trecute, puțini știau să înoate și că perioada despre care vorbim aici este înainte de înființarea Gărzii de Coastă sau de distribuirea în masă a dispozitivelor de salvare și a geamandurilor etc. Prima barcă de salvare din Padstow a fost adusă în 1827. Înainte de asta, muncitorii de pe

* În engleză: Lizard Peninsula (n.tr.).

şantierele navale, pescarii şi alţii au făcut ce au putut pentru a-i salva pe cei aflaţi la ananghie, deşi mulţi au pierit.

Multe din personajele acestui roman sunt un produs al ficţiunii. Cu toate acestea, când am citit că un jefuitor legendar, pe nume Tom Parsons, a locuit lângă Padstow, am decis să îl includ în roman. Coliba lui Tom Parsons se află exact pe poteca ce duce în Golful Booby şi este proprietate a The National Trust. Se ştiu puţine despre Parsons. În afară de numele lui, personajul este un produs al imaginaţiei mele.

Philippe d'Auvergne a fost un ofiţer britanic real care a condus o reţea de spionaj din Jersey. Mi-am luat libertatea de a include în roman arestarea curierilor lui, deşi, în viaţa reală, totul s-a întâmplat mai devreme (în 1807). Am schimbat şi numele informatorilor săi. François LaRoche şi Alan Carnell sunt un produs al ficţiunii.

St. Enodoc este un loc real. De la sfârşitul secolului al XVI-lea şi până la mijlocul secolului al XIX-lea, capela a fost, efectiv, îngropată în nisip. Pentru a menţine drepturile la zeciuială şi la ordinare cerute de biserică, vicarul trebuia să ţină o slujbă acolo cel puţin o dată pe an. Prin urmare, el şi enoriaşii coborau în sanctuar printr-o gaură din acoperiş. Până în 1864, nisipul a fost îndepărtat, iar biserica a fost restaurată, în primul rând prin eforturile vicarului de la St. Minver, pastorul W. Hart Smith. Fiul lui a scris ulterior:

> Nisipurile ajunseseră mai sus de frontonul de est, umezeala era la ea acasă, stranele erau verzi de la mucegai. Nisipul a fost dat la o parte, bisericuţa a fost curăţată, iar acoperişul schimbat. Îmi aduc aminte eforturile şi energia pe care tatăl meu le-a investit pentru a strânge banii în vederea restaurării clădirii.

Aşadar, deşi personajul lui Matthew Bray este ficţiune, el îl întruchipează pe parohul responsabil de campania care a reuşit să restaureze capela, împreună, bineînţeles, cu zidari pricepuţi şi alţi meşteri. De asemenea, deşi multe victime ale naufragiilor

sunt înmormântate în cimitirele din jur, lespezile vechi sunt greu de citit. Prin urmare, inscripțiile folosite sunt ficțiune, deși se bazează pe epitafuri reale.

O notă cu privire la cuvintele din cornică folosite în acest roman. Poate că ați citit că o femeie pe nume Dolly Pentreath a fost ultima „vorbitoare de cornică" până la moartea ei, în 1777. Cu toate acestea, la câțiva zeci de ani după moartea lui Dolly, au fost identificați și alți vorbitori, până în secolul XIX. Azi, limba cornică trăiește o trezire. Sper că vorbitorii experimentați vor vedea încercarea mea imperfectă de a include câteva cuvinte ca pe un omagiu adus acestei treziri.

Când am auzit despre legăturile celtice antice dintre Cornwall și Bretania, din Franța (mai ales regiunea Cornouaille), și limbile lor similare, am fost surprinsă plăcut și am decis să includ acest fapt în roman. Regiunea are o istorie lungă, colorată – și, dacă pot spune, complicată – pe care nu am pretenția că o înțeleg în detaliu, chiar dacă am făcut cercetări. Cele mai calde mulțumiri Alexandrei Caucutt și lui Yves Marhic, rezidenți bretoni, care m-au ajutat cu multă amabilitate cu secțiunile în franceză și în bretonă. Îi mulțumesc, de asemenea, autoarei Louisa Treyborac. Orice eroare neintenționată îmi aparține.

Lista „comorilor" pe care eroina mea le-a strâns a fost inspirată de artefactele pe care le-am văzut la Muzeul Tezaurului Naufragiilor [Shipwreck Treasure Museum] din portul istoric Charlestown, din Cornwall, o vizită obligatorie pentru iubitorii serialului *Poldark*.

Pentru a afla despre primul lagăr construit de englezi pentru prizonieri de război și cei care au lucrat sau au fost închiși acolo, eu și soțul meu am vizitat Muzeul din Peterborough, situat la nord de Cambridge, care adăpostește uimitoarele exponate adunate din lagărul din Norman Cross și colecția impresionantă de meșteșuguri create de foștii deținuți (mai ales francezi). De asemenea, de foarte mare ajutor a fost cartea *The Napoleonic Prison of Norman Cross*, de Paul Chamberlain.

Cititorii pasionați vor observa o legătură cu romanul lui Elizabeth Gaskell, *Wives and Daughters*, în scena în care micuța

Laura l-a ajutat pe tatăl ei medic să îngrijească un pacient. Iar rugăciunea lui Alexander din capitolul 19 e inspirată de rugăciunile superbe ale lui Jane Austen.

Pentru descrierile și termenii din navigație, le datorez multă recunoștință marinarilor experimentați Heidi și Mark Green, precum și lui Richard Woodman și cărții sale, *A King's Cutter*.

Dacă vreți să citiți mai multe despre istoria și tradițiile din Cornwall, vă recomand *Cornish Wrecking*, de Cathryn Pearce, și oricare dintre cărțile citate în epigrafele de la începutul fiecărui capitol.

Le mulțumesc editoarelor mele: Karen Schurrer, Kate Deppe, Jolene Steffer și Raela Schoenherr, și întregii mele echipe de la Bethany House Publishers, inclusiv lui Jennifer Parker, care a creat încă o copertă superbă. Îi mulțumesc și primei mele cititoare, Cari Weber, Annei Paulson, lui Michelle Griep și agentei mele, Wendy Lawton.

În cele din urmă, vă mulțumesc *vouă* pentru că ați citit *Comorile naufragiaților*. Primiți prețuirea mea! Pentru mai multe informații despre mine și alte cărți ale mele, vă rog să mă urmăriți pe Facebook sau să îmi vizitați website-ul: www. julieklassen.com.

Întrebări pentru discuții

1. V-a plăcut plasarea acțiunii romanului la malul mării? Vă atrag mai mult plajele, munții, pădurile sau alte tipuri de peisaj?
2. Ce rol au versetele biblice de la începutul cărții?

   „Sau care femeie, dacă are zece lei de argint și pierde unul din ei, nu aprinde o lumină, nu mătură casa și nu caută cu băgare de seamă până când îl găsește? După ce l-a găsit, le cheamă pe prietenele și vecinele ei și le zice: «Bucurați-vă împreună cu mine, căci am găsit leul pe care-l pierdusem.»" Luca 15:8–9

3. Cine credeți că este naufragiatul din acest roman? Alexander, Laura sau amândoi? Explicați răspunsul.
4. Care e personajul vostru preferat? Dar cel mai puțin preferat? Pe parcursul romanului, v-ați schimbat părerea despre vreunul dintre personaje?
5. Ați fost în vizită în Cornwall? Dacă nu ați fost, sunteți mai mult sau mai puțin interesați să faceți acest lucru după ce ați citit acest roman?
6. Ce amănunt istoric (despre traficanți, prizonierii de război, Cornwall, Jersey, Bretania etc.) v-a stârnit interesul sau v-a făcut să vreți să aflați mai multe? V-a surprins ceva?
7. În capitolul 16, domnița Roskilly îi spune Laurei: „Mereu ai lăsat să se vadă că vrei să fii oriunde, numai aici nu, de când ai venit prin părțile astea. De ce crezi că nu ai fost niciodată primită cu brațele deschise?" Sunteți de acord sau nu cu ceea ce spune? A fost disprețul inițial al Laurei față de Cornwall și

obiceiurile lui motivul pentru care nu s-a simţit niciodată ca acasă? Sau explicaţiile sunt mai complicate de atât?

8. Alexander a spus că îşi iubeşte fratele şi că vrea să îl ajute, deşi, din punct de vedere politic, aveau divergenţe mari. Este o situaţie relevantă şi pentru lumea de azi? Aţi simţit ceva similar în relaţiile cu membrii familiei sau cu prietenii care cred lucruri diferite şi au alte perspective decât voi?

9. Soţia unchiului Laurei, doamna Bray, a făcut-o să se simtă o străină. Faceţi şi voi parte dintr-o familie mixtă, în urma unei a doua căsnicii sau a unei alte circumstanţe? Dacă da, experienţă voastra e similară sau vă simţiţi acceptaţi şi iubiţi?

10. După ce a suferit o pierdere (moartea fratelui şi a părinţilor ei), încrederea Laurei în Dumnezeu s-a clătinat. Nu mai credea că Dumnezeu îi ascultă rugăciunile şi că se implică în viaţa ei. Vă zbateţi să perseveraţi în credinţă când vi se pare că Dumnezeu nu vă răspunde la rugăciuni? Ce i-aţi spune cuiva care trece prin aşa ceva?

Julie Klassen adoră tot ce înseamnă Jane: *Jane Eyre* şi Jane Austen. Cărţile ei s-au vândut în peste un milion de exemplare. A primit trei premii Christy pentru poveşti istorice şi romantice. *The Secret of Pembrooke Park* a fost distinsă cu Minnesota Book Award pentru ficţiune. Julie a câştigat şi Midwest Book Award şi Christian Retailing's BEST Award şi e finalistă a distincţiilor RITA şi Carol. A absolvit Universitatea din Illinois. Julie a lucrat în industria publicaţiilor timp de 16 ani, iar acum e autoare cu normă întreagă. Julie şi soţul ei au doi fii şi locuiesc într-o suburbie din St. Paul, Minnesota. Pentru mai multe informaţii, o puteţi găsi pe Facebook sau pe www.julieklassen.com.

Alte cărți publicate la editura Casa Cărții

Ale cui sunt valurile?, de Amanda Dykes
Ascunsă printre stele, de Melanie Dobson
Căminul mult visat, de Lynn Austin
Când o lume întreagă ne desparte, de Lynn Austin
Chemarea deșertului, de Lynn Austin
Crăciunul la Carnton, de Tamera Alexander
De-aș fi în locul tău, de Lynn Austin
Dorințe nerostite, de Beverly Lewis
Dragoste în Vestul Sălbatic, de Laura Frantz
Locul femeii, de Lynn Austin
Împotriva sorții, de Elizabeth Camden
În vâltoarea apelor, de Lynn Austin
Misterul fotografiei, de Beverly Lewis
O comoară nebănuită, de Tamera Alexander
O perlă în nisip, de Tessa Afshar
Pârâul Fermecat, de Lynn Austin
Perechea potrivită, de Lynn Austin
Râul misterios, de Beverly Lewis
Scrisori de dragoste, de Beverly Lewis
Sub ocrotirea aripilor Lui, de Lynn Austin
Șoaptele vântului, de Melanie Dobson
Talazul iubirii, de Beverly Lewis
Tot ce ea își dorește, de Lynn Austin
Umbre hăituite, de Lynn Austin
Un Crăciun de neuitat, de Julie Kșassen
Colecția *Raftul clasic*:
- *Ben-Hur*, de Lewis Wallace
- *Călătoria Creștinului și Călătoria Creștinei*, de John Bunyan
- *Cămașa lui Cristos*, de Lloyd C. Douglas
- *Cetatea blestemată*, de John R. Carling
- *Coliba unchiului Tom*, de Harriet Beecher Stowe
- *Marele pescar*, de Lloyd C. Douglas
- *Mândrie și prejudecată*, Jane Austen
- *Quo vadis*, de Henryk Sienkiewicz

Seria *Anotimpurile inimii*, de Janette Oke (4 volume)
Seria *Cântecul Acadiei*, de Janette Oke și T. Davis Bunn (5 volume)
Seria *Cronicile de la Fountain Creek*, de Tamera Alexander (3 volume)
Seria *Cronicile întoarcerii din exil*, de Lynn Austin
Seria *Cronicile regilor*, de Lynn Austin (5 volume)
Seria *Faptele credinței*, de Davis Bunn și Janette Oke (3 volume)
Seria *Învăluiți de iubire*, de Janette Oke (8 volume)
Seria *Conacul Belmont*, de Tamera Alexander (1 volum)
Seria *Moștenirea din Lancaster County*, de Beverly Lewis (3 volume)
Seria *Moștenirea din prerie*, de Janette Oke (4 volume)
Seria *Plantația Belle Meade*, de Tamera Alexander (3 volume)
Seria *Secretul trandafirului*, de Michael Philips (4 volume)
Seria *Soțiile patriarhilor*, de Jill Eileen Smith (3 volume)
Seria *Soțiile regelui David*, de Jill Eileen Smith (3 volume)
Seria *Surorile Shenandoah*, de Michael Phillips (4 volume)
Seria *Trilogia Genezei*, de Kacy Barnett-Gramckow (3 volume)
Seria *Valuri de îndurare*, de Lynn Austin (2 volume)
Seria *Verișoarele Carolina*, de Michael Phillip (4 volume)
Seria *Vestul canadian*, de Janette Oke (6 volume)

Lăsată să plutească în derivă pe valurile sorții de moartea timpurie a părinților ei și cu sufletul sfâșiat de întrebări fără răspuns, Laura Callaway locuiește acum cu unchiul ei și cu soția nesuferită a acestuia, în nordul comitatului Cornwall. Aici se simte ca un naufragiat, privită mereu ca o venetică, cu toate că tânjește atât de mult să se integreze.

În timp ce prădalnicii caută bunuri de valoare pe coasta veșnic măturată de vânturi a Cornwalului – cunoscută pentru multele naufragii care au loc aici și pentru prea puținii supraviețuitori ai acestora – Laura caută indicii despre victime, ca să poată să le scrie rudelor lor cele mai apropiate și să poată astfel să înapoieze proprietarilor de drept bunurile găsite. Când un bărbat este aruncat de val pe plajă, în urma unui naufragiu, Laura acționează în grabă pentru a-l apăra de un hoțoman localnic care voia să-i facă de petrecanie.

În vreme ce Laura, ajutată de o vecină, are grijă de supraviețuitor, observă că acesta poartă pe trup niște răni tare ciudate și, deși vorbește într-o engleză îngrijită, rod al unei educații alese, are un accent aparte. Valurile aduc la mal și alte indicii, iar Laura ajunge repede să își dea seama că omul nu este cine pare a fi. În ciuda dovezilor care-l incriminează, bărbatul misterios se poate să fie singura ei șansă să afle adevărul cu privire la soarta părinților ei. Sub amenințarea primejdiei din toate părțile și trebuind să recunoască atracția care prinde contur între ei, va reuși Laura să-și găsească vreodată răspunsurile pe care le caută cu îndârjire?

Julie Klassen este o romancieră de origine americană căreia îi place să scrie despre poveștile romantice din epoca pre-victoriană. Mai multe dintre romanele ei au fost distinse cu bine-cunoscutul premiu Christy. Aprecierile pentru lucrările ei i-au adus și alte premii literare, dintre care amintim Minnesota Book Award, Midwest Book Award și Christian Retailing's BEST.

Editura Casa Cărții
ISBN: 978-606-732-231-6
CASA CĂRȚII
9 786067 322316
www.ecasacartii.ro